

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

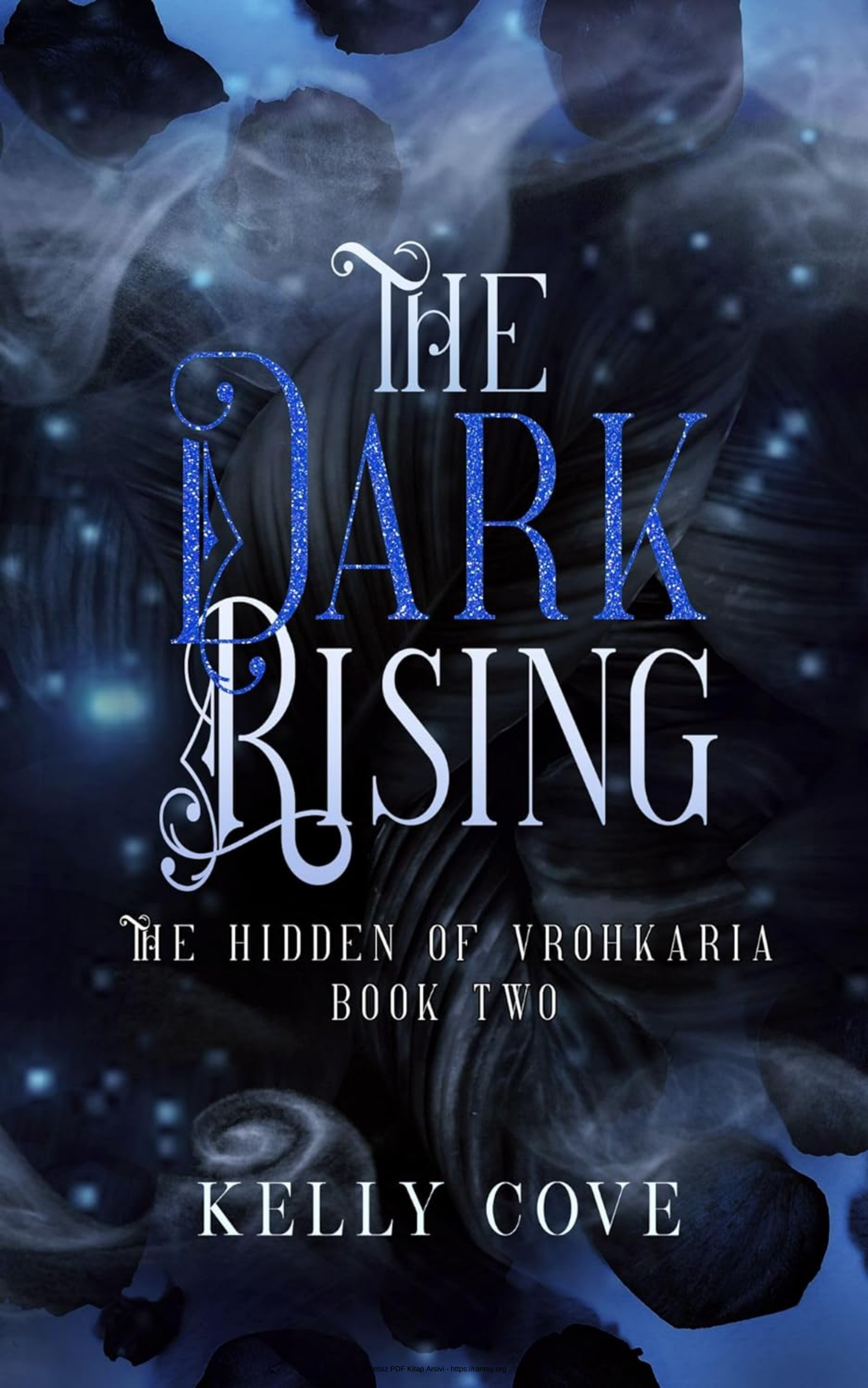
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DARK RISING

THE HIDDEN OF VROHKARIA
BOOK TWO

KELLY COVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Karanlık Yükseliyor

Vrohkaria'nın Saklısı İkinci Kitap

Copyright © 2023 by Kelly Cove

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, kullanılamaz veya herhangi bir şekilde Yapay zeka programlarına, yazılımlarına veya dosyalarına kopyalanamaz.

İncelemeler için kısa alıntılara izin verilir.

İzin için kellycoveauthor@gmail.com Kapak Tasarımı:

Incognito Designs

Magnolia Author Services tarafından

düzenlenmiştir Harita

@Saumyasvision/Inkarnate tarafından

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Seri Uyarı Vrohkaria](#)

[HaritasıAdanmışlık](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

Onbir Oniki

Onüç Ondört

Onbeş Onaltı

Onyedi

Onsekiz

Ondokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki

Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi

Dört Üç Yirmi

Beş Altı Yedi

Otuz Sekiz

Yirmi Dokuz

Otuz

Otuz Bir

.

Otuz Beş İki

Otuz Altı Üç

Otuz Otuz

Dört Otuz

Otuz Otuz

Otuz Dokuz

Yedi Sekiz

Kırk

Kırk Bir Kırk

Üç İki Kırk

Kırk Beş Kırk

Kırk Dört

Kırk Altı Yedi

Kırk Sekiz

Kırk Dokuz

Elli

Elli Bir

Elli İki

.

[Elli Üç Dilde](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Come Stalk](#)

[Me](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Seri Uyarı

Bu seri sadece 18 yaşından büyükler için uygundur ve tetikleyici olabilecek konular içermektedir. Bu karanlık bir fantezi romantizmidir. Dünya nazik değildir, insanları ya da ana erkek karakteri de . O bir alfa-delik. Bu bir Düşmandan aşığa hikayesi. Bu seri zor ilerliyor, ama onlar HEA'lerine sahip olacaklar. Sonunda.

Körlemesine gitmek isteyenler için bu sayfayı atlayın. Herhangi bir tetikleyiciniz varsa aşağıdakileri okuyun. Lütfen unutmayın - Her kitapla birlikte daha fazlası eklenebilir.

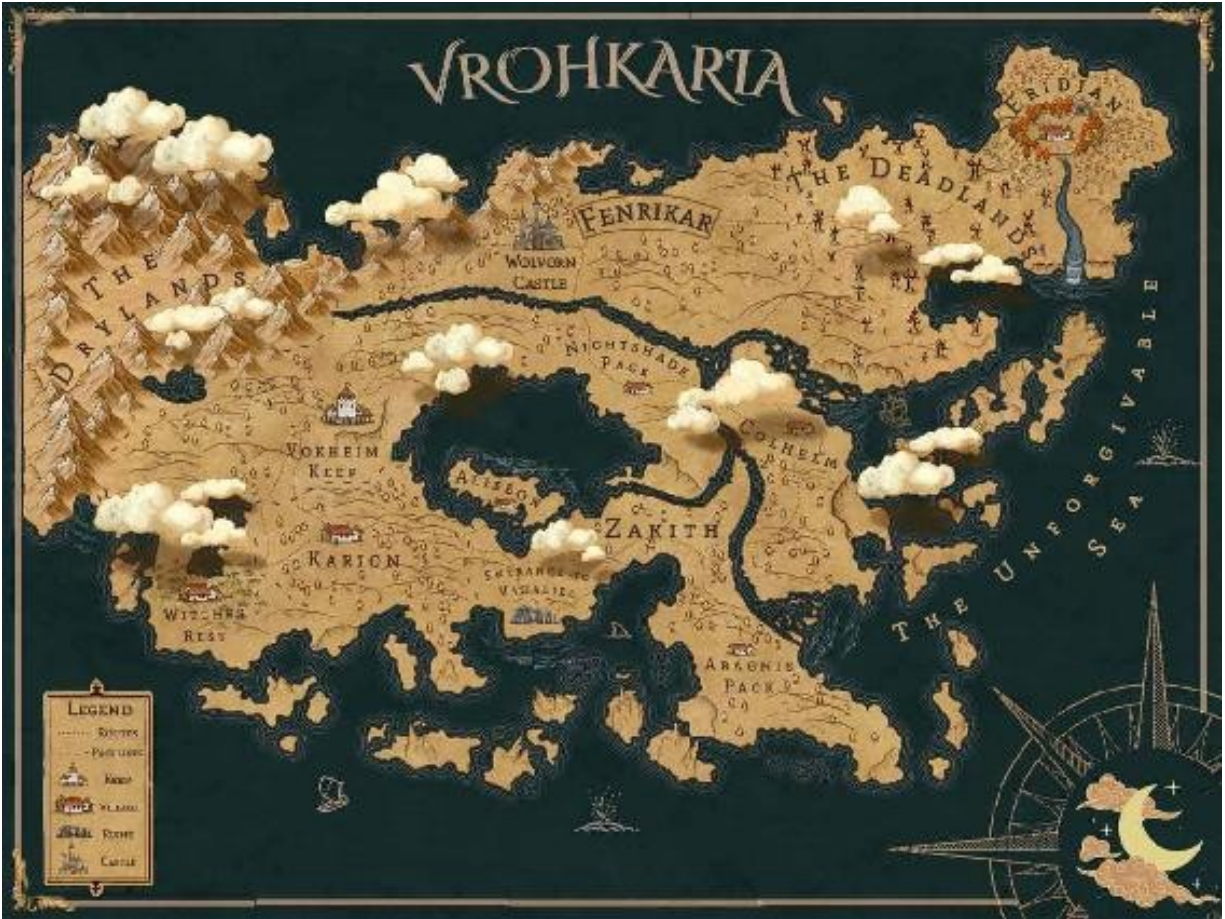
Bu seri aşağıdakileri içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir sayfa/anılar/flashbackler veya referanslar. Çocuk istismarı, çocuk cinsel saldırısı, cinayet, grafik şiddet, işkence, ölüm, çocuk ölümü, tecavüz, açık seks, kaçırma, şüpheli rıza dahil olmak üzere istismar. Ana kadın karakterin Ana erkek karakter tarafından zarar görmesi (Kırbaçlama).

İkinci Kitap Eklendi - aile üyesi tarafından çocuğa cinsel saldırı, kendi kendini yaralama, asılarak ölüm, nahoş/korkunç sahneler.

Cinsel saldırı/işkenceye dair geri dönüşler/anılar.

Belirli bir tetikleyiciniz varsa ve bu kitapta olup olmadığını kontrol etmek istiyorsanız, lütfen benimle e-posta yoluyla iletişime geçmekten çekinmeyin
Kellycoveauthor@gmail.com

OceanofPDF.com

Çok fazla hissedenler ve her şey gibi davrananlar için.

OceanofPDF.com

Bir

RHEA

Bir Varisin gücünü daha önce hiç benimsemedim, bana zarar vermek isteyenlerden hep sakladım. Ancak şimdi sırrım açığa çıktı ve anneme verdiğim söz, beni bundan azat ettiği için sona erdi.

Güç içimde kabarıyor, beni içten ısıtıyor ve uzuvlarımdan akıyor. Bu daha önce hiç hissetmediğim, hayal bile edemeyeceğim bir şey. Avuçlarımda karıncalanmalar hissederek ellerime bakıyorum. Runa, her ne kadar yorgun olsa da, içimde uzanıyor, benim hissedebildiklerimi hissederken ağır başı kalkıyor.

Büyüm vücudumdaki yaralara doğru ve iyileşme sürecini başlatmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor. Bileklerimin kelepçeleri parlıyor ve ben büyümün odağını bileklerime kaydırmaya çalışırken gücümün yardım etmesini engelliyor. *Bu şu anda yaralarımın daha önemli.* Yere bağlı olan zincirlerimi sertçe çekiyorum, kurtulmaya, Kade'e ulaşmaya ihtiyacım var. Bir hırıltı çıkararak çekebildiğim kadar sert çekiyorum ve kopuyor. Ellerimi birbirinden ayırıp zinciri parçaladığımda içimde bir güç akışı hissediyorum.

bileklerimi birbirine bağlayan bağlantılar.

"İmkânsız," diye nefes alıyor Darius ayağa kalkarken, bana, hâlâ uçuşan saçlarıma bakarken şaşkınlıktan gözleri büyüyor. Bu mümkün, ben bunun kanıtıyım.

Ona bakıyorum, ihanetini her zamankinden daha fazla hissediyorum. Sırtımdaki yaralar hala yanıyor, bana yaptıklarından sonra hala acı içinde bağıyor. Kendi Varis izlerinin boynunda nasıl görüldüğünü görmezden geliyorum, onun benim için kim olduğunu görmezden geliyorum... olmayı hak etmediği şeyi.

İnsanlar kapılara doğru kaçışmaya başladığında, korku içinde çılgılık atarken yaydığım güç ve hakimiyetten dolayı bağırışlar salonda yankılanıyor. Onlar Birbirlerinin üzerinden atlıyorlar, yere düşenlerin üzerinde duruyorlar, ayaklarının diğerlerini yaraladığını umursamıyorlar. Josh'a doğru ilerliyorum ve elimi bariyerine doğru uzatıyorum, bariyeri kırmak homurdanıyorum. Josh'un gözleri bana bakarken kocaman, sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyor. Görmezden geliyorum ve bariyere odaklanmaya devam ediyorum. Son bir itişten sonra bariyeri kırılıyor ve ben ileri atılarak zincirlenmiş ellerini tutuyorum. Ellerimi ve kırılana kadar çekin.

"Diğerlerini çağır," diye emrediyorum, o şoktan çıkarken ve biz aceleyle ilerlerken, Josh bizim pakete giderken Josie ve Danny'nin üzerinden üzülerek geçiyoruz ve ben Kade'e yöneliyorum.

Şu an aklıma gelmiyor.

"Durdurun onu," diye kükrüyor Charles ve merdivenlere doğru ilerlerken ona dişlerimi gösteriyorum. Muhafızlar odaya hücum ediyor ve kılıçlarını çekmiş halde üzerime geliyorlar.

İçimde dolaşan gücü hissederek, bir büyü dalgası onları geri iterken bir elimi uzattım.

Bedenim içten içe yanıyor, gücüm nabız gibi atıyor ve ham. Vahşi.

Charles Kade'i yerden kapıyor ve onu kürsüdeki koltuğunun yanına iterken kalbim çarpıyor, Higher'lar onun etrafında toplanıyor. Charles

Sırada seçkinler var ve durup elimi tekrar kaldırarak havada uçmalarını ve doğruca salonun duvarlarına çarpmalarını sağlıyorum. Devam edip kürsünün ilk basamağına çıkıyorum ve Charles ile Yüce'lerin ilahi söylemeye başlamasını izliyorum.

Etraflarında mor ve siyah bir bariyer oluşana kadar anlamadığım bir dil konuşuyorlar, renkler dairesel bir hareketle bir görünüp bir kayboluyor.

Charles bana dudak büküyor, yüzündeki öfke dolu ifade bir an duraksamama neden oluyor, daha önce bana bu şekilde tüm zamanların anıları aklımdan geçiyor.

Solumdaki hareket beni korkumdan uyandırıyor ve Darius'la yüz yüze geliyorum. Hırlıyor, elinde bıçak Charles'a bakıyor ve sonra bana doğru uzanıyor. Geri kaçıyorum, bacağımı fırlatıp gövdesine nişan alıyorum ve o halimle kolayca savuruyor. Momentumu kullanarak, ayağım yere basar basmaz diğer bacağımı çeviriyorum ve ayağım yüzüne değene kadar hareket boyunca dönüyorum. Sırtım Kendimi düzeltmeden önce ayaklarımın üzerinde sallanırken acı içinde çığlık atıyor, ama ona vurmanın zevkini hissediyorum.

Darius homurdanıyor, ağzının kenarındaki kanı silerken çenesini sıkıyor. Tekrar üzerime geliyor ve yumruğumu kaldırıyorum, daha fazla kanını dökmeye ve Kade'e olabildiğince çabuk ulaşmaya hazırım. Atışımından kaçıyor ve güçlü elleri kollarımın üst kısımlarını kavramadan önce bıçağını hızla düşürüyor.

"Rhea," diye bağıyor, parmakları tenime saplanırken ben onun pençesinde çırpınıyorum.

"Siktir git," diye nefes alıyorum, ellerimi kaldırıp gözlerini oymaya hazırlanırken gözlerim öfkeyle parlıyor, ama öyle olmuyor.

Ellerim şakaklarına doğru hareket ediyor ve parmaklarım içeri giriyor. Olduğum yerde donup kalırken, hareket sihrimin parmak uçlarıma doğru ilerlediğini hissediyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, şaşkınlık ve endişe içinde yüzüyor

İçimdeki güç onun tenine ulaşırken o yeşil küreler. Hala bileklerimde olan kelepçeler parlıyor, gücü hissediyor ve onu engellemeye çalışıyor, ama güç durmuyor, sabit bir hızla onun içine doğru ilerliyor.

Darius ve ben hâlâ birbirimizin bakışlarına kilitlenmişken tenimdeki işaretler sıcaklıkla doluyor, nazik bir nehir gibi akıyor. Gözbebekleri büyüyor, beyazlarının kenarlarından siyah sızıyor ve o gümüş, cam gibi Gözbebeklerinde lekeler uçuşuyor. Gücüm ona hücum ederken gözlerinin açık yeşili parlıyor ve ben... bir şeyle bağlantı kuruyorum.

Gücümün kalın bir sisin içinde süzüldüğünü, ağır ağır hareket ettiğini ve bilmediğim bir şeyi aradığını hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. Darius'un gözleri acı çekiyormuş gibi kasılıyor ve büyüm daha hızlı hareket ediyor, zihnimde bir çift göz belirene kadar onun içinde koşturuyor, arıyor. Darius sarsılınca nefesim kesiliyor, ellerini kollarımdan aşağı indirip belimi kavrarken dudaklarından acı dolu bir inilti geliyor.

Kokusu beni eskisinden daha çok etkiliyor. Bir zamanlar , içinde yıkanmak isterdim. Şimdi... Şimdi benden uzakta olmasını, yaptıklarından sonra asla yanımda olmamasını istiyorum. Runa'nın hırıltısı düşüncelerimi yankılıyor.

Gücüm zihnimde görünür hale geliyor, sanki etrafı karanlıkla çevriliyken onun içinden olanları izliyormuşum gibi. Buz mavisi dallardan oluşan küçük bir top, zifiri siyah gözlere doğru süzülüyor ve ulaşamayacakları bir yerde duruyor. Gözler yaklaştıkça gücümün telleri kendi etraflarında süzülüyor ve büyüm durmadıkça içimde korku dolaşıyor. Deniyorum

Ellerimi Darius'un başından çekip bırakmak istiyorum ama sıkışıp kaldım.

Dallar bir o yana bir bu yana salınıyor ama bir ağız ve keskin dişler, ardından da kocaman, siyah bir kafa belirince ileri doğru hareket etmiyor. Kurdun yeşil gözleri şimdi gücümün ışığında parlıyor, burnu ise ondan birkaç santim uzakta duruyor. A

Gücümün kordonu uzanıp kurdun burnunu okşuyor ve Darius homurdanırken düşük bir gümbürtü çıkarıyor, ancak bunun dışında hareketsiz kalıyor ve gücümün onu keşfetmek. Runa içimde sessiz, başı merakla yana eğik.

Runa küçük, şaşkın bir ses çıkarırken kurdun gözleri yeniden açılmadan önce kısa bir süreliğine kapanıyor ve doğrudan bana bakıyor. Runa gözlerimin önüne geldiğinde nefesim kesiliyor ve birbirimize bakıyoruz. Saç tellerim kurdun başını okşuyor, siyaha karşı çok parlak, ağzına doğru ilerlemeden önce kulaklarının arkasından akıyor. Bedenim Darius'un göğsüne doğru sarkıyor, içimdeki gücün aniden boşaldığını hissediyorum. Parmakları belimde kenetlenirken alnım çenesinin altında duruyor ve ikimiz de olduğumuz yerde donup kalıyoruz.

Aldığımız her nefeste göğüslerimiz inip kalkıyor. Kurt bana bir kez başını sallıyor, ağzını açmadan önce ondan bir mırıltı geliyor ve Gücümü yutuyor, bizi karanlığa gömüyor.

Darius alçak sesle homurdanıyor, parmakları belimden kurtulup dizlerinin üzerine çöktüğünde, elleri hemen kafasına. İçimdeki gücün çoğu kurt tarafından emildiği için nefeslerim düzensizleşiyor. Geldiği kadar çabuk, gücüm sönüyor. Vücudumdaki her çürüğü, her yarayı, her acıyı ve her ısırığı hissediyorum. Görüşüm dalgalanıyor.

Darius parlayan gözlerini açarken ona doğru tökezleyerek bir adım atıyorum. "Seni pislik," diye törpüledim. "sebec olmak için çok gençtim, ben bir topraklara geldiklerinde çocuk." Öksürüyorum ve acı göğsümü tutuşturuyor. "Onlara benim sebec olmam imkânsız ve senin yaptığın şeyin de O kristalin içindeki gerçeği gördüm." Bir ayağını altına alırken ellerini başından kaldırıyor, gözleri bilmediğim bir tür duyguyu gösteriyor.

başını sallarken anlıyor. "Sen yeminimizi bozdun, ben de bozacağımdan emin ol-"

"Rhea, şimdi! Gitmemiz gerek." Başımı Josh'a çeviriyorum. Adamları bir araya toplayıp ağızlarındaki bezleri çıkarmaya başlıyor. Son bir kez Darius'a dönüp baktığımda bana bir şeyler söylediğini görüyorum. Ses çıkmıyor ama ne dediğini çok iyi biliyorum. Tek bir kelimeyle gözlerim açılıyor. Tekrar ağzını açıyor, kafa karışıklığı dönerken gözleri şiddetle benimkilere bakıyor. Gözleri acıyla kapanmadan önce kelimeyi tekrarlayarak alçak hırlıyor. Dönüp Kade'e nişan alıyorum.

Vücudumdaki yanma nedeniyle gözyaşlarımı tutarak kürsü basamaklarını tırmanıyorum ve Highers bariyerine vurarak ona güç vermeye çalışıyorum. Ama neredeyse hiçbir şey kalmadı. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlası için yalvarıyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

"Kade," diye bağıriyorum. Hâlâ Higher'ların ayaklarının dibinde yerde yatıyor. "Bana gel Kade, hemen! Gitmek zorundayız."

"O hiçbir yere gitmiyor, Lasandrhea." Charles'ın acımasız sesi kulaklarımı deliyor. İlerliyor ve bariyerin diğer tarafında, önümde duruyor. Bana bakıyor, işaretlerimi takip ederken bakışlarında açlık var.

"Çok güzelsin canım,"

Sahip olduğum azıcık gücü onun bariyerine doğru iterken homurdanıyorum ve bariyer hafifçe sallansa da hâlâ güçlü kalıyor. "Bırakın onu!"

"Gücün azalıyor, Zahariss'in Varisi. Sen tamamen kadar biraz daha beklemem gerekecek," diye sırtıyor. "Bir Varis'le aynı odada bulunan muadiline meydan okumaktan daha iyisini bilirim." Alçak sesle bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha soğuk, kötülük dolu. "Çok yakında tekrar elime düştüğünde, Kade'in ailesine sırtını dönüp kaçışını sana izleteyim mi? Sen?"

"Onların yanına bile yaklaşmayacak," diye hırlayarak ayaklarının dibinde yere yayılmış Kade'e bakıyorum.

"Neden olmasın? Eğitimin hoşuna gitti, değil ?" Charles sessizce mırıldanıyor ve arkasında duran diğer Higher'lar onun sözlerine, itirafına tepki vermiyor, zaten bildiklerini ve işin içinde olduklarını bana bildiriyorlar.

Eğitimini, acısını ve kötülüğünü göstermek için kafesime ne kadar sık geldiğini hatırlayınca gücüm azalıyor. Bariyerin içine yığılıyorum, odanın içinde daha fazla çılgılık yükselirken acıdan iğne batmaları hissediyorum.

"Hayır," diye nefes nefese kalıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor. Kade'le yapmak istediği şey bu mu? "Ben yapmadım, bunu sen de biliyorsun, seni hasta piç. Şimdi bırak Kade Git." Parmaklarımı parıldayan mor ve siyah renklere batırarak acıdan inliyor, bırakmayı reddediyorum.

Charles dönüp Kade'in yanına gitmeden önce başını bana doğru eğdi yere yatırdı. Onu kabaca tişörtünün arkasından tutup ayağa kaldırıyor ve dikeyyor. Kade ayaklarının üzerinde sallanıyor, gözleri odaklanmamış bir şekilde bana bakıyor.

"Carzan," diye inliyorum, daha sert bir şekilde kazıyorum.

"Kaden," diye mırıldanıyor Charles ve ben kalbim küt küt atarak geriliyorum. "Lasandrhea ile gitmek ister misin? Buradan çıkmanın bir yolu olmasa bile Hain mi? Bunu denemek ve teşebbüs etmek bile aptalca bir oyun, değil mi?"

Kade başını ileri geri sallıyor, gözleri hâlâ bulanık. "Hayır, beni onunla gitmeye zorlama." Sözleri midemi bulandırıyor.

"Gördün mü, artık seninle ve sapkın yöntemlerinle hiçbir şey yapmak istemiyor. Yeterince şey yapmadın mı?" Charles dudak büküyor, sonra Kade'in başının üzerinden bana gülümsüyor ve gözlerim doluyor.

"Carzan, lütfen," diye deniyorum. "Beni tanıyorsun, anıların doğru değil, sana bir şey yaptılar, buna yemin ederim. Onların söyledikleri ve senin anıların sana doğru olmadığını gösteriyor." Arkamdan bir kükreme sesi geliyor ve başımı çevirdiğimde Darius'un yerde kambur durduğunu görüyorum. Tüm vücudunu. Ayağa tökezleyerek gücünün verdiği hisle gözlerim büyüyor. Elitler etrafını sarıyor, hep bir ağızdan konuşuyorlar, seslerinde şaşkınlık var. "Carzan, çabuk ol, zamanımız tükeniyor," diye yalvarıyorum, çaresizlik sözcüklerin aceleyle çıkmasına neden oluyor.

"Benden uzak dur!" diye bağıyor ve sonra ellerini başına götürüp saçlarını tutuyor.

"Rhea, zaman yok." Josh arkamdan yakalıyor ve merdivenlerden aşağıya doğru sürüklemeye başlıyor. İnsanlar hâlâ büyük salondan çıkmak için koşuşturuyor, birbirlerini itip kakıyor ve düpedüz kavga ediyorlardı. Odadan kaçış.

Josh'a omuz silkmeye çalışıyorum, Kade'e bana gelmesi, savaşıması, kaçması için bağıyorum. Beni duymuyor. Ellerim bariyerden ayrılıyor ve içimde tuttuğum son güç de azalıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum, Josh'un kollarında çırpınıyorum, beni bırakmasını sağlamaya çalışıyorum ama kolları beni sıkıca tutuyor. "Onu almalıyız; burada kalamaz." Taylor yanımda beliriyor ve Josh'un beni götürmesine yardım ediyor, ben de onları üzerimden atmaya çalışarak kıvranıyor, vuruyor ve tekmeliyorum.

"Zamanımız yok Rhea, buradan canlı çıkmak istiyorsak hemen gitmeliyiz!" Merdivenlerin dibine vardığımızda Taylor ona doğru savurduğum bacağımı tutuyor. Diğerleri etrafımda toplanıyor ve Anna pantolonunun cebindeki bir şeyi kurcalıyor.

"Sakın buna cüret etme!" Charles bağıyor ve kafamı kaldırdığımda Kade'i yana ittiğini görüyorum. Yere düşüyor, kafası taşa çarpıyor ve ben hala yorgun bedenimi üzerimden atmaya çalışarak ona bağıyorum. Charles

bir el sallıyor ve siyah ve mor bariyer düşüyor. Doğruca bize, bana doğru hücum ediyor, eli menekşe renginde parlıyor.

Diğer Higher'lar Charles'ın peşinden koşarken, kafasından kanlar akan Kade'e aldırmandan sertçe yutkunuyorum. Hareket etmiyor ama Göz kapaklarım seğiriyor ve Taylor'ı üzerimden atmak için daha da çok çabalıyorum, beni daha iyi zapt etmek için manevra yaparken kolunu ısırıyorum. Etrafımızda bağırışlar yükseliyor ve Elitler üzerimize gelirken Josh'un kollarında dönüyorum. Darius tehditkâr bir sesle hırlıyor, gözleri benimkilere dikilmiş.

Hudson aceleyle Colten'ı tutup Josh'a elini uzatırken, "Çabuk," der.

"Kade!" Bağıriyorum, Taylor ve Josh'un beni tutuşları arasında kıvranarak onu görmeye çalışıyorum. Charles, kendilerini yerden kaldırmakta olan muhafızlarına emirler yağıdırıyor. Taylor ellerimi tutuyor ve göğsüme bastırarak sabitliyor. Hareket etmeliyim; Kade'e ulaşmalıyım. Onu burada bırakamayız.

Maize Kade'in yanına gelip eğilerek elini başına götürdüğünde gözlerim öfkeyle doluyor. Şakaklarını ovarken avucundan masmavi bir ışık parlıyor ve Kade acı içinde bağıriyor, yere yığılmadan önce vücudu geriliyor. Başını okşarken Maize'in yüzündeki gülümsemeyi görüyorum ve onun yüzündeki gülümsemeyi silmekten başka bir şey istemiyorum.

"Hayır," diye sesleniyorum ve Maize bana dönüyor, siyah saçlarını omzunun üzerinden geçirirken sırtışı tüylerimi ürpertiyor, dünya umurunda değil.

Birden sürüm tarafından her taraftan kuşatıldım. Anna omzumu tutmadan önce kısa bir süre gözlerimi yakalıyor ve hepimizin nasıl birbirine bağlı olduğunu fark ederek geriliyorum. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Elini yukarı kaldırıyor ve Avucunda kare şeklinde gri bir taş vardı.

"Bekle," diye yalvarıyorum, "yapma." Ama Anna boştaki eliyle başparmağını taşın üzerinde gezdiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Kade'i almamız gerek, bekle. Bekleyemeyiz.

Bırak onu," diye ağlıyorum.

Liman taşının çalıştığını hissetmeye başladığımda Anna gözlerini üzgün ve sulu bir şekilde açıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Vücudum sıkıştığında gözlerim Darius'a gidiyor ve salondan çıkıyoruz.

Hepsini geride bırakarak.

Josie ve Danny'nin cesetlerini geride bırakarak.

Kade'i geride bırakarak.

OceanofPDF.com

İki

RHEA

Bir açıklığa iniyorum, çimenli zemine yığılırken başım dönüyor. Acı ve bitkinlik o kadar yoğun bir şekilde içime işliyor ki, içimden bir sızlanma sesi kaçıyor.

Vücudum titriyor, gözlerimi kapattığımda hissettiğim tek katı şey olan yere tutunurken omuzlarım sarsılıyor. Yana doğru eğildim, kendimi yakalamadan önce baş dönmesi beni ele ve temizlemek için başımı salladım. Burnumdan nefes alarak parmaklarımı toprağa gömüyorum, gecenin karanlığında serinliğini hissederek beni topraklıyor.

Bir hırıltı duyunca başımı çeviriyorum ve Anna'nın benim hissettiğim acıyı yansıttığını görmek için gözyaşlarımla dolu gözlerimi açıyorum. Etrafımızı tararken gözleri şişmiş ve kanlı yüzüne yaşlar akıtıyor. Ayağa kalkarken saçları kızıl buklelerden oluşuyor, vücudu benimki gibi titriyor. İhanet içimden geçiyor ve altımdaki toprağı daha derin kazıyorum.

Liman taşı vardı, bizi Kade'den uzaklaştırdı, hepsi yaptı.

"Rhea," diye fısıldıyor Josh ve yüzü iki büklüm, bana doğru sürünürken başımı ona çeviriyorum.

Gri gözlerindeki kalp kırıklığını gördüğümde tutamadığım bir hıçkırık kaçıyor içimden. İki eliyle yüzümü avuçlamak için uzanıyor, ama ben onları tokatlayarak uzaklaştırıyorum, reddettiğimde irkildiğini görüyorum, ama tekrar geri geliyor ve Alınlarını birleştir.

"Beni oradan uzaklaştırdın," diye .

"Başka yoktu," diyor huysuzca. "Etrafımız sarılmıştı ve Higher'lar bizim için geliyordu."

"Savaşabilirdik, daha çok çabalayabilirdik, yapabilirdik-" "Şşşt, Milal, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." Bunu biliyorum, derinlerde Biliyorum, ama onu o canavarlara bıraktık.

"Kade," diye hıçkırıyorum, ellerimi kaldırıp bileğini kavıyorum, parmaklarım tenine batıyor.

"Biliyorum." Sesi çatlıyor ve başımı nazikçe omzuna götürüyor. Kollarını bana dolayarak, sırtımdaki yaralara dikkat ederek beni kendine doğru .

Kade'in incitici sözlerini, bağlarımızı kopardığını ve benimle gelmeyi reddettiğini hatırlayarak karşı bir yaprak gibi titriyorum. "Benden nefret ediyor," diye ağlıyorum. "Bizden nefret ediyor Josh, bana gelmedi. Ona yalvardım ama gelmedi."

"Kendinde değil," diyor yatıştırıcı bir şekilde. Başka bir şey söylemiyor ama ben kırılırken bana sarılıyor. Yanımıza başka bir beden otururken ayak sesleri duyuyorum, ardından elleri bana hafifçe dokunup beni rahatlatmaya çalışan bir başkası geliyor.

"Hepiniz beni ondan uzaklaştırdınız," diye zırlıyorum. "Hepiniz yaptınız." Kafam duygu karmaşası içinde. Onları nasıl dizginleyeceğimi, öfkemi kime yönelteceğimi bilemiyorum.

"Gitmek zorundaydık Milal, lütfen anla," diye fısıldıyor Josh. "Gitmeseydik ölebilirdik." Peki ya Kade?

"Aman Tanrım," diye , "Josie... Danny." Onlar ölmüştü. Öldürüldüler, gittiler. Josh'un omzuna sıkıca bastırırken boğuk bir çığlık atıyorum, Runa içimde sızlanıyor. Onları bir daha asla göremeyeceğim, Josie'nin Danny'ye sataşmasını ve birbirlerine nasıl sevgiyle baktıklarını göremeyeceğim.

Biri alnıma usulca dokunuyor ve ben ıslak gözlerimi açıyorum, ağlamalarım arasında nefes nefese kalıyorum. Colten Josh'un arkasına çömelmiş, kahverengi gözleri kederle dolu ve bu beni daha da çok ağlatıyor, kaybettiğimiz her şey için içimden korkunç bir inleme sesi geliyor. Tüm olanlar için.

"Şşşt, Milal." Josh beni bir o yana bir bu yana sallıyor, sesi hırçınlaşıyor ve yüzünü dayadığı yerde saç çizgime ıslaklığın damladığını hissediyorum.

Ağlıyorum. Josh'a sıkıca tutunup bu acıyı durdurmaya çalışırken ağlıyor, çığlık atıyor ve feryat ediyorum. Her şeyi unutmak için. Ölmemeliydiler, burada bizimle olmalıydılar, Eridian'da olmalıydılar. Kade Eridian'da olmalıydı. Hepsi Eridian'da kalmalıydı.

Benim olmam gerekiyordu, sadece benim.

Gecenin karanlığında duyulabilen tek şey benim ve diğerlerinin çığlıkları. Acımızdan ne bir yaprak hışırtısı ne de bir hayvanın koşuşturması duyuluyor. Uzun süre bu şekilde kaldık. Birlikte yas tutarken sürüm etrafımı sarıyor, birbirimizi elimizden geldiğince teselli etmeye çalışırken yakın oluyoruz. Benim Hıçkırıklarım sonunda azalıyor, gözlerimi açıp geri çekilirken nefesim daha düzenli. Josh bırakmadan önce beni bir kez daha sıkıyor ve elinin tersiyle kendi gözlerini siliyor.

Taylor ve Sebastian ayakta durmuş, herhangi bir tehlike olup olmadığına bakmak için açıklığa bakıyorlar. Anna da onlara katılır, onlar konuşurken kendi yanakları da ıslanır ve Taylor başıyla bir yönü işaret eder.

"İyi misin, yavrum?" Hudson'ın mırıldandığını duyuyorum ve Colten'la konuşan ona doğru bakıyorum. Colten'ı kendine doğru çekiyor, siyah başının arkasını tutarak

Omuzları titriyor, elleri belinin yan tarafını sıkıca kavriyor. Hudson'ın mavi gözleri Colten'in başının üzerinden benimkilerle buluştuğunda boğazımdaki yumruyu yutuyorum, onu daha da sıkı kavrarken çenesi geriliyor.

Çekişen çift gitmiş, sadece kalp ağrısı kalmıştır.

Yavaşça ayağa kalkmadan önce derin bir nefes alıyorum, Josh beni sabit tutmak için kolumu tutuyor. Acı yüzünden görüşüm bozuluyor ve temizlemek için başımı sallıyorum.

Bileğimdeki yanma benden bir acı tıslaması çıkarıyor ve hem Josh hem de ben bileklerimdeki kelepçelere bakıp parladıklarını, rünlerle aydınlandıklarını görüyoruz.

Josh parmağıyla izini sürerken, "Bunları senden çıkarmamız gerek," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, bileklerimdeki kelepçeleri kırmaya çalışmak için daha önce sahip olduğum gücün bir kısmını istiyorum, ama hiçbirisi gelmiyor. Hepsi gitti. Homurdanıyorum, bir elimi kaldırıp onları çekmeye, çıkarmaya çalışıyorum ama nafiye. Josh'a doğru öne doğru sarkıyorum, kesik kesik nefesler alıyorum ve o da bana tutunuyor.

"Bu terbiyum," diye burnumu çekiyorum ve o da keskin bir nefes alıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Onlar takılıyken bu kadar çabuk iyileşemezsin." *Hiç iyileşmiyorum.*

"Biliyorum," diyorum, arkama yaslanıp Josh'un bileklerindeki kelepçelere bakmak için uzanıyorum. Rün yok, parıltı yok. "Bunlar normal. Sanırım bunlar sadece bana verildi."

"Pislikler," diye mırıldanıyor Josh.

"Evet," diye kabul ediyorum, Josh'tan bir adım geri çekilip etrafımıza bakıyorum. "Açıklık geniş, birkaç küçük çimenli tepe ve uzakta bir köye benzeyen bir yer var. Etrafımızı saran ağaçlar kalın değil, boyutları Eridian'dakilerden çok daha küçük ama yine de biraz barınak sağlayacaktır. "Nerede

Tanrıların içinde ?" , sesim ılık atmaktan, alamaktan pürüzlü. Kalbimin kırılmasından.

"Fenrikar'ın güneybatısındaız," diyor Anna topallayarak gelirken. "Buraya uzun zamandır gelmedim ama Cadı Dinlenme Yeri'nden çok uzakta değiliz."

Sözleri karşısında gözlerim keskinleşiyor. "Cadılar Dinlenme Yeri mi? Neden buradayız?" Diğerleri gelirken ona sordum. Witches Rest, bir cadı meclisinin Yüce'lere sadık olmayan cadılar yaşıyor. Edward'ın bana anlattığına göre tehlikeli, güçlü ve korkutucularmış. İçlerine ve kendilerinden başka kimsenin hükmü altına girmezler.

"Gidecek bir yere ihtiyacımız vardı." Anna ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Eridian'a geri dönemeyiz ve eğer Witches Rest'e gitmeye karar verirsek bizi getirmeyi düşündüğüm en yakın ve güvenli yer burası."

"Cadılara gitmek güvenli mi?" Taylor , bir elini kısa, kahve rengi saçlarında gezdiriyor, Colten'a doğru bakarken endişeli bir hareket yapıyor.

"Açıkta olmaktan daha güvenli," diye ekliyor Sebastian, kahverengi gözleriyle etrafımıza bakarak.

"Kade'i almalıyız, onlarla kalamaz." Başımı sallıyorum. "Yeterince zarar verdiler; ailemizin onu almasına izin veremem."

Josh ellerini omuzlarıma koyarak nazikçe, "Rhea," diyor ve ben yine başımı sallıyorum. Onu bırakamayız. "Şu anda hiçbir şey yapamayız." Gözlerim daha fazla yaşla doluyor ve bir hıçkırık daha benden kaçmak isterken dudağımı ısırıyorum. "Wolvorn Kalesi'ne nasıl geri döneceğiz, fark edilmeden içeri nasıl gireceğiz, Kade'i bizimle gelmeye nasıl ikna edeceğiz ve sonra oradan canımızı kurtararak nasıl çıkacağız?"

"Denemek zorundayız, onu da kaybedemem." Yapamam işte. Şu anda olduğundan daha da dayanılmaz olurdu.

Gri gözleri yumuşuyor. "Onun onlarla birlikte olmasını en az senin kadar ben istemiyorum ama gerçekçi olmak zorundayız. Oraya geri dönmek bir ölüm cezasıdır."

"Ve Elitler şimdi peşimizde olacaklar," diye mırıldanıyor Colten, Hudson'ın yanında dururken omzu ona sürtünüyor. "Emirlerini alacaklar ve biz onlardan kaçtık; bunun peşini bırakmayacaklar."

"Liman taşını nasıl aldın ki?" Anna'ya bakarak burnumu çekiyorum.

"Emin değilim," diyor usulca ve kaşlarım çatılıyor. "Uyandım ve zaten cebimdeydi ama oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Bir sonraki duyduğum şey ayak sesleriydi ve gardiyanlar beni hücremden dışarı sürüklediğinde bunu düşünecek zamanım yoktu."

"Edward olmalı. Hücredeyken bana geldi ve sizi çıkarmanın bir yolunu bulacağını söyledi," diyorum ve hepsi başını sallıyor. Ben hâlâ yarı çıplak ve kan içinde olan göğsümü ovarken, hepimiz sessizce durup düşüncelere dalıyoruz. Titriyorum.

Josh titrediğimi fark ediyor ve kanlı tişörtünün arkasından tutarak başının üzerine çekiyor. "İşaretlerini gösterdin," diyor nazikçe, tişörtünü giymeme yardım etmek için elinde topluyor.

Yere bakıyorum, garip bir şekilde rahatsız hissediyorum. Anna'ya bir göz attım, Varis olduğumu bilmediğini biliyordum. Burada bilmeyen tek kişi oydu. Beni nazikçe tişörtünün içine sokarken Josh'a "Evet," diyorum ve teşekkür etmek için kanlı yanağımı onunkine sürtüyorum. Tişört kan lekeleri ve bazı yırtık ve söküklerle dolu ama daha sıcak.

"Yani sen bir Varis misin? Koridorda öyle demiştin ama ben..." Anna'nın sesi dalgalanarak kesiliyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Elimi yüzümde gezdirerek ona "Varisler hiçbir zaman gitmedi," diyorum. "Her zaman Vrohkaria'daydılar, sadece saklanıyorlardı."

Kaşları çatılır. "Ama nasıl?" diye sorar. "Hepsi , hepsi çoktan gitmişti. Tıpkı Eski Tanrılar gibi."

"Tarihimizde, Varisler herkes tarafından saygı duyulan, herkes tarafından memnuniyetle karşılanan bir konuma sahipti. Ancak Vrohkaria Kralı öldükten sonra bu durum değişti ve onun ölümüyle ortaya çıkan iktidar boşluğunu doldurmak için kuruldu. ile Yüksekler iktidara geldi, yeni yasalarla topraklara değişiklikler getirildi ve Varisler herkes tarafından korkulan bir şey haline geldi. Sadece Zahariss ya da Cazier'in soyundan geldikleri için nefret edilen ve hor görülen bu insanlar, onların delirdiği söylendikten sonra toprakları."

"Ama Varisler tehlikelidir." Bir adım geri atıyor ve ben de korkudan benden uzaklaştığı için üzgün ve incinmiş hissederek ondan uzaklaşıyorum. "Varisler Tanrılar çıldırdı, toprakları yok etti. Sonra Varisler geldi ve onlar da Eski Tanrılar gibi dengesiz ve şiddet yanlısıydılar."

"Anna!" Josh ona çıkışıyor ve ben de daha fazla konuşmasını engellemek için elimi uzatıyorum. Korkusunu anlıyorum, Yüce'lerin Tanrılar ve Varisler hakkındaki görüşlerinin muhtemelen uzun yıllar boyunca içine işlemiş olduğunu anlıyorum.

Ama

Bir kan cadısı olarak, olmadığınız halde size bir şey olduğunuzun söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu daha iyi bilmelidir.

"Varisler nesilden nesile geçer, bu yüzden Zahariss'in önceki varisleri benim Ataları ve onlar kendilerini savunmak için yapmaları gerekeni yaptılar. Bilmediğiniz o kadar çok şey var ki, Vrohkaria halkından saklanan o kadar çok şey var ki. Saklı kalmamız herkes için daha güvenliydi. Bu şekilde masumlar kendilerine ait olmayan savaşlarda yakalanmadılar ve insanların zihinleri yalanlarla zehirlenmiş olsa da ve bir Varis gördüklerinde saldıracak veya bir otoriteye söyleyecek olsalar da, uzak durursak hayatlarını korudular. Yoksa neden benim de Eridian'da saklandığımı düşünüyorsun? Şuraya bak.

Şu anda içinde bulunduğumuz karmaşa." Gözlerimi kısa bir süreliğine kaçırıyorum ve nefes alıyorum. "Varisler

Tanrılar, halkları için defalarca kurban vermişlerdir.

Masumların kanının dökülmesini engellemek için bu topraklarda bir çeşit barış istiyorum," diyorum ona, dişlerimi sıkarak ve tüm bu adaletsizlik karşısında daha da öfkelenerek. "Neye inanırsan inan Anna, ama ben Zahariss'in Varisiyim, bu unvan kim olduğumu değiştirmez ve masumlar için bir tehdit değilim. Yıllarımı insanlara yardım ederek, onları Eridian'a getirerek geçirdim, bunu biliyorsun, o yüzden söyle bana, ben tehlikeli miyim? Kanlı bir cadı olarak tehlikeli misin? Yasalar görüldüğü yerde öldürülmen gerektiğini söylüyor ama sen ihtiyacı olanlara bakmama yardım etmekten başka bir şey yapmadın."

Anna bana, sonra da kanlı bedenime bakıp sessiz bir iç çekerken etrafımıza sessizlik çöküyor. "Hayır, tehlikeli değilsin Rhea."

Başımı salladım ve bir nefes verdim. "Ben bir Varis'im, sadece bu unvan bile sırtıma bir hedef koyuyor ve aynı zamanda bir hain olarak damgalandım. Eğer benimle kalmak istemiyorsan, anlarım. Senden asla benimle kalmanı ve bana yardım etmeni istemem. sıradaki geliyor."

"Sana her zaman yardım edeceğim," diye mırıldandı Anna, öne doğru gelip elimi tutarak. "Seni sorguladığım için özür dilerim, daha iyi bilmeliydim." Öne doğru eğilip yanağını okşuyorum ve özrünü kabul ediyorum.

"Darius bir Varis, değil mi?" Sebastian sonunda hepimizin dile getirmek istemediği şeyi yüksek sesle söyledi.

Ondan bahsedince içime bir sızı girdi. "Evet, o Cazier'in varisi ama benim de varis olduğumu duyunca şaşırmış gibiydi, o yüzden olduğumu biliyordum. Onda da bana benzer bir şeyler hissediyordum ama Sam bize Eridian'daki adamdan bahsettikten sonra Solvier'i aramaya çıkana kadar tam olarak yerine oturmamıştı. Koridorda onun işaretleri belirip benimkilere tepki verdiğinde bu doğrulandı."

Darius işaretlerimi gördüğünde şok oldu. Bu da bana ondan önceki Cazier varisinin ona kendi işaretlerini göstermediğini düşündürüyor.

ya da Darius'un etrafında mıydı? Cazier'in Varisi ile hiç tanışmamıştım, annemin bana söylediği tek şey onun da muhtemelen saklanıyor olduğuydu.

Sonra Darius'un zihninde kilitli kaldım ve onun kurdunu gördüm.

Kurdunun gücümün büyük bir kısmını emip tüketmesini izledim. Benden çok şey aldı ve bunun nasıl ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Her halükarda, o bir Varis ve sorun şu ki, benim de öyle olduğumu biliyor. Aramızda basit bir bağdan daha fazlası var, toprakların yaratılışı kadar eski bir bağ.

Ve bana ihanet etti.

Daha iyi bilmeliydim. O Elitlerin Alfa'sı ve Elitler özellikle Varisleri avlamak ve yakalamak için yaratıldı. Bunu biliyor mu? Elitler Elitler ve Yüksekler onun bir Varis olduğunu biliyor mu?

Şakaklarımı ovuyorum. "Hareket etmeliyiz; buradan nereye gideceğimize karar vermeden önce dinlenecek bir yer bulmalıyız. Bensiz devam etmeniz ve güvenli bir yer bulmanız en iyisi olabilir. Beni avlayacaklar ve Vatan hainliğiyle suçlanıyorum. Her şey ve herkes beni arıyor olacak, haber hızla yayılacak."

"Bir," diye homurdanan Josh önümde durdu, öfkesi yayılıyordu. yüz boyunca. "Yanlış bir şey yapmadın, haydutların bu topraklara musallat olması için bir lanete sebep olmak bir yana, iki." Bana sert bir bakış atarak durakladı. ", asla. Her zamanki gibi birbirimize bağlıyız."

"Yanında olduğumuzu ," diyor Taylor kollarını kavuşturarak.

Hudson bana "Ne kadar sürerse sürsün Kade'i geri alacağız, çantamızı geri alacağız," diyor.

Seb, "Elbette öyleyiz," diyor ve hepsi başını sallıyor.

"Biz bir sürüyüz, bir aileyiz. Ailemize sırtımızı dönmeyiz," diye mırıldanıyor Colten ve Anna başıyla onaylarken onun sözleri karşısında gözlerimden daha fazla yaş akıyor

Kafa.

"Arbiel canna," diye fısıldıyor Josh ve ben gözlerimi kelimelerin iliklerime işlemesine izin veriyorum.

Kendi ailemizi, kendi hayatımızı ve evimizi kurduk. Hepsini geri alacağım, Zahariss'in üzerine yemin ederim.

Herkes mırıldanarak cevap veriyor ve ben de rahatlamaktan kendimi alamıyorum. Beni terk ettikleri için onları suçlayamam, bu çok tehlikeli, çok ölümcül. Yine de beni bırakmadıkları için memnun olmadığımı söyleyemem; tek başıma olmak istemiyorum. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilemem. Edward bana yardım edebilirdi, ama şimdi onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilmiyorum.

"Güneybatıya, Witches Rest'e gidelim. Yüce'lerle ittifakları yok ve orada tanıdığım biri var," diyor Anna.

"Öyle mi? Aliseon'da küçük bir meclisle birlikte yaşadığını sanıyordum?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bana sırtlarını dönene kadar öyleydim," diye mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Büyükanne Witches Rest'te. Zaten ben Eridian'a gitmeden önce hâlâ oradaydı." Boğazını temizliyor ve sözleri karşısında gözlerimi kırıştıyorum. Büyükanne mi?

"Başka bir seçenek göremiyorum ve bu şekilde açıkta kalamayız." Taylor gece gökyüzüne bakıp yıldızları izliyor. "Güneybatı şu ." Arkamızı işaret ediyor.

"Onlara ulaşmak ne kadar sürer?" Colten Anna'ya sorar.

Gitmemiz gereken yöne bakıyor. "Dinlenerek yaklaşık on gün."

Başımı salladım. "Sanırım birkaç cadı göreceğiz ve umarım kanımızı kaynatmazlar," diye mırıldanıyorum ve doğru yöne doğru ilerliyorum. Uyuşukluk içime doğru akmaya başladı.

Josh kolunu belime dolayarak, yolda yürürken bana destek oluyor. Gecenin sessizliği. Ağaçların arasına giriyoruz, hızımız gidebildiğimiz kadar hızlı.

Yaralarımızın yanından geçerken elimi açık kahverengi ağaç kabuğunun üzerinde gezdiriyorum. Avucumun içinde küçük bir sıcaklık hissediyorum ve bu his iç çekmekten kendimi alamıyorum.

Etrafımdaki yaşamı hâlâ hissedebiliyor olmak bana küçük bir rahatlık veriyor. Keşke Eridian'a geri dönseydim, Solvier gece boyunca bana pek çok hikâyesinden birini anlatırken, Kade'in evde uyuduğunu bilerek leylak ağaçlarının yanında olsaydım. Güvende.

Kan bağından aşağıya doğru geçici olarak uzanıyorum, ama orada değil, aptal kalbim hissedilecek bir iplik olduğunu umuyor. Onu engelliyorum ve devam ediyorum.

Eridian'a ne olduğunu düşünmekten korkuyorum ama bir gün geri dönmek zorundayım. Hiç değilse Solvier'i ve mezarlığımızda kaybettiğimiz insanları onurlandırmak için.

Sonra, Higher'ların kanı ellerimdeyken evimizi yeniden inşa edeceğim.

Artık daha azı beni tatmin etmeyecek. Savaş şimdi benimle yanlış yapanlar arasında olacak, sadece müttefikler bulmayı umuyorum ve herkesin kana ve yıkıma susamış bir Varis'ten korkmaması için dua ediyorum.

Belki de onun yerine Cazier'in Varisi olmalıydım.

OceanofPDF.com

Üç

RHEA

Ormanda yürürken nemli çimen yaprakları boyunca sis kıvrılıyor.
Witches Rest'e doğru ilerlemeye devam ederken uzaktan yaratıkların viyaklama ve
ötme sesleri duyuluyor. On üç uzun gün sürdü
Wolvorn Kalesinden ayrıldığımızdan ve Kade'i Josie ve Danny'nin cesetleriyle
birlikte geride bıraktığımızdan beri.

Onlardan ayrılmanın üzerinde durmamaya, bunu zihnimden uzaklaştırmaya
çalışıyorum. Acı katlanılamayacak kadar çok, bu yüzden onu aşağı itiyorum ve
devam edebilmek için bir ıstırap balonu içinde tutuyorum.

Şu anda önemli olan hayatta kalmamız.

Dört gün önce, uzaktan rogarları gördük, korkunç seslerini duyduk.
tüylerimi diken diken eden ulumalar. Bu yaratıkların topraklara musallat olduğunu
ve önüne çıkan her şeyi paramparça ettiğini hatırlatıyordu. Bir sürüyle savaşacak
donanıma sahip değiliz, lanet olsun, bir tanesiyle bile. Sadece Anna ve büyüsü ve
çıplak ellerimiz silahlarımız. O zaman bile, şu anki halimle kimsenin işine
yaramam.

Topallayarak ilerliyorum, bedenimi saran acı hoş bir duyguya dönüşüyor. Duygularımın şu anki uyuşukluğuna rağmen hayatta olduğumu gösteriyor, hala savaşılabileceğimi gösteriyor. Sadece şu lanet terbiyum kelepçeleri çıkarmam gerek.

Sarı saçlarım yüzüme yapışıyor, ter vücudumu eforla ıslatıyor ama yine de devam ediyorum, devam ediyoruz. Hepsini yavaşlattım ama hiçbir bir kez bile şikayet etmedi. Runa içimde uyuyor, dinlenebildiği kadar dinleniyor. Sığınak aramak için yola çıktığımızdan beri o da benim gibi son derece sessiz. Söyleyecek ne var ki? Yenildik ve yaralandık ama yine de yolumuza devam ediyoruz.

İleride tek tük ürkütücü ışıklar beliriyor, sis yoğunlaşıp belimize kadar yükselirken bulanık parıltıları zar zor görülüyor. Kanlı, çıplak ayaklarım vıcık vıcık toprağa batıyor, soğuk nem onları dondurmakla tehdit ediyor. Sarkan ağaçlar ormanı kaplıyor, üzerlerinden sarkan koyu yeşil sarmaşıklar yılan benzer bir şekilde hareket ediyor, bilinmeyen bir esintiyle sallanıyor. Ağaçların , uzun, mor çiçekler birbirlerine sarılıyor, biz yanlarından geçerken yapraklarını açıp kapatıyor, biz onlardan uzaklaştıkça sapları bize uzanmak için hareket ediyor, ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Titriyorum. Daha önce hiç görmediğim için ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama onlara dokunmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum.

"Hemen ileride, düz gitmeye devam et," diye fısıldıyor Anna önümüzden. Josh kolunu bana yaralarım hâlâ iyileşmediği için beni sabit tutuyor. Sebastian, Taylor, Hudson ve Colten arkamda, beni yakından takip ediyorlar.

Eridian'da bu kadar çok zaman geçirdikten sonra açık arazide olmak garip. Edward beni her zaman elinden geldiğince bilgilendirmiş olsa da artık Vrohkaria'yı tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Hiçbir yere ait değilmışim gibi hissediyorum. Ne Zakith'teki evime, ne de kayıp olduğu için Eridian'a. Kimse topraklarına ihanet eden birini barındırmaz. Ben nereye uyuyorum?

Beyaz, kıvrımlı sisin içine giriyoruz, Anna'ya güvenerek onu körü körüne takip ediyoruz. Önümdeki elimi zar zor görebiliyorum. Josh beni daha sıkı tutuyor, vücudu benimki kadar gergin. Işıklar beliriyor, turuncu ve kırmızı noktalar etrafımızda süzülüyor ve ben onları hayranlıkla izliyorum. kayboluyorlar, sadece geri gelip tekrar etrafımızda geziniyorlar ve her birini takip ediyorum, elimi uzatıp onlara dokunmak istiyorum.

"Çünkü bu ürkütücü değil," diye mırıldandı Colten. Enerjim olsaydı onu korkutmaya çalışırdım, eminim Sebastian bundan zevk alırdı.

Hudson'ın ona, "Sus, yavrum," dediğini duydum. "Tetikte ol."

"Bir Elit olacağımı biliyorsun, değil mi?" Colten fısıldayarak cevap verir. "Tehlikeyi tarayabilirim-"

"Sessiz ol," diye emrediyor Hudson, sesi küçük bir hırıltıya dönüşüyor ve yanıt olarak küçük bir inilti duyuyorum. Josh'a bakıyorum ve Hudson onu sustururken bana yorgun bir gülümseme veriyor.

"Nihayet," diye homurdanıyor Taylor. "Kutsanmış sessizlik."

Ayağım sert bir yüzeye çarpana kadar tetikte ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ediyoruz. Tökezliyorum, nefesimi tutuyorum ve öne doğru düşerken acı çekmeyi bekliyorum. Josh kolumu kabaca ve beni döndürüyor, odun yememi engellemek için beni göğsüne sıkıca bastırıyor. Hareket sırtımdaki açık yaralara yakıcı bir acı gönderirken tıslıyorum.

"Özür dilerim," diye atıldı, bakışları omzumun üzerinden kalkana kadar bana baktı. Gözleri açılıyor, ben dönmeden önce parmakları kolumu sıkıyor.

Sis şimdi dağıldı ve tahta bir köprü üzerinde olduğumuzu görüyorum. Köprü Tahtalar yıpranmış ama çürümemiş, yaprak ve kirlle dolu. İki yanında ahşap korkuluklar var ve altından su akıyor. Aşağı bakıyorum, sarı

Yüzeyin üstünde yüzen çiçekler. Akıntıyla birlikte hareket etmiyorlar, sadece bir o yana bir bu yana sallanıyorlar. Pembe bir balık başını çıkarıyor, ağzını açıp kapatarak doğrudan bana bakıyor, sanki suyun altına geri batmadan önce köprüde kimin olduğunu görmeye gelmiş gibi.

Gördüğüm tüm yeni şeylere göz kırpıyorum. Ben çocukken. ya da oynamak için ormana giderdim. Annem ve babam beni hiç başka bir yere götürmedi. Josh ve Kade ile birlikte ayrıldığımda birkaç yıl boyunca bu topraklarda dolaştım. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım ve o zamandan beri Eridian'dayım.

Sanki bambaşka bir diyarın kapıları açıldı.

Josh beni dürtüyor ve köprü boyunca ilerlerken gözlerimi sudan ayırıyorum. Her iki tarafta da iki ahşap direk var.

Üzerlerindeki turuncu ve kırmızı ışıklar yolu aydınlatıyor. Köprüden inip toprak bir patika boyunca yürüyoruz ve ileride, ıslak zeminin üzerinde kazıklar üzerinde yükselen ahşap evlere bakıyoruz. Derme çatma inşa edilmiş basamaklar onlara çıkıyor,

tamamen uyumsuz ahşaptan oluşuyor. Işıkların parıltısı onları aydınlatırken her yerde köprüler beliriyor, evden eve, bataklık suyunun üzerinden diğer yollara ve alanlara gidiyor. Başımızın üzerinde hafif, zar zor görülebilen bir sis var, bu da etrafı kasvetli ve donuk hissettiriyor, ancak ev ve parıldayan ışıklarla birlikte unutulmaz derecede güzel.

Anna önümüzde kıpırdamadan duruyor ve ben de ayağımdaki yaralardan sızan toprakla yüzümü buruşturarak onun yanında topallıyorum. Anna'ya bakıyorum ve onun bakışlarını etrafta dolaşan, dokuma sepetlerinde eşya taşıyan ya da evlerinin dışına tahta sandıklar koyan insanlara doğru takip ediyorum. Kıyafetleri ince ama temiz görünüyor, sırtlarında hayvan kürkünden yapılmış pelerinleri var. Her şeyi içime çekiyorum.

Çocuklar yollarda oynuyor, kahkahaları havada yankılanıyor ve bunun masumiyeti içimi ısıtıyor. Açık renk saçlı bir kadın parmaklarını döndürüyor ve

Evinin yapısının etrafında ışıklar beliriyor, yaratıcıları tarafından yerleştirildikleri yerde dans ediyorlar. Kadın aniden durgunlaşıyor, sırtı dikleşiyor ve gözleri bize dönüyor. Küçük sandığı yere bırakıp bize doğru yürümeye başlamadan önce gözleri bir an için genişliyor.

Anna geriliyor, o yaklaştıkça benim de tüylerim diken diken oluyor ve adamlar arkamızda hazır bekliyor. Burada yeni bir bölgedeyiz ve bu cadıların söylentilerine bakılırsa son nefeslerimizi alıyor olabiliriz. Önümüzde duran kadının koyu renkli, yosun rengi gözleri önce bana, sonra da yanımdaki Josh'a dikiliyor omzumuzun üzerinden bakmadan önce. Bakışları sonunda Anna'ya geri dönüyor ve dudak bükerek nabzımın yükselmesine neden oluyor.

Anna dışında kanlı cadılarla tanışmadım ve Cadı Dinlenme Yeri görünüşe göre onlarla dolu.

Belki de bu bir hataydı. Az önce kendimizi öldürttük mü?

"Abla, neden buradasın?" Rahibe mi? Anna'ya ve diğer cadıya gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Anna'nın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum ve birbirlerine hiç benzemiyorlar. Cadı kollarını kavuşturuyor, küçük burnu seğiriyor. Doğrudan Anna'ya bakarken tiksinti duyuyor.

Anna soğuk bir şekilde, "Janette," diye cevap veriyor ve bu ikisi arasında hiç sevgi bağı olmadığını anlayabiliyorum. "Büyükanne nerede?"

"Neden buradasın?" Janette parmaklarını şıklatıyor, Anna'ya bakarken parmaklarından kırmızıya benzer bir sihir teli çıkıyor. "Peki bu insanlar kim? Hepiniz bir çukurdan çıkarılmış gibi görünüyorsunuz."

"Büyükannemin nerede olduğunu söyle yeter," diye Anna, kız kardeşinin büyüü irkilmeden.

"Olmaz, arkanı dön ve hangi mağaradan geldiysen oraya geri git, seni burada istemiyoruz," diyor Janette ve ben Anna'ya karşı kullandığı ses tonuna karşı hırlama dürtüsüne direnirken, adamların arkamda sertleştiğini hissediyorum.

"Şimdi kızım, kardeşinle böyle mi konuşuyorsun?" diyor arkamızdan bir ses ve hepimiz dönüyoruz, varlığını hissetmediğimiz için irkiliyoruz. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve Josh beni kendine doğru çekerek yanına yaslanmama izin veriyor.

Yaşlı bir kadın telaşsız adımlarla köprü boyunca ilerliyor. Gri saçları uzun ve göğsünün önüne doğru sarkıyor, uçları yanmış, kırmızı bir renk alıyor. Boynundan aşağıya deri bir kayış sarkıyor, küçük kemikler ve kurutulmuş otlar onu süslüyor. Elinde kendisi kadar uzun tahta bir dal var. Her adımında köprünün tahtasına çarparak çıkardığı ses, şakaklarımın nabzımla aynı ritimde atmasına neden oluyor. Bataklığın etrafındaki ışığın aynısı çubuğun tepesinde duruyor, ama yuvarlak, şeffaf bir topun içinde

Dallar etrafından kıvrılıyor. Yanından geçerken lavanta ve eski bir şeyin kokusu çarpıyor yüzüme ama rahatsız edici bir koku değil. Janette'e ulaşıyor, dönüp Anna'ya bakıyor ve onu kucaklamadan önce gülümserken buruşuk yüzü hareket ediyor.

"Seni ne kadar özlemişim torunum," diye mırıldanan kadın, Janette oflayıp puflayarak kollarını kavuştururken Annadan uzaklaşıyor.

"Ben de seni özledim büyükanne," diye mırıldanıyor Anna ve ben ikisini de izlerken sesindeki hüznün açıkça belli oluyor.

"Görüyorum ki arkadaşlarınızı getirmişsiniz. Gel, ailenin evine gidelim. Yemek yiyebilir, yıkanabilir ve dinlenebilirsiniz, sonra sizi buraya neyin getirdiğini konuşuruz. Yine de geldiğinize çok sevindim. Hepinizin başarabileceğini düşünmemiştim." Benim

bakışları ona kayıyor ve bana doğru bakıyor, hafif, menekşe rengi gözleri bilgi ve güç. Hissedebiliyorum, hissedebiliyorum. "Burada güvendesin ve konuşacak çok şeyimiz var."

Bu mı? Sorgulama, tehdit ya da kaynar kan yok mu?

Dönüyor ve biz de Anna'yı takip ediyoruz, diğerlerine bakıyoruz. sakinleri bizi izliyor. Josh'a bakıyorum, o da bana bakıyor ve hissetmediğim güven verici bir gülümsemeyle bana karşılık veriyor. Ben her zamankinden daha fazla üşüyerek titrerken beni kendine yaklaştırıyor. Tenine doğru iç çekiyorum, sıcaklığını hissediyorum ama bedenim titremeye devam ediyor. Dişlerim takırdıyor, görüşüm zayıflarken bacaklarım altımda güçsüzleşiyor. İleriye doğru inceliyorum.

Josh beni tutuyor, beni kaldırırken elleri kalçalarımın arkasına gidiyor. Bacaklarım beline dolanıyor, kollarım boynuna dolanıyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyorum, acı vücudumu sararken boğuk bir çığlık atıyorum. "Tuttum seni Milal," diye mırıldanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve düşmeme izin vermeyeceğini bildiğim için ona sarılarak rahatlıyorum. Derin nefes alıyorum, vücudum hâlâ titriyor ama o kadar değil ve bu kadar uzun süre tutunduktan sonra kendimi yorgunluğumun derinliklerine bırakıyorum.

Bir sıçrayışla uyandım ve oturur pozisyona geçtim. Nefes almak için çırpınırken sırtımın yandığını haykırıyorum. "Tanrılar, Rhea!" Josh koşarak yanıma geliyor, arkama yastıklar koyuyor ve rahatça oturabilmem için sırtımı hafifçe destekliyor. "Dikkatli ol."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve ne kadar yenilenmiş görüldüğünü fark ediyorum. Açık renkli bir tunik ve koyu keten pantolon giyiyor. Yüzü ve kolları kan ve kirden arınmış ve artık çürüklerle dolu değil.

"Neredeyiz biz?" Odanın içinde endişeyle etrafıma bakınırken sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Odanın etrafına loş ışıklı fenerler serpiştirilmiş. Önümde bir şömine çıtırdıyor, iki yıpranmış sandalye ona bakıyor. Sağımda bir şifonyer ve üzerinde

uzun bir vazo içinde çeşitli çiçekler, arkasında bir pencere ile gecenin karanlığına bakıyor. Odanın diğer tarafında duvara dayalı küçük bir masa ve sandalyeler, bir tabakta kurutulmuş yiyecekler, diğerinde ise yarısı yenmiş etler var gibi görünüyor. Yere bakıyorum ve elimi yatağın üzerinde üzerimi örten koyu renkli kürkte gezdiriyorum, parmaklarımı sıkmadan önce yumuşaklığını hissediyorum. Josh'a dönüp bakıyorum, bir cevap bekliyorum.

Yanımdaki yatağa oturuyor, kalçası dizime dayanıyor. "Belldame'in evindeyiz, Anna'nın büyükannesi, sen de onun boş odalarından birindesin."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Güvende miyiz?"

"Öyleyiz." İçimden rahat bir nefes alıyorum ve kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşarak kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

Ben iyi miyim? Yorgunum, gerçekten bitkinim ve sırtım hala yanıyor. I Biraz kıpırdandım, acı sırtıma yayılınca hemen durdum. Kirliyim, hala kurumuş kanla kaplıyım ve başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bir , bağlantı üzerinden Kade'ye ulaşmaya çalışıyorum, orada olmadığını biliyorum ama yine de yapıyorum. Yine bir şey bulamadım.

"Ben iyiyim," diyorum ona, onu endişelendirmek ya da daha fazla strese sokmak istemeyerek. Onun da pek çok şeyin kaybını hissettiğini biliyorum.

"Sırtım gerçekten

"Acıyor ama bunlar takılıyken." Bileklerimi kaldırıyorum ve oradaki kelepçelere bakıyorum. "Sırtımın bir süre daha iyi olacağını sanmıyorum."

Hiç değilse.

"Bizinkileri çıkarmayı başardık." Bana artık çıplak olan bileklerini gösteriyor. "Ve sizinkileri nasıl araştırıyoruz. Belldame, Anna'nın yardımıyla bunu yapabileceğini düşünüyor."

Başımı sallıyorum, henüz umutlanmama izin vermiyorum. Bu kelepçeler terbiyum ile aşılansmış, bir kez takıldığında, bana söylenene göre çıkmıyorlar. Bunları bana Darius mu taktı yoksa başka biri mi?

düşündüğümde ya da içinde iyi bir şeyler olduğunu varsaydığımda irkiliyorum. Mağaramda yemin ettikten sonra bir yerlere varacağımızdan emindim. Hatta biraz güven inşa ettikten sonra ona Eridian'ın bugünkü haline nasıl geldiğini anlatabileceğimi bile düşünmüştüm.

Belki bana yardım edebilir ve onu güvende tutabilirdi. Yine de Tanrıların huzurunda ettiğimiz yeminden dönmekte gecikmedi. Hepsi ona saçmalık gösteren lanet bir kristal yüzünden. Yüce'lerin ve ailemin söylediği yalanlar yüzünden.

Farklı düşünmekle aptallık ettim. Ben onun için bir yabancıyım, neden bana inansın ki? Wolvorn Kalesi'nde bile kaçmama yardım edeceğine, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edeceğine dair hâlâ biraz umudum vardı. Aramızda olduğunu düşündüğüm bağ bir yalandı, ona karşı hissetmeye başladığım hiçbir şeyin bir anlamı yoktu, ayrılmadan önce bana söylediği sözlerin bile bir anlamı yoktu. Yine de aptal bir parçam onun beni görebileceğini, benim gerçeğimi görebileceğini düşündü. Bu düşünce canımı daha çok acıtıyor ve göğsümü ovuyorum, oradaki sızı şiddetleniyor.

Bu topraklarda umut yok, merhamet yok. Tıpkı ona söylediğim gibi, tıpkı onun bana söylediği gibi.

Josh'un ayağa kalkıp üzerinde kurutulmuş yiyecekler olan masaya gidişini izliyorum. Tabağı alıyor, sonra geri getiriyor ve bana doğru itiyor. "Ye, uzun zamandır yemiyorsun." Midem önümdeki yemeğe tepki veriyor, açlıktan gurulduyor ve ağzım sulanıyor. Kaçtığımızdan beri neredeyse hiç yemek yememiştik, Cadı Dinlenme Yeri'ne mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya çalışıyorduk çünkü peşimizdeki av şüphesiz devam ediyordu.

Kirli ellerimi umursamadan bir çeşit kurutulmuş ete benzeyen bir parça alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Tadı ağzıma dolunca inliyorum, yutmadan önce suyunun tadını çıkarıyorum. Josh kıkırdıyor, başını bana doğru sallıyor ve kendininkinden küçük bir parça alıyor. "Daha dün biraz çilek yemiştik.

Neden bu kadar aç olduğumu anlamıyorum," diye mırıldanıyorum bir parça daha etin etrafında. Daha önce de uzun süre aç ama hiç bu kadar uzun süre açlık hissetmemiştim.

Elindeki et parçasını ağzına götürürken duraksıyor, "Rhea, neredeyse iki haftadır baygınsın." Bir parça yemekle boğuluyorum, öksürüyorum ve acımasına rağmen göğsümü yumrukluyorum. Josh aceleyle masaya dönüyor ve bana tahta bir fincan getiriyor. Soğuk sudan bir yudum alıyorum, o beni dikkatle izlerken yemeğimi yıkıyorum.

"Ne!" Sözcükleri ağzımdan çıkarırken kocaman gözlerle Josh'a bakıyorum.

"Çok yorgundun, vücudun artık yettiğine karar verdi, biz de seni dinlenmeye bıraktık. Son birkaç gündür hala uyanmadığın için endişeleniyorduk ama Belldame bunun normal olduğunu söyledi.

Ona Varis olmanın verdiği gücü kullandığını söylediğimizde, bunun seni o kadar tükettiğine karar verdi ki en iyisi uyumaktı."

"Hepsi benim bir Varis olduğumu biliyor mu?" Sahip olduğumuz ünü bildiğim için dikkatle soruyorum.

", burada güvendesin Milal, yemin ederim." Başımı sallıyorum ve sonra gözleri hüzünleniyor. "Belldame sana biraz tonik verdi ve sırtını sarmana yardım ettik. İyileştirici merhemli bandajlar. Anna daha dün değiştirdi ve biraz daha iyi görünüyor. Enfeksiyon kapmıştın ama altı gün sonra geçti." Ellerimden birini tutarak iç geçiriyor. "Artık uyandığına sevindim, beni korkuttun." Bunu o kadar sessiz söylüyor ki, sanki bana endişelerini söylemek istemiyormuş gibi.

Öne doğru eğilip sırtımdaki acıyı görmezden gelerek boynunun arkasına uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Alnımız birbirine değiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Ona iyi olduğuma dair güvence vermek için. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim, sırtım dışında kendimi daha iyi hissediyorum ama iyileştiğine sevindim."

Bir nefes veriyor ve geri çekilmeden önce alnını benimkine sürtüyor. "Artık uyandığına göre, yemeğini yedikten sonra banyo yapmaya ne dersin? Eminim diğer çocuklar uyandığını öğrenir öğrenmez seni görmek istiyorlardır, bu yüzden şimdi gizlice kaçmanın tam zamanı." Banyo düşüncesiyle inliyorum ve o da kıs kıs gülüyor. "Yemeğini ye, banyoyu hazırlayıp seni alacağım. biraz kıyafet."

Saçlarımı karıştırıp odadan çıkarken ona gülümsüyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum. Artık görüş alanımda olmadığında yüzüm düşüyor, olan biten her şeyin içimde parçalandığını hissediyorum. Bileklerimdeki iğne batması acısıyla kelepçelere bakıyorum, üzerindeki rnlerle hafıfe parlıyorlar. Kaşlarımı çatarak parmağımı soğuk metalin üzerinde gezdiriyorum.

Bunları üzerimden ne kadar çabuk atarsam o kadar iyi. Umalım bu Belldame bunu yapmanın bir yolunu bulmuş olsun, çünkü oturup iyileşmeyi bekleyemem. Kade'i ve Sarah'ı almalıyım.

Ve birkaç Higher ldrmem gerek.

Josh'a Sarah'nın nereye götürüldüğünü söyledikten sonra.

OceanofPDF.com

Dört

RHEA

Kendi hafif tuniğimi ve keten pantolonumu giyerek, Belldame'ın evinin zemin katına doğru adımlarımı birer birer yavaşça atıyorum. Hareket ettikçe vücudumdaki gerginlik beni geriyor ama banyodaki ıslanmadan ve Anna'nın sırtımı tekrar merhemle sarmasından sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Evin rustik havası bana küçük bir rahatlık hissi veriyor, ahşap duvarlar ve kalın kirişler bana Eridian'daki kulübeleri hatırlatıyor.

Bilinmeyen yerlerin resimleri duvarları dolduruyor, hepsi farklı boyutlarda ve uyumsuz çerçevelere sahip, yanlarından geçerken onları tarıyorum. Merdivenlerin dibine yaklaştığımda özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor ve ona yakından bakmak için dönüyorum. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında bir çayır dolusu lesia çiçeği açmış, mavi

vuran gümüşü ışıktan yaprakları görkemli bir şekilde parlıyor. Gördüğüm manzara karşısında kalbime bir sızı saplanıyor. Bu çiçekleri her zaman sevmişimdir, bana annemi ve babamla birlikte onun için topladığımız çiçekleri hatırlatırlar. Onun en sevdiği benim oldu ve on yılı aşkın süredir tek bir tanesini bile görmedim.

Parmağımı resme uzatıp onları izliyorum.

Hüzün beni boğuyor. Keşke annemle aynı zamanda olsaydım.

evimizin arkasında kendi tarlamızda oynarken bana hikayeler anlatırdı.

lesia çiçeklerini ve onları nasıl dikkatle topladığını ve ben maviden taçlar yapmaya ve onları başımıza yerleştirmeye çalışırken nasıl güldüğünü.

O zamanlar hayat ne kadar basitti, ne kadar sevgi dolu, bütün ve... masumdu.

Duygularımdan sıyrılmaya çalışarak tablodan uzaklaşıyorum ve merdivenlerin son basamağından sağa dönerek koridora doğru ilerliyorum. Evin etrafındaki bitki kokuları bana Anna'nın şifacı kulübesini hatırlatıyor.

Öyle ki bir an için yerin orası olmadığını unutuyorum. Yine de hoş bir koku, zaten düşük olan ruh halimi daha da düşürse de kendimi rahat hissetmemi sağlıyor.

Kokuyu çabucak bir kenara itip evin arkasından geldiğini tahmin ettiğim sesleri takip ediyorum ve açık bir kapıdan bir tür oturma odasına giriyorum.

Küçük kemikler, duvarlardan sarkan bir tür sağlam deri şerit üzerinde sallanırken, şekilleri farklı boyutlarda, tavandan sarkan kuru otlarla birlikte geniş odanın etrafına farklı bitki yaşamı serpiştirilmiş. Josh yanında Sebastian'la birlikte ahşap bir bankta oturmuş, önlerindeki şömineye doğru bakarken sessizce konuşuyorlar. Taylor onun yanında duruyor ve düşüncesizce üzerine ağaç kabuğu parçaları atıyor. Hudson ve Colten oturmuş

Pencerenin yanında, yiyecek dolu küçük bir masa var. Hudson dikkatle ona bakarken Colten tabaktaki meyveleri karıştırıyor, kaşları çatılmış, sıkıldığı ellerini çenesinin altına dayamış.

Onlara sessizce bakıyorum, acaba bizi bu duruma soktuğum için bana karşı bir kızgınlıkları var mı, beni suçluyorlar mı diye merak ediyorum. Sonuçta bu benim hatam. Hafıza kristalindeki şeyle evimizi kaybetmemize neden oldum ve merak ediyorum, eski sürümden kaçmasaydım, hayatımın geri kalanında onların tutsağı olarak kalsaydım ve bana söylediklerini yapsaydım, şimdi hayatlarını yaşıyor olurlar mıydı? Josie ve Danny hala

Biz mi? Keder beni vururken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunu hak etmemişlerdi, hayatlarının alınmasını hak etmemişlerdi, tıpkı benim ailem gibi.

Kendimi içten içe sarsıyorum. Sebep olduğum acıdan sonra üzüntü içinde yuvarlanmaya, kendime acımaya hakkım yok.

Derin, sessiz nefesler alıyorum ve odaya giriyorum. Hepsi birden başlarını kaldırıyor, yüzlerinde yumuşak bir gülümseme belirliyor ve ben de ellerimin önümde durduğu yerde tırnağımın kenarını kopararak nazıkçe karşılık veriyorum.

Sonra Josh dışında hepsi birden bana doğru koşuyor. Önce Seb beni kucakladı ve yanağını yanağıma sürttü. "Uyandığına sevindim." Yanağıma öpüp göz kırpmıyor ve Colten'in önünden çekiliyor.

Kahverengi gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum ama bana küçük bir gülümseme veriyor

Sebastian'la aynı şeyi yapmadan önce, bana sokulurken yanağı benimkine karşı sıcak. " hoş geldin. Artık Hudson'a kıçımdan çekilmesini söyleyebilirsin."

Hudson onun kolunu tutup kaşlarını çatarak çekiştiriyor ama hareketi nazik. "Kıçının üstünde olmamı seviyorsun, yavrum," diye mırıldanıyor ve ben ona bir kaşımı kaldırıyorum. Omuz silkiyor ve beni omuzlarımdan çekerek hızlıca sarılıyor.

"İyi hissediyor musun?" Taylor'ın sesine dönüp başımı sallıyorum ve beni kucaklamasına izin veriyorum. Beni bir kez sıktıktan sonra bırakıp şömineye doğru ilerliyor ve derin bir rahatlama hissi duyuyor.

"Sonunda Varis uyandı," diyor Sebastian, diğerleri yerlerini alırken ellerini çırparak. Gözlerimi deviriyorum ve şöminenin yanındaki yüksek arkalı sandalyeye oturuyorum, ağrıyan vücuduma dikkat ederek yumuşaklığına gömülüyorum.

"El çırpmanın doğru bir olduğunu sanmıyorum," diye Josh, Seb'in ellerine vurarak onu susturmaya çalışıyor.

"Anna nerede?" Gergin bir şekilde kıpırdanarak soruyorum.

"Büyükannesiyle birlikte," diyor Taylor. "Kız kardeşi ve eniştesini görmekle ilgili bir şey." Burada Anna'nın ailesi ve meclisiyle birlikte olmak garip. Gerçi artık onun meclisi olduğundan pek emin değilim.

o uzakta oldu. Burada bir ailesi olduğu gerçeği karşısında hâlâ şoktayım. "Kade kan bağına gerçekten kopardı mı?" Colten sorarken yüzünü buruşturdu ve ben aynı şeyi yapmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerim Josh'a kayıyor, Kade'in aramızdaki bağı koparmasının acısını birlikte paylaşıyoruz. "ama akli başında değil. Ona şey yapmışlar." Başımı sallıyorum, alevleri izlerken gözlerim ateşe gidiyor. "İddia ettikleri gibi gerçek anılara sahip olsaydı bunu asla yapmayacağını biliyorum. Ona kötü davrandılar." Kabaca yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum.

kendi ailesinin çocukken ona nasıl davrandığını hatırlıyor. "Zalimdiler ve istediklerini yaptırmak için onu bana karşı kullanırlardı. Hiçbir ebeveyn bunu bir çocuğa yapmamalı ve Kade hafızasını gerçekten geri kazanmış olsaydı tüm bunları hatırlardı. Bunu biliyorum çünkü eskiden

Edward'dan onları engellemesini istemeden önce sürekli bu konuda kabuslar görüyordum."

Ateşin çıtırtısı bir an için odadaki tek ses oluyor. Kade'in, Josh'un ve benim şeyi düşünmek zihnimde dönüp duruyor. İkimizin de yaşadıklarının boyutunu sadece Josh biliyor, diğerleri yıllar içinde ufak tefek şeyler yaşadı ama kelimelerin bir araya gelip yaşadığınız dehşeti başkalarına anlatması kolay değil.

"Rhea haklı. Konuşma şekli..." Josh elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Eğer çocukluğundaki anılarına sahip olsaydı, Yüce'lerin tarafını tutmasına imkân yoktu. Aramızdaki kan bağına asla yok etmezdi."

Taylor homurdanıyor ve Josh'un yanına oturmak için hareket ediyor. bakıyorum, gözleri sert ve öfkeli. "Hepsinin gitmesi gerekiyor. Vakit geldi."

"Biliyorum," diyorum usulca, Higher'ları kastettiğini bilerek. "Onlar çok uzun süredir iktidardalar, yalan söylediler, hile yaptılar ve pek çok kişiye çok fazla acı çektirdiler. Mesele şu ki, sadece onlardan etkilenenler biliyor, bu toprakların insanları gözlerinin üzerinde yünle körü körüne yaşıyorlar. Ben sadece bilmiyorum

onları dek nasıl bitireceğimizi bulmalıyız. Yüce'ler güçlü ama arkalarında Elitler varken? Onları ortadan kaldırmak imkansız. Edward ve ben Charles'ı ortadan kaldırmayı yıllardır konuşuyoruz ve bu süreçte bizi öldürmeyecek hiçbir şey bulamadık. Ve bu sadece bir Higher, tek başına.

Onlar güçlü ve biz... değiliz."

Hudson, "Ama sen bir Varissin, bu başlı başına güçlü bir şey," diye araya .

"Wolvorn Kalesi'nde Varis gücümü kabul edip serbest bıraktığımda, Josh ve benim etrafımdaki bariyeri yok edebildim ve ardından diğerlerini geri itebildim. Yine de kullandığım her saniye gücüm içimden çekiliyordu ve artık orada değil. İşaretlerimin de görünür olmadığını biliyorum, onları hissederdim. Sadece orada değil." Böyle birinin ne işine yarayabilirim ki?

"Ama sana gelmişti, yine gelecek," diye beni rahatlatıyor Taylor. "Kelepçelerin takılı olması ve tam olarak iyileşmemiş olman muhtemelen yardımcı olmuyor."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, "ama onu tekrar nasıl çağıracağımı bilmiyorum." Parmaklarımı esnetiyorum, içimden hiçbir şey gelmediğini hissediyorum.

Josh bana doğru eğiyor, bankta öne doğru eğiliyor ve kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "İlk etapta nasıl ortaya çıktı?"

"Annem," diye fısıldıyorum ve hepsinin bakışları keskinleşiyor. İçimi çekiyorum ve dikkatlice sandalyeye daha da yaslanıyorum. "Annem bana her zaman bunu gizli tutmamı söylerdi, bunu hepiniz biliyorsunuz. Ona söz verdiğimden beri bu sözü tuttum. İçimde o kadar derinde kilitliydi ki bir daha asla hissedemeyeceğimi düşünüyordum. İlk kez altı yaşımdayken hissettim ve o zamandan beri de hissetmedim.

ve bununla bir sorunu yoktu. Sonra Josie ve Danny öldürüldü." Duraksıyorum, gözlerimdeki yaşları geri çekmeye çalışıyorum, titreyen bir nefes alıyorum. "Onlar öldüğünde ve Kade bağlantımızı kopardığında, her şey çok fazlaydı. Acı, öfke, kayıp, çaresizlik, hepsi beni boğdu ve gücümün bir titreşimini hissettim. Oradaydı, çağrılmaya hazırdı ve ben de çağırdım. Bunu asla açığa vurmaya söz vermiştim ve bu söz anneme verdiğim son söz olduğu için beni hep geride tutmuştu ama sonra onu hissettim." Gözleri şok içinde açılıyor ve ben burnumu çekerek gözümünden düşen bir damla yaşı siliyorum.

Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Bu delilik, değil mi? Yıllar boyunca hayalet benzeri garip dokunuşlar hissettim. Bunun sadece bana ait olduğunu düşündüm, ya da belki de toprak beni selamlıyordu, çünkü bunu zaman zaman yaptığını hissediyorum. "Bir gün Deadlands, bunu ilk kez bu kadar güçlü bir şekilde hissettim ve kabul ettim. Garipti ama bunu kabul etme ihtiyacı hissettim. Sonra bu tekrar tekrar olmaya devam etti, öyle ki artık normal ve rahat bir hale geldi. İçinde kötü niyet yoktu o dokunuşlar. Wolvorn'un büyük salonundayken yanıma geldi ve bana her şeyin yolunda olduğunu, kendimi bırakmam gerektiğini söyledi. Bana dedi ki Bana ondan son bir parça veriyordu ve beni sözümünden azat ederek güçlü olmamı söyledi. Çok korkmuştum." Gülüyorum ama içi boş. "Bunu ortaya çıkarırsam olacıklardan çok korkuyordum ama aynı zamanda Darius'u da ortaya çıkaracağını biliyordum. Aptalcaydı, biliyorum," diye mırıldanıyorum. Diğerleri gerginleşirken alevler şöminedeki odunları yiyip bitiriyor. "Darius'un Cazier'in varisi olması beni neden endişelendirsin ki? Ama aynı çatı altında iki Varis, tarihi metinlerde felaketten bahsediyor, Charles bile bunu biliyor. Ama başka seçeneğim yoktu ve Darius'a bunu söyledim ve başka birini almalarına izin veremeyeceğimi söyledim. Bu yüzden bıraktım ve sanki kendi etrafıma koyduğum prangalar düşmüş gibiydi. ve gücüm bana geldiğinde işaretlerimin ortaya çıktığını hissettim." Elimi sıkıyorum.

ellerini kucağıma koydu. "Ama tüm bunları yapmak bile bir uğrunaydı." Kade hâlâ ellerinde.

"Olması gereken buydu, Zahariss'in çocuğu." Belldame'in sesi odayı irkiliyor ve başlarımız kapıya doğru dönüyor. Yanında Anna ile orada duruyor, menekşe rengi gözlerinde sempati gibi bir şeyle bana bakıyor.

Öne doğru gelirken sertçe yutkunuyorum, karşımdaki sandalyeye otururken adımları yavaş. Sopasını şömineye yaslıyor, Anna bankta Sebastian'ın yanına otururken tepesindeki ışık hâlâ parlıyor. Belldame'e bakıyorum, boynundan sarkan kemikleri tararken kimden geldiklerini merak ediyorum. Ayrıca bir tunik, koyu keten pantolon ve omuzlarına dökülen hafif bir kürk şal giyiyor. Oturduğu yerde rahat ediyor ve

bana bakıyor, buruşuk ellerini kucağında dinlendiriyor. Bir süre birbirimize bakıyoruz, temkinli, değerlendirci, ama garip bir şekilde, rahatsız edici değil.

Sonra beni şok etti.

"Anneni tanıyordum." Sarsılıyorum, dik oturuyorum, sırtımdan yukarı çıkan yanma hissiyle tıslıyorum.

"Dikkatli ol," diye azarlıyor Anna ama gözlerim sadece önümdeki yaşlı cadıda.

"Ne?" Kekeliyorum, ellerim kolçakları sıkıca kavırıyor.

"Anneni tanırdım," diye tekrarlıyor usulca. "Beni birçok kez ziyaret etti, özellikle de gençliğinde." Kıkırdıyor ve ben ağzım bir karış açık ona bakakalıyorum. Annem buraya gençken mi gelmiş? Kanı biliyordu

Cadılar mı?

Bana söylediklerini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Nasıl?" Sonunda sordum.

Gülümsüyor, yüzündeki kırıksıklıklar daha da belirginleşiyor. "Biz kanlı cadıların neden Yüce'lerle ittifak kurmadığımızı biliyor ?

hiç mi?" Başımı sallıyorum. "Çünkü bizim tek ittifakımız Tanrılarla."

Göz kırpıyorum.

Josh "Bu ne lan?" diyor ve ben de dahil olmak üzere diğerleri ona katılıyor.

Anna'ya dönüyorum. "Biliyor muydun?" Gözleri temkinli ama sonunda başını sallıyor.

"Cadı olmamıza rağmen her zaman kurt Tanrılarını takip ettik. Tarihimizde sizin Tanrılarınız ile Bielsorcia'nın, yani Kan Cadılarının binlerce nesil boyunca bir anlaşma içinde olduğu söylenir." Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, kızıl saçlarından bir tutam alıp parmaklarının etrafında döndürüyor.

"Varis olmam hakkında konuştuğumuzda benden korkuyordun, yapabileceklerimden ," diye suçluyorum ve o da başını öne eğiyor.

"Tanrılarınızın yanında durabilirim ama Varisler?" Anna iç çeker. "Duyuyorsun topraklarda dolaştıklarına ve onlara yanlış yaparsanız ruhunuzu yiyip bitirdiklerine dair korkunç hikâyeler. Eridian'a gelmeden önce, bunların hepsini duyardım. Aliseon'da insanlar 'Bir Varis'e karşı gelersen, umutsuzluk içinde yaşarsın' derlerdi. Sanırım bunu o kadar çok duyduktan sonra doğru olduğunu düşündüm ama senin olmadığını biliyorum," diye giriyor. "Zahariss'in Varisi olduğunu sadece bir şoktu. Özür dilerim."

"Aptal kız," diye çıkışıyor Belldame ona, ama neden böyle düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum.

Vrohcaria varisleri düşünüyor.

Varis'in itibarının kötü olduğunu biliyordum, Yüce'lerin takipçilerinin zihinlerine zehirlerini kusmaları sayesinde. Bunu Anna'dan duymak daha çok canımı yaktı ama yine de özrünü kabul ediyorum.

Belldame'e dönüyorum. "Kanlı cadılar ve Tanrılar arasındaki bu ittifaktan nasıl haberim olmadı?"

"Bu bir sır olarak saklandı, çocuğum," diye cevap veriyor. "Sadece biz, Yüce'ler ve senin Tanrıların biliyor. Şimdiye kadar."

"Neden sır olarak saklıyorsun? Annemin bana Tanrılarımız ve Varisler hakkında bilmem gereken her şeyi öğrettiğini sanıyordum." Ne kadarını bilmiyorum?

Başını sallıyor, yüz hatlarına hüznün yayılıyor. "Gençtin ve bilmen gereken her şeyi sana anlatmak için zaman tükeniyordu." Sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kelimelerim sessiz, bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Bana bakarken gözlerinde hüznün parlıyor. "Annen zamanının geleceğini biliyordu, Yüce'lerin eninde sonunda ona ulaşacağını biliyordu. Bir çeşit kahindi, Zahariss'in ona bahsettiği eşsiz bir güçtü bu. Zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu, bir gece kendisinin ve babanın hayatlarının sona ermek üzereydi. Yedinci yaş gününden hemen önce beni görmeye geldi."

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. "Babamla kendisinin doğum gününden önce öleceğini biliyor muydu?" Belldame başını sallıyor ve babamın bana bıçağımı verdiği ve doğum gününden birkaç gün önce anneme en sevdiği çiçekleri verdiği anı aklımdan geçiyor. "Ama mutluydular," diye boğuluyorum. "Doğum gününden önceki günlerde güldük ve dans ettik."

"İkisi de onlarla geçireceğin son günlerin üzüntü ve kederle dolu olmasını istemedi, çocuğum. İkisi de senin için bunu istemedi." Yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor ve öfkeyle siliyorum, annemle babamın bunu bilmesine rağmen bana son birkaç mutlu an yaşatacak güce sahip olmalarından nefret ediyorum.

"Madem biliyordu, neden hepimiz gitmedik, neden kaçmadık?"

"Bana hangi yolu seçerse seçsin, sonucun kendisi ve baban için aynı olacağını söyledi. Ama kız kardeşine sana göz kulak olmasını, sana iyi bakıldığından emin olmasını söylemişti."

Selena Teyze'nin benimle ilgilenmesi mi gerekiyordu? Bu düşünceyle içimde öfke fırtınaları koptu. Annemin istediğini yapmadı, beni bodrumda çürümeye terk etti.

"Sana bir mektup bıraktı, ister misin?"

Nefesim kesiliyor ve başımı sallıyorum, şu anda bunun gerçek olduğuna bile inanamıyorum. Elini sallıyor ve parmaklarının rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası beliriyor. Ayağa kalkıp kâğıdı bana doğru uzatıyor ve ben de titreyen ellerimle alıp göğsüme yakın tutarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Annemi çok uzun zamandır tanıyorum çocuğum, ondan önceki tüm Varislerle olduğu gibi, ihtiyaç duyduklarında onlara burada sığınma teklif ettim. Karnında seninle şiştiğini gördüm, sen tekmeleyip kıvrılırken ne kadar mutlu olduğunu gördüm." Konuşurken gözleri parlıyor. "Annen asla şikâyet etmezdi, güler ve karnını ovuştururdu.

Orada." Başımı sallıyorum, konuşamıyorum, annemle ilgili o sözleri alıp kalbimin derinliklerine gömüyorum. "Annen bunların hiçbirini senin için istemedi. O benim sevgili bir arkadaşım, harika bir varis ve daha da harika bir anneydi." Buruşuk eliyle yanağımdan bir damla yaşı siliyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme. "Bu pek çok kişinin sahip olamayacağı bir hediye. Elimden geldiğince bunu sana ulaştıracağıma söz verdim. Bir gün bana geleceğini biliyordum.

Cadılar Dinleniyor, annen kendisi söyledi. Bu an için uzun zamandır bekliyordum. Anneme verdiğim son sözü yerine getirebilmek için." Gülümsemesi titriyor. "Ona çok benziyorsun."

"Öyle mi?" Annemi son gördüğümde gençtim ve onu büyük salonda hissettiğimde onu görmedim, sadece hissettim ve duydum.

"Öyle çocuğum, burnun, saçların ve gözlerin ondan. Çenen kesinlikle babandan geliyor." Islak bir kahkaha atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, duygu sağanağı bedenimi titretiyor.

Ayağa kalkar ve odadaki herkese bakar. "Gelin, onu biraz yalnız bırakalım."

Kapı arkalarından nazikçe kapanmadan önce herkes omuzlarımı sıkarak ya da yanaklarını yanağıma değdirerek ayrılıyor. Şimdi yalnızım, derin bir nefes alıyorum ve titreyen parmaklarımı kâğıdın üzerinde gezdirerek Belldame'in bana az önce anlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Burnumu çekerek ipi çözüyorum ve kâğıdı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Annemin el yazısını yıllar sonra ilk kez gördüğümde gözyaşlarım daha da sertleşiyor.

Lasandrhea.

Doğum günün kutlu olsun tatlım, kaçırdığım için üzgünüm ve ondan sonra gelen diğerleri. Tanrılardan birçok doğum gününde yanımda olmalarını diledim ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Benim güzel kızım, sen yukarıda uyurken, çiçek açan çayırarda koşmayı ve nehirlerde oynamayı hayal ederken sana bu mektubu yazıyor olmayı hiç istemezdim. Yaklaşık yedi yıl boyunca büyümeni izledim, gülümsemeni seyrettim, gözyaşlarını sildim ve kahkahalarını yakınımda tuttum. Şimdi hemen üstümde olmana rağmen seni özliyorum ve ben gittiğimde seni daha da çok özleyeceğim. Keşke şimdi yanında olabilseydim, sana sınıksız sarılabilsen ve her zaman yaptığımız gibi lesia çiçekleri arasında yürüyüşler yapabilseydim.

Seni terk ettiğim için çok üzgünüm Milal. Baban da ben de. Seni ama çok seviyoruz. Kalplerimiz sizinkilerle birlikte atıyor ve biz onunla birleşirken siz de yeryüzünde yürüyeceksiniz. Baban ve ben, senin için minnettarız.

Sizlerle geçirebildiğimiz zaman, kalplerimizin neşesi ve ruhlarımızın sevgisisiniz.

Kalbimde yeniden kederle gözyaşları oluşurken kağıdın kenarlarını sıkıyorum.

Vefatımız için çok uzun süre üzülmeye canım, biz bunu kabullendik ve bir gün geleceğini biliyorduk. Kederinle kendine fazla yüklenme ve yaptığın şey için kendini suçlayacağını biliyorum.

O gece ormanda kulak misafiri oldum. Yapacağınızı biliyorum, içinizdeki iyilik bu, ama bunun hep böyle olması gerektiğini, Zahariss'in bunu nasıl gördüğünü bilin.

Tanrılar, Varisleri'nin

Gölgeler ve onların ortaya çıkıp kendilerine ait olanı geri alma zamanı geldi.

Bunun için, siz bu yolda ilerlerken artık yanınızda olamayız.

Umarım yaşadığın hayat sana karşı nazik ve kibar olur, ama korkarım durum değil, değil mi? Sen çok güçlüsün sevgili kızım, çok çok

Güçlü. Senin için farklı bir hayat diledim, bir Varis olmanın getirdiği görünmez zincirlerden ve halkımızın sana bakış açısından kurtulmanı diledim.

Biz. Zahariss gücüne uygun olanları seçer ve bizim soyumuz da onun seçtiği kişiydi. Onun kararına güven tatlım, çünkü sen buna layıksın. Varislik işaretlerimi sana erkenden aktarmaya karar verdiğim için benim kararına da güven. On sekiz yaşına geldiğinde, tüm işaretlerin tamamlanacak ve olman gereken kişi olacaksın.

On sekizinci doğum gününe yetişemedik.

İşaretler derinizi tamamen süsledi. Tekrar özür dilerim, hayatınızda çok şey kaçırdık, özellikle de kurdunuzu aldığınızda. Onu görmeyi çok isterdim, eminim çok güzeldir.

Başaramadım anne, artık dışarı çıkmayacak.

Bu dünyadan ayrılmadan önce, özümün bir kısmını size aktarmak için Belldame'den yardım istedim. Doğru zaman geldiğinde, sizi tam gücünüze yönlendirecek, onu ortaya çıkarmanıza yardımcı olacağım. Gördüğüm kadarıyla

Bana sır olarak saklamam konusunda verdiğin sözü tutarak. I

Altı yaşındayken ben izin vermeden senden bunu istediğimden beri bu sözünden dönmeyeceğini biliyordum. Seni serbest bırakmam için tek çözüm buydu.

Umarım bu mektubu aldığında seninle son kez konuşmuş olurum ve seni ne kadar çok sevdiğimi bilirsın.

Vrohkaria çok uzun zamandır size ve hiçbir Varise karşı nazik davranmıyor ve korkarım bir süre daha davranmayabilir. Sana güveniyorum.

Zahariss seni bu yola . Ben geçtiğimde ne olacağını biliyordu, toprakların savaşacağını ve Yüce'leri güçlerinin dışına itmeye çalışacağını biliyordu. Vrohkaria yok olacak.

bunu yapmaya devam edeceğim.

Kan Eşinizi bulduğunuzda, Tanrıların ikiniz için de akıllıca seçim yaptığını inanın, onların kararına güvenin. Bir zamanlar sana söylediğim gibi Milal, o seni herkesten daha fazla korur.

Şimdilik, cesur kızım. Gitmeliyim.

Toprağa bakın ve seslerini dinleyin. Bir dalın her sallanışını, yaprakların her hışırtısını, ilk donu, baharın ilk hafif yağmurunu... Bilin ki o biziz. Biz her zaman oradayız, yanınızdayız, etrafınızdayız.

Seni seviyoruz.

*Tekrar görüşene
kadar.*

Anne.

Kağıdı göğsüme bastırırken hıçkırıklarım tüm bedenimi sarsıyor ve Kaybettiğim ebeveynlerim için, benden çalınan ebeveynlerim için tekrar tekrar yas tutuyorum. Zahariss'in beni soktuğu yol bu ama çok pahalıya mal oldu.

Tek başına yüklenmek için çok fazla.

Ama bunu yapacağım. Emeklemek zorunda kalsam bile bana verilen yükü taşıyacağım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, yanlış yapanların cezalarını çekeceklerine dair sessizce yemin ediyorum.

Vrohkaria kanla yıkanacak ve topraklarına geri verilecek. Ve yapılan yanlış düzelteceğim.

OceanofPDF.com

Beş

RHEA

Çocuklar ellerini Colten'ın kurdu Bane'in kafasında gezdirirken usulca gülümsüyorum. Yan yatıyor, kaşınmanın tadını çıkarıyor. Arka bacakları kalkıp havayı tırmalamaya başladığında kıkırdıyorum. Hudson kenarda, kabaca yapılmış bir çite yaslanmış, dikkatle onları izliyor. Böyle bir yerde duracağımı hiç düşünmemiştim.

Cadılar dinlenirken çocuklar bir kurdun başını okşuyor, ben hala bunu anlamaya çalışıyorum.

Belldame'le birlikte yanlarından geçerken Colten'ın yalamalarıyla kıkırdayan çocuklara gülümsüyorum. Yanlarından geçerken başını okşarken, yaşadıklarımızı yaşamamış olsaydık Runa'nın bu ilgiden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettiğimde içimi bir hüzün kaplıyor.

Bir köprüden geçip toprak patikada yürürken cadıların evinin kasvetli güzelliğini seyrediyorum. Su basmış olabilir ve yer yer toprak ıslak olabilir, ancak bitkilerin parlak, mor çiçekleri evin etrafını sarıyor.

Ağaçlar ve böceklerin küçük sesleri beni topraklara yakın hissettiriyor. Artık evin etrafındaki koruma bariyeri olduğunu bildiğim, süzülen beyaz sis, yanaklarıma vuran güneşin sıcaklığını engellemiyor.

"Kurdunla aran nasıl çocuğum?" Belldame başka bir yola saparak soruyor. Bu lanet kelepçeleri bileklerimden çıkaracak bir büyü gereken son malzemeyi arıyoruz. Geçen hafta boyunca her şeyle uğraşırken son malzemeleri toplamaya yardım ediyordum.

Belldame bana söylemişti. Annemin mektubunu her gün defalarca okudum, sadece olan biten her şey kafamın içinde dönüp dururken ona daha yakın hissetmek istedim. Sadece bana söylediği son sözleri duymak değil, aynı zamanda onları görmek de yaşadığım sürece değerini bileceğim bir hediye.

Öğrendiğim bilgiler karşısında bir nevi şok halindeydim. Nadiren konuşuyorum ve benimle sohbet etmeye çalıştıklarında bile herkesin yanında genellikle sessiz kalıyorum. Zihnim bir

Olan biten ve kaybettiğimiz her şey için keder ve öfke doluyum ama Tanrılara verdiğim sözü tutmaya kararlıyım.

"Benim kurdum mu?" Ona şöyle bir bakıyorum. "Runa iyi, biraz huysuz olabiliyor ama çoğu zaman aramız iyi." Kulaklarını dikip bana bakıyor, oflayıp pufladıktan sonra sırt üstü yatıyor ve gözleri kapanıyor.

Belldame uzun sopasını yardım için kullanarak küçük bir tepeyi tırmanırken ben de arkasından takip ediyorum, ayağı kayarsa onu yakalamaya hazırım. Yaşlı bir kadın olabilir.

İsterse kolayca hareket edebilen bir kadın ama onun incindiğini görmek istemiyorum. Bana annem hakkında çok şey anlattı, hikayeler ve eskiden yaptıkları yaramazlıklar. Kendimi ona uzun zamandır olmadığım kadar yakın hissediyorum ve Belldame'in onun hakkında konuşmasını dinlemeyi seviyorum, sanki hala bizimle birlikteymiş gibi geliyor.

"İçeriye kastetmiyorum," diye seslendi bana. "Onu dışarı çağırdığında demek istiyorum." Oh. "Sadece bir kez dışarı çıktı."

Belldame aniden durdu ve menekşe rengi gözleri şokla dolu bir şekilde bana doğru döndü. "Bir kez mi?" diye tekrarlıyor, ben de başımı sallıyorum.

Utanç üzerime çöküyor. "Neden sadece bir kez dışarı çıktı?"

Alt dudağımı sıkıyorum ve küçük tepenin diğerk tarafından aşığı doğru yürümeye devam ediyorum. Artık yazın başlangıcındayız ve beni hafifçe okşayan ılık esinti de bunun bir kanıtı. Ağaçlar burada sarkık, kendi esintileriyle sallanıyolarlar. Dibe ulaşıyorum ve Belldame beni bulanık suyu geçmek için bir köprüye götürmeden önce onu bekliyorum aşığıda.

"On dört yaşındaydım," diye başlıyorum, tahta parmaklıkların üzerinden suya bakarak. "Normalden daha erken geldi. Şok oldum ama onu memnuniyetle karşıladım. Sanırım ona en çok ihtiyacım olduğu anda geldi." Köprünün altından akan suyu izliyorum, balıklar kafalarını dışarı çıkarırken oluşank dalgalanmalara odaklanıyorum.

Koluma dokunan bir el beni durdururken duraksamama neden oluyor. Gözleri yumuşak ve endişe dolu. "Neden ona ihtiyacın olduğuunda geldi? en çok?" Onun meraklı gözlerinden uzaklaşıp parmaklıklara yaslanıyorum, gözlerim kıyı boyunca uzanan zambak yastıkları ve sazlıkları tarıyor. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken küçük, kanatlı böcekler suyun üzerinde yüzüyor. "Söyle bana çocuğum."

Ellerimin altındaki ahşabı sıkıyorum ve yavaş bir nefes veriyorum. Gözleri görmüyordu. "Beni aldılar," diye fısıldıyorum sonunda ve onun keskin bir nefes alarak yanıma geldiğini duyuyorum. "Evimize geldiler. Babam kayıptı, annem ve ben yalnızdık. Onlarla savaşmaya çalıştı, kaçabilmem için bana yardım etmeye çalıştı. Ama yine de bizi yakaladılar. onları." Hatırladıkça elim ayağım titriyor. "Benim hatamdı."

"Bu nasıl senin hatan olabilir ki?" Bakışlarını üzerimde hissediyorum, ama suyun üzerinden bakmaya devam ediyorum.

"Birkaç gün önce ormanda oynuyordum. Bir şeye kulak misafiri oldum." Anılar gözlerimin önünden geçiyor, onları duymak, koşmak, kurt, duyduklarımı aileme anlatmak.

"Ne?"

"İşleri ilerletme zamanının geldiğini, yeterince beklediklerini ve annemin onun teklifini kabul etmeyeceğini söylediler. Anneme ne teklif etti bilmiyorum ama bu adamdan hoşlanmamıştım. Tehlikeliydi.... ve yanlış olduğunu bildiğiniz bir havası vardı. Ya şimdi ya da asla dedi ve annemi alması gerektiğini söyledi. Eve gitmek için döndüm ve bir dala çıtırdattım. Duydular, ikisi de bana bakıyordu ama kapüşonlu pelerinleri yüzünden yüzlerini göremiyordum. Koşmaya başladım. kovaladılar, durmam için bağırdılar."

"Eve gitmeyi başardın mı?"

"Evet, iki kuyruklu kara bir kurt ağaçların arasından aniden çıktı ve orada bir insan vardı." Gülüyorum. "Hayal mi gördüm emin değilim ama ne kurt ne de diğer kişi benim için gelmedi, onun yerine o kapüşonlu adamların olduğu yöne gittiler."

"İki kuyruklu bir kurt mu? Bu çok ilginç." İkimiz de sarı bir silo kuşunun uzun bacakları üzerinde kıyıya inişini, siyah gagasını suya daldırışını izlerken uzun çubuğu önüne

"Öyle, sanırım panik içinde hayal etmiş olmalıyım. Çok korkmuştum." "Eve döndüğünde ne oldu, annene söyledin mi?" diye soruyor. "Söyledim, her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve bana öyle bir sarıldı ki

Sıkıca. Akşam yemeğini hazırladı, ailecek yedik ve ben yattım. Annemle babamın konuştuklarını duydum ama konuştuklarını bilmiyorum. Birkaç gün böyle geçti ve sonra bir gün babam geri gelmedi.

geldi."

"Kim?" diye soruyor.

"Highers."

Nefesinin altında küfrediyor. "Sıçan piçler." Başımı salladım.

"Charles küçüklüğümden beri buralardaydı ama annemi saçlarından tutup sürüklemeye başladığını gördüğümde, o anda ne olduğunu anladım. korkunç bir . Sonrasında Charles'ın zihninin ne kadar hasta ve çarpık olduğunu daha da iyi anladım.

"Seni nereye götürdüler?"

"Bodrumumuz. Beni bayılttılar ve uyandığımda bir kafesin içindeydim." Hızla elimi tutmaya çalışıyor ve ben de anıların içimde yarattığı küçük irkilmeyi bastıramıyorum.

"Ah, çocuğum." Elimi sıkıp avucumu ona doğru açıyorum ve bakışlarımla özür diliyorum. Yıpranmış eli benimkinin içine düşüyor ve hafifçe sıkıyor, sıcaklığı beni sakinleştiriyor ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Bodrumda geçirdiğim zaman hakkında kimseyle konuşmuyorum, sadece Josh'la, kaçmama yardım ettiğinde içinde bulunduğum durumu gördüğü için, ama Belldame ile

sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyor. Sanırım anneme yakın olduğu için kendimi ona yakın hissediyorum. Bundan dolayı aramızda hızlı bir bağ oluştu. Öyle ki ona Eridian'ı, orada yaşayan insanları ve hayatımızın nasıl olduğunu anlattım.

"Beni çok incittiler, özellikle de Runa dışarı çıktığında. O zamandan beri dışarı çıkmadı. Artık dokunulma konusunda çok daha iyiyim ve bazen buna ihtiyacım oluyor. İlk başlarda Josh ya da Kade dışında biri yanıma yaklaştığında çılgılık atar, saklanmak için içime kapanırdım. Yıllar geçtikçe Josh, Kade ve Josie," adını boğuk bir şekilde söylüyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Onları geri itiyorum. "Josie bana bu konuda çok yardımcı oldu. Ona borcumu asla ödeyemezdim, şimdi de ödeyemem."

Belldame beni kendisine doğru çeviriyor ve ellerini yanaklarıma götürüyor. "Seni güçlü, cesur kız." Bir damla gözyaşı kaçıyor ve yumuşak bir dokunuşla onu siliyor. "Yaptıklarının bedelini ödeyecekler," diye şiddetle yemin ediyor ve ben

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Şimdi tam zamanı, çocuğum. Göster onlara Varis'in Zahariss ve Bielsorcia hemen olacak. Higher'ların dağılma ve kafalarını kazığa geçirme zamanı geldi." Küçük hırıltısı beni kıkırdatıyor.

"Çok kana susamış," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

Dişlerini göstererek sırtıyor. "Ne de olsa ben bir Kan Cadısıyım çocuğum. Ne yaparsın bekliyor musunuz?" Köprüyü geçip sarkık ağaçların arasına doğru yürümeye devam ediyoruz. Yukarıdaki yaprakların arasından süzülen ışık, yerdeki çiğ tanelerini parlatıyor.

"Yüce'ler neden Kanlı Cadıları gördükleri yerde öldürmek istiyor?" Merak ediyorum. "Pek çok kişi bunun tehlikeli olduğumuz için olduğuna inanıyor, ki öyle de olabiliriz elbette, ama kimse yapamaz mı?" Başımı salladım. "Asıl sebep, kurt tanrılarıyla bir ittifakımız olması ve onların da bunu biliyor olması.

kendimizi Yüce'lerle birlikte. Tabii ki bundan hoşlanmadılar ve bu nedenle topraklarda gördükleri ve burada korunmayanları öldürmeye karar verdiler." Tabii ki öldürdüler. Sik kafalılar. "Bizi kontrol edememeleri, kendi cadıları ve Elitleri gibi uygun gördükleri şekilde kullanamamaları hoşlarına gitmiyor."

Elitlerden bahsedilince midem bulanıyor, aklım hemen Dariusa gidiyor. Bana çocuksu bir gülümseme verebilen ve sonra bir kırbaç tutarken gözlerini sertleştiren erkek. Bana tek bir kelime söylerken gözlerindeki bakışla kafamın karışmasına neden olan erkek.

O Cazier'in varisi, benim muadilim. Yüce'ler onu bir şekilde eğitmeye başlayacaklar mı? Bir şey yapmak istemezse onu kontrol edebileceklerinden şüpheliyim ama onların emriyle Ölü Topraklar'daydı. Artık ikimizin de Varis statüsü ortaya çıktığına göre, beni avlamak dışında ne yapacağını merak ediyorum. Onun da benimle aynı sebepten saklandığını sanıyordum, hayatta kalmak için. Ama Yüce'ler biliyorsa her şeyi yanlış mı anlamışım?

"Elitler benim ve sürüm için sorun olacak," diyorum ona. "Kade, Sarah ve sürümün geri kalanını kurtarmam gerek ama yeterince güçlü değilim. Varis gücüm olsaydı bir şansım olabilirdi ama o da yok." Bir ayağımla çimenlerin arasına tekme atıyorum.

"Şu kelepçelerin gücünü bastırıyor. Onlar takılıyken herhangi bir güç kullanabilmene bile şaşırdım. Uzun zamandır ilk kez ortaya çıktığı için olmalı ve büyük bir dalgalanma yaşadın. Kelepçeleri çıkardığımızda, asıl test onu evcilleştirmek olacak. Ayrıca içindeki kurdu da çıkarmamız gerekiyor."

Runa içimde tekrar kıpırdanıyor, karnının üzerinde yuvarlanıyor ve başını eğiyor. Dışarı çıkacak mı? Yıllardır çıkmadı, o yüzden çıkacağından şüpheliyim. "Bir daha dışarı çıkacağını sanmıyorum. İlk deneyimi korkunçtu."

"Sadece küçük bir dürtmeye ya da güçlü bir itmeye ihtiyacı var. Her ne olursa , tam potansiyelinize ulaşmak için kurdunuza tamamen bağlı olmanız gerekir. Bunu yapmadan kimseye faydalı olamazsın ve bunu nazıkçe söylüyorum. Elbette bu zaman alacaktır ama zaman bizim tarafımızda değil."

"Değil." Hayatın dengede durduğunu hissediyorum, sanki soluduğum havada bunu hissedebiliyorum.

"Vahaliel hakkında ne biliyorsun?"

"Tanrıların uçağı mı?" Şaşkınlıkla sordum. Başını sallıyor. "Bu bir efsane, sadece "Çocukken annemin bana uyumam için anlattığı hikâyeler." Bana kurtların çiçeklerin arasında özgürce koştuğunu, gökyüzü kadar büyük bir ağacın altında dinlenmeden önce onları kovaladığını anlatırdı.

"Bu çok gerçek."

"Nereden biliyorsun?" Merak ediyorum.

"Sizden önceki varisler bana orayı anlattılar ama yerini söylemediler." Acaba annem oraya gitti mi?

"Kendi evleri olması garip değil mi?"

"Sanmıyorum, Tanrıların bile dinlenmeye ihtiyacı vardır. Bu topraklarla aşığıdakiler arasında bir yer olduğu ve Cazier ile Zahariss'in uzun süre birlikte olabilecekleri tek yer olduğu için orada çok zaman geçirdikleri söylenir."

"Cazier'in arkadaşıyla birlikte olamaması üzücü, bunun zor tahmin ediyorum."

"Haklısın." Adımlarıma dikkat ederek onun arkasından gidiyorum. "Yine de içinde bulundukları koşullar ne olursa olsun bunu değiştirmeyeceklerinden şüpheleniyorum."

Uğruna savaşmaya değer hiçbir şey kolay bir savaş, kolay bir yol değildir. Oraya ulaşmak için sürünmeniz, tırmalamanız ve ısırmanız gerekiyorsa, öyle olsun." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben yutkunarak başka tarafa bakıyorum. Sözlerinin benim için olduğunu hissediyorum ama henüz onları sindirmeye hazır değilim.

Sürünerek ilerliyor ve oyulmuş bir ağaç gövdesinin altına bakıyor. "Ahh, işte burada."

Omzunun üzerinden bakıyorum içlerinden su gibi siyah damlalar akan küçük bir demet sarı çiçek görüyorum. "Nedir onlar?"

"Bunlar, çocuğum." Üç sap koparıyor ve yavaşça çantasına koyuyor. "Sonsuza Dek Ağlayan çiçeği. Nadir bulunur ama bağları çözen özelliklerle doludur." Kelepçelerime başıyla işaret ediyor. "Şimdi geri dönüp hazırlanalım ve umarım o kelepçeleri senden çıkarabiliriz."

Altı

RHEA

"Bu işe yarayacak mı?" Anna ve Belldame'in zemini hazırlamasını izlerken Josh yanımda mırıldanıyor.

Witches Rest'te Da Bier Dall adında bir yerdeyiz. Belldame bize buradaki toprağın ayın gücüyle büyülü bir şekilde aşılandığını ve büyülerini geliştirir. Dört uzun taş sütun, kır çiçekleriyle dolu küçük açıklığı kuzey, güney, doğu ve batı yönünde çevreliyor. Anna Karışık malzemelerden oluşan sıvı bir karışımı daire şeklinde serpiyor ve Belldame aynı iksirle sütunların üzerine büyülü sözler yazarken sütunların her birini birbirine bağlıyor. Sarı-kahverengi renk ay ışığında sütunların üzerinde , Belldame parmaklarını taşıdığı ahşap kâseye daldırarak bir şeyler fısıldıyor.

"Bilmiyorum ama denemeye değer, değil mi?" Omuz silkiyorum, çok fazla umutlanmamaya çalışıyorum. Kelepçelere bakıyorum, etraflarındaki derimin kızarıklığı

Kaşınıyor ve yanıyor. Sadece onları çıkarmak istiyorum, düzgün bir şekilde iyileşmek istiyorum. Anna yaralarımı ne kadar örterse örtsün, tam olarak iyileşmeyecekler.

Colten onları izlerken, Hudson her zamanki gibi yanında, "Bunu sen halledersin," diyor.

"Evet, çıplak olman konusunda da endişelenme." Sebastian göz kırpmıyor. "Bakmayacağıma söz veriyorum." Elini göğsüne koyuyor, kahverengi gözleri eğlenceyle doluyor. "Çok."

"Kes şunu Seb," diye Taylor, bir elini hafifçe uzamış kahve rengi saçlarında gezdirirken. Eminim onu rahatsız ediyordur ama kesmekten bahsetmedi.

Bu büyü için çıplak olmak pek de gerekli olduğumu düşündüğüm bir şey değildi. Ama görünüşe göre çıplak bedenimi Ay'a göstermek zorundayım, ondan yardım isterken benim değerimi düşünürken aramızda sınır yok. Josh ya da Darius dışında kimsenin yanında çıplak kalmadım, bu yüzden yeni gözlerin üzerimde olması beni rahatsız ediyor.

Yine de bu benim sürüm, kurtlarını dışarı çıkardıklarında onları birçok kez çıplak gördüm ve onları yıllardır tanıyorum. Belldame, Edward dışında anneme en yakın kişi ve iksirin tamamlanması için dinlenmesini beklememiz gerektiğinden beri daha da yakınlaşıyoruz. Bu yüzden beni çıplak görmeleri midemi bulandırmamalı ama bulandırıyor.

Savunmasız, çıplak.

En son çıplak kaldığımda, Darius beni sözleriyle keserken, döllerini kalçamdan aşağı akıyordu.

Belldame, "Çok kalmadı çocuğum, gel, soyun ve ortada diz çök," diye sesleniyor ve keten cübbeyi gevşetmeden önce bir nefes alıyorum. Düğümü çözmeye çalışırken titriyor, Josh önüme geçip kendi eliyle hareketlerimi durduruyor.

Gözlerim onun açık gri gözlerine ve duraklıyoruz, nefeslerim kesiliyor. "İyisin, sadece biz varız." Başımı sallıyorum ve beni göğsüne doğru çekiyor. Geri çekilip düğümü çözmeden önce beni bir kendine yakın tutuyor. Cüppe açılıyor ve yere düşmeden önce kumaşı omuzlarımdan kaydırıyor.

Gecenin ılık havası çıplak bedenime çarpıyor ve ben buna rağmen titriyorum, Tüylerim diken diken oluyor. Josh'un gözleri benimkileri tutuyor, bir kez bile vücuduma bakmıyor ve bunu büyütmediği için ona minnettar olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu yüzden kardeşler kadar yakınız, o bana sahip, ben de ona. O benim kansız kardeşim. Kelepçeler çıkar çıkmaz ona Sarah'nın nerede olduğunu söyleyebilirim, kendi başına kaçmaya çalışacağını biliyorum ama ben onu durduracak kadar güçlü olacağım. Bana kızgınlığı geçtikten sonra onu bir araya getirmek için bir plan üzerinde çalışabiliriz, ki öyle de olacak. Bundan korkuyorum.

Göğüslerimin ve belimin etrafındaki bandajı yavaşça açıyor, dikkatli hareketlerle sırtımdaki hala açık olan yaralarımı yapışmasına dikkat ediyor. Sargının son parçası da sıyrıldığında tıslıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. Rahatlama. İyileşmeme yardımcı olmak için orada olduğunu biliyorum, iyileştirici merhemle dolu, ama kısıtlanmış hissetmeyi sevmiyorum.

Josh kendi yanağıyla yanağımı okşuyor ve sonra etrafımdan dolaşıyor. Da Bier Dall'ın merkezine doğru yürürken kır çiçeklerinin çıplak ayaklarımı okşadığını hissederek ilerliyorum. Yaklaştıkça, ayaklarımdaki gücün gümbürtüsünü daha çok hissediyorum. Ortaya ulaştığımda duruyorum ve omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Adamlarımın hepsi bana küçük gülümsemeler atıyor, arkamı dönüp kendimi yere bırakırken sırtımdaki yara izlerine bir kez bile bakmıyorlar. Dizlerimin üzerine oturuyorum, avuçlarımı hafifçe dizlerimin üzerine koyarak Etrafımdaki çiçeklerin nazik salınımı. Saçlarım yüzümün etrafında özgürce dalgalanıyor,

şimdi belimin hemen altına geliyor, esinti onları hareket ettirdikçe kıllar beni gıdıklıyor.

Kır çiçeklerinin, toprağın kokusunu ve buradan akan gücün ince ipucunu içime çekiyorum. Yüzümü aya doğru kaldırıyorum, yardım etmesi için sessizce dua ederken ışığının beni okşamasına izin veriyorum.

Anna öne çıkıyor ve iksirin bulunduğu sürahiyle etrafımda bir daire çiziyor, önümde durmadan önce kaşları konsantrasyonla çatılıyor. "Elimden geldiğince yardım edeceğim," diye fısıldıyor ve o uzaklaşmadan önce öne uzanıp boştaki elini sıkarak teşekkür ediyorum.

Belldame sonra geliyor, önümde çömelirken elinde tuttuğu kâsedeki karışımı etrafa saçmamaya dikkat ediyor. İki parmağını daldırıp karışımı topladıktan sonra öne doğru uzanıyor ve başımın üstünden boğazımın hemen altına kadar bir çizgi çiziyor. Sonra çiziyor omuzlarımın üstünden, aşağıya ve kollarım boyunca uzanan çizgiler bileklerimdeki kelepçelere ulaşıyor. Karışım metali boyarken cızırdıyor ama Belldame onları kapatırken aldırıyor.

Bunu yaptıktan sonra bana küçük bir bıçak uzattı. "Ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Bana daha önce anlatmıştı ve her şeyi hatırladığımdan emin olmuştu. "Güzel." Ay'a baktı ve sonra bana döndü. " geldi."

Ayağa kalkıyor ve çemberin dışına çıkıyor. Sadece o ve Anna büyüü yaparken burada olabilirim. Onların sessiz ilahileri başlayana kadar bekliyorum ve bıçağı alıp avucumu kesmeden önce son bir kez aya .

Kan anında yüzeye hücum ediyor ve tıslıyorum, ama bıçağı hızla diğer elime geçiriyorum, böylece diğer avucumu da kesebiliyorum.

Kanlı avucumu her iki bileğime götürüp sıkıyorum, kanımın metalin üzerine damlıyor, ellerimi kaldırıp takip etmeden önce yanığı görmezden geliyorum

Belldame'in çizdiği çizgileri kendi kanımla kaplıyorum. İşim bittiğinde, avuç içlerimi yere koyuyorum, toprağın kanımdan biraz almasına izin veriyorum. Avuçlarımın hafifçe ısınmasıyla yanıtını hissettiğim yaşam gücü. Arkama yaslanıp dik oturuyorum, kanlı ellerim aya bakıyor, gözlerimi kapatıp Belldame ve Anna'nın başka bir dilde söyledikleri ilahileri dinliyorum.

Yardım et bana Zahariss, sessizce ona dua ediyorum. Bana zarar veren ve bana verdiğin bu güçleri kısıtlayan metal bağdan kurtulmama yardım et. Yapmam gereken pek çok görev, öğrenmem, keşfetmem ve geri kazanmam gereken pek çok şey var. Olmamı istediğin Varis olabilmem için bunlara ihtiyacım var.

Soğukluk aniden içime yayılıyor, tam olarak işaretlerimle aynı yere. Yüzümden aşağı, alnımdan boynumun altına, sonra omuzlarıma, kollarıma, parmaklarıma yayılıyor. Aşağı bakıyorum, göğsümün ortasına çarptığında nefes nefese kalıyorum ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Mavi, Kelepçeler boyunca şimşek gibi izler yayılıyor, çizgiler titreşiyor. Homurdanıyorum, bileklerimdeki gerginliği hissediyorum, beni o kadar sıkıyorlar ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyorum. Altımdaki toprak hafifçe sarsılıyor, çiçekler etrafımda çılgınca sallanmaya başlıyor. Belldame ve Anna'nın ilahileri daha da yükseliyor ve oturduğum yerde sallanırken başım dönüyor. Anna'nın etrafıma döktüğü sıvı çemberini izlerken avuçlarımın üzerinde öne doğru eğilip kamburlaşıyorum

soluk bir sarıya dönüşüyor, sonra gittikçe başlıyor, sıkıca durmadan önce bana doğru koşuyor. Acı bileklerime vurduğunda haykırıyorum, kelepçelerdeki çizgiler metal üzerinde belirgin bir çatlak görünene kadar hızla titreşiyor.

Ter tenimi kaplıyor ve titriyorum, saçlarım vücuduma yapışıyor. Nefes nefese kalırken aya doğru bakıyorum, ışığının tadını çıkarıyorum. Bir çatırtı daha duyduğumda gözlerimi kapatıp etrafımdaki sihirle beslenen havayı içime çekiyorum.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Aşağı bakmaya cesaret edemiyorum. Bileklerimdeki gerginlik yavaş yavaş azalırken ve daha hafif hissetmeye başlarken umut etmeye cesaret edemiyorum. Sırtımdan acı geliyor ve dişlerimi sıkarken bir çığlık , sırtım yanma hissiyle kamburlaşıyor. Yere pençe atıyorum, tırnaklarım toprağı kazıyor, çekiştiriyor yanma hissi tüm sırtıma keskin bir şekilde yayılırken çimen ve çiçekler.

Siktir, acıyor.

Serinlik üzerimden kayboluyor, öne doğru eğilip alnımı yere koyarken nefes nefese kalıyorum, büyü ve kır çiçeklerinin kokusu içimi dolduruyor. Belldame ve Anna'nın ilahileri durduğunda, acı yavaş yavaş azalırken kıpırdamaya cesaret edemeyerek hareketsiz kalıyorum. Parmaklarımı topraktan ayırarak kendimi geriye itiyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum.

Bileklerime bakarken, tırtıklı bir kahkaha yükseliyor. Bileklerimin etrafındaki metal artık yerde parçalar halinde, kömürleşmiş ve çatlamış durumda. Ellerimi bileklerimde, kelepçelerden kalan kırmızı izlerin üzerinde gezdiriyorum ve rahatlamış bir iç çekerek gülümsüyorum. Ay'a bakarak sessizce şükrediyorum ve sonra titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Serbest bırakılmış bileklerime bakarken güç yavaşça içime doluyor, işaretlerimin belirttiğini hissederken uzuvlarımdan coşku akıyor. Sırtımda karıncalanmalar hissediyorum, iyileşmenin çoktan başladığını hissediyorum. Aniden dönüp diğerlerine bakıyorum ve onlar bana saldırmadan önce aynı sırtışı görüyorum.

Josh önce bana ulaşıyor, belimden tutup beni etrafında döndürüyor ve ben sırtımdaki acıya rağmen gülüyorum. "Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyor ve yanağını yanağıma değdiriyor.

"Evet amına koyayım!" Seb alkışlıyor ve Taylor sırtırken yanağıma bir öpücük konduruyor. Colten ayaklarının üzerinde zıplıyor ve Hudson omzumu sıkıyor. Hepsi de

Gülümsüyor.

Josh beni yere bıraktığında Belldame'e doğru bakıyorum ve ona doğru koşuyorum, hala tamamen çıplak ama umursamıyorum. "Teşekkür ederim, ikinize de teşekkür ederim," diyorum onu sıkıca sararken ve Anna'ya doğru bakarken.

Belldame bana uzatıyor ve ben de giyip düğüm atıyorum, vücudumun tekrar örtüldüğüne şükrediyorum. "Sırtın nasıl?"

"Yavaş yavaş iyileşiyor, ama sonunda iyileşiyor." İç çekiyorum, sadece iyileşeceği için mutluyum.

Sırtımın normale dönmesi birkaç gün aldı ama ağrı şu anda daha çok hafif bir sızı .

Belldame gülümser. "Gel, geri dönelim, eminim temizlenmek istersin."

Vücudumdaki kan ve iksiri işaret ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Josh yürüyor, Belldame'in evine geri dönerken kolunu omzuma atarken mutluluğu bulaşıcı.

Ona doğru eğilerek bu küçük mutluluk hissini mümkün olduğunca uzun süre koruyorum çünkü artık kelepçeler çıktığına göre ona Sarah'dan bahsetmem gerekiyor.

İyi gitmeyeceğini biliyorum, özellikle de bunu ondan sakladığım için. Yine de hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var, bir plana ihtiyacımız var ve Sarah'yı ele geçirme şansımız varsa güçlerimi kontrol edebilmem gerekiyor.

anlayacaktır, biliyorum. Sadece bunu ondan saklamış olma düşüncesinden ve bunun onu ne kadar inciteceğinden nefret ediyorum. Ona daha önce söyleseydim bu bir intihar olurdu ve o da hemen onu almaya giderdi.

Şimdilik, zincirlenmemiş olmanın ve bedenimin yapması gerekeni yapabilmesinin verdiği hafiflikle gülümsüyorum.

İçimdeki gücü arıyorum ve bir titreşim hissediyorum, Runa ayağa kalkıp tüylerini silkelerken içimde hafifçe yayılıyor, ben de hafifliyorum.

Bir daha asla zincirlenmeyeceğim, reddediyorum.

Yedi

DARIUS

İki Ay Sonra

Kırbaç havayı yarıyor, ona çarpması sanki benimkine saldırıyormuş gibi hissettiriyor. Eti yırtılıyor, yanlardan damlayan kan bronz tenini kırmızıya boyuyor. Midemde yükselen safrayı yutuyorum ve Drax'ın dışarı çıkmasını engelliyorum.

Yapmam gerekeni yapmak zorundayım.

Kırbacı tekrar kaldırıyorum ve...

Bıçağım rogu're'u çenesinden boynuna kadar kesiyor, ağzı açılıp derisi sarkarken yaradan koyu renkli kan sızıyor. Bıçağımı tekrar yukarı kaldırıyorum ve doğrudan kafasının tepesine nişan alıyorum. Gri etini delip geçiyor, kolaylıkla kesiyor, damlayan siyah köpüğe dikkat ediyorum.

ağzını açarak. Bana bir şey yapabileceğinden değil. Yere yığılmadan önce siyah gözleri berraklaşıyor.

Ölü. Aşağıya inerken içinden hiçbir öz çıkmaz.

"Dikkat et!" diye bağıyor Leo, bir ok yanımdan uçup başka bir haydutun gözlerinin arasına düşüyor ve onu bana ulaşamadan öldürüyor.

Bir diğeri bana doğru gelirken dönüyorum ve elimi ona doğru kaldırıyorum. Avucumdan çıkan siyah dallar doğrudan rogure'u hedef alıyor. Havada uçuyorlar ve rogure'a farklı yerlerinden saldırıyorlar, sonra bir araya gelip boynuna sarılıyorlar. Etrafımızda çıtırtı sesleri duyuluyor ve Diğerleri gibi yere düşmeden önce garip bir açıyla bükülür.

Dönüp durumu değerlendiriyorum. Küçük bir çiftçi köyündeyiz. Nightshade sürüsünün dışında. Buraya geldiğimizde bu köy haydutlar tarafından istila edilmişti, Highers'ın cadıları kehanette bize bir güç dalgalanması olduğunu bildirdiler. Yine de buraya çok geç geldik.

Ölü bedenler yerlere saçılmış, kan ve organlar her yere dağılmış. Küçük çocuk cesetleri, yarısı yenmiş kadınların yanında yatıyor, bazılarının ölü kollarında çocukları var. Akbabalar gökyüzünde dönüp duruyor, ciyaklamaları Diğerleri de aşağıda ziyafet çekecekleri ölüleri görünce. Geriye kimse kalmayacak, yakında yanıp kül olacaklar. bir ceset kıvranıyor, ağzından siyah köpükler çıkıyor çünkü rogures'in zehri onları ele geçirmiş. Kurtarılamaz, zehirleri için bir tedavimiz yok, onları kurtarmayı her denediğimizde başarısız olduk. Çıglıklar etrafımızdan duyuluyor, rogure'lar her şeyi pençelemeye ve ısırmaya devam ediyor, bu da içimi öfkeyle dolduruyor.

Sadece ölüm getiren bu canavarların bu cezasını hak etmek için ne yaptık?

Bir balta havada dönerek bir rogures'in böğrüne saplanır, Jerrod hemen üzerine atılır, baltayı indirmeden önce etinden çıkararak onu ikiye böler. Zaide iki haydutla kapışır, kendisine saldırma girişimlerinden kaçarken her iki bıçağı da onları keser. Damian bıçağını diğerinin bacaklarına saplıyor

boynunu kesmeden önce, hızla bir sonrakine geçiyor. Elitlerimin geri kalanı da diğerleriyle hızlıca ilgileniyor ve her birini kesiyor.

Sonuncusu da düşerken geriye kalan rogu're'larla ilgilenmelerine izin veriyorum. Yerde kıvranan erkeğin yanına gidiyorum, doğrudan derisini delerken hızlıca vuruyorum

Bıçağı kalbinin üstüne batırıyor. Gözleri bir saniyeliğine benimkileri tutuyor, donuklaşmadan, ölmeden, *özgürleşmeden* önce. Ondan uzaklaşıp bazı köylülerin içeride saklanmayı başardığı daha büyük depo binasına doğru ilerlerken özü bedeninden süzölmeye başlıyor.

Kapıya üç kez vurduktan sonra omzumun üzerinden kontrol ediyorum ve kapı gıcırdayarak açılırken başka haydut görmüyorum. Yaşlı bir adam dışarı bakıyor, korkudan vücudu titriyor ve can havliyle kapıya tutunuyor.

"Onlar öldü, artık dışarı çıkabilirsin." Kıpırdamıyor ve ben de hırlama isteğime . "Haydutların cesetlerini ve ölülerinizi yakın." Dönüp onlardan uzaklaşıyorum ve kardeşlerim ve bazı Elitlerimle bir araya geliyorum.

Leo alnını silerken ve yayını sırtına koyarken, "Varis güçlerini görmek garip," diyor. "Senin için hâlâ tuhaf mı?" Homurdanıyorum. Hayır, değil. bu topraklardaki en doğal şey gibi geliyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Etrafıma bakıyorum, onu bulamayacağımı biliyorum ama de yapıyorum. Yüksek rütbeli Elitlerimden biri olan Maverick'e "Diğerlerini topla ve Vokheim Kalesi'ne geri dön," diyorum. Emrettiğim şeyi yapmak üzere yola koyulmadan önce başını sallıyor.

"Wolvorn'a mı?" diye soruyor Damian, ben de başımı sallıyorum, sırtımdan ağrılar yükselirken omuzlarımı kıvırıyorum. Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Leo bana endişeyle baktı. "Abi..." Onu görmezden geliyorum ve liman taşını çıkarıp hepsiyle bağlantı kuruyorum.

Vücudum sıkışıyor, basınç göğsümü çökecekmiş gibi hissedene kadar sıkıyor, sonra kale avlusunun içinde duruyoruz. Kendimizi

kale kapılarına doğru ilerlerken, bir kez daha insanlar bizden uzak duruyor. Cazier'in varisi olduğum ortaya çıktığından beri her zamankinden daha fazla.

Tam olarak hatırlamadığım ama içgüdüsel olarak bildiğim bir şey.

İki ay önce Rhea ellerini başımın iki yanına koyduğunda Büyük salonda onu gördüm. Zihnimin içindeydi, orada duruyordu, gücü ondan bana akarken kolları açıktı. Drax sabit durmuş, onun yüzen gücünün öne çıkmasını bekliyordu. Rahattı ama istekliydi ve nedenini . Sonra onun gücünü içine çekti ve sanki zihnimden siyah bir sis kalktı.

Beklenmedik bir şeydi ama her şey netleşti. Hayatımdaki her şeyden daha net.

Babam bir Varis değildi ama bir şekilde bu rol bana geçti. On altı yaşında belirtiler gösterdiğimde onun da benim kadar şaşırdığını hatırlıyorum. Varislerin genelde söylediği gibi bir yavru olarak doğmamıştım. Kısa süre sonra da Drax geldi. Babam gururlu görünüyordu, her ne kadar Varisler güvensiz sayılsa da, Cazier'den aldığım hediyeye inanamıyordu. Bana karşı ilk kez bu kadar sıcak davranıyordu. Babamın emri altında bir ay boyunca saklandıktan sonra Wolvorn Kalesi'ndeki bir ofise götürülüyordum. İçeri girdiğimizde Aldus'u evrakları gözden geçirirken bulduk.

Babam ve Aldus haydutlar hakkında kısaca konuşurken bir sandalyede oturduğumu hatırlıyorum. Sonra Aldus babamın alnına bir avuç bastırdı ve Gözleri bulutlanmıştı. Sandalyeden kalktım ve ona ne yaptığını sordum. Avucu başıma değdi. Gücün zihnime aktığını, onu bir tür baloncuğa sardığını, içgüdüsel olarak kendimi koruduğumu ve bilmeden onu sadece bir kişinin temizleyebileceği hale getirdiğimi hatırlıyorum.

yapmayı nasıl bildiğimi bilmiyorum, kontrol edemiyordum ama Aldus elini alnımdan indirdiğinde tatmin olmuş görünüyordu ve

babamla rogues hakkında konuşmaya devam etti. Tekrar sandalyeye oturdum ve eve gidebilmek için işlerinin bitmesini bekledim.

Oradaki anılarım normal. Varis olduğumu bilmiyordum ve ne ben ne de babam bundan bir daha hiç bahsetmedi. Annem ve küçük kız kardeşim Isabell, ölmeden önce bir daha Varis olduğumdan hiç bahsetmediler. Neden bahsetmediler? Tek cevabım Aldus'un babama yaptığını ve bana da yapmaya çalıştığını yapmış olması gerektiği.

Şimdi her şeyi biliyorum ve kendi zihnimi neden sakladığımı ve neden onu temizleyebilen tek kişinin Rhea olduğunu hatırlıyorum.

Rhea'nın Kade'in anılarının gerçek olmadığına dair söylediklerinin içime sinmemesinin nedeni de bu. O ve sürüsü kaçtığından beri düşüncelerimle bütünleşmek ve bir şeyleri kaçırdığımı anlamak için olanları zihnimde tekrar tekrar gözden geçirmek için zamanım oldu.

Rhea o zamandan beri görülmedi. Vrohkaria'da onu arıyorduk, hatta Eridian'a bile gittik ama orada değildi. Charles, kasaba ve köylerin etrafına onu tehlikeli ilan eden posterler ve insanlardan onu görmeleri halinde en yakın yetkiliyle irtibata geçmelerini istedi. Onun

Resim her yerde, nasıl oluyor da hâlâ elimin altında değil?

Zahariss'in Varisi. Bir Varis nasıl bu kadar çok ölüme sebep olabilir ve bu toprakların koruyucusu olması gerekirken bize saldırıyor? Mantıklı gelmiyor, bunların hiçbirinin mantıklı olduğunu düşünmüyorum ve son iki ayımı gerçeği bulmaya çalışarak geçirdim ama kimse bana doğru dürüst bir cevap vermiyor. Charles'tan hafıza kristalini tekrar görmesini bile istedim, sadece gördüklerimin doğru olduğundan emin olmak için, artık daha net bakabiliyorum ve öfke gözümü kör etmiyor.

Reddetti ve ben hala hiçbir şeyden emin değilim.

Özellikle de lanete sebep olmak için çok genç olduğunu söyledikten sonra. Bana söylediği o son sözler hala aklımdan çıkmıyor. Çarpıştığımızdan beri yaptığım ve yapmadığım her şeyin anılarıyla alay ediyor.

Onu bulmalıyım, cevapları almalıyım.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, kardeşlerimin bana kuşkuyla bakmasına neden oluyorum ama kalenin kapısını açıp içeri girerken bunu görmezden geliyorum. Doğruca Charles'ın ofisine gidiyoruz, günün erken saatlerinde onun tarafından çağrılmıştık.

Kapıyı çalmadan açan Charles, önünde büyük pencereden başını çeviriyor. Bize bakarken yüzü kaşlarını çatıyor. Ben kapıyı kapatırken adamlarım dışarıda kalıyor.

Üstüm başım kan ve haydut eti içinde, masasının önüne oturuyorum, masayı kirletmek umurumda bile değil. Charles'ın dudakları kıvrılıyor, kendisi de oturuyor.

"Haydutların bakıldı mı?" diye soruyor, kara gözleri beni süzerken.

"Onlar burada olmazdım," diye cevap veriyorum, oturduğu yerden ona bakarak. O da başını sallıyor. "Lasandrhea'dan bir iz var mı?"

"Hiçbir şey."

"Onun bulunması gerekiyor, o halkım için bir tehlike ve bizi bu korkunç lanetten kurtarabilir," diye hırlıyor. "İşlediği suçların bedelini ödemeli."

"Ortadan kayboldu. Nerede dair hiçbir fikrim yok, kimse onun tarifine uyan birini görmedi." Bunu biliyor, beni her çağırdığında ona aynı cevabı veriyorum.

"İnsanlar mutsuz. Bir kadına, bir *kadına* izin ," diye çürük bir şey tatmış gibi tükürüyor ve şimdi kaşlarını çatan ben oluyorum. "Vatana ihanetten hüküm giymiş ve haydutların bizden kaçmasına sebep olan bir kadın."

"Liman taşını nasıl bulduklarına dair bir fikrin var mı?" Deri pantolonumdaki kurumuş kanı silerek soruyorum.

"Yok," diye homurdanarak elini masaya vurdu. "Muhafızları ve onun ve sürüsünün hücrelerine giren herkesi şahsen araştırdım. Hiçbiri ne bir bilgi verdi ne de kimse onlara bir liman taşı sağladığını kabul etti. Birçok sorgulamadan sonra hala hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyorlar."

"Vrohkaria'yı aramaya devam edeceğiz, sonsuza dek saklı kalamaz." Özellikle de benden, kokusunu biliyorum. Sadece yeterince yakın olmam gerekiyor. Koltuğa yerleşirken sırtımdan bir sancı geçiyor.

"Ölü Topraklar'da yıllarca saklandı. Ne yazık ki gizli kalmayı iyi beceriyor," diye homurdanıyor Charles, gözlerinde parlayan öfkeyle. "Ona ihtiyaç var, insanlar bu saçmalıktan sonra daha da isyan ediyor. Onun ortadan kaybolması nedeniyle birçok ittifakı kaybettim ve halk bana olan inancını hızla yitiriyor. İsyancılar beni iktidardan uzaklaştırmak için toplanıyor ve sürekli olarak kapılarda yeni otorite taleplerinde bulunuyor ya da yalvarıyorlar. malzemelerimiz tükeniyor."

Sanki bodrum katı stokla dolu değilmiş gibi davranıyor. Bu kalenin altında ne kadar yiyecek ve malzeme depolandığını biliyorum. Her bölgeden vergi olarak ürün alıyor, gereğinden fazla, lanet bir ejderha gibi onları aşağıda saklıyor. Her halükarda umurumda değildi, ama o zaman insanlar acı çekmiyordu ve şimdi çekiyorlar, yıllardır çekiyorlar. Onları kendisi için kilit altında tutmak için hiçbir nedeni yok.

Ben düşüncelerimden sıyrılırken o hâlâ konuşmaya devam ediyor. "Ve sonra Higher Aiden kayıp, görülmedi." Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Ayrıca insanları kontrol altına almak için daha katı yasalar çıkarmam gerekiyor, Onlara panik halindeyken bile, gereken daha önemli şeyler varken bu kadar medeniyetsiz davranamayacaklarını gösterin. Yarın vergilerin artırılacağına dair bir duyuru yapacağım."

Şaka yapıyor olmalı. İnsanlar avlanırken ya da odun toplarken herhangi bir haydutla karşılaşma korkusu yüzünden açlıktan ölüyor.

"Haydutlardan kurtulmak siyasetten daha önemli." Diğer sürülerle ya da asilerle yaptığı ittifaklar umurumda bile değil. İnsanları beslemek Ancak buna ihtiyacı olanlar farklı bir konu. Eve gittiğimizde adamlarımla konuşmam gerek. "Ve vergileri arttırmanın size bir faydası olmaz."

"Yükseklerin işine karışma, Darius, tabii yükseklerden biri olmaya karar vermediysen." Arka dişlerimi gıcırdatıyorum. Charles bana bakıyor, alay ederken kara gözleri benimkileri delip geçiyor. "Varis olmak hakkında daha fazla düşündün mü? Cazier?"

"Deli Kurt'un varisi olmak hakkında neden daha fazla düşüneyim ki? Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bu her şeyi değiştirir.

"Artık daha güçlüsün," diye homurdanıyor ve bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Doğru, ama ben hep öyleydim. Sadece ikimiz de şimdiye kadar bunu bilmiyorduk.

"Varis olduğumu biliyor muydun?" Merak ettim ama onunla birkaç dakikadan daha uzun süre doğru düzgün konuşabilmek için yalnız kalmayı başardığım tek zaman bu oldu. Rhea ve sürü üyeleri kaçtıktan sonra Elitlerime emir verdim ve hemen onu aramaya başladık. Kaçtığında Charles'ın öfkesi neredeyse salonu yıkıyordu, ortaya çıktığında ben bir varisti. Şu ana kadar sadece Vrohkaria'nın hainini bulmam için bana emirler yağdırdı, bu arada da vaktini ne halt ederek geçirdiğini kendisi de bilmiyor. O zamandan beri Rhea'yı aramak ve haydutları alt etmekle meşgulüm.

"Bilmiyordum ve baban da bana bundan hiç bahsetmedi. Bana hiç söylemediği için hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur. Varis işaretlerin ortaya çıktığında şaşırmıştın, bilmediğinden şüpheleniyorum.

ya da?" Sessiz kalıyorum. "Varis olduğunu nasıl unuttun? O kaltağın da öyle olduğunu biliyor muydun?"

Hırıltımı tutuyorum. "Onun bir Varis olduğunu bilmiyordum ve babam beni buraya getirdi ve Aldus'un da bulunduğu koridorun ilerisindeki bir ofise götürdü. On altı yaşındaydım." O gün, gücümle kendi zihnimi gölgelediğim gündü.

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Hmm, on altı?"

"Evet, Aldus ve babam ama ne hakkında konuştuklarını hatırlayamıyorum. Sonra bir baktım, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Charles'ın gözleri kararır, elleri masasının üstünde yumruk olur. "Anlıyorum. Aldus'la konuşup o günü anlatmasını isteyeceğim. Bu çok garip. hiçbir hatırlamıyorum. Konuyu aydınlatıp görmek için onunla konuştuğumda sizi bilgilendireceğim. Halkı yatıştırmak için sık sık kaleden ayrılıyor, bu yüzden son derece meşgul."

Ya da Aldus'u kendim bulabilir, onu boğabilir ve neden anılarımla oynamaya çalıştığını sorabilirim. Bir Varis'in gücünü hafife aldı ve işe yaradığını sandı. Yaptığı şeyi neden yapmaya çalıştığını bilmem gerek.

"Lasandrhea' bir Varis olduğunu ben de bilmiyordum," diye mırıldandı Charles, ellerini önünde kavuşturarak. "Aslında şaşırmamalıydım, annesi de bir Varis'ti."

Daha dik oturuyorum. "Annesi Zahariss'in varisi miydi? O zaman neden canlı bırakıldı?" Yasaya göre, onun yasasına göre, tüm Varisler görüldükleri yerde öldürülür, tıpkı kanlı cadılar gibi, ama o annesini canlı mı bıraktı?

"Onu çok uzun yıllardır tanıyordum, seçtiği eşiyle birlikte çok sevdiğim bir arkadaşımды. Onun bir Varis olduğunu öğrendiğimde, onu ifşa edemeyecek kadar derinden önemsedim. Varis olduğunu sadece ailesi, bazı Yüksekler ve ben biliyorduk. Bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiştik. O bir

Kararlı, nazik ve sevgi dolu bir kadındı, ölüm onu çok erken aldı." Sözleri sıkılmış ses tonuyla ya da koyu renk gözlerinin sanki güzel bir anıyı hatırlıyormuş gibi parlamasıyla uyuşmuyor.

Onu daha yakından inceliyorum, parmaklarının ahşap masaya yavaş bir ritimle nasıl , bir anıya takılıp kalmış gibi yana nasıl baktığını ve yüzüne bir maske gelmeden önce dudaklarının nasıl hafifçe kıvrıldığını fark ediyorum. Kılanıyorum.

Yalan söylüyor. Neden yalan söylüyor?

"Bir Varis olduğunuzun ortaya çıkması işleri daha da zorlaştırıyor. Bildiğiniz gibi, Varisler tehlikelidir ve deli kurdun özelliklerini aldıkları söylenir. Bu yüzden uzun zamandır görülüyorlar, delilik topraklar için çok fazla olduğu için ortaya çıkmayı bıraktıkları düşünülüyor. Varisler istenmeyen kişilerdi, eğer Varis olarak işaretlenmişlerse fetüsleri asla tamamlanamıyordu."

"Varisler, tarihimizin belirttiği gibi, on sekiz yaşına gelene kadar güçlerini tam olarak ortaya koymazlar.

rahim?" Bir şey bunu nasıl bilebilir ki?

Omuz silkiyor. "Az önce Varis olduğunu öğrendiğinde on altı yaşında olduğunu söyledin, bu yüzden emin değilim ama tarihimizde bilinen bu. Ne yazık ki sorun şu ki artık Cazier'in Varisi olduğun için insanlar senden her zamankinden daha çok korkuyor ve konuşuyor. Bence çocuk yapmayı düşünmelisiniz."

Ben hala. "Neden?" Ölçülü bir nefes alarak homurdanıyorum. "Bunu nasıl düşünebilirim ki?"

"Eninde sonunda soyunuzu devam ettirmek için bir çocuğa ihtiyacınız olacak. Ayrıca, kendinize uygun bir eş bulmak istemiyorsanız ya da Lasandrea'yı bulduğumuzda onu almayı düşünmüyorsanız, anlaşmalı bir çiftleşme kolaylıkla öne sürülebilir."

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Baban burada değil, bu yüzden seninle bu konuda konuşmanın benim görevim olduğunu hissediyorum. Maize iyi bir aday olabilir."

Ona ters ters bakarken çenem titriyor. "Çiftleşmeyeceğim ya da çocuk doğurmayacağım, özellikle de Maize ile. Varis olmam bu konudaki bakış açım da hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Bir çizgi üretmelisiniz ve o da en az sizin kadar güçlü olacaktır." Gözleri parlıyor ve ben ellerimi yumruk yapıyorum. "Eğer haydutları yenmek için herhangi bir şansımız olacaksa daha güçlü kurtlara ihtiyacımız var. Eğer onunla çiftleşmeye karar verirsen Lasandrhea'yı ne zaman bulacağımızı kim bilebilir? Şimdilik, bir anlaşmayla birkaç yavru üretebilirsin ve Lasandrea'yı yakaladığımızda, onunla da birkaç yavru üretebilirsin, güçlü olanlardan."

"Umurumda değil, ne ondan ne de bir başkasından yavru almak gibi niyetim yok, tartışmanın sonu." Bunu neden bu kadar çok istiyor? "Daha fazla yavru üretmek sadece beslenecek daha fazla boğaz demek ve insanlar acı çekiyor. yeterli."

Charles bana ters ters baktı. "Ben Vrohkaria'nın Yüksek Lordu'yum, sizden tek ricam bu. Sizi daha yüksek bir koltuğa oturtma hakkını kolayca kullanabilirim. Bu kalede sıkışıp kalacaksın, evrak işleri yapacaksın ve Başka biri Elitlerin Alfa'sı olurken ve ailenizin ölümü için intikam yemini ettiğiniz haydutları öldürürken toplantılar. Beni bu konuda zorlamak zorunda bırakmayın, yoksa adamlarınızın Cezalandırıldın mı?" Hakimiyeti ondan taşıp doğrudan bana çarpıyor ve o bana bakarken dişlerimi sıkıyorum.

Kendiminkiler yüzeye çıkarken bakışlarım onunla kilitli kalıyor ve onun beni etkilemesini engelliyor. "Şu 'Yüksek' saçmalığını başıma kakmayı bırak." Bu saçmalıktan bıktım artık.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Seni bir Yüksek olmaya zorlayabileceğimi biliyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kendini beğenmiş bir hava etrafını sarıyor.

Bakışlarım ona ölümcül bir şekilde yöneliyor, Drax gözlerime geliyor. Kim bu lanet olduğunu mu sanıyor? "Eğer beni buna zorlarsan," diye , ses göğsümün derinliklerinden geliyor. "Olanlardan pişmanlık duyacaksın. Ben buraya *sadece* Babama verdiğim söz, isteklerinizi kabul etmemin *tek* nedeni. Bir Yüksek olmak istemiyorum, bu yüzden sizin için başka şekillerde faydalı oldum, çok daha faydalı. Ama bu saçmalığı başıma kakmandan bıktım artık." Varis işaretlerimin ortaya çıktığını hissediyorum, boynumda gezinirken öfkemle birlikte titreşiyorlar. Onlara merakla ve gözlerinde bir parıltıyla bakıyor. "Beni bir daha asla bu saçmalıklarla tehdit etme. Yüksek olmak istemiyorum ya da umurumda değil, yapmam gereken daha önemli şeyler var."

"Senden istenileni yapacaksın!" diye kükrüyor, sakinliğini kaybediyor ve ben onun patlamasından etkilenmeden bakmaya devam ediyorum. Aklını kaçırdı Rhea kaçtığından beri öfkesi daha da artmış, onu bulma takıntısı günlük hayatını ele geçirmiş, onu Wolvorn'a geri getirme emirleri yağdırmaya başlamıştı. "Vrohkaria'da durum vahim, kaçmakta olan hain bir Varisimiz var, İnsanlar daha güçlü bir şekilde isyan ediyor, haydutlar kudurmuş durumda ve sayıları artıyor, halkımdan daha fazlasını öldürüyorlar. Sen," diye hırlıyor bana ve ben sandalyede daha da geriye yaslanıyorum. "Cazier'in Varisi olarak bu sorunlara katkıda bulundun, bunu düzeltmen gerekiyor. Gelecekte Vrohkaria'nın güvenliğini sağlamaya yardımcı olacak güçlü bir soy yaratmak gibi basit bir görevi neden yapmıyorsun?"

Lasandrhea güzel bir kız, onunla tekrar yatmak hiç de zor olmayacak, değil mi?" Kaskatı kesildim. Yine mi? İlk seferini nereden biliyor? "Maize bana sizi birlikte gördüğünde çok etkilendiğini, ellerini kendine söyledi." Ellerimi kendime saklayamayan bendim. "Onun hayatına burnunu sokmak için cazibene kapılmasını sağlamak iyi bir taktikti."

"Gördüğüm kadarıyla Maize konuşkanmış." Onu bir daha gördüğümde boynunu kırmazsam şanslı olacak. "Her Rhea'nın benimle yatacağından şüpheliyim, yüzden isteyip istememem önemli değil."

"Bunun bir önemi yok. Başka seçeneği yok, yakalanacak ve yetiştirilecek. Yaptığı şey için en azından bunu yapabilir." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sesinde şüphe yok.

ve ölüm sessizliğine bürünmeden önce başımı eğiyorum. "Ne yapmış olursa olsun ona tecavüz etmeyeceğim." Bu düşünce içimi tiksintiyle dolduruyor.

Alay ediyor, gözlerimin içine bakıyor, gözlerinde çılgın bir bakış parlıyor. "Saçmalama, zaten isteyecektir. Böyle dişiler hep böyle yapar ve sonra da kurt gibi ağlar. Ya onunla birlikte Vrohkaria için güvenli bir gelecek sağlamaya yardımcı olacak bir Varis üretirsin ya da ben yaparım."

"Ona tecavüz mü edeceksin?" Yavaşça ayağa kalkıyorum, Drax dişlerini içime geçirirken göğsümden hırıltılar yükseliyor. Ona dokunmayacak.

"Vrohkaria için yapılması gerekeni yapacağım," diyor, ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturarak. "Şimdi, adamlarınızın cezalandırılmasını ayarlayayım mı, yoksa size söyleneni yapacak mısınız? Kısa süre içinde Alfa Christopher ile bekleyemeyecek bir toplantım daha var."

Şiddetle dönüyorum, kapıyı açıp odadan çıkıyorum, yoksa onun lanet kafasını koparıp bir savaşa neden olacağım. Ona bu şekilde dokunması, sanki buna hakkı varmış gibi vücudunu ele geçirmesi, benim yaptığım gibi onun içinde olması düşüncesiyle içimde kaynayan öfkeyi zar zor kontrol edebiliyorum. Hırlayarak koridorda öfkeyle ilerlerken, kardeşlerim boynumda sürünen ve öfkemle titreşen işaretlerime bakıyor. Umurumda olmamalıydı.

Tüm bu durumla ilgili bir şeyler doğru gelmese de, tüm acının onun üzerine çökmesini dilemeliyim, ama birinin ona dokunduğu düşüncesiyle içimde oluşan sahiplenme duygusuna engel olamıyorum.

Benden başka biri.

Düşman olabiliriz ama ikimiz birbirimize duyduğumuz bu çekimi inkâr edemeyiz. ben de hissettim, o da hissetti ve anılarımı geri kazandığımdan beri daha da güçlendi. Varisler olarak birbirimize bağlıyız ve içgüdüsel bir parçam Vrohkaria'da benim gibi olan tek kişinin o olduğunu hatırlamak, ona olan öfkemi yatıştırmak istiyorum. Sonra ailemi ve küçük kız kardeşimi hatırlıyorum ve öfkem kabarıyor, onu parçalamak istiyorum ama yine de yapamayacağımı biliyorum.

Ben yeterince yaptım.

Drax kısa süre sonra bana onu kırbaçladıktan sonra ona karşı hissettiklerimi hatırlattı. Sonra sürüklenerek götürüldü, hala kanıyordu ve kırmızı damlıyordu. Onu dinlemeyeceğimi, bana ulaşamayacağını anladığında yüzündeki ifadeyi hatırlayarak oradan çıktım ve öfkemi topraklara haykırdım. Gözleri donuklaştı, içlerinde teslimiyet ve hüznün vardı. Ve ne zaman

Charles, Danny ve Josie'nin öldürülmesini mi emretti? Onun acısını kendi acım gibi hissettim. Sanki içimdeymiş gibi hissettim ve onun hissettiği her şeyi hissettim.

Kendimi silkeliyorum. Onu bulup cevaplarımı alacağım. Toprakları lanetleyerek yaptıklarından sonra hiç de hoşgörüyü hak etmiyor ama elimden bir şey gelmiyor. Ve onun tecavüze uğramasına izin vermeyeceğim. Olmaz. Bir. Lanet. Şans. İçimdeki her şey buna karşı çıkıyor ve Drax dışarı çıkmaya o kadar yakın ki zar zor konuşabiliyorum, onu zar zor zapt edebiliyorum. Charles'ın ellerini kesip kanını kurutacağım ve sonra onu parça parça haydutlara yedireceğim.

Leo da diğerleri gibi bana şöyle bir baktı. Öfkemi anladıklarında, kısa sürede tetikte oluyorlar. "Vokheim?" diye soruyor ve ben . Bir liman taşı çıkardı, eve gitmeye hazırdı.

"Hey!" diye bağılıyor bir kale muhafızı, bize doğru koşarak. "Bunu kullanamazsın-" Onu boğazından yakaladım ve duvara çarparak kafa attım

Tekrar ve tekrar, yüzümden kan damlayana ve o yere yığılana kadar duramıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Damian ben onlara doğru ilerlerken. "İki yüz kale muhafızı peşine düşmeden gitsek iyi olacak."

Jerrod elini Leo'nun omzuna koyarak, "İyi bir egzersiz olur," diyor.

"Ya da Yüce'ler müdahale ederse ölüm cezası," diye mırıldanıyor Zaide.

"Darius siyah dokunaçlarını kullanıp onları edebilir," diye kaşlarını oynatıyor Damian.

"Onlar lanet olası dokunaçlar değil," diye homurdanıyorum ona bakarak. Şerefsiz sırtıyor. Leo liman taşını elime tutuşturuyor.

"Yatak odasında işe yarayabilir," diye sırtıyor Damian ve ben tam yumruğumu kaldırırken dışarı çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

Sekiz

RHEA

"Kasaba burası mı?" diye soruyorum Anna'ya, bir ağacın arkasından çıkıp etrafta dolaşan insanlara bakarak.

"Evet, sadece markete gitmemiz gerekiyor ve sonra limandan çıkabiliriz," diye cevap veriyor, saçları pelerininin başlığıyla örtülü. Hepimiz onları giyiyoruz, Josh, Taylor ve ben. Özellikle de Elitler peşimizdeyken fark edilmemiz mümkün değil.

Kasabaya doğru bakıyorum, güneş gökyüzünde yükselirken çiftliği seyre diyorum Hayvanlar kafeslerinde. Sağlam giysili çocuklar onları besliyor, sıska bedenleri su dolu kovalar taşıyor. Bizi merkeze götürecek patikaya doğru bakarken, evler iyi inşa edilmiş, sazdan çatıları ve taş duvarları iyi durumda görünüyor. Sakinlerinin aksine.

"Burada muhafızlar olacak mı?" Ona soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Ben hiç görmedim, ama asla bilemezsiniz. Yüceler genellikle her kasabada birkaç muhafız görevlendirir ve kimsenin hırsızlık ya da kaçakçılık yapmadığından emin olurlar. Ayrıca Başyüceler için vergi de toplarlar ama bu uygun gördükleri herhangi bir günde olur."

Başımı sallıyorum ve Josh'a bakıyorum, gözleri sert bir şekilde kasabayı tarıyor. Bana bakmıyor, ona Sarah'dan bahsettiğimden beri bakmıyor. Sakinleşmesi biraz zaman aldı, kızgındı, haklı olarak, çünkü düşünmeden kaçıp gitmesinden korktuğum için bunu ondan saklamıştım. Josh hemen gitmek istedi. Bunu yapmaya çalıştı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, ama Belldame onu tamamen iyileşmem ve Varis sihrimi en azından biraz kavramaya çalışmam gerektiğine ikna başardı. Kabul etti ama bu konuda mutlu değildi, hâlâ da mutlu değil.

"Buradayken kıyafet alabilir miyiz diye bakmak ister misin?" Ona sordum. Belldame bize üzerinde Highers sembolü olan paralar verdi, iki yanında iki hançer duran uluyan bir kurt yüzü. Josh başını sallıyor. Ona elimi uzatıyorum. "Daha kalın bir pantolon alabiliriz-" Elim silkiyor, içinden bir hırıltı geliyor.

"Bana veremeyeceğin şeyi istiyorum," diye sertçe cevap veriyor, ağaçların çıkıp kasabaya doğru ilerliyor.

Kabaca yutkunuyorum, reddinden dolayı göğsümde bir acı hissediyorum. Çaresizlik içinde bağlantıya uzanıyorum ama sanki bir tuğla duvara çarpıyorum. İçimden bir inilti kaçıyor.

Sorun yok Rhea, zaman alacak, bastır.

Kade Higher'larla ya da ailesiyle birlikte, sürünüz Tanrı bilir nerede, Josie ve Danny öldürüldü ve küçük ailenizden geriye kalan tek kişi olan kardeşiniz sizinle neredeyse hiç konuşmuyor bile. Ama sorun değil, iyi olacaksın.

Yere at.

Taylor ve Anna'nın acınası bakışlarını görmezden gelerek boğazımı temizliyorum ve onu kasabaya kadar takip ediyorum.

Kapüşonumu yüzümde daha da aşağı çekiyorum, tüm saçlarımın gizlendiğinden emin oluyorum, sahip olduğum maskeyi yüzümün alt yarısına yerleştiriyorum, böylece sadece

gözler görülebiliyor. Toprak patikadan merkeze doğru yürüyoruz, çizmeli ayaklarımız her adımda hafifçe batıyor. İnsanlar etrafa dağılmış, günleriyle meşguller ve tezgahlara yaklaştıkça sattıkları her şeye hayret etmekten kendimi alamıyorum. Eşyalar, mücevherler, kürkler ve giysiler. Meyve ve sebzeler. Birine rastlıyorum, birkaç dişi eksik, sert yüzü bir adam.

"Dikkat et, kaltak," diye mırıldanıyor sendeleyerek uzaklaşırken ve ben pelerinimi etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"İşte ihtiyacım olan durak," diyor Anna nefesinin altından ve ben de önünde duran uzun sıraya doğru bakıyorum. Kristaller ve şifalı bitkiler, tezgâhın üzerinden geçen ahşap kalasın tepesinden sarkan kayışlarda sallanıyor. Saçları ağarmış bir kadın bir yandan müşterisiyle konuşurken bir yandan da eşyaları alıp bir tür kâğıda sarıyor.

"Ben burada bekleyeceğim, sen ve Taylor gidip ihtiyacınız olanı alın." "Bu akıllıca mı?" Taylor homurdanıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Orada daha açıktasınız, bu yüzden her ihtimale karşı onunla kalın.

onu tanır. Ben burada kalacağım." Başımı evlerden birine doğru eğiyorum.

Kabul ettiler ve sıraya girmek için hareketlendiler. Taş duvarlara doğru ilerliyorum, sırtımı duvara yaslıyorum, tam da geçen ara sokağın eşiğinde. Sıra yavaşça ilerliyor ve ben etrafımdaki insanları gözlemleyerek bekliyorum. Cadılar, kurtlar, çocuklar. Bu kasaba günün bu saatinde kalabalık görünüyor. Etrafıma bakıyorum, acaba Edward'ı yıllar önce gördüğüm gibi şans eseri görebilecek miyim diye merak ediyorum. Onu Wolvorn Kalesi'nden beri görmedim ve bir daha görebilecek miyim merak ediyorum. Edward'ı tanıyorsam, bir yolunu bulacaktır.

"Yüce kurt adına, duamı kabul et ve geceyi kurtar." Uzun, ahşap bir totemin içine oyulmuş Yüce'nin sembolünün yanında dua eden iki kadına bakıyorum. "Deliliği temizle ve düşüncelerimizi al, Vrohkaria'nın umutlarının lütfunu al."

Higher'lar deliliktir, Higher'lar umudunuzu elinizden alıyor, onlara bağırarak istiyorum ama bağırabiliyorum.

Başka tarafa bakıyorum. Karşımdaki bir pano dikkatimi çekiyor ve ona doğru ilerlemeden önce iki tarafa da bakıyorum. Yardım talepleri, vergi için hasat etmeleri gereken ürünlerle ilgili bildirimler oraya ilâştirilmiş. Yine de dikkatimi çeken bu değil, hayır, oradaki çizim.

Yüzüm bana bakıyor, hatlarım belirgin ve gerçek ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Bir erkek yanıma yaklaşırken "Çok güzel, değil mi?" diyor ve ben geriliyorum. "Şu anda ne yaptığını merak ediyor musun?" Yüzümü işaret ediyor, parmağı burnumda geziniyor. "Ödül büyük bir , ne yazık ki kimse onu görmedi. O çiftlik evini kullanabilirdi."

Haklı, ödül iyi bir ödül. Lord ya da leydi unvanı, bir çiftlik evi ve dönümlerce arazi. Ayrıca yüklü bir para depozitosu.

Ondan hafifçe uzaklaşıyorum ve o da omzuma büyük bir kolunu koyuyor. Pelerinin altında, kalçamda taşıdığım bıçağa doğru ilerliyorum.

"Eğer onu görürsen bana haber ver, ben de yardım edeyim, ödülü paylaşıyoruz." Bunu söyledikten sonra kendi kendine ıslık çalarak ve içimden titrek bir rahatlama hissi geçti. Olduğum yerde kalmalıyım.

Geri dönmek için dönüyorum ama gözlerin üzerimde olduğunu hissederek duraklıyorum. Birinin bana bakıp bakmadığını görmek için etrafıma dikkatlice bakıyorum ama kimse yok. Taş duvarların karşısındaki yerime geri dönüyorum, her adımda tüylerim diken diken oluyor.

Oraya ulaştığımda dönüp arkama yaslanıyorum ve kirpiklerimin altından beni tanıyan biri var mı diye etrafa bakıyorum. Sadece insanlar günlerine devam ederken bağımlı sallıyorum. Orada kimse yok Rhea, sakın ol.

Taylor ve Anna omzunda bir çantayla yanımda belirene kadar gergindim. "Her şey hazır," dedi ve başını diğer uca doğru salladı.

Kasabaya. "Ters çıkacağız," diye fısıldıyor. "Duydum ki Vergi toplamak için gelen muhafızlardan , geldiğimiz yolla riske girmemek daha iyi."

Tezgâhların arkasına geçiyoruz, birbirimize daha yakın duruyoruz ve geldiğinde herkesten kaçıyoruz. Bu sırada hala gözler üzerimde, beni takip ettiklerini hissediyorum. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Tezgâhların sonuna ulaştığımızda, Anna'yı bir ara sokakta takip ediyoruz, toprak çamura dönüşüyor. Küçük yürüyüş yollarında ilerliyor ve Duvarlara yaslanmış insanlar. Yanlarından geçerken kirli bedenlerine, boş yüzlerine bakıp yutkunuyorum.

olmamalıydı. Bu kadar acımasız olmamalıydı.

Köşeyi dönünce küçük bir avluya çıkıyoruz, ortasında bir kuyu var, insanlar su topluyor. Dikkat çekmemeye çalışarak kenarlardan geçerken genç bir kız beliriyor gözümün önünde. Elinde ezik bir kova var, yüzü kir içinde ama ağladığı yerdeki çizgileri görebiliyorum. Elleri, kanlı tırnaklarına bakıyorum ve göğsüme bir şey . Anna ve Taylor'dan ayrılıyorum, onların sessiz protestoları beni takip ediyor, kızın yanına gidiyorum.

Çömeliyorum ve donuk, mavi gözler bana bakıyor, kovayı göğsünde korumacı bir şekilde tutuyor.

"O benim," diyor ve ben de başımı sallıyorum. Pelerinimin içine uzanarak Cebimdeki bozuk paralar. Aniden geri çekildi ve ben de uzanıp onu omzundan hafifçe kavradım ve tek parmağımı maskeli ağzıma götürerek sessiz olmasını istedim.

Bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de onu rahatlatmak için omzunu ovuyorum.

Cebime uzanıp paraları çıkardım, kurnazca etrafıma bakındım

birileri dikkat ediyor mu diye. İlgilenmiyorlar. Elimi kaldırıyorum ve cebine . İrkildi, vücudu titriyordu.

"Biraz su iç ve gidip yiyecek bir şeyler al, tamam mı?" Fısıldıyorum ve o da bana kocaman gözlerle bakıyor. Eminim Belldame parayı istediğim gibi harcamama aldırmayacaktır.

Gözleri yaşlarla doluyor ve hızla başını sallıyor. Kuyunun ön tarafından bağırışlar geliyor ve kuyuya bakıyorum, iri yarı bir adamın bir kadına bağırıldığını ve yerdeki bir kovayı işaret ettiğini görüyorum. Ayağa kalkıp kızın omzunu son bir kez sıkıyorum.

"Merak etme, Zahariss tüm kötü adamları yer. Onun adına birilerine terbiye verirken bana müsaade edin." Ona göz kırpıyorum ve o da bana titrek bir gülümseme atıyor.

Sıranın önüne doğru yürüyen kadın, adamın ceza tehditleri altında sinmeye başlıyor ve benim de öfkem yüzeye çıkıyor. Onun geri çekildiğini görmek, yalvarışlarını, özürlerini duymak. Maskemin altından erkeği küçümsüyorum.

"Aptal sürtüğ, senden su getirmeni istedim ama bunu bile yapamıyorsun! Seni eve götürmemi ve ne olduğunu bir kez daha göstermemi ister misin?"

Elini ona doğru kaldırırken önüne gelip duraklıyor ve bana bakıyor. "Ne istiyorsun, it, çekil önümden." Elini omzuma koydu ve ben hareket ettim.

Bileğini avucumun içine alıp büküyorum, kemiklerimin kırıldığını duyana kadar gücümün bir kısmını elime aktarıyorum. Bir çığlık , diğer eli bana doğru geliyor ama artık çok geç. Bir ayağımı kaldırıp onu geri itiyorum. Kuyunun bel duvarına ve elimle göğsüne yaptığım ekstra bir itmeye devriliyor.

Suya arpıtığında bir çığlık ve ardından bir sıçrama sesi duyulur ve avlu artık sessizdir.

Oops.

Etrafıma baktığımda, az önce yaptığım Şeyle ilgili gergin gözlerin üzerimde olduğunu görüyorum. Bakışlarım kadına gitmeden önce Taylor ve Anna'ya yöneliyor. "Sen bir kurtsun," diyorum usulca. "Avlanırsınız, korursunuz, savunursunuz. Buna kendin de dahilsin."

Şaşkınlıkla başını sallayarak gözlerini kırpıştırıyor. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Hiçbir erkek, ne kadar büyük olursa olsun, ne kadar uzun olursa olsun, hiçbir

Ne kadar güçlü olursa olsun, kurdun iradesini sizden alabilir. susturabilir, yumuşatabilir ama asla *alamaz*. Anladın mı?" Gözlerini kırpıştırıyor, elleri iki yanında, ama başını sallıyor. Ben de karşılık veriyorum, ona yaklaşıyorum, buna ihtiyaım olduğunu hissediyorum. Bir an tereddüt ediyorum.

alnım onunkine yaslanmadan önce. Titreyen elini kendi elimle kavrıyorum, kuyunun içinde küfürlere savurup yardım isteyen erkeği görmezden geliyorum.

"Zahariss hepimizin içinde," diyorum ona ve gözleri şok içinde açılıyor. "O hepimizin

olmak için somutlaştırın. Nazik, zarif, verici, hayatta kalan. Ama en ," diyorum ona, gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken. "O bir savaşçı. Bırak onun iradesi seni kendin için savaşmaya ynlendirsin ve sana el kaldırmaya çalışan bir sonraki erkeğin taşaklarını alsın."

Bununla birlikte dönüp uzaklaşıyorum ve endişeyle etrafa bakınan Anna ve Taylor'ın yanına dönüyorum. Yürüyüş yolundan gelen

muhafızlar ağrılıyor. Kasabadan çıkana kadar durmuyoruz ve diğer taraftaki ağaçları hedefleyerek açık alanda koşuyoruz. Bu sırada gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Josh'un ağaçlardan birine yaslanıp bize doğru kaşlarını çatarak baktığını görüyorum ve ayaklarım tekliyor.

Ona ulaştığımızda Josh bana "Bu aptalcaydı," diye bağırıyor ve ben onun sert sözleri karşısında geriliyorum. Sonunda benimle konuşuyor ve ilk kez bir konuşma başlatıyor.

ve söylediği şey *bu* mu? "Muhafızları üzerimize salabilirdin!"

"O erkeğın ona zarar vermesine izin vermeyecektim," diye tıslıyorum ve o da başını sallıyor.

"Yakalanamayız, Sarah'yı almamız gerek," diye homurdanıyor, yumruklarını iki yanında sıkıyor.

"Bunu biliyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, derin bir nefes almadan önce. "Josh-"

"O zaman ne yaptığını bir düşün."

"Yardım edebilecekken orada öylece durup olanları izleyemem!" "Sar'ı getirerek yardım edebilirsin-"

"Tamam, hadi gidip ," diyor Taylor, yanıma gelip bir liman taşı çıkararak."

Dilimi tutup başımı sallıyorum, Anna'nın elini tutuyorum ve Josh'tan bana doğru gelen hançerleri görmezden geliyorum.

O kadının incinmesine izin veremezdim, hele de onun yerinde, onlara el kaldıranların evinden gelen diğer sürü üyelerini gördüğümde.

Orada sadece o kadını görmedim, Katy'yi gördüm, Sybil'i gördüm, Sarah'yı gördüm.

Yani hayır, Josh bana kızabilir, zaten kızgın ama yaptığım şeyden pişman değilim, sözlerim onu kurtarabilseydi pişman olmazdım.

Çünkü şu anda kimse beni kurtarmıyor.

Dokuz

RHEA

Uzun otların arasında ilerliyoruz; Josh sağımda, Anna, Taylor ve Sebastian biraz gerimde, solumda. Hudson ve Colten arkadan geliyor. Donuk, yeşil saplar omuzlarıma kadar geliyor, başlarımız dışarı çıkıyor, böylece karanlık gecede önümüzü görebiliyoruz, ay yolumuzu aydınlatıyor.

Bileklerimdeki kelepçelerin çıkarılmasının üzerinden iki ay gibi uzun bir süre geçti ama ince, kırmızı yara izleri, diğerleri gibi onları ne kadar saklamaya çalışsam da solmadı. Yine de bir daha asla zincirlenmemem gerektiğini bana sürekli hatırlatıyorlar. Kendime verdiğim bu sözü tutacağıma yemin ediyorum.

Josh'a bakıyorum ve vücudunu kaplayan gerginliği fark ediyorum, Zakith'teki eski evimize ulaşmak için sabırsızlanıyor. Yüzeyin altında öfke ve Sarah'ya ulaşmak için duyduğu çaresizlikle kabarıyor. Yine de dikkatli olmalıyız, sadece birkaç kişiyiz ve eski evimizdeki sürüde onlardan çok var. Başarılı olup olamayacağımız onun hâlâ burada olup olmadığına bağlı, hepimiz Patrick'in bana anlattıklarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyoruz. Onu yatağına nasıl bağladığını. Bu düşünce karşısında yutkundum ve ona dokunmamış olması için dua ettim. Yeterince şey yaşamıştı ve onunla aynı fikirde olsa bile

Babam, Alfa Christopher, büyük salonda onu kaçırmamızla ilgili olarak, içten içe başka seçeneği olmadığını hissetmiş olmalı.

Tek açıklama bu. istediğim tek açıklama, aksi takdirde ihanet beni derinden yaralar. Bazıları için daha derin.

Gücüm içimde akıyor, özgür ama bir şekilde kontrollü, sadece duygularım yükseldiğinde alevleniyor ve bir sorun haline geliyor. Onu bir top gibi hayal ediyorum, içinde kıvrılıyor ve gelişiyor, dalları ara sıra etrafa savruluyor. Büyümle birkaç şey yapmayı başardım ve biraz iyileştirme yeteneğim olduğunu öğrendim, ayrıca ara sıra bitki yaşamı yetiştiriyorum ve hala kafamı sarmaya çalıştığım birkaç şey daha var. Kontrolüm bazı şeylerde iyi, diğerlerinde? Gücüm uçucu, vahşi ve onu kullandığımda ne elde edeceğimi asla bilemiyorum. Sanki aniden Uygun gördüğünüz şekilde hareket etmeyi öğrenmeniz gereken başka bir uzuv, ancak her zaman sizin söylediğiniz gibi yapmaz.

Bu işte hâlâ yeniyim ve Belldame bana elinden geldiğince yardımcı oldu. Ancak bir Varis'e yardım edebilecek donanıma sahip değil, sadece benden ve annemden önceki Varisler hakkında biraz bilgisi var.

Ama bana söylediği gibi, her Varis farklıdır ve her birinin gücünde bir çeşit farklılık olmuştur.

Belldame gücümü çok kontrollü bir şekilde tam olarak düşünüyor çünkü hala ortaya çıkmayı reddeden Runa'ya tam olarak bağlı değilim. Runa ve ben birbirimizle tamamen senkronize olabildiğimizde, gerisinin yerine oturacağını düşünüyor. Bunun gerçekleşmesi için kurt olarak birlikte zamana ihtiyacımız var. Runa, gücüm içimde aktığı için biraz daha sakinleşmiş görünüyor, ama ondan bir tür kopuk. Etrafında hissediyor ama onunla birlikte değil.

Aragnis sürüsünün bölgesi olan Zakith'in derinliklerindeki eski evimden yaklaşık bir saat uzaktayız. Kendi topraklarımda olmak, buraları tanımak ve özgür, masum olduğum çocukluğumu hatırlamak çok garip. Eminim Josh da tanıdık manzarayı görünce aynı şeyi hissediyordur. Çocukken bu tarlalarda oynardık, birbirimize gizlice yaklaştırmaya çalışır ve birbirimizi yere düşürürdük. Bu anıyı hatırlayınca içgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum, onu yakınımda hissetmek istiyorum. Bana bakıyor, gözleri temkinli, gerginlik tüm vücudunu kaplıyor. Benden uzaklaşıyor, gözlerine acı giriyor ve ben aşağıya bakıyorum, dönüştüğümüz şeyden nefret ediyorum ama bunun yapılması gerektiğini biliyorum yoksa öldürülecekti.

Elimi çimlerin üzerinde gezdiriyorum, zamanın daha kolay ve basit olmasını diliyor ama asla böyle olamayacağını biliyorum. Zakith'e karşı çok büyük bir sevgim vardı. Sonra birdenbire çok hızlı bir şekilde değişti ve çok fazla karanlıkla doldu. Acı, keder ve kalp kırıklığı. Bununla yüzleşmeye hazır mıyım?

Muhtemelen hayır, ama Sarah orada olabilir ve onu kurtarmalıyız. Tüm ailemin Zakith'e geri dönüp dönmediğini bilmiyorum, eğer Kade döndüyse, ama umarım dönmüştür, böylece onu da yakalayabiliriz.

Tekrar kan bağına uzanıyorum ve orada olmadığında bir kez daha kalbime keskin bir bıçak hissediyorum. Her seferinde bana zarar vereceğini bile bile neden denemeye devam ettiğimi bilmiyorum. Önüme bakıyorum ve bunu aklımın bir köşesine itiyorum. Şimdi olmaz Rhea, oraya gitme.

Ben gençken Aragnis sürüsü seksen yedi kişiydi, muhtemelen şimdi çok daha fazladır ve Sarah'yı sessizce dışarı çıkarmaya çalışma şansımız çok az. Ben gençken Vrohkaria topraklarındaki en büyük sürü bizdik, saygı duyulan ve sevilen bir sürü. Bunun değişip değişmediğinden emin değilim. Edward'dan eski evim hakkında beni bilgilendirmesini hiç istemedim, acı çok fazlaydı.

Josh hepimizin duyabilmesi için fısıldayarak, "Fazla uzun sürmez," diyor. "Gözetleyeceğiz tepeye." İleride çok iyi bildiğim bir tepeyi işaret ediyor, tüm köyü görüyor "Rutinlerini öğrenmek için birkaç gün ayırmak daha iyi, ama gözcüler muhtemelen bize rastlayacaktır."

Başımı salladım. "Hızlı olmalı ve bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Daha Alfa'nın evine yaklaşmadan görülme riskini göze alamayız." Josh beni görmezden geliyor.

"Sarah'nın orada emin misin?" Anna soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Umarım değildir, ama Patrick'i tanıyorum, onu orada tutacaktır." Bu düşünce karşısında ürpermeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Josh alçak sesle homurdanıyor ama ona bakmıyorum. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum, bu beni kırar. "Hepiniz burada olmak istediğinizden emin misiniz, risk yüksek."

"Sarah bir sürü ve ne kadar uzun sürerse sürsün hepsini geri alacağız," diye hırlıyor Sebastian ve sadakati için ona sarılabiliyim.

O haklı, onları geri alacağız, hepsi Witches Rest'te bizimle birlikte güvende olana ve yeni bir ev bulup yeniden başlayana kadar durmayacağım.

Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama bir yer bulacağımıza eminim. Eridian artık bir seçenek değil ama yaşayabileceğimiz güvenli bir yer olmalı. Sonsuza kadar cadılarla kalamayız.

"Tepenin zirvesine çıktığımızda scry yapmayı deneyebilirim ama bu çok güçlü scry olmayacak. Aksi takdirde diğer cadılar güç dalgalanmasını fark edebilir ve Yüce'nin cadılarına doğrudan bir bağlantı gönderebilir."

Bunu istemiyoruz. "Eğer bu konuda ince davranabiliyorsanız, neden yapamayacağınızı anlamıyorum-"

Arkamızdan gelen bir uluma beni susturuyor ve hepimiz sessizleşip uzun otların arasına saklanıyoruz. Sonra başka bir uluma birincisine katılıyor, ta ki bir koro olana kadar

Kulaklarımda çınlıyor, sesleri tüylerimi diken ediyor. *"Rogures?"* Bağlantı aracılığıyla Josh'a soruyorum.

"Siktir, öyle görünüyor," diye tıslıyor ve benimle konuştuğu için şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

Kahretsin, hiç iyi değil. Buradan geçip bizi bulabilirler. Tepeyi gösteriyorum ve Josh başını sallıyor, öfkesini bir an için geride bırakıyor ve diğerlerinin dikkatini çekmek için. Yavaşça ilerlemeye başlarız, başlarımız alçaktan tepeye nişan alacağız. Eğer haydutlardan saklanabilirsek, plana devam edebiliriz. Diğer sorun ise, eğer Aragnis sürüsü de ulumaları duyduklarında, onları yok etmek için bize doğru geliyor olacaklar.

Tanrım, ya onlardan bir sürü varsa? Kalıp yardım mı edeceğiz yoksa buradan miyiz? O sürünün içinde hâlâ masumlar var.

Hissetmeden önce yedi adım daha . Güç.

Keskin, güçlü ve çok iyi bildiğim bir koku eşlik ediyor. İzlerimde dururken gözlerim büyüyor, kalbim dururken başım arkama dönüyor göğsümün içinde çarpıyor. Runa ayağa kalkıyor, gözleri yeni gelenlere dikilmiş.

Siktir, siktir, siktir.

"Sen tepeye git, ben geride kalıp gerekirse dikkatlerini dağıtırım," diyorum çılgınca Josh'a. *"Kokumuzu gizlemek için Belldame'in iksirini aldıktan sonra bizi burada hissetmeyebilirler ama o güçlü. Hepiniz tepeye gitmeli ve planlandığı gibi gözetleme yapmalısınız."* Josh'un gözleri bir an için titriyor ve ben de bağlantıdan ona hırlıyorum. Şimdi umursamayı mı seçiyor? *"Bu benimle ilgili değil, Sarah'yla ilgili ve eğer bizi bulursa tamamen boku yeriz ve hiç şansımız kalmaz. Sirtında hedef tahtası olan benim. Tanrı aşkına, çabuk git."*

Burada ne işleri var ki?

Josh ve diğerklerinin ilerleyişini izliyorum, Colten diğerkleri gibi uzun otların arasında kaybolmadan önce bana gergin bir bakış atıyor. I Derin bir nefes alıyorum ve varlığımı belli etmemek için hakimiyetimi ve gücümü düşük tutarak duyularımı nazikçe açıyorum.

Dikkatle dinliyorum, ayak sesleri duyuyorum, sonra biri öksürüyor, sonra da . Damian, "Kahrolası Tanrılar, otların derin boğazına gireceğimi bilmiyordum," diye sıçradı. İçeri girmiş olmalılar.

Leo gülüyor. "Biraz pratik , bazen kıcıma nasıl baktığını gördüm."

"Damian hırlıyor ve sonra etin ete çarpma sesi bana ulaşıyor.

Alçak bir hırıltı etrafımı sarıyor, sanki hemen yanımdaymış gibi geliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. *Darius*. "İkiniz de şunu keser misiniz, acele edip şu haydutlardan kurtulalım ve " Sesini ürperiyorum, sesinin derin ritmi, kalbim ve zihnim onun varlığında içimde savaşıyor.

Bu sözleri duymayalı, öfke ve soğukluk dolu o sözleri o kadar uzun zaman oldu ki.

Runa içimde toparlanırken ellerim toprağa bastırıyor, onun sesiyle hırlıyor ve hırlıyor.

En azından ona kızgın olan tek kişi ben değilim. Acıdı.

"Uzun sürmez," diye homurdanıyor Zaide ve arkamda bir yerden hareket ettiklerini, yaklaştıklarını duyuyorum.

Çok yakın. Tanrılar.

Dönüyorum, körlemesine onların yönüne bakıyorum ve önümdeki saplara bakıyorum. Doğruca bize doğru geliyorlar ve önce beni sonra da diğerklerini bulmamaları mümkün değil.

Nasıl bu kadar şanssız olabilirim, Tanrılar benden gerçekten nefret mi ediyor?

Yaz havasından dolayı ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı düşünürken tişörtüme yapışıyor. Onu görmeye hazır değilim, onunla yüzleşmeye hazır değilim. Duygularım gibi düşüncelerim de Darius'la çelişiyor. Yaptığı şey yüzünden incindim, ihanete uğradım ve öfkem derimin derinliklerine işledi. Yine de bana bir şeyler söyledi, bundan eminim. Neden? Neden bunu yapmak zorundaydı ve

Kafamı karıştırmak mı? Ve o kelimeyi nereden biliyor?

Kararımı verdim, konumuma daha da yaklaştıklarını duyduğumda toprağa biraz güç gönderiyorum, sadece ihtiyacım olanı yapmaya yetecek kadar, ama umarım burada olduğumdan şüphelenecek kadar değil.

Bir gıcırtı duyuyorum, sonra da çekilen bir bıçağın sesi. "Kahretsin, az önce bir şey bana dokundu," diye sızlanıyor Damian. Bir gıcırtı daha. "Çıkar şunu, çıkar şunu!"

"Orada bir şey yok kardeşim," diye gülüyor Leo.

"İşte," diyor Jerrod otların kesildiğini duyduğumda. "Hiçbir şey yok. Yavru olmayı bırak."

"Bir şey bana dokundu, yemin ederim!" Diğerleri gülerken Damian neredeyse ağlıyor, hatta bir başka uluma havayı delip geçerken bile.

Tekrar ilerlediklerini duyuyorum ve ayak seslerinin titreşimini büyümün üzerinde hissederek toprağa daha fazla güç gönderiyorum. Derin nefes alıyorum ve onu sıkı sıkı tutarak gücümü yavaşça topraktaki neme yönlendiriyorum. Onu toplayarak, zemini yumuşatmak için ayaklarının hemen altındaki yüzeye çıkarıyorum. Ayaklarının altındaki çamur benzeri toprakla ayak seslerini artık daha net duyabiliyorum.

"Ne oluyor lan?" Altlarına giderek daha fazla nem gönderip batmalarına neden olduğumda Damian homurdanıyor.

"Neden batıyoruz?" Leo sorar, sesindeki kafa karışıklığı belirgindir.

Gücümü etraflarındaki çim saplarına girecek şekilde hareket ettiriyorum, kontrolü sağlamak için dudağımı ısırırken tepeye doğru ilerliyorum, kollarım çabadan titriyor. Hissediyorum

Vücut ısıları saplara karşı sanki benimkine karşıymış gibi, sanki otların içindeymişim gibi. Onlar çamurlu zeminde hareket etmeye çalışmakla meşgulken, ben saldırıyorum, sapları etraflarında hareket ettiriyorum, onları bir kozanın içine sarıyorum.

"Whdafush," diye bir boğuk geliyor içlerinden birinden ve avuçlarımı yerden kaldırıyorum. Çimlerin doğal olmayan bir şekilde hareket etmemesi için dikkatlice ilerliyor, sürünüyor ve gücümü etraflarında tutuyorum, diğerlerine doğru kaçmaya ve onlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Düşük bir hırıltı ve bir güç patlamasından önce yaklaşık yirmi adım ilerledim. alandaki uzun otları dümdüz ediyor. İçgüdüsel olarak kamburumu , gücümü kaybediyorum ve saplar tarafından kamçılanmamak için ellerimi yüzüme tutuyorum. Kahretsin, onu görmek istemiyorum, yakınında olmak istemiyorum. Görünüşe göre

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi.

Yükselmek için ellerimi yere koyuyorum, diğerlerinin tepeye ulaşip ulaşmadığını görmek için önüme bakmadan önce yerde sallanmalarını izliyorum.

Darius tarlayı tamamen açığa çıkardı, her bir ot sapı artık düz ve sürümün başlarının tepenin üzerinden baktığını görüyorum.

"Git," diye Josh'a bağlantıyı kapatmasını emrediyorum ve görüş alanımdan izliyorum. Sonra yavaşça dönüp pisliklerin Alfa'sına bakıyorum. O da sessizliğe gömüldü.

Hepsi çok sessiz.

Yüzüm dikkatle boş ve dik dururken avuçlarımdaki kiri derime gelişigüzel siliyorum, sinmeyi ya da onlarla sürümün arasından çekilmeyi reddediyorum. Onları görüp görmediklerini bilmiyorum ama riske girmeyeceğim. Ben olmayabilirim

buna hazır olmalıyım, ama sürüm benden önce gelir.

Gözlerimi kaldırıp önce hâlâ siyah saçlı ve siyah gözlü olan Zaide'ye, sonra da yanındaki iri kıvılc saçlı erkeğe, Jerrod'a bakıyorum. Saçları hâlâ uzun ve

örgülü mohawk. Ortadaki erkeği atlayıp Leo'yüzünü tarıyorum, buğday sarısı saçları onu aylar önce son gördüğümde biraz daha uzun, mavi Bana bakarken gözleri kısılmıştı. Bakışlarımı Damian'a çevirmeden önce ona sert bir bakış attım. Kahverengi saçları daha kısa, bıçağı dışarıda, bana şaşkınlıkla bakarken yanında gevşekçe sallanıyor.

Başka bir uluma havayı kirletiyor ve durana kadar hepimiz geriliyoruz.

Kendimi toparladıktan sonra gözlerim nihayet grubun son erkeğine kayıyor, o da bir santim bile kıpırdamamış. Koyu renkli, zırhlı bacaklarını tararken siyah çizimleri çamurlu, kalın kalçalarında kısa bir süre durduktan sonra sivrilen beline ilerliyorum. Yutkunuyorum ve sonra gövdesinden yukarı doğru devam ediyorum, Elit zırhındaki deri kayışın renklerindeki farklılığa bir kez daha dikkat çekiyorum, kırmızı ve altın. Gözlerim boynundaki dövmelelere gidiyor, Varis işaretlerinin onların içinde saklı olduğunu biliyorum ve kendi işaretlerim, düşünceyle derimin hemen altında sıcaklıkla hafifçe titreşiyor.

Onları uzak tutuyorum.

Bakışlarım kirli sakalda gezinirken ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, gözlerinin altındaki koyu halkaları görene kadar ilerledikçe çenesi daha belirginleşiyor. Sonra gözlerimiz çarpışıyor, buz mavisinden açık yeşile. Birbirimizin bakışlarında donup kalırken kalbim fazla mesai yapıyor, kilitleniyoruz ve başka yere bakamıyoruz. Bana kıştan sonra yeni filizlenmiş çimenleri hatırlatan gözlere bakmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, birbirimizin varlığında bulunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, etrafımızdaki havanın bile durduğunu hissediyorum.

Gözlerinde o kadar çok duygu parlıyor ki, onun için mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlası ve midem düşerek sertçe yutkunuyorum. En çok öfke parlıyor, sonra şehvet, bunu benden saklayamaz. Ağır bakışları altında ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, elimde değil ve gözleri harekete geçiyor

Kısaca, hayal ettiğimden emin olduğum küçük bir endişe kanıyor. Yine de bakışlarını uzun süre ayırmıyor, ayıramıyor.

İkimiz de Varis olduğumuz için, birbirimize olan bu bağı her zaman hissedeceğimizden eminim. Görünür olsaydı, gücümüzün dışarı akan ve aramızda iç içe geçen, kendilerini bir düğüme bağlayan, bizi birbirimize bağlayan dalları olacağını hayal ediyorum. Eğer o sadece bir Varis olsaydı, belki bu düğümü sonsuza dek çözebilirdik.

Birbirlerinden bağımsız olarak, sadece aynı alanda birlikte var olurlar.

O kadar basit değil. Tanrılar bizim için bunu istemedi ve bana kalırsa karar verme süreçlerinin yeniden değerlendirilmesi gerekiyor.

Darius başını bana doğru eğiyor, ben de kendiminkini... bir şey bekleyerek eğiyorum. Ama birbirimize sessizce bakıyoruz. Sanki aramızda söylenmemiş, gözle görülemeyen pek çok kelime varmış gibi geliyor ama söyleyebileceğimiz ne var ki? Pislik herif yapacağını yaptı ve şimdi o ve Elitleri, Yüce'lerle birlikte beni avlıyorlar. Ben bir numaralı düşmanım.

Bir hain.

Bir

yalancı.

Bir manipölatör.

Ben onun için hiç kimseyim ve olduğum şeyi de istemiyorum. Ben de istemiyorum.

Bana yaptıklarından sonra nasıl isteyebilirim ki?

Hayat acımasız ve olabilir, bunu ilk elden biliyorum, ama Tanrıların beni birden fazla şekilde ona bağlaması? Bu kötülük sınırında.

Darius aniden doğruldu ve ben gerildim. Siyah Varis işaretlerinin yumuşak parıltısı boynunda beliriyor ve kendimi bundan sonra olacaklar için hazırlıyorum. Beni yakalamasından ve Yüce'lere geri götürmesinden kaçmaya hazırlanıyorum. Onu kaldırırken elinden siyah güç telleri çıkıyor ve ben de huşu içinde izliyorum, gücünü nasıl bu kadar kolay kullandığını merak ediyorum, sonra aniden ileri fırlıyor ve altı parçaya ayrılıyor. Elimi

Ellerimi göğüs hizasına getirip açmadan önce ayaklarımı yere daha sağlam basıyorum. Neredeyse şeffaf mavi ve gümüş bir bariyer oluşuyor
Önümde, yapabildiğim kadar geniş. Gücümünden bir duvar yapıyorum.

Darius'un gücü bariyerime çarpıyor ve ben sabit durarak kendi işaretlerim belirdikçe bariyere daha fazla güç ekliyorum. Onun gücü benimkiyle çarpışıyor ve o kadar yoğun hissediyorum ki neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Onları kilitliyorum, ama lanet olsun, o çok güçlü. Bundan daha fazlası var, ne benim duvarım düşerken ne de onunki duvarı delip geçmezken dengeyi sağlayan şey doğruluk yanlışlık hissi.

Çantamı görmediklerinden emin olmak için omzumun üzerinden şöyle bir bakıyorum. Darius için tek gereken buydu, çünkü arkamı döndüğümde tam duruyordu. Bariyerimin diğer tarafında. İrkildim. Hareket ettiğini bile duymadım. Onun hareket ettiğini *hiç duymadım*.

Elini bastırıyor ve örümcek ağı gibi koyu duman benzeri buğuyu daha fazla yayıyor. Gözleri parlarken keskin bir nefes alıyorum, hissediyorum Onun gücü benimkine çok yakın, çarpışıyor, . Kumla buluşan bir dalga gibi, birlikte var olmak. İlk kez karşılaşmak gibi.

Bu hissin içine gömülüyorum, beni yıkamasına izin veriyorum. Öforik, karanlıkla renklendirilmiş bir sarhoşluk. Bu... ev. Hissedeceğimi hiç , o kadar derinlere gömdüğüm bir his ki şimdi sadece... kaybolmuş hissediyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Biraz daha yaklaşıyor, yüzü bariyerden birkaç santim uzakta ve onu uzak tutmak için bariyere daha fazla güç basıyorum. "Seni buldum, küçük kurt." Ölü Topraklar'da bana söylediği aynı sözlerle ürperiyorum. Toprakların ve yeraltının ilk buluştuğu yerde.

Farklı koşullar altında her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Karanlıkta bunu dilemekten kendimi alamıyorum.

Gece, ay ışığının altında, kimsenin izlemediği, kimsenin acımı hissetmediği bir yerde.

Yine de çok şey oldu, çok şey yapıldı ve affedilemez.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum, kafamın içinde bir duygu seli yüzüyor. "Senin burada ne işin var?" Darius ve adamlarının daha fazla yaklaşmasını engellemek için bariyeri tutmaya devam ederken kollarımı iki yanıma indiriyorum, ter enseme kaplıyor.

İkincisi ise geride durup izliyor ve Alfa'sının hainle ilgilenmesine izin veriyor.

"Rhea," diye mırıldanıyor, bana bakıyor ve açgözlülükle beni içine alıyor. O Her inceliyor, doymak bilmez bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Bileklerime bakıp duraklıyor, terbiyum kelepçelerden dolayı etrafsarılmış soluk, kırmızı yara izlerini fark ediyor. Bakışlarında bir şeylerin titreştiğini görüyorum. tekrar yüzüme uzanıyor ve işaretlerimi inceliyor. Alnımın ortasından başlayıp şakaklarıma kadar uzanan narin kıvrımları, kıvrımları ve telleri izlerken gözleri sahiplenmeyle parlıyor, bakışları benimkiyle birleşmeden önce elmacık kemiklerimi nazikçe okşuyor ve dudaklarıma bir hırıltı getiriyor.

Bana öyle bakmaya hakkı yok, sanki ben onun için *bir şeymişim* gibi.

Başını yana eğip omzumun üzerinden kısa bir süre bakıyor ve gerilmeme neden oluyor. "Memleketine dönmüş ne yapıyorsun, Lasandrhea?" Bu isim dudaklarından dökülüyor ve ben irkiliyorum, bu isimden ve bu ismi söylediği için ondan nefret ediyorum. Ailem tarafından verilen bu isim sonsuza dek acı ve ıstırapla lekelenmişti.

"Bu seni ," diye .

"Sana bir keresinde benim işim olduğunu söylemiştim." Yalan söyledi, bana söylediği ve Eridian dilinde anlattığı her şey yalan. "Kade burada değil biliyorsun," diye mırıldanıyor ve ben nerede olduğunu sormaktan kendimi alıkoyarak İçimde yükselmekle tehdit eden duygular. "Ama Sarah öyle."

Gözlerimi kısıyorum, onu görmezden geliyorum. "Tekrar soruyorum, burada ne işin var?"

"Duyduğunuz gibi Rogures burada araştırıldı. Yine de Vrohkaria'nın hainiyle karşılaştığım için beklemek zorunda ." Gözleri *Hain* kelimesini söylediğinde benimkilerin arasında zıplıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak başka tarafa bakıyorum. Ben lanet bir hain değilim. Bu topraklara hiçbir şey yapmadım, yine de kanım ne adına tekrar tekrar döküldü? Bir sebepten ötürü benim olanı benden alabileceğini düşünen çılgın, saplantılı bir Yüksek.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" Darius sabırsızca soruyor, "İnkâr etmeyecek misin?"

Ona dönüp bakıyorum, gözlerim soğuk. "Ne anlamı olabilir ki? Seninle bir kez konuşmaya çalıştım, hatırladın mı? Kötü adam olmadığımı görmeni sağlamaya çalıştım." Başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Parmakları bariyerin üzerinde seğiriyor. "Söylediklerimin kimse için bir anlamı yok. Beni kırbaçlaman bunun kanıtı." Elleri yumruğa dönüşüyor. "Merhamet yok. Tıpkı senin bana hiç merhametin olmadığını söylediğin ve benim de Vrohkaria'nın olmadığını kabul ettiğim gibi."

"Bir adım daha atma," diyor, sesi alçak.

"Neden?" Omuz silkiyorum. "Beni Highers'a geri götürebilesin diye mi?" O homurdanıyor ve ben alay ediyorum. "Beni biraz daha kırbaçlayabilesin diye mi?"

Çenesi titriyor. "Bana lanet hakkında ne bildiğini söyle? İnsanlar acı çekiyor, bu devam edemez, yoksa istediğin bu mu?"

Sözlerine gülüyorum ama üzgünüm, yorgunum. Kemik yorgunluğu. "Tek istediğim insanların yaşaması, gelişmesi. Eridian.... . Gerçek canavarlar olan bu kişilerden zarar gören insanları kabul ettim. Onlar daha kötü

Bu topraklarda dolaşan haydutlar, onlarla ne elde edeceğinizi biliyorsunuz. Gerçek canavarlar mı?" Başımı sallıyorum. "Önünüzde dururlar ve sahte bir nezaket, sahte bir rahatlık sunarlar, sadece bir saniye sonra boğazınızı tutup sıkarlar, sadece havasız kalmanızın ne kadar süreceğini, bayılmadan önce onları ne kadar tırmalayabileceğinizi ve tekmeleyebileceğinizi görmek için. Onlar Gerçek canavarlar, Darius. Ben değil. Sana Eridian'da o canavarlardan bahsetmiştim. Dinlememişsin!"

Darius gerginlikten titrerken adamları bariyere yaklaşıyor. Yayıldılar, zayıflık için onu gözlüyorlar. Orada, gücüm yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

azalır ve bariyer titrer. Darius'un gücü yavaşça dalgalanmaya başlar. yayılıyor ve panik içime hücum ediyor. Güçlerim konusunda eğitimsizim, tek bildiğim temel bilgiler ve daha çok bir içgüdü, ancak Darius'un muhtemelen Varis güçlerini, kurdunu tam olarak kavradığını biliyorum. Görmemiş olsam da, ikisinin aynı anda, tam bir eşzamanlılık içinde birbirine bağlandığını gördüm. Runa? Ortaya bile çıkmayacak.

Bariyerim hızla zayıflıyor ve artık yeter, gitme zamanı. Sarah için geri dönmek zorundayız, şimdi ona ulaşmamızın bir yolu yok.

Bir başarısızlık daha. Artık buna şaşırmıyorum.

Darius'a "Cazier'in Varisi," diyorum ve gözleri keskinleşiyor, işaretleri benimle ve sözlerimle titreşiyor. Sonraki sözlerimle ona bir uyandırma çağrısı yapıyorum.

Umarım onu canlı canlı yerler. "Sana lanet başladığında çocuk olduğumu söylemiştim.

Wolvorn'da yapıldığı söyleniyor. Rogue'lar bu topraklarda ilk ortaya çıktığında ben yedi yaşlarındaydım. Lanet canavara atlayıp öfkenin seni yönetmesine izin vermek yerine, bunu anlayabilirdin." Kaşları çatılıyor ve avuçlarını bariyerime yaslıyor.

"Akla yatkın olmadığını, bunun imkânsız olduğunu fark ederdin." Hepsine bakıyorum. "Hepiniz fark ederdiniz ve gereksiz ölümler olmazdı."

Darius'un parmakları bariyerime saplanıyor ve ham gücü bariyerime akarken ürperiyorum. Yüzü acı içinde ve düşünceli görünüyor, burun delikleri açılıyor ve gözlerim kararmaya başladı. Yüzümün üzerinde dolaşp her ayrıntıyı

katalogluyorlar. "Kristal gösterdi-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Gösterdiği şey bir yalan, bu imkansız. Bir çocuk nasıl böyle bir şey yapabilir?" Başımı öfkeyle sallıyorum ve duygularıma karşı dişlerimi gıcırdatıyorum yüzeye çıkmakla tehdit ediyor. "Çocukken *her şeyimi* kaybettim. Sana ailemin benden çalındığını söyledim, haksız yere, ama çocukluğum da çalındı, gençliğimin masumiyeti çalındı," diye hırlıyorum ve bariyerim dalgalanmaya başlıyor, dalgalar gittikçe büyüyor. Darius'un bakışları asla yüzümü terk ediyor, gözleri çelişkili. "Sen ve ben aynıyız sanıyordum," diye fısıldıyorum ona, kalın kalın yutkunarak. "Düşündüm ki..." Daha fazla bir şey söylememek için kendimi tutuyorum ve gözlerinde o beneklerin belirmeye başladığını görüyorum. "Benim ne düşündüğüm önemli değil," diye iç geçiriyorum, omuzlarım çöküyor.

"Rhea-"

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor ve bundan *nefret ediyorum*. Tüm bu duyguları yüzeye çıkarabilmesinden nefret ediyorum. Benden hiçbir şey hak etmiyor. Kırbacı hâlâ sırtımda hissedebiliyorum, derimi kestiğini, kanımın vücudumdan aktığını .

Bunu o yaptı.

O. Yaptı. Bunu.

Hareket etmekte zorlansam da, onun çekiminden uzaklaşmakta zorlansam da, dönüp beni beklediğini bildiğim diğerlerine doğru koşuyorum, onun varlığından uzaklaşmaya ve tekrar özgürce nefes alabilmeye ihtiyacım var. Bariyeri olabildiğince uzun süre tutuyorum, gücü bariyere daha fazla çarptıkça onları uzak tutuyorum.

Çantam tepede bekliyor, hepsi dışarı taşınmak için pozisyon almış. Runa'yı yardıma çağırıyorum, o da hiç vakit kaybetmeden bana yardım ediyor ve ben de liman taşını tutan Taylor'a doğru koşuyorum. Sonunda onlara ulaştığımda bariyer kırılıyor ve elimi omzuna atıyorum. Hiçliğe doğru fırlatıldık ve Witches Rest'in dışında.

"Kahretsin," diye bağılıyor Josh, elleriyle saçlarını çekiştiriyor, bir ileri bir geri volta .

"Yakında tekrar deneyebiliriz, onlar bir şey yapmamızın imkânı yok." Nefes nefese kaldım ve onu bir şekilde yatıştırmak için elimi ona uzattım. "Onu alacağız, Jos-"

"Yapma," diye hırlıyor bana ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdığında geri çekiliyorum. "Hey!" Taylor onu tersleyerek bana doğru geliyor ve Josh'a ters ters bakıyor.

Josh başını sallıyor, sarı saçları topuzundan kurtulurken gözleri öfke dolu. Dönüp kanlı cadıların korunaklı evine giden sisin içinden geçmeden önce bana son bir kez bakıyor.

Omzuma bir el konuyor ve irkiliyorum, arkamı dönüyorum ve ancak Colten olduğunu görünce rahatlıyorum. Bana endişeyle bakıyor ama ben sadece başımı sallıyorum ve Josh'un peşinden Belldame'in evine ve kalacağım odaya doğru ilerliyorum.

Zihnim çok fazla düşünce ve duygu ile dönüyor ve Şu anda gözler üzerimde, konuşmak istemiyorum. Sadece başka bir başarısızlık için sefalet içinde yuvarlanmak istiyorum. Darius'un bana nasıl baktığını, şu anda içimdeki her şeyin geri dönmek, onun yanında olmak için nasıl çılgılık attığını görmezden gelmek.

İp şimdi ona doğru daha sert çekiyor ve bunu görmezden gelmem gerekiyor.

Yapmak zorundayım. Onu aşağı it.

Odama giriyorum ve yüzüstü yatağa yığılıyorum, Runa içimde sızlanırken kıyafetlerimi çıkarma zahmetine bile . Sadece dinlenmeye ihtiyacım var, o zaman

Belki de ertesi gün kalkıp her şey yolundaymış gibi davranacak gücü bulabilirim,
oysa gerçekte her şey parça parça dökülüyor.

Artık beni bir arada tutacak, görünmez yaralarımı saracak hiçbir şey yokmuş gibi
hissediyorum ve hepsi içimden akıp gidiyor.

Danny ve Josie'nin cansız gözleri aklımdan geçiyor, sonra Kade'in sözleri,
Josh'un davranışları.

O kadar yalnız hissediyorum ki
boğuluyormuşum gibi geliyor.

Boğuluyorum.

Dudağımı ısırmadan önce yastığıma doğru inliyorum.

Sessiz ol, Rhea.

Sadece sessiz ol.

OceanofPDF.com

On

DARIUS

Gitmiş.

O gider gitmez bunu hissettim, adamlarım yanımda olsa bile etrafımdaki boşluğu. Kilo vermiş. Yüzü zayıflamış, elmacık kemikleri daha belirgin ve bitkin görünüyor. Kızgın. O kadar kızgın ve teslim olmuşum ki, göğsümdeki sert şey bu manzara karşısında fazladan bir vuruş yaptı. Yapamadım.

Yine de gözlerimi ondan ayıramıyorum. Buza benzeyen mavi gözleri, sadece onun yapabileceği şekilde içime işliyor. Sadece o yapabilirdi.

Ve onun Varis gücü benimkine dokunduğunda... Ellerimi yumruk haline getirdim.

Arkamdan yine bir uluma geliyor ve ben hareket , ayaklarımı kaldıramıyorum ve onun sözleri aklımdan geçerken dönüp savaşıyorum.

Onlar bu topraklara geldiklerinde ben çocuktum.

Wolvorn Kalesi'nde de böyle demişti.

Doğru söylüyor. Haydutlar yirmi yıldan daha uzun bir süre önce ortaya çıktı, o da yedi yaşlarındaydı.

"Kardeşim," diyor Leo, durarak. Onu görüyorum ama tam olarak değil.

"Kahretsin," diye sertçe küfrediyor ve diğerlerine doğru bakıyor. "Ne o?"

dedi," devam ediyor ve bu beni donmuş halimden .

"Siktir," diye homurdanıyorum, omzumu döndürüyorum ve sırtımdaki acıyı hissediyorum. Gittiği yöne bakarken daha da kötüleştirmek için tekrar yapıyorum.

"Onu takip etmeliyiz," diyor Damian, çoktan harekete geçmiş.

Kolunu tuttum. "O gitti." Ağzını açacak gibi oldu ama sonra kaşlarını çatı ve elini yüzüne .

Dönüp adamlarımla yüzleşiyorum, yüzleri her şeyi anlatıyor. Şaşkınlık, farkına varma ve sonra endişe.

"Her şeyi berbat ettik, değil mi?" Damian ellerini kalçalarına koyarak mırıldanıyor. "Buna inanamıyorum." Başını iki yana sallar. "Yapamam..." diye devam ediyor, ne söyleyeceğini bilemeden.

Zaide arkasına bakıyor, şüphesiz haydutları gözlüyor. "Ama onu hafıza kristalinde gördün," diyor bana dönüp bakmadan önce. "Onlar değiştirilemez. Şu anda yalan söylüyor olabilir, tıpkı kalede olduğu gibi."

"Bunun yanlış olduğunu söyledi," diye mırıldandım, yere bakıyordum. Zihnimde dolaşan düşünceler. "Hafıza kristali onu gün gibi açık gösteriyordu, bir ayin yapıyordu ve haydutlar yerden pençelerini çıkarıyordu. O sırada çocuk olmasına rağmen bunu yaptığını nasıl görebiliyorum? Bu kristal geldi ki? Aldus onu bana ilk kez vermişti ama Eridyen'de olması dışında ona nasıl sahip olduğundan hiç bahsetmedi, ben de sormadım."

"Hiçbirimiz bir şey sormadık," diye iç geçirdi Leo.

"Bir şeylerin tutmadığını, bir şeylerin doğru olmadığını biliyorduk, sadece ne olduğunu bilmiyorduk." Charles ona sorular sorarkenki yanlışlık hissi, büyük salonda söylediği şeyler. Sadece daha fazla yalan, daha fazla saçmalık olduğunu düşündüm. Aklımın bir köşesinde bazı şüphelerim vardı ama şimdi?

Ya söyledikleri doğruysa?

Onun çektiği acı, benim kendi acım gibi hissettiğim acı, bir hiç uğruna oldu.

"Hiçbir şey bilmiyorduk," diye katılıyor Leo. "Ama sanırım artık biliyoruz."

Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Aldus neden bana o kristali versin ve neden Rhea'yı göstersin ki?"

"Hâlâ yalan söylüyor olabilir," diye soruyor Jerrod ve ben başımı sallıyorum.

"Yaşı hakkında yalan söyleyemez. Hepimiz onu gördük." Bu konuda yalan söylemenin bir yolu yok. "Bana, bize söylediği tüm yalanlar için. Bu doğru, o yirmi sekiz yaşında."

Hepimiz onun büyük salona sürüklendiğini, Yüce'ler tarafından sorgulandığını, sürü üyelerinden ikisinin öldürölmesini izlediğini, yavrunun kan bağını kopardığını ve... benim tarafımdan kırbaçlandığını gördük.

"Lanete o sebep olmadı," diye fısıldıyor Damian yüksek sesle, benim söylemeye cesaret edemediğim şeyi.

istemediğim şey. "O ." Gözleri kocaman, şokla dolu.

"Siktir," diye homurdanıyorum, bir ileri bir geri volta atıyorum. "Sikeyim!"

Kükrüyorum, gücüm derimin üzerinde kayıyor. Drax içimde alçak sesle homurdanıyor, kargaşayı hissediyor.

"Kardeşim," diye başlıyor Leo ama ben başımı sallıyorum ve ellerim öfkeyle kenetlenmiş bir halde adım atmaya devam ediyorum.

Biz ne yaptık? *Ben* ne yaptım?

Yumruklarıma baktım ve Rhea'nın bir konuda haklı olduğunu anladım. Kendi öfkem soru sormamama neden olmuştu ve Wolvorn Kalesi'nde benimle konuşmaya çalıştığında dinlemeyi reddetmiştim.

"Hafıza taşı doğru değildi, bu nasıl mümkün olabilir?" Leo kaşlarını şaşkınlıkla birbirine yapıştırarak sorar.

Çenem titriyor. "Bilmiyorum." Artık bir şey bildiğimden emin değilim. Bize

hafıza taşlarının değıştirilemeyeceği söylenmişti, Charles ve diğer Highers bu konuda kararlıydı, özellikle de Aldus.

anıların kendisi. Bunun imkansız olduğunu söyledi. Hafıza taşlarını zordur, kullanılabilimleri için şarj olmaları yıllar alır çünkü bir kez şarj olduklarında değiştirilemezler.

Aldus zaten bir Varis olduğuma dair anılarımı silmeye çalıştı ama asıl soru şu: Neden? Ve bir hafıza taşı değişirebilecek güce sahip mi? Charles'ın da dediği gibi, bu soruları sormak için hiçbir yerde bulunamıyor, insanlarla çok meşgul. Varis olduğuma dair hafızam kaybolmadan önce Aldus'un orada olduğundan bahsettiğimde pek mutlu olmadı. Onunla kendim konuşmak için onu bulmalıyım.

Tüm bu bilgiler zihnimde çalkalanırken, biliyorum. Ben batırdım.

Dikkat gereken bir diğer kişi de Charles. Doğru olmayan bir şeyler var, ofisinde Rhea'nın annesi hakkında konuştuğumuzda bana yalan söyledi. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı vardı ve şimdi ne sakladığını, ne bildiğini sorguluyorum. Rhea'nın annesinin bir Varis olduğu ve onu hayatta tuttukları gerçeğini sakladı ama yine de iktidarda olduğu süre boyunca tüm Varisleri görüldükleri yerde yakalama yasasını uyguladı. Birdenbire Rhea'ya tecavüz etmek için güçlü yavrular doğurmamı istemesi de buna dahil mi?

Bir şeyi gözden kaçırıyorum ve Rhea'nın lanet için çok genç olduğunu bile düşünmediğime göre Rhea'yla Charles hakkında konuşmam gerek. Hemen şimdi.

Leo çenesini kaşıyarak, "Rhea yetişkinen bu ayini yapıyor olabilir," diyor. "Sayılarının artmasının nedeni bu olabilir mi? Ama o zaman ritüeli ilk kim gerçekleştirmişti?"

Ellerimi yüzümden aşağı silerken uzaktan gelen haydut seslerinin yaklaştığını duyuyorum. "Rhea'yı bulmalı ve onu Vokheim'a geri götürmeliyiz. Onunla konuşmalıyız, ona doğrudan yaşarken bir ayin yapıp yapmadığını sormalıyız.

Daha yaşı ve eğer öyleyse, bunu kimden öğrendi. Kade'in anılarını sildi, insanları istekleri dışında Eridian'a götürdü, Sarah bunu kendisi söyledi. Hikayenin tamamına ihtiyacım var. Artık yalan yok, saçmalık yok. Sonra onu Wolvorn'a geri götürüp hak ettiği cezayı almasını sağlayacağız."

"Doğruyu söylediğinden nasıl emin olacaksın?" Damian başka bir uluma sesi duyulurken arkasına bakarak soruyor.

"Elimden gelen her şekilde. Cevaplara ihtiyacım var ve onlara şimdi ihtiyacım var."

"Peki ya tüm bu olaylarda onun masum olduğu gerçekse?" Zaide soruyor, inanmayı reddettiğim bir şeyi dile getirirken gözleri üzerimde. Ben de inanamıyorum,

Çünkü bu benim yaptığım şey demek.

Ona bakıp ters ters bakıyorum. "Mümkün değil."

Elitlerimin stajyerlerinden bazılarını öldürdü ve Ölü Topraklar'da hepimizi öldürmek istedi. Yüzüme karşı defalarca yalan söyledi. Sarah'yı isteği dışında Eridian'da tuttu. Ayrılmak ve onun pençesi altında olmamak isteyen herkesi tehdit etti. Masum, bundan o kadar uzak ki... ama belki de bu konuda öyle.

"Onu nasıl bulacağız?" Jerrod örgüsünü omzunun üzerinden atarak soruyor.

"Bilmiyorum ama bulacağım."

"Onlar kaçarken kanlı cadı da yanındaydı," diyor Zaide ve gözlerim ona kayıyor.

"Onu tepede gördüm." Arkamdaki tepeye doğru başını sallıyor.

Bu bilgiyi kafamda bir yere oturana kadar evirip çeviriyorum. "Bakmadığımız tek yer neresi?" Yüksek sesle soruyorum.

"Lanet olsun, canlı canlı haşlanacağız," diye mırıldanıyor Damian.

"Hayır," diyorum ona. "Küçük bir kurt alacağız."

Sözlerimi duyan bir grup haydut ağaçların arasından fırladı ve ben de kılıcımı kınından çıkarıp onları hızla haklamaya hazırlandım.

Kaç küçük kurt, zamanın doldu ve dişlerimi sıkıp seni de benimle birlikte
Vokheim'a sürüklemem uzun sürmeyecek.

OceanofPDF.com

On bir

RHEA

Bir var.

Gözlerimi açıp doğrulduğumda ve ellerimdeki kürkleri kavradığımda ilk düşündüğüm bu oluyor. Hava gergin, gölgeli. Sanki bir şey onu dürtüyor, arıyor, araştırıyor. Göğsümdeki keskin bir acı beni yere baktırıyor ve bir anda beliren Varis işaretlerimi görünce nefesim kesiliyor. Güçlü ve daha önce hissetmediğim bir saldırganlıkla titreşiyor. Runa içimde hırlıyor, huzursuzca adım atıyor ve tüyleri diken diken oluyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum, zihinsel olarak bir elimle ağzını okşuyorum ama faydası yok, hâlâ tedirgin.

Kürkleri geri çekip yataktan çıktım ve çıplak ayakla tuvalete doğru yürüdüm. pencere. Cadıların evleri içerideki mumların loş ışığında parlıyor, toprak yollarda ya da etraftaki köprülerde tek bir kişi bile yok, bulanık sular sessiz. Gecenin bir yarısı, yani bu normal, ama yine de Sanki Cadı Dinlenme Yeri'nde tehlikeli ve önsezili biri varmış gibi.

Keten bir pantolon alıp bacaklarımı içine sokuyorum ve üzerimdeki yumuşak gömleğin tüm düğmelerinin açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Yatak odasının kapısını açıp dışarı bakıyorum, koridorda ilerlemeden önce dinliyorum.

Sessiz ayaklar. Ev sessiz, sadece otların kokusu duyularıma saldırıyor. Merdivenleri birer iniyorum, çıplak ayaklarım ahşap üzerinde serinliyor. En altta duruyorum, başımı eğip dinliyorum.

Hiçbir şey, ama bir sorun var.

Köşeyi dönüp mutfağa doğru ilerliyorum ve Belldame yüzünde endişeli bir ifadeyle kemerli girişte dururken neredeyse çılgık atarak evi yıkacaktım. "Neyin var?" Nefes nefese soruyorum, kalp atışlarım hızlanırken göğsümü ovuyorum. Korkudan neredeyse ölecektim.

"Vakit geldi çocuğum," diyor bana, endişesi yüzünden okunuyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. "Neyin zamanı?"

"Yanlış düzeltmek için, yani başlangıcını."

Solvier'in ve annemin bana yanlış düzeltme zamanının geldiğini söylediği anılarla donup kalıyorum. "Bunu neden söyledin?"

"Gerçek bu." Boynundaki kayıştan sarkan kemikleri tutuyor, usulca mırıldanıyor ve sonra kayışı kopararak bir kemik alıp bana uzatıyor.

Çekinerek alıyorum. "Neden bana bu kemiği veriyorsun?" Pürüzsüzlüğünü hissederek soruyorum.

"Karganın kaburga kemiği. Bana ihtiyaç duyulduğunda işime yarayacak, kemiğe biraz kanından sür ve ben bir şekilde geleyim. Sadece bir kez olabilir."

"Anlamıyorum, neden bunu bana şimdi veriyorsun?" Avucumdaki küçük kemiği çeviriyorum, parmağımı fildişi renginin üzerinde gezdiriyorum ve içinde uyuyan büyüü hissediyorum.

"O seni buldu, çocuğum." Ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, bu düşünceyle içimden panik akıyor.

Beni alacak. Beni alıp tekrar bir odaya kilitleyecek ve sonra acı tekrar tekrar gelecek. Kanım zemini, duvarları, onun yüzünü kaplayana kadar durmadan. Sonsuz bir nehir, hiç durmayacak, hep akacak, hep-

Elleri yanaklarımda beliriyor ve Belldame yüzümü ona doğru eğerken gözlerim hızla kırpışıyor. "Nefes al, çocuğum, nefes al."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan olabildiğince yavaş bir şekilde nefesimi tutmaya çalışarak . "İşte bu, devam et." Öyle yapıyorum, ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanarken gözlerim yanıyor. O benimle kalıyor ve ben de mücadele etmeden nefes alabilene kadar onun nefes alışını taklit ediyorum.

"Özür dilerim," diye hırıldıyorum boğazım düğümlenerek ve geri çekiliyorum, elleri yüzümden çekiliyor.

"Hiç gerek yok, hepimizin içimizi kemiren korkuları var. Kendi yaralarımız bazen durup dururken bizimle alay eder, öyle ki bir kasırganın içinde kapana kısılmadan, dönüp durmadan önce o kontrolü ele geçirecek zamanı bize vermez. Bazen kendinizi topraklayabilirsiniz, bazen de başka birinin yardım etmesi gerekir. Ama özür dilemeye gerek yok."

Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Beni nasıl buldu?" Burada güvende olduğumuzu sanıyordum. Henüz onunla yüzleşmem, yeterince güçlü değilim.

"Darius becerikli bir kurt," diye mırıldanıyor, ellerini önünde kavuşturuyor.

"Darius?" Onun burada olmasıyla hissettiğim bu olmasa da rahat bir nefes alıyorum, ama alternatiften daha iyi.

"Kimi düşündün çocuk?" diye soruyor merakla.

"Charles, ya da ailem belki. Bilmiyorum, sadece iyi olmayan biri..." Bana dikkatle bakıyor. "Peki Darius iyi biri mi?"

Sarsılıyorum, ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "O *iyi biri* değil, o... bana zarar verdi," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapmak için nedenlerini biliyordum, bu yüzden... neden benim bir

Hain, haydutlara ben sebep oldum. O bir pislik, ama..." Açıklamak için kelimeler bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

Darius'a karşı duygularım karmakarışık. Öfke, çok fazla öfke ve üzüntü, ihanet, hayal kırıklığı, anlayış, istek, ihtiyaç ve umutsuz bir gelecek için o aptal, küçük umut. Yaptığı şeyin geri dönüşü yok. Yok.

Belldame bana kafa karıştırıcı, bilmiş bir gülümseme veriyor. "Her şey olması gerektiği gibi olacak. Diğerlerini uyandır, Cadı Dinlenme Yeri'nin etrafındaki koruma bariyerime oflayıp pufluyor ve diğer cadıları uyandıracak. Gitmesi gerekiyor. Gel çocuğum. Gidelim."

"Sadece bekleyemez miyiz?" Onunla bu kadar erken yüzleşmek istemiyorum, onu en son üç gece önce görmüştüm. "İçeri giremez, değil mi?"

"Gerçekten isterse ve ben evimizdeki çocukları riske atmamayı tercih ederim."

Sertçe yutkunuyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama yapılması gereken doğru şey bu olsa da beni kelimenin tam anlamıyla kurtların önüne atıyormuş gibi hissediyorum. Burada yaşayan çocukları asla riske atmam ve eğer Darius buraya girebiliyorsa, bunu bana ulaşmak için yapacağından hiç şüphem yok. Nereden biliyor ki?

Belldame elimi sıkarak, "Eninde sonunda sana ulaşacak," diyor. "Seni başkaları için feda etmiyorum ve bunu nezaketle söylüyorum. Bunun her zaman olması gerekiyordu. Zamanı geldi."

Gerçekten anlamasam da başımı sallıyorum ama yine de yukarı herkesi uyandırıyorum. Belldame'in bana verdiği kemiği yatağımın yanındaki masaya koymayı ihmal etmiyorum.

Herkesin kapısına vuruyorum, uyandırıldıkları için inlediklerini duyuyorum ama yüzümdeki paniği görür görmez kalkıp giyiniyorlar ve beni aşağıya kadar takip ediyorlar.

" oluyor?" Taylor sorar, gözleri sert ve tetiktedir.

"Darius burada," diyorum onlara, hissettiğim paniği göstermeyi reddederek.

"Belldame'in Witches Rest'in etrafına koyduğu bariyerin dışında."

"Ne!" Seb diyor ki. "O nasıl burada, nereden biliyor?" de aynı anda konuşmaya başlayınca onları durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bilmiyorum ama öyle ve burada yaşayan insanların tehlikeye atılmasına izin veremem." Onların endişeli yüzlerine ve son olarak da beni hâlâ görmezden gelen Josh'a bakıyorum. Sarah'yı alamadıktan sonra geri döndüğümüzden beri beni görmezden geliyor ya da konuştuğumuzda ses tonu bana karşı sert ve öfke dolu oluyor. Zaten kanayan ve hırpalanmış kalbim, bu öfkeyle daha da acımadı desem yalan olur.

Şimdi bana nasıl davrandığını. Bana nefret ettiği biriymişim gibi davranıyor.

"Benimle gelmek zorunda değilsiniz," diyorum hepsine.

"Tek başına gitmene izin vermeyeceğimizi biliyorsun," diye homurdanıyor Hudson ve Colten onun yanında başını sallıyor.

Josh sessiz kalırken Seb "Asla," diye onaylıyor.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor ve sonra Anna ve Belldame ile birlikte köprüye doğru ilerliyoruz.

Ayaklarım Witches Rest'e girmek için geçtiğimiz ilk köprünün tahtalarına değer değmez, bunun belki de üzerinden son kez geçişim olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. İçimi bir önsezi duygusu kaplıyor ve ürperiyorum.

Sisin içinden Darius'a doğru yürürken kollarımı ovuşturuyorum ve benden en uzakta duran Josh'a bakıyorum. Keşke bir şey söyleseydi.

Ann'e doğru bakıyorum, saçları benimki gibi başının tepesinde bir yuva oluşturmuş ve Seb yanında, yanımda yürürken gözlerinin altında koyu halkalar var. Hudson onu azarlarken Colten homurdanıyor ve sağımdaki Taylor her şeyi görebiliyormuş gibi sisi tarıyor, oysa elimizi zar zor görebiliyoruz.

. Belldame diğ er tarafımda y r yor, sopası, boynundaki kemikleri takırdarken attığım her adımla birlikte hareket ediyor.

Sis dağılmaya başlıyor ve enseme ovuşturuyorum, sisin hemen dışında şekiller g rd ğ mde ellerim titriyor. Hareket etmiyorlar, sadece biz yaklaşırken izliyorlar, ay yolumuzu aydınlatıyor ve g r ş alanımıza girdiğimizde durup bekliyoruz.

Darius ve adamları, karşımda Belldame ve benimkiler, aramızdaki k   k mesafeden birbirimize bakıyoruz. Bu sefer rahat giyinmişler, g r n rde zırh yok. Sadece tiş rtler ve savaş pantolonları var ve neden zırhlarını giymediklerini merak ediyorum. İlk konuşan Belldame oldu.

"Merhaba, Alfa Darius."

"Belldame," dedi ve ses tonunda ona karşı bir tehdit yoktu. "Rhea'yı buraya getir, yoksa g   kullanmak zorunda kalacağım." Tamam, belki biraz.

"B yle bir şey yapar mısın, Cazier'in  ocuğu?"

"Seni temin ederim, yapardım," diye homurdanır Darius ve karanlık g   dalları avu larından geliyor, bekliyor, saldırmaya hazır. Siyahın etrafta s z l ş n  izliyorum. Bu beni  ağırıyor, onu tekrar hissetme arzusu, ama  ağırılmak istemiyorum. Canavarların kanını kurutmak i in yalnız bırakılmak istiyorum.

Bana yaptığı onca yardımdan sonra Belldame'e sorun  ıkarmak istemediğim i in herkesin  n ne ge iyorum. Bunu yapıp yapamayacağından emin değilim ama Belldame yapabileceğini s yledi ve ben de bunu test etmek istemiyorum. Ne de o bir Varis,

Kim bilir şimdi neler yapabilir, ben bile tam olarak neler bilmiyorum. Ben t m bunları g rmezden geliyorum, oysa o her şeyi   zm ş gibi g r n yor.

"Beni nasıl buldun?" Darius'a soruyorum, g zlerim h l  o siyah, puslu dallarda, sonra g zlerim onunkilere kayıyor.

"Şanslı tahmin." Bana bakarken gücü ön kollarında iz bırakıyor
Üzerimdeki bol tişörtle gözleri hafifçe göğsüme kayıyor. Gözleri siyahlaşmadan
önce burun delikleri parlıyor. Alay ediyorum. "Bizimle gel ve gidelim
kanlı cadılar yalnız."

"Highers'a gitmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, beni oraya
götürmeyecekti, hiçbir şekilde. Zaten neden gitmek isteyeceğimi düşünsün ki?

Başını öne eğiyor. "Seni Highers'a değil, Vokheim'a götürüyorum."

Dudaklarım ayrılıyor. "Elit'in kalesi mi? Neden?" Neden oraya gitmemi istiyor?

Darius diğer adamlarına bakıyor ve ben de ne yapacaklarını merak ederek onları
izliyorum. Darius bana doğru birkaç adım atıyor ama ben geri reddederek yerimde
duruyorum. Aramızda yeterli miktarda boşluk var ama yine de tetikte olmam
gerekıyor.

"Çocuk olduğun hakkında söylediklerin." Bu sözleri söylemek canını
acıtıyormuş gibi çenesi kasılıyor. "Buna senin sebep olman imkansızdı."

Yani beni gerçekten dinledi. Ama artık çok geç, sözleri karşısında yaşadığım şoku
atlattım ve öfkem hızla geldi. İhtiyacım olduğunda beni dinleseydi, öfkesini bir
saniyeliğine bırakıp aklını kullansaydı, bana yardım edebilirdi. Sürüme yardım
edebilirdi, Kade,

Josie, Danny.

"Tabii ki imkânsız, seni aşağılık herif," diye öfkeleniyorum, öfkem hızla yüzeye
çıkıyor ve o kadar şiddetli ki her an içimden taşacakmış gibi hissediyorum. "Ve eğer
hepiniz, lanet Elitler, toprakların koruyucuları," diye tükürdüm tiksintiyle. "Bir adım
geri çekilip bir saniye düşünseydiniz, beyninizi kullansaydınız, bunu hemen
anlardınız ve benim

Masum," diye hırlıyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş, öfke ve kuşkusuz büyük bir acıyla titriyorum.

Darius ellerini esnetiyor. "O zaman buna senin sebep olman imkansız, peki ya yetişkin olduğunda?"

"Bir yetişkin." Histerik bir şekilde gülüyorum, duygularım beni çok , aynı anda çok fazla. Gülüyorum, gülüyorum ama bu *öfke* ve gazap dolu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Bana öylece bakıyor, cevabımı bekliyor. "Herhangi bir ritüel gerçekleştirmedim, beni parçalamak isteyen topraklarda *hayatta kalmaya* çalışmaktan başka bir şey yapmadım." Elitlerine bakıyor ve onlar da beni dikkatle izliyor,

Kaşlarım çatıldı ve onlardan bıktım. Ondanda. Tanrıların bana verdiği her zalim sınavdan, çünkü bu bir tür ceza olmalı?

Yaşadığım hayata ve içimden dökülen onca kana sahip olmak için çok kötü bir şey yapmış olmalıyım. *Her zaman* hissettiğim acıdan. Bundan ne zaman kurtulacağım?

"Haydutları ben getirmedim." Başımı salladım. "O zaman kim yaptı?" Leo soruyor, elleri kalçalarında.

"Bunu nereden bilebilirim ki?" Bağırıyorum.

"Pek çok şey hakkında yalan söyledin, pek çok lanet şey hakkında yalan söyledin," diyor Darius. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?"

"Ben çocuktum!" Neredeyse çığlık atacaktım, öfkem dalgalar halinde üzerimden akıyordu. "Bu topraklara haydutları getirmek için hiç ayin yapmadım, bilmiyorum.

Rogue'ları topraklara getirmek için bir ayin yapmış olan herkes ve ben rogue'ları topraklara nasıl getireceğimi bilmiyorum!"

Göğsüm kabarıyor, neden olduğu acı içimden akıp giderken görüşüm Darius'a daralıyor, bir anlığına da olsa asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeye sahip olabileceğime inanmamı sağladı. Beni

Umut, bir çukurun en karanlık derinliklerinin dibinde bir yalandan başka bir şey olmadığında, lanet olası umut.

Darius'un gözleri endişeye dönüştü ve bu kadarı yeter. Bana bu şekilde bakmaya nasıl cüret eder? Sanki umurundaymış gibi!

Öfkem yeni bir boyuta ulaşıyor ve ona yürüyüp aptal suratına bir tokat atmaktan başka bir şey istemiyorum. Beni incittiğı gibi onu da incitmek. Ben de tam olarak bunu yapıyorum, çünkü görünüşe göre hareket ettiğimi bile fark etmemiştim ve bir saniye sonra yumruğum çenesine çarpıyor. Tekrar ve tekrar. Vuruşlarımla kafası yana savruluyor ama ben devam ediyorum, o darbelerimden etkilenmiyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor, neden karşılık vermiyor? Bir vuruş daha yapıyorum ve sonunda bileğimi acı verici bir şekilde tutuyor. Öfke dolu bakışlarım onun üzerinde kalırken, gücümü diğerk elime aktarıyorum ve onu bırakmadan önce göğsüne bastırıyorum. Geri itiliyor, hazırlıksız yakalanıyor ama kendi gücünü çağırarak daha ileri gitmesini engelliyor.

Elitleri izlerken geriliyorlar ama garip bir şekilde müdahale etmiyorlar. Sürümün onlara geri dönmem için beni çağırıldığını duyabiliyorum ama henüz işim bitmedi. Hem de hiç.

Darius ağızından kan tükürerek kendini düzeltirken göğsüm kabarıyor, vücudumdaki izler hamlaşıyor. "Bu senin tek boş , bana bir daha vurursan pişman olursun. Nasıl oynamayı sevdiğimi bilirsin, küçük kurt." "Bana öyle deme," diyorum sertçe. "Hepiniz bunu hak ediyorsunuz.

Bir çukurda çürümeyi ve toprağın seni yutmasını hak ediyorsun." Damian'ı işaret ediyorum. "Elit olmaktan bahsettiğın o lanet olası onurun nerede şimdi? Ha? Tıpkı Eridian gibi lanet olası toprakta ölü. Hoşuna gitti mi?"

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor Darius. Yeterli değıl, asla yeterli değıl. İçimde kaynayan bu öfke sadece serbest bırakılmayı bekliyor. Onların üzerine.

Saç telleri yüzümün etrafında uçuşmaya başlıyor, rüzgâr beni okşuyor. "Hayır," diyorum ona. Sözlerimi tutamıyorum, içimden dökülüyorlar. "Masum bir kadını kırbaçladığın için kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

Toprakların canavarları arkalarına yaslanıp izlediler mi?" Darius çenesini sıkıyor, gözleri sertleşiyor.

"Yeter," diye tekrarlıyor sessizce.

"Vücudumdan et parçaları kopardıktan sonra kelepçelendiğim ve iyileşemediğim için adaletin yerini bulduğunu düşünüyor musunuz?"

Hırlıyor.

"Elitler masum erkekleri, kadınları ve çocukları bildikleri tek güvenli yerden kaçırmaktan gurur duyuyorlar mı? Cevabını bilmediğim sorular yüzünden iki masum varlığın öldürülmesine tanıklık ettiğim için mi?!"

"Yeter dedim" diye kükrüyor, gücünü bana karşı yumrukluyor ve siyah beni çevreleyip içimi kaplarken geri adım atıyorum.

Ellerimi kaldırıyorum, bedenimden dışarı iterken büyüm içimden akıyor ve gücümü onunkine karşı zorluyorum, öfkem üstünlüğü ele geçirmemi sağlıyor. Öfkemi, acımı, kalp kırıklığımı, ıstırabımı, hepsini onun bariyerinin içine koyuyorum.

Mavi siyaha çarpıyor, kıvılcımlar uçuşuyor ve hakimiyet mücadelesi aniden sona eriyor, gücümüz sisin içinde kayboluyor.

Omuzlarım çöküyor "Bu yeterli olmayacak," diye nefes alıyorum, nefesim kesiliyor. "Her biriniz ölene kadar yeterli olmayacak." Homurdanıyorum, Runa yüzeye çıkıyor ve gözlerimizin değiştiğini, Darius'a kilitlendiğini hissediyorum. Bize zarar veren, bizi kırbaçlayan, yeminimize ihanet eden kişiye.

Darius duraklıyor, göğsü hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyor.

Gözlerim kararıyor, her zaman büyülendiğim o lanet gümüş benekler süzülüyor ve istemeden sakinleştiğimi hissediyorum, ciğerlerimin

Darius'u taklit ederek yavaşça hava alıyorum, nefes , ikimiz de... bitene kadar.

İşaretlerim soluyor, saçlarım dökülüyor ve birbirimize bakarken ellerim yanlarıma düşüyor. Sanki başka bir şey bizi durmaya, bunun devam etmesine izin vermeye zorladı. Ben gözlerimi kaçırana kadar gözlerimiz kendi adına konuşuyor, garip bir şekilde... savunmasız hissediyorum.

"Ne istiyorsun, Rhea?" Belldame soruyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendime gelirken uzaklara bakıp ağaçların tepelerinde parıldayan ayı izliyorum.

Bunu şimdi yapmak istemiyorum, burada olmak istemiyorum. Onu görmek istemiyorum.

"Bazı soruları yanıtlaması için onu Vokheim'a geri götürmek istiyorum. Doğrusu," diye yanıtlıyor Darius ve ben alay ediyorum.

Dönüp ona bakıyorum. "Ben bir yalancı ve manipülatörüm, söylediğim tek bir kelimeye nasıl inanırsın? Ve daha da iyisi, neden şimdi sana bir şey açıklayayım ki?"

Leo bir adım öne çıkıyor ve gözlerim ona kayıyor, bedenim geriliyor. Darius kısık bir ses çıkarıyor ve Leo olduğu yerde kalırken ona bakıyor.

"Salonda geçirdiğimiz zamandan bu yana ve daha önce söylenenler arasında bilgi uyuşmuyor. Gerçekte ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Artık haydutlara senin neden olmadığını biliyoruz, sen bir çocuktun, ama belki gerçeği, kendi gerçeğini anlattıysan, haydutlardan kurtulmamıza yardımcı olabilir. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

ama." Omuz silkiyor. "değer." Wolvorn Kalesi'ndeki olaylardan önce en büyük hayranım olmadıktan sonra bunu söylemesi beni duraksatıyor.

Bundan ne kazanacaklar? Tam olarak neyi bilmek istiyorlar? "Peki ya hala bana inanmıyorsanız?" Onlara soruyorum.

Zaide, "Sizi Highers'a götürüyoruz," diyor ve ben şimdiden başımı sallıyorum.

"Bu benim için bir kaybet-kaybet durumu, her halükarda söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın." Hepsini öldürüp Kade'i almadıkça oraya geri dönmeyeceğim.

"Sarah'yı bulmamıza yardım edecek misin? Eğer sana bildiklerimizi anlatırsak?" Josh birdenbire soruyor, ben ona bakarken yanıma geliyor.

"Josh, ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. Arkamdaki çocuklar da onun ne yaptığını sorguluyor.

Beni görmezden geliyor. "Ee?" diye soruyor Elitlere ve ben dişlerimi sıkıyorum, gözlerim aralarında gidip geliyor.

"Sarah'yı neden istiyorsun?" Jerrod merakla ona bakarak sorar.

"O tehlikede, buna inansanız da da, ama soruma cevap verin. Onu getirmeme yardım eder misin?" tekrar soruyor ve ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

Onun nesi var? Neden bunu önerdi ki?

"Josh." Kolunu tutmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor.

Sonra bir duraksama. "Eğer tehlikedeyse, ki ben buna inanmıyorum," diyor Darius, "o zaman bu tehlikeden kurtulmasına yardım edeceğiz."

Josh'un omuzları gevşiyor ve ben şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Ne oluyor ? Bunu kabul etmesi mümkün değil mi?

Dönüyor, sonunda bana bakıyor. "Göster onlara," diyor. "Neyi?"

Kaşlarım çatıldı. Göstermek mi?

"Göster onlara," diye tekrarlıyor vücuduma bakarak. Ne sorduğunu fark ettiğimde başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. Hayır, olamaz, o kim oluyor da bana bunu soruyor? Ne hakkı olduğunu düşünüyor? "Göster onlara, sana, bana, bize inanacaklar." Hepimize elini uzatıyor ama ben hâlâ ona başımı sallıyorum, Elitler izlerken hâlâ geri çekiliyorum

merakla bakıyorum. "Rhea, göster onlara!" diye bağıyor ve ben şoktan irileşmiş gözlerimle ondan uzaklaşıyorum. Tepkimi yeterince hızlı kontrol edemediğim için Darius'tan bir hırıltı geliyor, ama duymazdan geliyorum.

"Şimdi, çocuğum," diye seslenir Belldame Josh'a. "Sadece sakın ol."

"Hayır," diye reddediyor. "Göster onlara, Rhea." Bana doğru hışımla yaklaşıyor, ben gözlerindeki bakıştan sendeleyerek geri çekilirken aradaki mesafeyi kapatıyor. Kararlılık ve öfke.

"J...Josh, bekle." Gömleğimin önünü kavrayıp ortadan ikiye yırtıyor, ben şok içinde öylece dururken. Ona zarar vermek istemiyorum.

Josh. Josh'ım, hiç sahip olmadığım kardeşim. Ama gömleğimi parçalıyor ve pantolonumun bağlarını çözmeye başlıyor ve ben hareket edemiyorum...

Darius'un fırtınayla bize doğru geldiğini görüyorum ve hiç düşünmeden harekete geçiyorum, sonunda hareket ve Josh'a güç uyguluyorum, onu benden ve Darius'tan uzağa uçuruyorum, ona bakarken gözlerim yaşıyor.

Artık yırtık pırtık olan gömleğimi önüme kapatıp çıplak göğsümü gizlemeye çalışırken fısıltıyla "Ne oluyor Josh?" diye mırıldanıyorum. Bunu bana nasıl yapabildi?

Josh ayağa kalkıyor, bana bakarken yüzü sertleşiyor. "Göster onlara, senden hiçbir şey , şimdi istiyorum. Seni sürümüzden çıkardığım için bana bir şekilde borcunu ödeyeceğini söyledin, ben de hep reddettim. Ama şimdi Rhea, senden tek bir şey istiyorum. Göster onlara."

Darius birkaç adım durup etkileşimimizi yakından izlerken gözleri bana yalvarıyor.

"Ben... Ben," diye kekeliyorum, kelimeleri çıkaramıyorum, düşünemiyorum, hissedemiyorum ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Hudson onu boynundan geri çekerken Colten Josh'a, "Seni pislik," diye bağıyor. Sürümün geri kalanı

Belldame yaklaşmalarını engellerken Josh'a Colten'la aynı şaşkın ve kızgın bakışlarla bakıyor.

Orada öylece duruyorum, titriyorum, sözleri karşısında içimde yükselen suçluluk duygusunu hissediyorum. Josh benden hiçbir şey istemedi, beni o bodrumdan çıkarmak için hayatını riske attı, ölebilirdi ama yine de yaptı. Hayatımı kurtardığı için benden hiçbir şey istemedi ve ben de ona borcumu ödeyeceğimi söyledim. Bu küçük bir istek,

Değil mi? Önemli bir değil. En azından bunu yapabilirim, değil mi? Eğer gerçekten istediğı buysa? Ona borcumu ödemeliyim, değil mi?

Öyleyse neden kusmuğın boğazımda yavaşça sıkıştığını hissediyorum, neden etrafımdaki havanın beni bu kadar hissediyorum, Josh'un az önce yaptığı şeyden sonra neden bu kadar incinmiş hissediyorum?

"İstediğın bu mu?" Sesim titreyerek ona soruyorum. "Gerçekten istediğın ve karar verdiğın şey bu mu?"

Yutkunuyor ve yemin gözlerinde suçluluk duygusu görüyorum. "Evet."

"Neler oluyor?" Darius'un ses tonunda kafa karışıklığı fark ediliyor ama ben Gözlerimi Josh'tan ayırmadan onu görmezden geliyorum. Hiç tereddüt etmiyor. Bunu yaparsam ona Sarah'dan bahsetmediğım için beni affedecek mi?

Biraz uzaklaşıyorum, böylece kimsenin olmasını istemiyorum. Kimse çok yaklaşmasın.

Yakınımda kimsenin olmaması, orada olmadıkları anlamına gelir, değil ? Beni , bana bakmayacaklar. Onlara bakmazsam tek başıma kalacağım.

*Ben onları göremezsem, onlar da beni
göremez. Ben onları göremezsem, onlar
da beni göremez.*

Bunu kendi kendime tekrarlariken Runa içimde sızlanıyor. Onu duymazdan gelerek yırtık pırtık gömleğimi omuzlarımdan silkip çimenli zemine fırlatıyorum. Serin hava çıplak tenime çarpıyor ve iliklerime kadar işlerken ürperiyorum.

"Rhea," diye mırıldanıyor Seb ve durmadan önce onun karışık ayak seslerini duyuyorum, sürüm sessiz fısıltılarla konuşuyor.

Josh'a bir kez daha bakıyorum, fikrini değiştirmesini, bana bunu kastetmediğini umuyorum ama o sadece izliyor ve bekliyor. Gözlerimi kısa bir süreliğine sıkıp kapatıyorum, sonra pantolonumun kalan bağlarını çözüyorum ve pantolonumu indirip bacağımdan aşağı çekerek ayağımdan çıkarıp yana atıyorum.

Kıyafetlerimden uzaklaşıp derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tüm bedenimi sarsan sarsıntıyı görmezden geliyorum.

Ben onları göremezsem, onlar da beni göremez.

"Küçük kurt mu?" Darius hırlıyor. *İlgiye* benzer bir şeyle dolu, alttan alta sahiplenici bir ton taşıyan sözleri karşısında geriliyorum. Hepsi yalan.

Biraz daha uzaklaşıp kimseye bakmadan başımı gece gökyüzüne kaldırıyorum ve bedenimin gevşemesini, üzerimdeki gözleri ve duracak gibi görünmeyen sessiz hırıltıyı görmezden gelmesini istiyorum. Esinti çıplak karşılıyor, her şeyi hissetmek için çıplak. Sadece ben, ayaklarımın altındaki çimen ve bana bakan ay.

Ama serinlik vücuduma yayılırken, tenim santim santim etrafımdaki toprağa açılırken bile, bir kez daha tamamen savunmasızım, ancak bu sefer çok, çok daha kötü. Kapalı gözlerimden hala yaşlar akıyor, çenemden aşağıya ve toprağa damlarken onları durduramıyorum.

Onları durduramıyorum çünkü yalnız değilim ve Josh dışında herkes vücudumu ilk kez ihtişamı olmadan görüyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, hepsi görmemeleri gereken bir şeye bakıyor.

Derisine işlenmiş hikâyesiyle birlikte daima saklı kalması gereken bir beden.

Benim hikayem.

Korkularım. Hepsini

görüyorlar.

On iki

DARIUS

Vücudu hafifçe parıldıyor, tenini kaplayan ruhani bir ışıltı. parıltı onu yıkıyor, altında saklı olanı ortaya çıkarırken vücuduna su gibi yağıyor. Onu ilk kez çıplak gördüğümde sakladığı şeyi. Donup kalıyorum, şok olmuş gözlerim onun her santimetrekaresinde geziniyor ve tek yapabildiğim, gördüklerime inanamayarak, tek bir noktaya odaklanamayarak bakmak oluyor.

Sürüsü ve Belldame perişan bir halde, onu daha önce hiç böyle görmediklerini belirten dehşet dolu gözlerle ona bakarken, kardeşlerimin sertçe nefes alıp küfürler mırıldandıklarını duyuyorum. *Kardeşi* Josh da aynı şekilde dehşete düşmüş ama şaşırmamış görünüyor ve ben de ona hırlıyorum. Onun incindiğini hissettikçe içimde yükselen korumacı duygulara engel olamıyorum. Onu bunu yapmaya o zorladı ve şimdi de

yıkılmış gibi görünmeye hakkı olduğunu düşünüyor?

Rhea'nın tenine bakarken kalp atışlarım kulaklarımda çarparken Drax'ın içimde yankılandığını duyarak homurdanıyorum.

İnanılmayacak kadar yaralı bir cilt.

Her tarafı onlarla kaplı. Nasıl her tarafı onlarla kaplanmış?

Gözlerini açmıyor, herkesin ona, bu topraklardan sakladığı şeye bakmasına izin veriyor. Bilinçsizce yaklaşıyorum, kendime engel olamıyorum.

Köprücük kemiğinin üzerindeki küçük, beyaz çizgileri gözlerimle takip ederken yanlış hissediyorum, sanki hakkım olmayan bir şeye tanıklık ediyormuşum gibi. Gözlerim yine de göğüs kafesinin yanından başlayıp sol tarafta kalçasına doğru kıvrılan derin, kabarık yara izinde geziniyor. Sonra sağ tarafına bakıyorum, yanık izleriyle dolu, bazı yerlerde daha derin, bazı yerlerde daha açık, derisi kırmızı bir renk. Kalçalarının tepesinde krater şeklinde bir yara izi var, kalçalarının iç kısımlarında daha fazla pürüzlü, kırmızı çizgi var, bacaklarından aşağıya doğru daha fazla beyaz çizgi iniyor. bile yara izleri var, sanki keskin bir şeye basmış gibi ayak bileklerine kadar uzanıyor. Kollarında daha fazla yanık izi var, orada burada noktalar halinde ve sağ kolunun dış tarafında kalın, pürüzlü bir çizgi tüm uzunluğu boyunca uzanıyor.

Çizgi, çizgi, çizgi. İnce, beyaz, kırmızı, kalın, pürüzlü. Ne oluyor lan?

"Eklediklerini görmek ister misin?" Rhea gözlerini bile açmadan fısıldıyor ve sözlerine verdiğim tepkiyi durduramayarak irkiliyorum.

Ben, lanet Elitlerin Alfa'sı, irkiliyorum.

Kabaca yutkunuyorum, hala vücudundaki yara izlerine bakıyorum ve tenine yerleştirdiklerimi görmek istemediğimi biliyorum. Görmek istemiyorum. Düşüncesi bile sırtımı kaşındırıyor.

Gözlerini açmadı ama orada olduğumu biliyor, şimdi tam , bedenim içgüdüsel olarak hareket edip diğerlerinin onu görmesini engellerken.

Ona daha yakın olmak, onu *görmek istiyorum*. Elimden geldiğince ona yakın olmaya. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Bunu kim yaptı lan?" Sözcüklerimin hepsi kurt, öfke zihnimin ön saflarında. Kontrol edemiyorum, önümdeki manzara karşısında her şeyi yerle bir etme ve bunu ona yapanlara zarar verme isteğime engel olamıyorum. "Rhea," diye hırlıyorum cevap vermeyince. "Kim. Lanet olsun. Bunu sana kim yaptı?"

Bunlar savaşmaktan, kulübe inşa etmekten ya da odun kesmekten kalma yaralar değil. Bunlar... işkence.

Sonunda gözlerini açıyor, ölü ama acı dolu. Donuk ama ihanet dolu, savunmasız ama acı dolu ve onu koruma içgüdüsü beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Onu saklamak ve daha iyi hale getirmek için.

gözlerinden akacak bir sonraki gözyaşına kadar. Ona sadece ve sadece benim için gözyaşı döksöyledim ve bunda ciddiydim. Hâlâ da ciddiyim.

Sözlerimle gözlerine ateş geri geldi. Talebim üzerine. "Bunu bana kimin yaptığını neden umursuyorsun?"

"Küçük kurt, söyle bana." Ona dokunmamak için ellerimi iki yanımda yumruklarken kelimelerim sert, çakıllı ve zorlukla kontrol altına alınmış. Bu onun bir an duraksamasına neden oluyor. Gözleri kaybolmadan önce şaşkınlıkla doluyor.

"Hangileri?" diye alaycı bir şekilde fısıldıyor. "İstedğini seç, her birini hatırlıyorum. İlkini mi?" Bir elini kaldırıyor ve bacağının dış tarafındaki kabarık yara izine götürüyor. "Beni kafesimden çıkarmaya çalıştıklarında tekme atmıştım, bu benim ilk cezamdı. Yedi buçuk yaşındaydım. Bu mu?" Bedenim hareketsizleşirken elini kalçasındaki deliğe götürüyor. "Kaçmaya çalıştığım için başka bir ceza, dokuz yaşındaydım. Bunlar mı?" Elini yanık izlerinin üzerine koydum. "Ne kadar acıya , bayılmadan önce ne kadar dayanabileceğimi görmek için. Ve sonra ne kadar çabuk iyileşeceğimi görmek için. On dört yaşındaydım. Ve bunlar." Bana göstermek için bacağını yana kaydırды. Uyluklarının iç kısmından aşağıya doğru uzanan çizgiler, üstten başlayıp

dizlerinin altına kadar iniyordu. "Onları açık tutamazdım, bu yüzden kapatamayayım diye kesip açtılar, çünkü onları birbirine bastırmak çok acı veriyordu. On yedi yaşındaydım."

Görüşüm kararıyor. Şimdi her kelimede titriyorum, vücudum titriyor, kanım çarpıyor. Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, karanlık yükselirken etrafımda siyah bir sis beliriyor. Diğerlerinin yakın olmak istemedikleri için bir adım geri çekildiklerini hissediyorum ama Rhea? Kıpırdamadan duruyor, gözlerimin içine bakıyor. Gözleri gücüme kayarken korkusuz ve kayıtsız, başını ona doğru eğerken gücümün etrafımda şiddetle süzülüşünü izliyor.

Eli hareket ediyor, avuç içi yukarı bakıyor ve ben içgüdüsel olarak gücümün bir dalını ona doğru yönlendiriyorum, ona sunuyorum ve eline dayanana kadar elimden geldiğince sakinleştiriyorum. Derin bir nefes aldığı anda, muhtemelen benim ne olduğumu hissettiğinden daha fazla, bağlantı anında, içimde titreşiyor. Parmakları yavaşça hareket ediyor, sadece kendisinin bildiği bir senfoniye çalarken sisin parmaklarının arasına düşmesine izin veriyor. Yine de her şeyi hissedebiliyorum ve bu beni derinden sarsıyor. Acı, çok fazla ve utanç. Vücudunun çıplak olmasından utanç, herkesin görebilmesinden utanç, nasıl görüldüğünden utanç.

Onun vücuduna baktığımda utanç verici bir şey görmüyorum, güç, dayanıklılık ve cesaret görüyorum. Hayal bile edilemeyecek şeyler yaşamış bir kadın görüyorum. ve hayatta kaldı. O hala ayakta ve ben... Sanırım yanılmışım. Hayır, ben Onun hakkında yanıldığımı biliyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ne hissedeceğimi. Tüm bunlar benim için doğal değil, vücudumun ona verdiği tepkiler.

Vücudundaki izler, bir çocuk ve genç olarak neler yaşadığını, tam kontrol sahibi olmadığı kızgınlık dönemlerinde bile benden saklamak istediklerini yalanlamıyor. Kendisine yüklediği cazibeyi nasıl hissetmedim?

Elini bırakmadan önce son bir kez parmaklarıyla gücümü okşuyor ve ben de tişörtümün arkasını tutup başımın üzerine çekiyorum.

Herkes sessiz, Rhea bana şaşkınlıkla bakarken tişörtü kafasına geçirip kollarını tişörtün içinden geçirmemi izliyorlar. Yaptıklarım benim de kafamı karıştırıyor ama onu örtme, meraklı gözlerden saklama ihtiyacı beni bunaltıyor ve tutamıyorum. Üstünü örttüğümde, tişörtüm kalçalarının üstüne kadar uzanıyor, dönüyorum, ona sırtımı verirken aynı zamanda onu diğerlerinden koruyorum.

Josh, gözleri Elitlerin üzerinde, çekingen adımlarla ilerliyor. "Şimdi görüyor musun? Hayatta kalmaya çalışmaktan ve başkalarına yardım etmekten başka bir şey yapmadık." Söylediği ilk şey bu mu?

Yaptıklarından sonra mı?

Onu takip ediyorum, adımlarım ağır ve sabit. Kim olduğumu bilmiyorum. Sanki başka biri kontrolü ele almış gibi ama biliyorum ki hepsi benim. Ulaşabildiğim anda kolumu geri çekiyorum ve yumruğum yüzüne çarpıyor, tekrar ve tekrar, ona bunu yaptırdığı için, kendini bu şekilde ortaya çıkardığı için tiksiniyorum. Yere düşüyor.

Yere düşüyor ve anında üzerine atılıyorum, ellerimi boynuna doluyorum, gücüm içimden taşıyor, onu sabit tutmak için kollarını ve bacaklarını sarıyorum. Gözleri şişiyor, ağzı açık, nefes nefese ama umurumda değil. Eğildim Bu sözlerin sadece ve sadece onun için olmasını, sözlerimi olduğu gibi kabul etmesini istiyordum.

Lanet bir yemin.

"Bir daha, ama bir daha, ona bunu yaptırırsan, hazır olmadığı, istemediği halde vücudunu için onu suçlarsan, haftalarca karnını deşerim. Derini kemiklerinden santim santim sıyracağım, seni izlemeye zorlarken vücudundaki her tendonu yavaşça çekip çıkaracağım. Yapacağım.

Parmaklarınızı alıp çığlıklarınızı susturmak için yutmanızı sağlayacağım, bağırsaklarınızı tutup sizi asacağım, sadece sizi kesmek için,

Sonra kaburgalarını alıp, seni aşağıda tutmak için iğneler gibi batırmaya başlıyorum, böylece sana kendi organlarını göstermeye başlayabilirim. Sonra," diye hırıldayarak nefes alıyorum, içimdeki öfke vücudumdaki her kası yaptığı şey yüzünden titretiyor. "Kalbini alacağım ve hayatın gözlerinin önünde kaybolurken onu avucumun içinde sıkıp ezerken izlemeni sağlayacağım. Bu gördüğün son şey olacak." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzü mavinin bir tonuna dönüyor. "Beni anlıyor musun?"

Ona bunu yaptırdığı için ona kızmaya hakkım yok, benim yaptığım gibi ona fiziksel acı vermedi, onu kırbaçlamadı.

Benim yaptığım gibi. Ama onu *incitti* ve buna tahammül edemem. İçimdeki her şey buna izin vermiyor.

"Bırak onu, Darius." Rhea'nın sözlerine bakıyorum, vücudu artık silik olan işaretleri dışında zarar görmemiş. Gözleri sadece benim üzerimde, Josh'a bir kez bile bakmıyor. "Şimdi zamanı değil." Ona bakıyorum ve yüzündeki yorgunluğu, gözlerindeki acıyı ve yüzeyin altında taşan öfkeyi . Onu dinlememin tek nedeni bu, daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyorum, tenindeki izlere tanık olduktan sonra değil. Josh'a veriyorum

kalkıp uzaklaşmadan önce son bir kez sıktım.

Josh sendeleyerek ayağa kalkarken boynunu ovuşturuyor ve öksürüyor. Rhea döner ve bir kez bile arkasına bakmadan Belldame'e doğru yürür. Belldame ona sarılmaya çalışır ama Rhea ondan kaçır. Belldame bir şey söyler ve Rhea omuzları hafifçe çökmeden önce başını sallıyor, Josh önümde kalırken sürüsü ona yaklaşıyor. Rhea sürüsü yaklaştığında uzaklaşıyor ve şu anda onları yakınında istemediğini biliyorum, bunu hissedebiliyorum. Dönüp bana doğru geliyor ve birkaç adım ötemde duruyor, utanç içinde yere bakıp hâlâ boynunu ovuşturan Josh'u görmezden geliyor.

"Sarah'yı almamıza yardım edecek misin, misin?" diye soruyor, sesi donuk.

Josh ona yaklaşıyor, suçluluk duygusu gözlerini dolduruyor.

"Rhea-" Onu duymazdan geliyor, hâlâ bana bakıyor. "Yapacak mısın?"

Kardeşlerime dönüp bakıyorum, yüzleri kasvetli ama sessiz soruma başlarını sallıyorlar. Josh sonunda istediğini almıştı. "Vokheim'a geleceksin, sorularıma cevap vereceksin, sonra da Sarah tehlikedeysen onu kurtarmaya yardım edeceğiz." Başını öne eğiyor. "Tüm gerçeği istiyorum. Yalan yok, sır yok, saçmalık yok."

"Doğruyu söylediğimi nereden bileceksin ve bunun bir tuzak olmadığını, beni Yüce'lere geri götürmenin bir yolu olmadığını nereden bileceğim?"

"Bunun şu anda Higher'larla hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin onlarla ilgisi var." Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

"Eğer suçlu değilsen, Highers'a gitmene gerek yok. Onlara bildirmeden bir sürü ve yuva yarattın ama bence şu anda daha büyük şeyler dönüyor ve sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Sana güvenmiyorum."

"Ben de sana güvenmiyorum ama her ne kadar böyle olmasını istemesem de, haydutlar hakkında bir şeyler biliyor olabilirsin." Kaşları çatıldı. "Nasıl olduğundan emin değilim ama Aldus'un Eridian'da bulunduğu hafıza kristali gerçek olmayabilir. Ama orada bulundu ve eğer onu sana gösterirsem, bir şeyler anlayabilirsin ve belki de anlamlandırabilirsin. Görmek için hafıza kristalini Vokheim'a götüreceğim."

"Eğer bu kristale bakıp sana Eridian'dan bahsedersen, Sarah'yı getirecek misin?" "Eğer tehlikedeysen, evet."

Taylor endişeyle Rhea'ya bakarak, "Rhea, gidelim," diye seslenir.

Rhea ona bakıp nefesini dışarı üflüyor. Sonra daha da dikleşerek bana baktı.

"Sözünü tutman için Tanrıların huzurunda bir anlaşma yapalım derdim ama

Bunun senin için bir bok ifade etmediğini biliyoruz." Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve sisin içinden fırtına gibi geçer. Josh arkalarında ayaklarını sürüyerek ilerlerken sürüsü de onu yakından takip ediyor.

Nereye gidiyor bu?

Ağzımı açacak oluyorum ama Belldame öne çıkıyor. "Eşyalarını topluyor." Uzun sopasını önünde tutuyor ve ona dayanıyor. "Dikkatli ol, Cazier'in Varisi," diye uyarıyor. "Çünkü o bizim tek umudumuz. Tek başına mücadele edebilir, ama birlikte bunların üstesinden gelme şansınız daha yüksek. ve toprakları bir zamanlar olduğu gibi geri getirin."

"Sen bu topraklar hakkında ne bilirsin ki cadı?" Belldame ile birkaç kez karşılaştım, genellikle de onu ittifak kurmaya ikna etmek için Yüce'nin emriyle. Her zaman olduğu gibi, taşaklarımı kaynatmakla tehdit ediyor ve Yüce'nin teklifini reddediyor.

"Tanrılar hâlâ bizimle, sadece görünmüyorlar."

"Tanrılar çıldırdı," diye tükürdüm.

"miydi?" diye soruyor ve ben duraklıyorum. "Tarih öyle yazıyor."

"Birazdan öğreneceğinden emin olduğum şeyle, Alfa Darius, neyin gerçek neyin uydurma olduğunu öğrenmek üzeresin." Ne diyor bu kadın? Kadın bunamış. "Varis güçlerin gelişiyor, bunu hissedebiliyorum.

İçinizdeki güç miktarı. Yine de henüz tamamlanmadı ve tamamlanmayacak, henüz değil. Rhea'ya Tanrılar Düzlemi'nden, Vahaliel'den bahsettim."

"Bu bir efsane." Orası Eski Tanrıların görünürdeki evidir, kimse oraya gitmemiş ya da girmemiştir.

"Bu gerçek ve Rhea'yla oraya gitmeniz gerektiğini biliyorum. Eğer herhangi bir Haydutlara ve saklanan canavara karşı bir şans. Oraya gitmeli ve Tanrıların tarihini öğrenmelisin."

"Tarihi biliyoruz, binlerce yıl öncesine dayanan kayıtlarımız var. Yanlış olduğunu düşünüyorsan neden bana söylemiyorsun?"

"Tek bildiğim, iki Varis aynı anda dolaştığında ve güçleri çarpışıp yeniden birleştiğinde, Tanrılar Düzlemini ziyaret etme zamanı gelmiş demektir. Gitmelisiniz."

Kıçından konuşuyor. "Peki bu bilgiyi nereden aldın?" Gülümsüyor.

"Tanrılardan tabii ki." Gözlerimi deviriyorum.

"Eğer Tanrılar hala , neden ortaya çıkıp haydutları durdurmadılar?"

"Bunun cevabını bilmiyorum ama eğer Tanrılar etrafta değilse, nasıl Varis oldun?" Bununla birlikte dönüp Cadı Dinlenme Yeri'nin sınırına doğru yürür ve bekler.

"İyi misin, kardeşim?" Leo sessizce soruyor, diğerleri beni takip ederken yanıma geliyor.

"Bence çok önemli bir şeyi, Elitler olarak kaçırmamamız gereken bir şeyi . Bundan sonra ne olursa olsun, kesinlikle değişecek

ve Rhea'nın cesedini gördükten sonra? Sanırım en kötüsü henüz gelmedi." Çünkü eğer Highers'a gitmek istememesinin nedeni vücudundaki izlerle ilgiliyse, çalışma şeklimiz sonsuza dek değişecek. Biz

artık Yüce'lerle ittifak içinde olmayacak ve bir savaş patlak verecek.

Çünkü her ne kadar yalanları yüzünden Rhea'ya öfke duysam da, kimse benim küçük kurduma dokunamaz.

On üç

RHEA

Belldame'in evinde topladığım ufak tefek şeyleri boğazıma bir yumru oturmuş halde tek bir sırt çantasına tıktırıyorum. Midem bulanıyor, az önce yaptığım şey yüzünden vücudum titriyor. Herkesin yaptığı şeyle gördüm.

Hızla üzerimi değiştiriyorum, deri bir pantolon giyiyorum ve Darius'un tişörtünü çıkarmıyorum. Tişörtü neden üzerimde bıraktığımı düşünmek istemiyorum ama aylardır onun kokusunu hissetmediğim için çıkarmaya da kıyamıyorum. Tişörtün yakasını kaldırıyorum, sedir ağacı ve toprak kokusunun yanı sıra sadece ona ait olan güç kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum.

Ve bu bir teselli. Herkes ne olduğunu gördükten sonra bedenimi korudu. Bir dehşet, bir karmaşa, iğrenç. Değersiz.

Ama Darius'un gözlerinde iğrenme yoktu, sadece öfke vardı. Acaba sırtımdaki kırbaç izlerini görseydi, o zaman da iğrenir miydi? Kendinden iğreniyor.

Umurunda bile değil, sadece ona vermek istemediğim cevapları istiyor, ama şimdi gerçekten başka seçeneğim yok. Sarah işin içindeyken ve onu geri almak için yardım ederken olmaz.

Yatak odasının kapısı açılıyor ama arkamdaki varlığı görmezden gelerek annemin bana bıraktığı mektubu alıyorum ve dikkatlice sırt çantamın içine, kıyafetlerimin arasına koyarak güvende olduğundan emin oluyorum. Aynı şeyi Belldame'ın bana verdiği kemik için de yapıyorum.

"Milal," diye fısıldıyor Josh arkamdan ve onunla konuşmak istemediğim için geriliyorum. şu an onu yanımda bile istemiyorum.

Sessiz ol, Rhea.

"Gitmek için hazırlanalım, eğer Sarah konusunda onlardan yardım alma şansımız olursa, onu kısa sürede geri getiririz ve sonra belki srmzn geri kalanını ve sonra da Kade'i alabiliriz."

Josh'un az önce olanlar hakkında konuşmak istediğini biliyorum, endişesini ve pişmanlığını hissedebiliyorum ama şu anda bunu yapamam. Az önce yaptığım şeyi yapmam için beni suçlayarak, kendimi bu şekilde ifşa ederek bana ihanet etti. Beni Aragnis sürüsünden ilk çıkardığında Josh ve Kade'den başka kimse vücudumu görmedi ve Kade'in hafızasını bloke ettikten sonra bunu hatırladığını bile sanmıyorum.

Ancak birkaç ay sonra, kaçtıktan sonra yaralarımı kapatmayı öğrendim. Vücudumdaki izler bana yaptıklarını her gün hatırlatıyordu ve ben onların yok olmasını istiyordum. Bir şekilde onları kapatmayı başardım ve o zamandan beri de kapatıyorum.

Ve benden bunu göstermemi istedi, bunu yapmamı sağlamak için beni bildiği yerden vurdu. Ona borcumu ödeme arzumu bana karşı kullandı ve başka seçeneğim olmadığını hissettim. O benim hayatımı kurtardı. Bunu asla deyemezdim ama hissediyorum.

Ama ne pahasına?

Sarah'ya ulaşma ihtiyacını anlıyorum, öfkem ve kırgınlığım olsa bile, bunun onu delirttiğini anlıyorum, tıpkı benim Kade'e ulaşma ihtiyacım gibi. Yine de ondan bana yaptığı gibi bir şey yapmasını asla istemezdim, hele ki yaptığı şekilde. Bu yüzden Darius ona vururken onu daha önce durdurmaya çalışmadım, bir yanımda bunu hak ettiğini biliyordu, benim gibi canının yanmasını istiyordu. Onu daha önce durdurmaya çalışmadığım için pişmanlık duyacağım ama şu anda duymuyorum. Darius'un bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, muhtemelen ona vurmak için bir bahaneydi, Josh'u ilk gördüğünden beri ondan hoşlanmıyor, bu yüzden beni şaşırtmazdı.

"konuşabilir miyiz?" diye soruyor ama ben çantamı alıp yanından geçiyorum.

"Gitmemiz gerek Josh, ihtiyacımız olan her şeyin sende olduğundan emin ol." Diğerleri ön kapının yanında toplanırken ben ona başka bir şey söylemeden sırt çantamı omzuma atıp merdivenlerden iniyorum.

"Her şey mi?" Hudson endişeyle bana bakarak soruyor. Şimdi kırılma, Rhea.

"Olabileceğim kadar, her şeyi anladın mı?"

Colten kendi çantasını kaldırıyor. "Evet, taşıyabileceğimiz kadarını zaten."

"İhtiyacımız olabileceğini düşündüğüm bazı ekstra şeyler aldım." Anna bana şişkin sırt çantasını ve diğer elinde tuttuğu daha küçük bir çantayı gösteriyor. "Sen asla

Neye ihtiyacımız olabileceğini biliyoruz." Gülümsüyor, bukleleri şimdi ikiz örgüler halinde, ama karşılığında bir gülümseme toplayamıyorum.

"Bundan emin misin?" Taylor bana soruyor ve ben omuz silkiyorum. Bu konuda hiç de emin değilim. En son Eridian'da, Wolvorn Kalesi'nde bulunduğumuzdan bu yana aylar geçti ve hiçbir şey değişmedi. Sürümüz yok, Sarah yok ve Kade yok. Yardıma ihtiyacımız var ve Tanrı olsun ki bu yardımın Elitlerden gelebileceğine inanıyoruz. Eğer istemeyerek de olsa

Elitlerden yardım istemeyi dene, zaman öyle olsun. Onlara güvenmiyorum, Darius'a da güvenmiyorum ama daha fazla bekleyemem.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor Seb, kendi sırt çantasını sıkıp omzuna atarken.

Josh'un arkamdan indiğini duyuyorum. "Gitme zamanı o zaman. Gelmek konusunda emin misiniz?"

Başlarını sallıyorlar ve Belldame'in evinden ayrılıyor. Tahta köprülerin üzerinden geçerken yollar sessiz, tek yaşam belirtisi kendimiziz çünkü herkes Cadılar Dinlenme Yeri uyuyor. Buraya yakında dönmeyi umuyorum ama Vokheim'da bizi nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. Bir hata mı yapıyoruz? Bu bir tuzak olabilir, beni Yüce'lere götürmek için bir kandırmaca.

Kısa süre sonra sise ulaşıyoruz ve sisin içinden ilerliyoruz, kalp atışlarım yapmak üzere olduğumuz şey için bir çentik atıyor. Witches Rest'te iki ayı aşkın bir süre geçirdikten sonra, çantamızı kendi başımıza geri almaya hiç yaklaşamadık.

Çantamı geri istiyorum, kan dökülmesini istiyorum ve özgür olmak istiyorum.

Cebimi yokluyorum ve oradaki liman taşını hissediyorum, gerekirse kaçmak için bir aracımız olduğundan emin oluyorum.

Elitler girişten uzak dururken Belldame bizi sisin hemen dışında bekliyor, biz ona yaklaşırken gözleri hepimizin üzerinde. Darius'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, bakışları geziniyor ve araştırıyor ve bundan nefret ediyorum. Bana bakabilmesinden ve benim bunu *hissedebilmemden* bile nefret ediyorum.

"Buraya gel çocuğum," diye sesleniyor Belldame, kollarını benim için açarak. Ona doğru gidiyorum ve bu sefer kollarını bana dolmasına izin veriyorum. Onu nazikçe sıkıyorum. Ben

Bu kadını kesinlikle özlüyorum. Annem hakkındaki hikayeleri ve her şey hakkındaki bilgisi, geldiğimizden beri aklımı bir nebze olsun başımda tuttu. "Be

Dikkatli ol." Başımı salladım. "Sana verdiğim şey sende mi?" Bir kez daha başımı salladım. "Güzel, ihtiyacın olduğunda kullanmaktan çekinme."

"Yapmayacağım," diye onu temin ederim.

Yüzüme uzanıyor, kırıışmış ellerini her iki yanağıma koyuyor. "Annen seninle çok gurur duyardı." Gözlerim yanarken sertçe yutkunuyorum ama gözyaşlarımı uzak tutuyorum. "Üzülme. Bu yolda ilerlemen gerektiğinden hiç şüphem yok. al."

"Seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum ve de. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde benim için bir büyükanne gibi oldu.

"Sevgili çocuğum, sonsuza kadar değil ama şimdilik." Beni serbest bırakıyor ve ben de ona son bir kez tereddütlü bir şekilde gülümsedikten sonra dönüp Elitlere doğru yürüyorum ve diğerlerinin vedalaşmasına izin veriyorum.

Onlara ulaşırken başımı dik tutuyorum ama vücudumdaki izleri görmelerinden utandığım için hiçbirinin gözlerine bakamıyorum. Darius'un yan tarafındaki parmaklarının seğirdiğini, dişlerinin gıcırdadığını fark ediyorum ama de ona bakmıyorum. Sürümün geri kalanı gibi konuşmuyoruz, sadece sessiz kalıyoruz. ileriye doğru damlıyor.

"Hazır mısınız?" Leo bize soruyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor Colten, Hudson'a yakın durarak.

Damian bir liman taşı çıkarıyor ve biz de etrafında toplanıyoruz. Anna'ya yaklaşıp elimi hafifçe omzuna koyuyorum ve içimden sıkıca sıkıştırılma hissi geçmeden hemen önce bana başıyla bir selam veriyor.

Şimdi ya da asla.

Sert bir taşın üzerine düşüyoruz; meşalelerin titrek ışıkları, temizlenmeden önce görüşüme hafif noktalar getiriyor. Savunma pozisyonunda hızlıca etrafıma bakındığımda bir tür koridorda olduğumuzu görüyorum. Soğukluğundan ürperiyorum. Bomboş, duvarlarda meşale tutucuları dışında hiçbir şey yok.

"Bu taraftan," diye homurdanıyor Zaide ve Elitler uzun koridorda ilerlerken biz de onları takip ediyoruz ve sinirlerim yatışmaya başlıyor.

Ya bizi bir zindana götürüyorlarsa? Hala orada olduğundan emin olmak için cebimdeki liman taşını yokluyorum.

"Batı kanadındayız, bizden ve birkaç kişiden başka hiçbir Elit'in bu geçmesine izin verilmiyor. Şimdilik varlığınıza ne kadar az haberdar olurlarsa o kadar iyi," diyor Damian.

Çünkü burada sadece bu adamlarla yalnız olmak rahatlatıcı. Runa içimde kıpırdanıyor ve onu sakinleştirme ihtiyacı hissetmiyorum. Ben de sakin değilim.

Darius tek kelime etmeden, menteşeleri gıcırdayan bir kapıyı açıyor. Kapıyı takip ederek ortasında büyük bir masa geniş bir odaya giriyoruz. Yanan bir şömine, etrafındaki üç kanepeler ile odaya sıcaklık katar. Yere desenli büyük, kırmızı halılar serilmiş ve

Duvarlara asılmış, Elitlere benzeyen resimleri görünce dudaklarım kıvrılıyor.

Diğerlerinin ağırlığını üzerimde hissederken onlardan birine yaklaşıp yüzlerini tarıyorum. Tanıdığım bir erkeğin üzerine gelince yüzüm anında soluyor. Keskin bir nefes alıyorum, karanlık gözlere bakarken vücudum geriliyor.

Hatıralar tehdit ediyor, sonra da beni yutuyor. Hiçbir şey yapmadığı halde yüzünü saygı duyulacak bir şeymiş gibi duvarda görmek midemi bulandırıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, anılardan uzaklaşıyorum ve açık yeşil gözlerle bağlantı kurduğumda adımlarımı durduruyorum. Darius benimle resim arasına bakıyor, Kaşları çatılıyor, sorunumun ne anlamaya çalışıyor. Yanından geçiyorum ve sürümün geri kalanını takip ederek buradaki büyük masaya oturuyorum. Almak

Çantamı omzumdan indirip yanıma koyuyorum, sandalyemde öne doğru kayıyorum ve ellerimi uyluklarıma koyuyorum.

Elitler diğer tarafta oturuyor, Darius ise tam , Eridian'da birlikte oturduğumuz son zamanın aynadaki görüntüsü gibi bir koltukta oturuyor. Benim sürüm bir tarafta, Elitler diğer tarafta.

"Konuş," diyor Darius. Tek bir kelime. Tek bir emir.

Koltuğumda rahat etmeye çalışıyorum. "İlk olarak ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi." Göt herif.

"Eridian," dedi Leo sonunda. "Oradan başlayalım."

"Hayır." Olmuyor, henüz değil.

"O zaman yerden başla," diye Darius, omuzlarını yuvarlarken yumruklarını masanın üstünde sıkıyor.

"Seçkinler ve Yüksekler hakkında ne biliyorsun?" Gergin bir sessizlikten sonra sonunda soruyorum. Derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum, her an bir şey fırlayacakmış gibi odaya bakıyorum. Burada kendimi güvende hissetmiyorum ama zaten bir an bile kendimi gerçekten güvende hissettiğim olmamıştı.

Aklıma Darius'un yanında uyanmanın nasıl bir his olduğu geliyor ve bu düşünceye hemen bir son veriyorum.

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" Damian'ın kaşları çatıldı ve koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Biz Yüce Efendiler tarafından Vrohkaria."

Başımı sallıyorum. "Elitler Varisleri yakalamak için yaratıldı," diyorum onlara.

"Bu saçmalık," diye bağırıyor Leo ve ben irkilmemi zorlukla bastırıyorum. Ben de kenar, bugünün olaylarıyla çok benekli.

Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Konuş. Şimdi," diye Darius, vücudu gergin.

Derin bir nefes alıyorum. "Eminim hepinizin bildiği gibi, bir zamanlar Vrohkaria'nın bir kralı vardı. Annem bana Varis tarihimizle ilgili hikâyeler anlatırdı, nasıl var olduğumuzu. Canaric kurtları böyle yaratıldı, biz Varisler." Darius'a bakıyorum. "Kral öldüğünde, hayır ölmedi, öldürüldü, işte o zaman Yüce'ler iktidara geldi. Kralı ve eşini öldürenler Yüce'lerdi."

Darius, "O zamanki Yüce'ler, Vrohkaria onların ölümleri yüzünden kaos içinde olduğu için iktidara geldiler, onları öldürdükleri için değil," diyor. "Toprakların dengeye, insanların istikrara kavuşmasına yardımcı olacak ve onları koruyacak bir otoriteye ihtiyacı vardı. güvenli."

Öyle mi? Ve bak bu saçmalık bizi nereye getirdi.

"Hayır, onlar Yüce oldular çünkü küçük bir grup insan onları soğukkanlılıkla öldürmeye, kurtarıcı gibi davranarak Vrohkaria üzerinde otorite olmaya karar verdi," diye açıklıyorum. "Kıskanıyorlardı, kral ve eşinin sahip olduklarını istiyorlardı, gücü, kontrolü, ama daha da önemlisi, onların çocuğunu, bir Varisi istiyorlardı. Bazıları özel muamele görürken diğerlerinin görmemesinin adaletsizlik olduğunu düşünüyorlardı. Bunun adaletsiz olduğunu düşünüyorlardı. Bu yüzden krala ve eşine yaklaşmak için planlar yaptılar, rüşvet verdiler ve ellerinden gelen herkesi tehdit ettiler; Wolvorn Kalesi'nde yıllarca onlarla birlikte kaldılar. Güvenlerini kazanmak için onca zaman harcadılar, ancak bir gece onları öldürdüler ve bunun bir Zahariss Varisi olan çocukları tarafından düzenlenen bir suikast girişimi olduğunu söylediler. Uydurdular Çocuklarının toprakların tek hakimi olmak istediği ve ailesini öldürmeden önce delirdiği gibi saçmalıklar. Bu da çocuklarını hedef haline getirdi ama daha da önemlisi Zahariss Varisi'ni hedef haline getirdi." Gerçeği, Zahariss soyu boyunca herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir aktarılanları dinlediklerinden emin olmak için aralarına bakıyorum.

"Topraklar şok oldu, krallarını ve eşini seviyorlardı, aynı zamanda Vrohkaria ve Zahariss'in Varisini de seviyorlardı. Ancak kaçtığında bu kısa sürede bir ava dönüştü ve Yüce'ler onu yakalayamayınca Elitler'i kurdular ve o hiçbir yerde bulunamadı. Yıllar sonra, saklandığı yerden çıktıktan ve topraklar boyunca kovalandıktan sonra, artık canına tak etmişti, yaptıklarına karşı öfkesini ve kederini daha fazla tutamadı. Hepsinden intikamını almak için Wolvorn Kalesi'ne döndü, onu avlayan ve söylenen yalanlara inanan herkesten. Ailesinin intikamını almak için saldırıya geçti ve bu girişiminde masum hayatlar kayboldu. Birçok kişiyi öldürerek

Suçlu olmayan masumlar, topraklar onun anlatılanlara, dengesiz ve tehlikeli bir Varis olduğuna inandı."

"Ya da Varisler'de söylendiği gibi güçten delirdi." Damian'ın sözlerine düz bir bakış atıyorum.

"Sözlerinize dikkat edin, iki Varis'in huzurundasınız ve eğer bu kadar dengesizsek, boğazınızda bir bıçak bulabilirsiniz." Damian diyor ki Ama Darius'un omuzları sertleşmeden önce küçük bir sırtışı yakaladım. Devam ediyorum. "Kız o zamanki öfkesiyle üç Yüce'yi öldürmeyi başardı ama sonunda yakalandı ve götürüldü. Nereye? Kimse bilmiyordu.

Cazier'in Varisi çoktan avlanmış ve bastırılmıştı. Kırk yaşına kadar Üç yıl sonra Zahariss'in bir sonraki varisi geldi. Küçük bir köyde, bir dişi bir yavru doğurdu ve Elitler onları sürüklemeye çalıştı, ancak dişi çocuğuyla birlikte onlardan kaçmayı başardı. Birkaç yıl sonra, Cazier'in Varisi bir Alfa'nın eşinden doğdu. Alfa kaçmalarına yardım etti ve eşi ile oğlunun nerede konusunda işbirliği yapmayı reddettiği için öldürüldü. Elitlerin sayısı giderek artıyordu ve Yüce'nin emriyle ne zaman yeni bir Varis ortaya çıksa onları avlardı. Varislerin saklanmaktan başka çaresi yoktu."

"Bu kadar güçlülerse onları nasıl yakaladılar?" Jerrod soruyor. O da Zaide sessizce yanında otururken kollarını masaya dayayıp öne doğru eğiliyor, odağı sadece bende.

"Terbiyum."

"Bu sadece bir metal," diye alay ediyor Damian.

"Varisleri etkileyen bir metal, ama kimse nedenini bilmiyor. Kral ve eşi tarafından kullanılmaları yasaktı. Ama Yüce'ler yönetimi ele geçirince buna izin verdiler."

"Ve bu metal bir Varisi tutabilecek tek şey mi?" Bu Leo'dan geldi.

"Metal, kurdun dışarı çıkmasını engelliyor ve iyileşmeni önemli ölçüde yavaşlatıyor." Hepsi geriliyor ve gözleri benden ayrılmayan Darius'a doğru bakıyorlar.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı Damian.

"Rhea'nın söyledikleri doğru. Wolvorn Kalesi'ndeki yaraları iyileşmiyordu, eğer yaralarını çıkarmazsak ölecekti. Demir kelepçelerin içine yerleştirilmişlerdi."

"Sebastian," diye tıslıyorum ona, Darius'un tüm vücudu kaskatı kesilirken. Bunu bilmelerine gerek yok.

Omuz silkiyor. "Bilmeleri gerekiyor. Seni öldürmeye ne kadar yakın olduklarını bilmeleri gerekiyor."

"Yüksekler karar verdi, Seb," diye düzeltiyorum, buna gerçekten inanmasam da, ama Darius'un demire terbiyum aşılandığını bildiğini de sanmıyorum.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Taylor, gözleri sert. "O." Darius'a doğru başını sallıyor ve ben tereddütle ona bakıyorum, ne göreceğimden emin değilim.

Gözlerinin ardında bir fırtına var, burun delikleri alevlenirken yumrukları masanın üstünde kenetleniyor. Biz birbirimize bakarken diğer Elitler de ona dikkatle bakıyor ve gözlerinde bir şey parlıyor, acı verici bir şey. Pişmanlık belki? Ama Darius'un böyle bir şey hissettiğini sanmıyorum. Eğer öyleyse bile artık çok geç. Ama Taylor haklı, beni kırbaçlamasının açtığı yaralar neredeyse beni öldürüyordu.

Boğazımı temizliyorum ve başka tarafa bakıyorum, ilgimi hak etmiyor. "Dediğim gibi, metal iyileşmeyi yavaşlatıyor ve kurdunu çağıramıyorsun. Sahip olduğun tek şey gücün ama o da gittiğinde hiçbir şeyin kalmıyor."

"Ama Wolvorn Kalesi'ndeki salonda gücünü kullanmayı başardın." Jerrod dirseklerini masaya dayayarak başını öne eğiyor.

"Varis gücümü yedi yaşımdan beri hissediyordum ama bastırmıştım. Salonda olanlardan sonra..." Küçük bir nefes veriyorum, yüzeyin hemen altında olsalar bile hissettiğim duyguları onlara daha fazla göstermeyi reddediyorum. Patlamayı bekliyorlar. Bu düşünce büyümü bozuyor ve onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Beni geride tutan şeyi bıraktım. O ani güç patlaması, bir süreliğine onu kullanmam için yeterince güçlüydü." Onlara gücümün nasıl hızla tükendiğini ya da onu kontrol edemediğimi söylemiyorum, bunu bilmelerine gerek yok.

"Bana ne yaptın?" Darius başını soru sorar gibi eğerek soruyor. Kaşlarım çatıldı. "Kalede."

"Gücümün senin içine girmesi ve kurdunun onu yemesi dışında hiçbir fikrim yok." Masanın etrafındaki herkes bize kocaman gözlerle bakarken omuz silkiyorum.

"Darius'un kurdu senin gücünü mü yedi? Ne oluyor lan?" Leo'nun nefesi .

"Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama kurdum onun gücünü içine çektiğinde sanki her şeyin kilidi açılmış gibiydi. İşte o zaman her şey daha netleşti," diye mırıldanıyor Darius, bana dikkatle bakarak.

"Bekle." Daha dik oturuyorum. "Ne demek daha net?"

"Varis olduğumu hatırlayamıyordum." Ne? "Güçlerin zihnimi temizledi ve her şeyi hatırladım. Cazier'in varisi olduğumu."

Eğer bunu yaparsam... "Kade," diye fısıldıyorum ve çantama bakıyorum. "Ya ben de aynısını Kade'e yaparsam?"

Darius bana, "Kade ailesiyle birlikte, o iyi," diyor ve başım tekrar ona dönüyor.

"O *güvende* değil," diye *ters* ters bakıyorum ona. "Hafızası yanlış. Söyledikleri, düşündükleri, hepsi yanlış."

"gereken yerde, ailesinin yanında."

"Ben onun ailesiyim!" Başımı sallıyorum, saçlarımın dalları yüzüme düşüyor. "O bok parçaları onu hak etmiyor."

"Onlar senin de ailen, bana söylemediğin bir şey var," diye karşılık veriyor Darius.

"Neden sana söyleyeyim ki?" Tükürdüm.

"Otorite ben olduğum için, yargılanacak ve ceza alacaktınız."

"Sanırım *cezamın* karşılığını verdim," diye homurdanıyorum ve omuzları geriliyor. Öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. "Kade'in kafası karıştı. Sanırım onun anılarıyla oynadılar. Eğer seninkileri temizlediysem, belki aynısını ona da yapabilirim."

"Damian homurdanıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum "Elitlerin Varisleri avlamak için yaratılmış olmasına imkân yok. Seçkinler Varisleri korumak için buradalar.

Vrohkaria toprakları."

Ona homurdanıyorum. Bu ileri geri konuşma bizi hiçbir yere götürmüyor ve onlar da bizi dinlemiyor. "Güç dalgalanmalarıyla toprakları dolaşıyorlar

Highers cadıları scry yaparken. Yaratık aramıyorlar, Varislerden güç arıyorlar, bir isabet elde edene kadar bekliyorlar ve sonra sizleri gönderiyorlar. Yüceler her seferinde bir yaratık değil de bir Varis olmasını umuyor. Ve hepiniz bir Varis yakalayıp onları Yüce'lere geri götürmek eğitildiniz, değil mi?"

"Eskiden bir Varisle karşılaştığımızda ne yapmamız gerektiği konusunda eğitilirdik." Zaide homurdanıyor, şimdi de masanın üzerindeki bıçağı temizliyor. "Ama uzun yıllardır hiç kimse görülmediği için bir Varis'le karşılaşma konusunda endişelenmemize gerek kalmadı ve Elitler sadece boyun eğdirmek için eğitildi, öldürmek için değil."

"Ve onları Highers'a geri mi götüreceksin?" Onlara hatırlatıyorum. Sessizlikleri sorumu yanıtlıyor. "Şimdi ne yapacaksınız?" Ona soruyorum ve sonra Darius'a bakıyorum. "Eğer Varisler tehlikeliyse Charles seni neden öldürmedi? Kararsız mı?"

Darius isteksizce, "Charles'ın benim için kendi kullanım alanları var," diye cevap veriyor.

"Kullanmak mı? Yani Vrohkaria'nın korunması için bir Varisi hayatta mı tutuyor? İnsanlar ne diyecek?" Küçümsüyorum. "İnsanlara çocukken ne kadar kötü Varisler'e öğretilmesini talep eder. Ayrıca onlara ne kadar dengesiz oldukları da öğretiliyor ve eğer Yüce Tanrıların duası yerine eski Tanrılara, kurt Tanrılara taparlarsa cezalandırılıyorlar. Eğer Varisler bu kadar kötüyse, Charles neden seni hayatta tuttu ve öğretmeye devam ettiği zehir yüzünden insanların gazabını göze aldı?" diye alay ediyorum. "Ne lanet bir şaka."

"İnsanlar mutlu değil, elbette. Bunu anlıyorum," diyor Leo yavaşça. "Ama Elitlerin Varisler için avcı olduğu saçmalığını hiç anlamıyorum. Buna inan."

"Ben de öyle," diye katılıyor Damian.

"Benden gerçeklerimi paylaşmamı istiyorsunuz ve bir kez daha ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorsunuz. Bütün bunların anlamı ne?" Öfkelendim. "Hepinizin

uyanın ve neler olduğunu görün. Bu şekilde eğitildiğinize göre bir yerlerde bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmeniz gerekirdi. Zihinleriniz yalanlarla zehirlenmiş, tıpkı diğer herkes gibi."

"Hayır, biz sadece annenin çocukken uydurup sana anlattığı lanet olası hikayelere aldanmıyoruz," diye hırlıyor Damian bana ve ben de ayağa kalkıyorum. Ellerimi masaya koyduğumda varis işaretlerim belirdi.

"Annemi ağzından tut, köpek, yoksa onu dikerim," diye hırlıyorum, Runa içimde yankılanıyor.

"Yolumuza devam edelim," diye sözümü Zaide, ben öldürücü gözlerle Daman'a bakarken. "Yoksa hiçbir yere varamayız."

Josh tarafından koltuğuma geri çekilene kadar Damian'a bakıyorum.

"Devam edelim, onları bu konuda ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok."

"Buraya bunun için geldik, değil mi? Ne istiyordun?" Bağlantıyı tekrar kurdum ve beni tuttuğu yerden silkelenerek kurtuldum.

Bağlantı kesiliyor ve ben Darius'a dönüyorum, o da dar aralıklardan Josh ve bana bakıyor. "Özel bir konuşma yapmayı kes yoksa aranızdaki kan bağıni keserim."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve dudaklarımı ona doğru sıyrıyorum. Josh'ın yaptıklarından sonra bile bunu istemiyorum. Bir bağıın daha kopmasına sanmıyorum.

Darius sadece bakışlarımı tutuyor ve sırtıyor, benden en ufak bir tehdit görmüyor. Öfkelandim ve tekrar oturdum. Kendi kendime homurdanıyorum.

Tanrım, bu uzun bir gece olacak.

On dört

RHEA

Josh, "Aragnis sürüsünden başlamak muhtemelen daha iyi olur," diye araya girince ellerimi birbirine kenetliyorum, trnaklarm derime batyor. "En baştan başlamak için."

Bunu gerçekten yapıyor muyuz? "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?" Bu soru Damian'dan geldi.

"Ne işe yarayacak ki?" Israrak karşılık veriyorum.

Darius öne doğru eğilmiş, dirseklerini masaya dayamş ve ellerini çenesinin altında birleştirmiş. "Biz zaten biliyoruz ki, senin bir ritüel yapmadğın için Çocukken rogues. Bir yetişkin olarak bunu yaptnz mı?" "Hayır, yapmadım."

"Eğer yapmadysan-

"Haydutlarla hiçbir ilgim yok," diyorum kararlı bir şekilde, bakışlarını tutarak. Herhangi bir yalan, herhangi bir aldatma için yüzümü taryor, ama hiçbirini bulamayacak. Ellerini çenesinin altında sıkarken çenesi kenetleniyor, bana öyle derin bakıyor ki gğşmde bir sıcaklık hissediyorum.

"Tanrılar zerine yemin et," diyor ve ben şaşkınlğımı gizliyorum.

"Zahariss ve Cazier üzerine yemin ederim ki bu haydutlara sebep olacak hiçbir şey bilmiyorum ve ," diye cevap veriyorum hemen. Hiç tereddüt etmeden.

Bir duraksama ve sonunda başını sallıyor. Rahatlayarak sandalyeme yığıldım. Bana inanıyor. *Sonunda.*

"Ona inanıyor musun?" Damian sorar ve diğer Elitler cevap için Alfa'larına bakarlara.

"İstiyorum."

Leo, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, bu da başka bir yalan olabilir," diyor. "Peki bundan benim çıkarım ne olacak?" Kollarımı kavuşturup Leo'ya ters ters bakıyorum.

"Bu konuda ona inanıyorum." Darius'un ses tonu sert, kıpırtısız ve alttan alta bir uyarı içeriyor. Ne için, emin değilim.

"Bu, hafıza taşının yanlış olduğu ve üzerinde oynanmış olduğu anlamına gelir. soru, nasıl? Nedenmiş o? Wolvorn Kalesi'nde suçlandığınız her şeyi gözden geçirirsek, kimlerin sizi suçlamak için bir nedeni olduğunu bulabiliriz. Sizi suçlu göstermek için bir kristal üretin," diyor Leo.

Başımı eğiyorum. "Bunu kimin yapacağını sana hemen söyleyebilirim." "Kim?" diye soruyor.

"Highers." Sessizlik. "Daha spesifik olarak Higher Charles ve sonra ailem."

Zaide homurdanırken Damian onun sözlerine gülüyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Yüce Tanrılar seni neden umursasın ki?"

"Charles ailenizin sizin için seçtiği vasilerinizden biri değil mi? Higher Warden ile birlikte?"

"Müdür mü?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Onun kim olduğunu bile bilmiyorum." Sonra dudaklarım aralanıyor. "Ailemin Charles'ı vasim olarak seçmesi bir hataydı, bedelini hepimiz ödedik."

"Bunu daha fazla açıklamanız gerekecek," diyor Darius. "Ne olursa olsun gerçeği öğrenmeye çalışıyoruz. Birkaç kişiden daha fazlasını vermelisin cevap olarak kelimeler."

Nereden başlayacağımı düşünerek parmaklarımı masaya vuruyorum. Bunu yapmak bile istemiyorum ama buradayız ve başka ne seçeneğimiz var? Yükseklerle ve Elitlere karşı altı kişi intihar demektir, bırakın Vrohkaria'daki bir numaralı hedef, hain olarak etiketlendi. Eğer onları kendi tarafımıza çekemezsek her şeyi kaybederiz. Şimdilik sadece Sarah'ı almak için olsa bile.

Buraya gelmemizin doğru bir karar olup olmadığından emin değilim ama onların yardımını kazanmak için bunu yapmak zorundayız. Başka kimse yok.

"Charles ailemin çok iyi bir arkadaşıydı. Kendimi bildim bileli buralardaydı. Hepimiz ona güvenirdik. Babam ona yardım bile etti. daha yüksek olur."

Darius, "O yüzlerce yıldır bir Higher," diye .

"O zaman ailemin onunla arkadaşlığının ne kadar uzun biliyorsun. Onlara sırt çevireceğini bilmiyorlardı."

"Nasıl?" Darius sorar.

İçimi çekiyorum, ahşap masanın damarlarına bakıyorum. "Bana söylenene göre Aragnis sürüsü binlerce yıldır Varisler ürettiyormuş. Benim annem de bir Varis'ti, uzun zamandır öyleydi, bildiğim en uzun süredir. Yedinci yaş günümünden önce, her zaman yaptığım gibi evimizin arkasındaki ormanda oynamak için dışarı çıktım ve giderken lesia çiçekleri topladım. Ama bu sefer, duymamam gereken bir şey duydum," diye boğuluyorum, anılar beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Boğazımı temizliyorum. "Evin içinde iki kişi vardı.

Ormanda, pelerinleriyle gizlenmişlerdi. Anneme ulaşma zamanının geldiğini, hemen harekete geçmemiz gerektiğini söylediler. Anlamadım ama kaçtım. Korkmuştum. Eve geri koştum ama beni duydular ve kovaladılar. Ne olduğunu duyduğumu biliyorlardı.

tartışıyorlardı. Sadece ağaçların arasından bir kurt çıktığı için kaçabildim, geçmeme izin verdi, benimle hiç ilgilenmedi. Bunun yerine, kaçtığım kişilere doğru gitti ve eve gidip duyduklarımı anneme anlatmamı sağladı."

Kimse konuşmuyor ve ben yukarı bakıyorum. Darius hareketsiz, başını bana doğru eğerken gözleri keskin. ifade tarif edilemez, düşüncelere dalmış, gözleri bulutlanmış.

"Varisler yavru olarak doğar," diye soruyor Zaide ve ben başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Ben doğmadım." Onların şaşkın bakışları arasında devam ediyorum.

"Birkaç gece

Daha sonra Charles hem Highers hem de Elites ile geldi. Babam henüz eve gelmemişti, ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Annem ve ben onları defetmeye çalıştık ama çok kalabalıktılar ve çok güçlüydüler. Ben sadece bir çocuktum. Çocuktum.

Sonunda annemi benden uzaklaştırırlarken bayıldım ve bodrumumda uyandım. Tek başıma. Terbiyumla aşılınmış demirden bir kafesin içinde."

Çantam yanımda rahatsız edici bir şekilde kayıyor Colten uzanıp masanın üzerindeki elimi sıkıyor. Uzaklaşmadan önce ben de sıkıyorum.

"Evinizde mi?" Zaide homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ Darius'un artık kararmış olan gözlerinde. "Size orada neler olduğunu anlatmama gerek yok. Hepiniz vücudumu gördünüz, terbiyumla bir kafeste olmanın nasıl düzgün iyileşmeme izin vermediğini ve hepinizin yara izlerine neden olduğunu gördüm." Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Kafes sadece demir olsaydı, üzerimde bir iz olmazdı ama bunu istemediler ya da bir Varis'in ne kadar çabuk iyileşir." Görüşüm dalgalanıyor ve için hızla göz kırpyorum. "Size söyleyeceğim şey, Higher Charles'ın, birkaç Elit'in ve ailemin üyelerinin de bu işin içinde olduğudur. Bodrumumda kapana kısılmıştım, bir daha asla

Josh beni bulup on sekizinci yaşı günümde hemen önce kaçmama yardım edene kadar ayrılmadım."

"Ama bunu neden yapsınlar ki?" Leo yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle sorar ve Damian kaşlarını çatarak masaya bakar.

Odanın karşısındaki şömineye bakıyorum, kelimelerim dağılıyor. "Ben bir Varis'in kızıydım, bir sonraki Varis ben olacaktım. On sekizinci doğum günümde işaretlerimin ortaya çıkacağı anı bekliyorlardı, çünkü güçlerimi tamamen ortaya çıkaracağımı biliyorlardı. Babamla birlikte annemin ölümü konusunda da benimle alay ettiler, suçu bana attılar çünkü annemi almayı planladıklarını duymuştum." Darius'a bakıyorum, gözlerimdeki acıyı saklamaya çalışıyorum ama başaramadığımı biliyorum. "Sana ailemin benden çalındığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Bu eninde sonunda olacaktı ama kulak misafiri olduğum şeyle planlarını hızlandırdım. Orada yıllarca... *eğitim gördüm*," diye tükürüyorum dişlerimi sıkarak. "Beni her emirlerine itaat etmeye, onların kullanımı için güçlü çocuklar yaratmak üzere yetiştirilmeye hazırladılar. Ya da daha spesifik olarak, Charles'ın kullanımı için."

Darius aniden ayağa , kaşları birbirine çarparken sandalyesi yere düşüyor. Ani hareket karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum, midemde bir endişe dönüyor. Sonra *yalanlarım* için bana fırlatacağını bildiğim saçmalıklar karşısında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kelimeleri bekliyorum, Sarah'yı geri kazanma umudumun alev almasını bekliyorum.

Yine de hiç gelmiyor, sadece ürkütücü, gergin bir sessizlik. Gözlerimi yavaşça açıyorum ve ellerini iki yanında kavuşturup çözerek adım atmaya başlamasını şaşkınlıkla izliyorum. Adamlarına bakıyorum, onlar da ona ne olduğunu bilmedikleri belli olan geniş gözlerle onu izliyorlar.

"Devam et," diyor Darius, sesi hırıltının biraz üzerinde, şimdiye kadar duyduğum en derinden.

Ellerimi kalçalarımaya götürüyorum, dudaklarımı ıslatırken bacaklarımaya gömüyorum. "Uygun gördüğü süre boyunca sırtüstü yatacaktım. Kuzenim Patrick, Charles'ın içime girmesini kolaylaştırmak için bekâretimi yırtarak beni alıştırma şerefine nail olacaktı." Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Beni eğitmek için yaptığı yardımın biriydi, beni ilk kullanan kişi o olmalıydı. Vücudumu kullanacağı, istismar edeceği ve kıracağı tüm yolları bana anlatmayı severdi. Mükemmel küçük oyuncağım. O iğrenç aletini içime sokabilmek için yıllarca beklemişti. On sekiz yaşımaya kadar buna izni yoktu. Yine de ağzımı kullanmasına engel olmadı." Sesimin titremesini, vücudumun titremeye başlamasını görmezden geliyorum ama onlar

Biliyorum. İşte buradayız, zavallı Rhea'nın acıklı hikâyesini dinliyoruz, sırf beni inciten kardeşim Josh'un eşini geri almasına yardım için. Tüm bunların acısı şimdi hoş karşılanıyor, belki beni yutar ve bir daha asla hissedemem.

"Rhea?" Colten hüzün dolu bir sesle soruyor, yavaşça gözlerimi kırıştırmak başımı ona çeviriyorum. Hudson bir elini onun kalçasına koyuyor ve parmak eklemleri bembeyaz, sıkıca kavradığını görüyorum.

Darius'a dönüp bakıyorum, volta atmaya bırakmamış ama şimdi tenini koyu bir buğu kaplamış gibi görünüyor. "Boğulacaktı kadar beni dövdü," diye devam ediyorum. "Bu bile onu durdurmadı. Uyandığımdaya siki hala ağzımdaydı ya da beni becerdiğine dair kanıtlar vardı.

Orada." Adamları ona dikkatle bakarken Darius olduğu yerde durur, göğsü hızla inip kalkarken etrafını koyu bir sis kaplar. "Hatta Wolvorn Kalesi'nde bana hâlâ sahip olabileceğini, bunun için sabırsızlandığını hatırlattı."

"Sanırım bu kadar yeter," diyor Leo, Darius neredeyse olduğu yerde titrerken, buğusu bir öfke nehri gibi teninde gezinirken. O kızgın mı

Bunu ona söylediğim için mi? Yoksa bedenimi gördükten sonra sözlerimin yalan olduğunu inkâr edemediği için mi kızgın? Sonunda gözlerimi Darius'tan Leo'ya çeviriyorum.

"Patrick'in bazen bir arkadaşını, özellikle de bir Elit'i nasıl alaşağı ettiğini de bilmek ister misin?" Sesim çatlıyor. "Ağzımla nasıl sırayla oynadıklarını, kendi zevkleri için vücuduma nasıl dokunduklarını ve sonra ona daha fazla yara izi eklediklerini?" Damian'a bakıyorum. "Yine, gururla ilan ettiğin o Elit onuru nerede?"

Sertçe yutkunuyor ve ben gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, vücudum kontrolsüzce titrerken onların dokunuşlarını hâlâ hissedebildiğim terli tenimi ovmaya çalışıyorum. "Artık yeter Rhea, sanırım anlıyorlar," diye fısıldıyor Josh ve beni vücudumu onlara göstermeye ikna ettiğinden beri ilk kez ona bakıyorum.

Gri gözlerindeki endişeyi görmezden geliyorum, bunları konuşmanın beni nasıl etkilediğini herkesin görebileceğini görmezden geliyorum. Ama sonra içimde öfke yükseliyor. Bunun beni nasıl etkilediğini gösterdiğim için kendime, onlara söylemekten başka çarem olmadığını hissettirdikleri için onlara ve buna neden olduğu için Josh'a.

Bana inanmadığı için Darius'a, yaptıkları için Higher'lara, Elitlere, aileme.

"Duymak istedikleri buydu, değil mi?" Josh'a çıkıştım. "Bana yapılanları onlara gösterdikten sonra bilmelerini istediğin şey buydu. Tek verdiğim daha fazlasıyken bana 'daha fazla yok' deme! Daha fazla, daha fazla, fazla." Son sözlerimle masaya vuruyorum ve ayağa kalkıyorum, sandalyemi geriye itiyorum ve nefeslerim düzensizleşirken gücümün içimde kontrolsüzce aktığını hissediyorum. "Hak eden herkese elimden gelen her şeyi veririm. Sarah'yı almamıza yardım etsinler diye vücuduma ne yaptıklarını onlara gösterdim, çünkü benden bunu istediniz. Eridian'da kalmayı ve diğerlerine yardım etmeyi, onları getirmeyi ve bir tür hayatları olduğundan emin olmayı kabul ettim çünkü

sen, Kade ve Cassie için en iyi karardı. Bir eve ve istikrara ihtiyaçları vardı, biz de kaldık. *Ben* kaldım. Ne zaman yeni biri gelip bana dokunmaya çalışsa, tek yapmak istediğim kaçmak ve asla geri dönmek olsa da yapamadım çünkü onların da bizim kadar Eridian'a ihtiyacı vardı. Elimden gelen her şeyi yaptım ve her zaman daha fazlasını yaptım, ne kadar istemesem de, ruhum bizi güvende tutmak için almak zorunda kaldığım ölümler için ne kadar ağlasa da, ama hepsi bir *hiç* uğrunaydı." Darius'a bakıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor ve onları öfkeyle siliyorum, şimdi hareketsiz durup sadece bana kendime hırlıyorum. Gülüyorum ama zayıf bir kahkaha.

"Ölü Topraklar'a girip hepinizi öldürmeyi planladığım gün mü? Bunu Eridian'ın sırrını korumak için yaptım, sürümü korumak için. Yüce'ler ve Elitler onları yere geri sürükler." Taylor'ı işaret ediyorum. "Bir Elit'in içkiyi fazla kaçırdıktan sonra öldürdüğü bir kadının cinayetini onun üzerine yıkmak istediler ve kadın onun tekliflerini reddetti. Taylor kadını kurtarmak için devreye girdi ama artık çok geçti ve Taylor kadını öldürmekle suçlandı. Onu ölüme mahkum edeceklerdi. Kaçtı ve Eridian'a geldi." Anna'yı gösteriyorum. "Kan Cadısı, işte bu. Tehlikeli biri değil ama isterse olabilir. Eridian'a, kısa bir süre kaldığı bir kasabada bir direğe bağlanarak terk edildikten ve haftalarca kendisine taş atıldıktan sonra geldi. Tek yapmak istediği

Annesi hasta olduğu ve elindekilerle onu iyileştiremediği için yeni şifa malzemeleri deniyordu. Yolculuğu göze aldı ve haftalarca tacize uğradı, sonra annesi öldü çünkü iyileştirici malzemelerle zamanında ona geri dönemedi. Eridian'a kaçtı."

Seb'i gösteriyorum. "Eşine tecavüz edip öldürmekle suçlandı ve eşinin ailesi onu neredeyse öldürüp boş bir kuyunun dibinde çürümeye terk ediyordu,

Yapmadığı bir şey yüzünden. Kaçtı ve Eridian'a geldi." Hudson'ı işaret ediyorum, ellerim titriyor, bedenim içimden akan her şeyle titreşiyor. Durduramıyorum. "Bir sürü istemedi, bir sürü ilan etmek istemedi.

Higher'lara ev sahipliği yapıyordu ve yalnız bir kurttu. Kendine ait bir yer yapmak istiyordu. Hayatta seçimler. Yüce'ler bunu kabul etmediği için, birlikte kalacağı bir sürü seçmezse onu zorla hapsetmeye çalıştılar. O da Eridian'a kaçtı." Colten'ı işaret ediyorum. "Ailesi onu ölüme terk etti çünkü erkekleri kadınlara tercih ediyordu ve soylarında yavrular yaratmak için bir kadınla yatmayı reddetti. Bir Elit olmak için geçiş törenine katılmadı çünkü zar zor hareket edebiliyordu ve kendi kanında boğuluyordu.

kendi babası. Eridian'a kaçtı." Nefeslerim hızlanıyor, tam nefes almakta zorlanıyorum ama durmuyorum. "Sybill ve Sam, onları her gün döven Sam'in babasından kaçtılar. Oscar'ın babası evlerinde başka kadınları becerirken Oscar ve Katy bir dolaba kilitlenir, sonra da Katy'yi taciz etmek istediğinde onu dışarı sürüklerdi. Sarah." Gözyaşlarımdan arasından gülüyorum ama kendi kulaklarıma doğru gelmiyor. İçimde akıp giden tüm duyguların çok ötesindeyim, çok fazla hissediyorum, çok fazla nefret ediyorum, çok fazla acı çekiyorum. Lanet olsun. Çok fazla.

"Sarah. Kendi sürüsü tarafından defalarca uyuşturuldu ve tecavüze uğradı ve biz onu öğrendiğimizde, onu *kurtarmak* ve Eridian'a getirmek için bir plan yapıldı. Eridian'da yaşayan herkes göz göre göre canavarlardan kaçtı." Sonra Josh'a bakıyorum, seçilmiş kardeşime. "Josh sürümden kaçmama yardım etti, beni bodrumda tutulduğum kafesten çıkardı. Mutfığa gittim ve babamın yedinci yaş gününden önce bana verdiği bıçağı gördüm. Gördüğüme inanamıyordum ama sanki bana rehberlik ediyor, ya şimdi ya hiç diyor ve bana ihtiyacım olan umudu veriyordu. Ondan geriye kalan tek şeyi hızla almak gibi ani bir karar verdiğimde,

İşte o zaman Kade'i gördüm." Ayaklarımın üzerinde sallanırken hıçkırıklara boğuluyorum, büyüm şiddetle dönerken uyuşukluk bedenimi sarıyor. Josh sürünün geri kalanıyla birlikte ayağa kalktı ve bana doğru uzandığında elini itip geri çekildim, bana dokunmasını istemiyordum. *Kimsenin* bana dokunmasını istemiyorum.

"Kade, annem ve babam tarafından büyük bir sevgiyle yapılmış olan aile yemek masasına zincirlenmişti, yarı ölüydü, açlıktan ölmek üzereydi ve boşluğa bakıyordu. Josh ve ben onu zincirden kurtarmayı ve yanımıza almayı başardık. Kuzenimi canavarların eline bırakamazdım." Yaralı bir hayvan gibi boş bir ses çıkardım. Darius'a doğru baktığımda gözleri endişeyle doluyor ve bu beni güldürüyor. Gülüyorum, gülüyorum ve gülüyorum. "Ama zaten olan , değil mi?" Elitlerin her birinin gözlerinin içine bakıyorum, ta ki buz mavilerim bir kez daha taze yeşile düşene kadar. "Ölü Topraklar'a Elitler'le birlikte geldiğinde beni zorladın. Ve sonra biz

açığa çıktı ve sürüm bölündü, yavrular annelerinden alındı, ikisi öldü ve Kaden sadece ona zarar verecek ve onu kullanacak insanların elinde. Ailemin soyundan gelen bir Varis üretilip üretemeyeceğini görmek için kadınlara tecavüz etmesini istiyorlar. Bir *Varis* soyu. O doğduğunda benimle alay ettiler, onu alaşağı ettiler ve beni bir şeyler yapmaya zorladılar yoksa ona zarar vereceklerdi."

Masadan uzaklaşıyorum, gücüm yüzeye çıkarken oda sarsılıyor, buz mavisi dallar etrafımda kontrolsüzce sallanırken işaretlerim titreşiyor. Ateş sönüyor, boş sandalyeler havada uçuşuyor ve görünmeyen bir rüzgar odanın içinde dolaşırken duvarlara çarpıyor. Omuzlarım sert bir şeye değene kadar geri çekilmeye devam ediyorum, gücümün ne yaptığından emin değilim ama içimdeki her şey huzursuz ve *vahşi olduğu* için umursamıyorum.

Öfkeli.

"Hepsi bir hiç , değil mi?" Hepsi bana, gösterdiğim zayıflığa bakarken başımı sallayarak bağıyorum. "Çünkü bu Şu an neredeyiz? Sarah kuzenimle, Kade ailesiyle, sürüm ise kim bilir nerede. Daha fazla ceset yığılıyor, haydutlar daha kötüsü ve tüm Vrohkaria benim yaptığımı düşünüyor!" Çığlık atıyorum. "Charles ailemle birlikte hayatta olduğumu biliyor ve ben ne yapacağım!?" Beni ele geçirene kadar durmayacak ve bu bir seçenek değil. Mirasçılara neden kafayı taktığını bilmiyorum. Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Ailemi neden öldürdüğünü biliyorum. Ben gittiğimden beri yavruları ailelerinden aldı, varis olma özellikleri olup olmadığını görmek için. İstedğini elde etmek için bana yaptığı gibi onları da eğitti. Ve ben sadece saklandım, kendi yavrularımı korumak için.

Kıçım güvende!" Başımı geriye atıp duvara çarpana kadar saçlarımı çekiyorum ama acı hissetmiyorum. "Ve siz de orada öylece durdunuz, lanet Elitler, Vrohkaria'nın koruyucuları, bunlar burnunuzun dibinde olup biterken defalarca. Sonra da bizi Wolvorn Kalesi'ne götürdün. Siktirin gidin!"

Hırıltılı bir sesle, kelimeler boğazımda düğümlenerek. "Hepinizi sikeyim."

Yenilgiyle arkamdaki duvara yaslanıyorum, nefesim sık ve hırıltılı, yeterince hava almadığımı biliyorum, doğru düzgün nefes almadığımı biliyorum. Gücüm azalıyor, hava durdukça bedenime geri dönüyor. Mobilyalar yere düşüyor ve odada tam bir sessizlik oluyor, sadece birkaç iri göz.

Josh oturduğu yerden fırlıyor, önüme geçerken yüzü bulanıklaşıyor. Ağzı hareket ediyor ama şey duymuyorum, sadece siyah noktalar görüşümü kaplarken sessizlik.

Bildiğim bir sonraki şey, odanın eğildiği ve zeminin bana doğru koştuğu, yüzümün doğrudan taş zemine doğru gittiği. Kaybetmeden hemen önce

Bilinç, yumuşak, siyah bir sis beni kaplıyor, dünyayı tamamen siyaha çeviriyor ve beni almasına izin veriyorum.

Umarım beni boğar da bir süreliğine huzur bulabilirim.

OceanofPDF.com

On beş

DARIUS

Rhea'nın uyumasını izliyorum, göğsü aldığı her nefeste inip kalkıyor. Ona bakarken içimde bir ses gümbürdüyor. Çok küçük, çok kırılgan görünüyor. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor.

Bize anlattığı her şey, söylediği her şey... Arka dişlerim birbirine sürtündü. Yalan söylemiyordu, doğruyu söylüyordu. Bunca zamandır doğruyu söylüyordu.

Yıllar boyunca pek çok şeyi görmezden geldik, Yüce'lerin emirlerini yerine getirdik, cadıları bize bir yön gösterdiğinde emrettikleri yere gittik. Soru sormadan takip ettik. Artık öyle değil.

Highers'ın silahı olmaktan hoşlanmadım, sadece küçüklüğümden beri bana aşılana şeyi yapmak istedim. Vrohkaria'yı, insanları korumak. Yol boyunca bunu ne zaman gözden kaçırdık? Elitlerimi koruyucu olarak tasarlamıştım ve körü körüne takip ederek ve soru sormayarak başarısız olduk.

Eğer Rhea'nın bize anlattıklarına göre yaptıkları ve halen yapmakta buysa, Yüksekler yönetmeye uygun değildir. Bu nasıl devam edebilir? Ben nasıl

bu kadar kayıtsız kaldın?

Öfke içimde kabarıyor ve gücüm ellerimden dışarı çıkıyor. Ona bakıyorum, eklemelerimin üzerinden ve parmaklarımın arasından akmasını izliyorum.

Yaptığım ya da yapmadığım şeylerden sonra bir Varis olmanın ne faydası var?

Hayatım boyunca kurt Tanrıları hakkında bilgi edindim, metinleri ve eski parşömenleri okudum, Cazier'in delirdiği söylense de onları hep merak ettim. Ama Wolvorn Kalesi'nden beri daha derine daldım, öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Artık okuduğum her şeye güvenemeyeceğimi biliyorum. Ne de olsa tarih her zaman galipler tarafından yazılır.

Rhea'ya tekrar bakıyorum, içimden başka bir ses çıkıyor. Bu endişe ve haklılık. Onu yatağında, odamda, evimde görmek, bu koşullar altında bile, olması gerektiği gibi hissettiriyor. Onun yakınımda ve benimle olması uzay bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey yapıyor. Ya da hiç hissetmek istemediğim.

Neden onu burada tutma ihtiyacı beni bu sahiplenmeyle dolduruyor? Onun kokusunun benimkine karışmasını, iç içe geçmesini istiyorum. ve kokumuz *bizim* olur. Daha fazla bir şey, baş döndürücü, tatlı ve ağır bir şey.

İkimizden birinin tek bir kokusuyla diğerleri kime olduğumuzu anlayacaktı. Ben istesem de istemesem de, o istese de istemese de, artık ona aidim. Ölü Topraklar'dan beri, hatta belki de bize daha önce anlattıklarından beri ona aidim.

İç çekiyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum, uyuyamıyorum ama yine de izlemek, iyi olduğundan emin olmak için uyanık kalmak istiyorum. Onu görmeden bu kadar uzun süre geçirdikten sonra gözümün olması. Onu gördüğümde şok olmuştum.

Aragnis sürüsünün yakınlarında karşılaştık ama beni daha çok şok eden şey, o zamandan beri yemek odasında söyledikleri oldu. Bize söylediklerinin gerçek olmasını hiç beklemiyordum. Hiç düşünmedim, hiç hayal etmedim.

Yere yığıldığından beri öfke içindeyim ve onu yakaladım, gücümle sardım ve odama getirdim. Çocukken katlandığı onca şey, kaybettiği onca şey... Hepimizin sıçıp batırdığını söylemek yanlış olmaz.

Berbat ettim.

Elimdeki kırbacı düşünmek, vücudunun bir başka vuruşa hazırlanırken nasıl gerildiğini, her vuruştan sonra sırtının nasıl eğildiğini, irkildiğini ve sallandığını düşünmek bile duvarda bir delik açıp öfkeyle karşıya geçme isteği uyandırıyor. toprakları.

Ve sonra kendime öfkelen dim.

başka kimsenin suçu değil. Elitlerin Alfa'sı olarak ona inanmadım, onu dinlemek istemedim, o lanet hafıza kristalinden sonra olmazdı. Annemin ve küçük kız kardeşimin haydutlar tarafından öldürölmesine duyduğum üzüntü muhakeme yeteneğimi gölgelemişti ve bu yüzden gerçeğı göremiyordum. *Onun gerçeğini.*

Artık ona inanıyorum. Sözlerine, hayatta kalmak için yaptıklarına, *nasıl* hayatta kaldığına. Manipüle etme konusunda ne kadar yetenekli olsunlar, kimse ondan dökölün duyguları taklit edemez. Her birini iliklerime kadar hissettim.

Yıllardır Highers'ın kaprislerinin kuklası olduğumu ve bana yalan söylendiğini bildiğim için öfkem dinmiyor. Öyle olmadıklarını biliyordum.

Vrohkaria için en iyisi, beyan ettikleri vergiler ve rogarlardan beri sığınmak için kaleye kimseyi almamaları. Ben sadece zulümlerinin ne kadar derin olduğunu hayal edin.

Rhea uykusunda inliyor ve başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Güzel yüz hatları acıya benzer bir şeyle bükölümüştü. Sandalyedeki yerimden kalkıp sessizce yatağın etrafından dolanıyorum ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yanına oturuyorum.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. uykusuz geceler. Nasıl olduğunu sorduğumda Anna'ya göre neredeyse hiç.

oldu. Sonunda bana istemeye istemeye işlerin nasıl olduğunu anlattı. Onun da yemek yemediğini, kendine bakmadığını biliyorum ve onu suçlayabilir miyim? Ama ben

Yemek yediğinden, uyuduğundan ve ona yardım edeceğimden emin olun. Hoşuna gitse de gitmese de. Benden nefret edebilir ve anlamsız görünen pek çok şey için ona kızgın olabilirim, ama sen bizim olduğumuz şeyden kurtulamazsın ve bu benim avantajıma olacak.

Beni düşmanı olarak görüyor olabilir, bazı açılardan hala öyleyiz ve ona karşı hiçbir şey olmaya hakkım olmadığını biliyorum, ama imkansız olana kadar bana bağlı kalacak.

Bencilim, bunu hak etmiyorum ama başka bir seçenek yok, buna izin vermeyeceğim.

Bu düşünce kaşlarımı birbirine yaklaştırıyor, ama onu itmek yerine bu sefer biraz kabulleniyorum.

İçimde acı veren bir şeyi harekete geçiren bir sızlanma onu terk ediyor. Tam olarak duyamadığım kelimeler mırıldanıyor, ben de biraz daha yaklaşıyorum.

"Lesia çiçekleri." Öne doğru uzanıp nazik bir parmağımı yanağına dokunduruyorum ve dokunuşumla onu yatıştırıyorum. Drax yüzeye çıkıyor ve ben onun altındaki kurdu hissedebiliyorum, birbirlerini selamlıyorlar, rahatlatıyorlar. Anında rahatlıyor, iç çekerek

ve daha derine gömülmek. Kokumun içine. Bundan gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarımı gevşek saçlarında gezdiriyorum, geriye doğru çekiyorum.

ve ipeksi saç tellerinin parmaklarımın arasından geçtiğini , her şeyi tekrar yapmadan önce.

Bir inilti, o kadar yumuşak ki ondan geldiğini zar zor duyuyorum ve elim hareketsiz kalıyor, bakışlarım onu uyandırıp uyandırmadığımı görmek için yüzünde, ama güzel, buz mavisi gözleri kalıyor

Gizli. Ben de devam ediyorum, elimi saçlarından boynuna doğru götürüyorum, nabzını hissediyorum, parmaklarımın altında sabit ve rahat. Acaba o bunu daha önce Eridian'da birçok kez yaptığımı fark eder. Beklerdim

Odasında uyuyana kadar gizlice içeri girer, uzak duramazdım ve şimdi olduğu gibi yatağa oturur ve ona dokunurdum. Bunu yapma ihtiyacı inkar edilemezdi, tıpkı şimdi olduğu gibi. Ona olan takıntımdan hiç haberi yoktu. Belki şimdi bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Rhea gün doğmadan birkaç saat önce çıkıp kokumun kalmadığından emin olacağımı, kendi odama gideceğimi ve aşağı inmeden önce onun uyandığını duyacağımı bilmiyordu. İlk başta çok kızmıştım.

Ya biri ona saldırmaya kalkarsa? Ama şimdi biliyorum ki içten içe onun için bir tehdit değildim ya da en azından olmamalıydım.

Yaptığım şeyden sonra ikimiz de bu varsayımda yanıldık.

Kapı sessizce çalınınca kaşlarımı çatarak onu çok ihtiyacı olan dinlenmesinden alıkoyacak birine meydan okuyorum. Rhea'ya son bir kez bakıp ayağa kalkıyorum ve sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Josh diğer tarafta duruyor, elini yine kapıyı çalacakmış gibi kaldırıyor ama ben elini kenara itip sessizce hırlıyorum. Konuşmak için ağzını açmaya başladığında, elimi göğsüne koyarak onu geri itiyorum, çok da nazikçe değil ve karşı duvara çarpıyor. Küçük pislik kafasının hâlâ omuzlarının üzerinde olduğuna şükretmeli.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum ve koridorda ilerleyerek oturma odasına giriyorum, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi beni takip ettiğini biliyorum. Odanın arka tarafındaki masadan tahta bir fincan alıp ağzına kadar bal likörü ile dolduruyorum, ona bir tane uzatmıyorum.

Sikilebilir.

Ateşe doğru ilerliyorum ve oradaki sandalyelerden birine oturuyorum, bir içki alırken bacaklarımı önüme açıyorum, mindere yaslanıp gözlerimi kapatırken boğazımdan aşağı kayan tatlılığın tadına bakıyorum.

Josh'un oturduğunu duyuyorum, gerginliğini hissediyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Ne istiyorsun lan?" tek başına bana gelmesi ya aptalca ya da cesurca. Özellikle de kafasını Keep duvarlarıma asmak istediğimde. Nefes almasını sağlayan tek şey Rhea.

İstesem de de küçük kurdum beni ele geçirdi. "O iyi mi?" diye soruyor.

"Olacak."

"Bana vurduğun için seni suçlamıyorum, lanet olsun, hayatı söndürdüğün için," diyor uzun bir aradan sonra.

"Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil," diye ama onun morarmış yüzünü görünce içimde bir tatmin duygusu oluşuyor.

"Bildiğinden şüphem yok, ama o senin için ne ifade ediyor?" Sorusu karşısında kaşlarımı kaldırarak gözlerimi açıyorum.

Ona söylememiş.

"Bu seni ilgilendirmez." Bana bunu sormaya hakkı yok ve benim de ona söylemeye niyetim yok. Şüphelenseler de kendi kardeşlerim bile bilmiyor.

Kendi iç çekişini serbest bırakıyor ve ben de gözlerimi ona dikip kaşlarını çatarak ateşe bakmasını . "Ona inanıyor musun?" diye soruyor, bakışları hala alevlerin üzerinde.

"" diyorum ona, bir yudum daha alırken gözlerim şömineye gidiyor, odunların çıtırtısını dinliyorum.

Nefesi bir anda kesiliyor ve ellerini gezdiriyor. "O iyi bir kadın," diye mırıldanıyor ve ben geriliyorum, gözlerim uyarmak için ona kayıyor.

"Onu istiyor musun?" Soruyu neredeyse hırlayarak soruyorum, bedenim Rhea için ne anlama geldiğini umursamadan hemen orada boğazını kesmeye hazırlanmak için kilitleniyor. Şu anda ona kızgın olsa bile.

Geniş, gri gözleri bana bakıyor ve sonunda sözcükleri çıkarana kadar kekeliyor. "Sikeyim hayır. Hayır, , hayır." Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kimse ona sahip olduğu için şanslı olmayacağından değil, o harika biri." Kaşlarımı çatıyorum, içimde sahiplenme duygusu yükseliyor. "Tanrım," diye iç geçiriyor, "bu hiç iyi gitmiyor." Koltuğunda arkasına yaslandı.

Kaşları birbirine yaklaştı. "O benim kız kardeşim gibi, kan olmayabilir ama birbirimize kardeş gibi davranıyoruz. O benim için önemli."

Gözlerim kısıldı. "Yine de kendini bize açmasına izin verdin, onu buna zorladın. Ona ne söylediğini duydum." eğiyor, utanç yüzüne yayılıyor. Güzel, bu pislik yaptığı şey için kendini bok gibi hissetmeyi hak ediyor.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Burada kötü adamlar olmadığımızı görmenizi ve bize yardım edebileceğinize dair umut verecek herhangi bir şeye ihtiyacımız vardı. İstemese bile, yaptıklarınızdan sonra bile bitti." Ellerini kucığında yumruk yaptı. "Seçkinler ve Yüce'lerle kıyaslandığımızda biz bir hiçiz, girişeceğimiz herhangi bir şey intihar olurdu, öfkemi Rhea'ya yönelttikten sonra bunu çok geç fark ettim. Yardıma ihtiyacımız vardı, onun da yardıma ihtiyacı vardı ve o anda aklıma gelen tek yol buydu. için."

"Başka yollar da olabilirdi" diye çıkışıyorum ve kaşlarını kaldırma ona geliyor.

"Seni ikna etmek için yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Wolvorn Kalesi'nde dinlemedin, Eridian'da da dinlemedin. Artık bizi *duymanın* bedeli çok ağır, özellikle de Rhea için," diye mırıldanıyor ve omuzlarım kilitleniyor. "Bunu ona ben yaptım ve her ne kadar sen Şimdi ona inanın, bize inanın, acaba maliyeti onun için çok mu fazlaydı?"

ayı, kendimi boş ver. Benimle bir daha konuşmazsa hiç şaşırırmam." Kelimeleri acı içinde çıkıyor. Güzel.

"tercih ederim." Ondan nefret ediyorsa daha iyi.

"Aramızda bir şey yok, onu sahiplenmene gerek yok, ama biz yakınız, ya da...öyleydik."

"Aletini ona soktun, onu tekrar istemeyeceğin ne malum?" Bu düşünceyle gözlerim kararıyor, Drax içimde hırlıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Bakışlarımı boş tutuyorum ve o da . "Bir kerelik bir şeydi ve bunu onun için yaptım. Tanrım, çok az bir şeydi. Hızlıca girip çıktım."

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. "Bana sadece sikini ona soktuğunu ve bu kadar olduğunu mu söylüyorsun?" Eğer bu piç ona zarar verirse...

"Öyle de denebilir, sanırım." Oturduğu yerde kıpırdanıyor, rahatsız. "Onunla ilgilendim, nazik davrandım ve hepsi bu. Bu işin bitmesini istedi ve bunu yapmam için bana güvendi, ben de yaptım. Bunun için üzgün değilim, nedeni bunun kendi seçimi olmasını istemesiydi.

Yapabilir. Higher'ların ya da ailesinin onu bulacağından ve bu seçeneğin elinden alınacağından korkuyordu. Ona nasıl yardım edemezdim?"

Elim fincanın etrafında kenetleniyor, bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

tecavüze uğramaktansa onu seçti. Ben olmalıydım, benim olmalıydı ve bu seçimi ikimizin de elinden aldılar.

"Onun için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor.

"Bana kardeş sevgisinden daha fazlası gibi geliyor."

Başını sallar. "Tanrı aşkına. Öyle değil, onu o şekilde görmüyorum. O benim kız kardeşim gibi. Bir daha asla böyle bir şey yapmam, o istese bile.

Ben. Özellikle de şimdi." Bakışları tekrar ateşe dönüyor ve ben satır aralarını okuyorum.

Görünüşe göre Sarah'dan beri değil. Wolvorn Kalesi'nde onu nasıl izlediğini, babasıyla birlikte Yüce'lerin önünde dururken gözlerindeki çaresizliği gördüm. Onu kaçırın sürünün etrafında olmaktan korktuğunu sanıyordum. Şimdi farklı görüyorum.

Bir içki daha alıyorum, bakışlarım hâlâ yüzünün yan tarafında, sikiinin kızın yakınında olduğu düşüncesiyle yüzümü yırtmamaya çalışıyorum.

"Rhea tanıdığım en güçlü insan ama şu anda kendinden fazlasına ihtiyacı var. Onu eski sürümüzden ilk kurtardığımda berbat haldeydi.

Kanlı, kesik, yanık, kesik, zayıf, güçsüz." Titrek bir nefes veriyor, gözleri bulutlanıyor. "Yaralarını anlatmaya devam edebilirim, vücuduna koydukları her bir lanet izi ayrıntılarıyla anlatabilirim. Sen sadece sonrasını gördün, ben ilk elden gördüm. Yine de dimdik durdu, Kade'i kollarında tuttu ve Aragnis Sürüsü'nden kaçarken hayatta kalmamıza yardım etmek için öldürdü."

Vücudum onu bu şekilde düşününce kontrolsüzce tepki veriyor ve göğsümde bir hırıltı oluşuyor, zar zor yutkunabiliyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Onu bodrumda nasıl buldun?" Öfkemi ve pişmanlığımı yatıştırmaya çalışarak ona soruyorum.

"Şans eseri oldu," diye iç geçiriyor. "Tamamen şans eseri. Ben bir , ailem ben küçükken öldürüldü ve ben hep Rhea'nın ailesinin evindeydim. Beni yanlarına aldılar sayılır ama evlerinde kalmadım. Başka yetimlerle yaşadım ama o evi kendi evim gibi biliyordum. Paul, Aragnis sürüsüne Alfa Derrik ve eşinin Rhea'yla birlikte öldüğünü söylediğinde perişan olmuşum. Onlar benim seçilmiş ailemdi ve

Sanırım birlikte geçirdiğimiz zaman için beni de seçtiler. Rhea'nın on sekizinci doğum günü yaklaşıyordu. Yıllar sonra hala onların kaybının yasını tutuyordum, bu yüzden eski evlerine gittim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece onlara tekrar yakın olmak istemiştim. Bodrum katında Rhea'yla oynamak için gizlice çıktığımız küçük, uzun bir pencere vardı.

Alfa Paul eşyalarını oraya koymuştu çünkü o evden hiçbir şeyin çıktığını görmemiştim. Belki onlardan bir şey bulabilirim diye düşündüm, saklayabileceğim küçük bir şey." Başını sallarken elleri titriyor. "Onun yerine Rhea'yı buldum."

Fincanımı tek seferde boşaltıyorum ve onu dinliyorum, bana eski sürüsünde, evinde olanları dinliyorum ve duvarların içime kapandığını hissediyorum.

Hızla ayağa kalkıp bir içki daha almaya giderken öfkem bir kez daha kabarıyor.

Devam ediyor. "Bir kafesin içindeydi, çok karanlık olduğu için anlayabildiğim kadarıyla kanlar içindeydi, sadece bir masanın üzerinde küçük bir fener vardı. İlk başta kim olduğunu bilmiyordum, şok olmuştum, Alpha Paul'ün orada biri olduğu için utanmışım, anlamamışım. Bir mahkûm muydu? Bir sürü üyesi cezalandırılıyor mu? Anlamamışım.

Ama kim olduğunu görmek istedim ve pencereyi açıp içeri girmeyi başardım.

Sessizdi, hava boğucu bir şekilde durgundu, sanki ölüm orada oyalanıyordu.

Kafesteki kişi hareket etmiyordu ve bana tepki vermedi.

hiç bir varlık yok. Sadece yerde hareketsiz yatıyorlardı. Öldüklerini düşündüm.

Sonunda parmaklıkların yanına gidip çömelene kadar, *yıllardır* ölü olduğunu düşündüğüm birini gördüm."

Bir büyük içki daha dolduruyorum, tekrar doldurmadan önce bir seferde deviriyorum ve geri dönüyorum. Josh'un gözleri , anılarına kilitlenmiş durumda ve ben sadece Rhea'nın o anda nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum.

On sekiz yaşında, yıllarca bir kafeste kilitli kalmış. Hikayesi, bodrumda kalışıyla ilgili uyuyor.

"Parmaklıkların arasından uzanıp onu hafifçe sarsarak uyandırmayı başardım. Sanki ilk başta beni görmemiş gibiydi, gözleri ölü, soğuk ve çok fazla acıyla doluydu. Sonra adımı fısıldadı ve gözlerinden yaşlar döküldü ve onu oradan çıkaracağıma yemin ettim. Nasıl hayatta olduğunu anlamıyordum, neden bize öldüğü söylendi, neden bir kafesin içindeydi?" diye homurdanıyor, vücudu geriliyor. "O anda bunun bir önemi yoktu, sadece onu oradan çıkarmam gerekiyordu. Sonraki iki hafta boyunca onu olabildiğince çok ziyaret ettim ve işte o zaman bana her şeyin boka sardığı gece neler olduğunu anlattı. Her şeyi bilmesem de, hikayenin tamamını ondan öğrenene kadar yıllar geçecekti. Yemek odasında size anlattıklarının bir kısmı benim için de yeniydi, nasıl..." Sözüünü kesiyor ve parmaklarını fincanımın etrafında sıkılaştırıyor.

Ona nasıl tecavüz ettiklerini. Aletlerini istemedikleri yerlere nasıl soktuklarını, ona dokunmaması gereken ellerle nasıl dokunduklarını.

Yakında, kendi kendime düşünüyorum. Aletlerini ve parmaklarını vücutlarından çıkaracağım.

"O çocukken tanıdığım Rhea değildi," diye devam ediyor. "Kaygısız, zeki, dünyayı o kadar merak ederdi ki beni yeni şeyler keşfetmeye sürüklerdi. Onun ışığını ondan aldılar ve onu karanlıkla, acı ve ıstırapla lekelediler."

Rhea eskiden miydi? Işık ve kahkaha dolu? Annem ve Isabell gözümün önünden geçiyor. Onlar da böyleydi, Isabell bile, o kadar gençken. Haydutlar onu öldürmeden önce masumiyeti saf ve sıcaktı ve artık üzerimde sürünecek ya da sırtıma tırmanıp oynamamı isteyecek küçük bir kız kardeşim yoktu.

Onu geri almak için her şeyimi verirdim, Rhea kendini geri almak için her şeyini verir miydi?

"Nasıl dışarı çıktın?" Ailemle ilgili anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak ona soruyorum.

"Ekin tarlalarımızdan birinde yangın çıkardım, söndürmek için gereken sürünün çoğuna sahip olacak kadar büyüktü ve Alfa Paul ile ailesinin dikkatini çekip evi terk etmelerini sağladım, onlar da terk etti. Hemen içeri girdim, doğruca bodruma indim, masanın üstündeki anahtarı aldım ve onu dışarı çıkardım. Merdivenlerden çıkıp bodrum kapısından girene kadar Rhea Kade'in orada olduğunu fark etmedi. Ben onu görmedim bile. Zincirlerini çıkarıp evden gizlice çıktık ve Aragnis bölgesinin sınırına doğru ilerledik. İşte o zaman iki Aragnis muhafızıyla karşılaştık. Onlarla elimden geldiğince dövüştüm ama benden çok daha güçlüydüler. Rhea birinin arkasına gizlice yaklaşıp bıçağını boğazına sapladı, diğeri kaçtı. Bu onun ilk cinayetiymiş, hayatta kalanların ilkiydi."

"Kaç kişiyi öldürdü?"

Gözlerini bana dikti. "Onu yargılama, aldığı her can onu hayatta tutmak ya da Kade, Cassie ve beni yaşatmak içindi. İkimiz de yapmamız gerekeni yaptık. Ölü Topraklar'da Bora'yı size gönderdiğimiz zaman da dahil." I
Bunu artık biliyorum.

İkisinin de bana anlattıklarından ve kendi gözlerimle gördükten sonra onu yargılamıyorum. Hayatta kaldığı için onu suçlayamam ve vahşi, küçük kurdumun yapması gerekeni yapmasından dolayı içimden geçen gurur duygusunu inkar edemem. Bana ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalmak için.

En azından Solvier'in benimle Eridian dilinde konuştuğunda söylediğine göre, Tanrılar tanışmamızı böyle istemişti. Bana onu koruyacağımı söyledi.

her ne pahasına olursa olsun yapmam gerekene hazırlanmak için. O zaman anlamamıştım, hiçbir şey düşünmemiştim.

Şimdi her şeyi anlıyorum.

"Cassie kim?" Bu ismi Eridian dilinde hiç duymamıştım.

"O Kade'in eşi idi." Yavrunun mu? "O öldü. Rogures." ondan kaçırdım.

"Sadece," diye ediyor Josh, dirseklerini dizlerine dayamış bana bakarken. "Ona zarar verme, artık değil." Gerginleşiyorum, gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Wolvorn Kalesi'nde onu kırbaçladın, kızgınlık döneminde ona yardım ettikten sonra bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Anladığından emin değilim.

vücuduna yaklaşmana izin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, ama ben biliyorum. Eğer onu önemsiyorsan-"

." O benim Tanrılar gönderilen saplantım. Benim sorumluluğum. Dilimden dökülen yalanı görmezden gel.

"Elbette, yapacağız," diye alay ettikten sonra iç çekip sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onu bayıltana kadar kırbaçladıktan sonra seni gördüm. Vücudun sakın kalmıştı ama gözlerin düşüncelerini ele veriyordu.

onları sakladın. Nefes aldığından emin oldunuz, işiniz bittiğinde hala hayatta olduğundan emin oldunuz. O an seni öldürmek istedim, hâlâ da . Zehirli dillerden çıkan yalanlar yüzünden ona bunu nasıl yapabildin? O tanıdığım en iyi insan. Ailem, kız kardeşim, en iyi arkadaşım ve tek yaptığı başkalarına yardım etmek ve kendisi için hiçbir şey yapmadı. Onun konusunda sana güvenebileceğimi bilmem gerek."

Bir içki daha alıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Tam olarak ne yapacağım konusunda bana güveniyorsun?"

Çenesi titriyor. "Onu tekrar incitmemek, her zaman onun sözlerine inanmak ve ona yardım etmek. Sen bir Varissin, ikiniz de öylesiniz ve bu konuda ondan daha çok şey bildiğinden şüpheleniyorum, en azından gücün söz konusu olduğunda."

Gözlerindeki kararlılığı görerek beni izlemesini izliyorum, eğer hayır dersem arka cebinde taşıdığını bildiğim bıçağı kınından çıkaracak ve kazanamayacağını bilse de beni öldürmeye çalışacak. Rhea insanlara böyle yapıyor, onu korumak için hayatlarını ortaya koymalarını sağlıyor, Onları korumak için yaptığı gibi. Herifin cesaretine hayranım ama neyse ki etrafında onu koruyacak insanlar olduğu için minnettarım.

"İncitecek bir şey yapmayacağım," diye isteksizce itiraf ettim. Onu bir daha asla kırbaçlamayacaktım, etine asla zarar vermeyecektim, asla kesmeyecektim, asla dilimlemeyecektim, asla ona böyle acı vermeyecektim.

"Ama ona zarar vermenin başka yolları?" Merakla başını eğiyor.

"Hoşuna gidiyor," diye sırtıyorum, bir içki daha alıyorum.

"İğrenç, bunu bilmeme gerek yok." Başını sallar. "Yine de onun pantolonuna girmeye çalışmanı izlemek eğlenceli olacak. Taşaklarını keserdi." "Benim de yöntemlerim var." Ve yapıyorum. Ellerimi ona sürdüğümde bir su birikintisine

dönüşüyor,

İkimiz de istesek de istemesek de sahip olduklarımızı inkâr . Birbirimize bağlıyız, bu yüzden bunun getirdiği bazı şeylerin tadını çıkarabiliriz.

"Ona karşı dikkatli ol, Darius," diye uyarıyor ve ses tonu karşısında burun deliklerim alevleniyor. Kiminle böyle konuştuğunu sanıyor? "Bunu söylediğim için beni öldürür ama bu noktada ona yardım edebilecek tek kişi sen olabilirsin.

Dışarıdan sert görünebilir ama seni içeri aldığında, duvarları yıkıldığında, onun gerçekte nasıl biri olduğunu göreceksin. Gerçekten acı çekiyor, kimsenin bilmesine izin vermeyeceği kadar. Onu yeterince tanıyorum.

aptalca bir şey yapmaktan ya da kendini uzak tutuyor. Eğer Darius'u kapatırsa, hepimiz onu kaybederiz. Bunu istediğini sanmıyorum.

Sen?"

Hiçbir şey söylemiyorum ama küçük pislik bunu istemediğimi açıkça görebiliyor. Görüldüğünden daha dikkatli, tıpkı Zaide gibi.

"Tüm bunları size hep birlikte çalışıp sadece Sarah'yı değil, sürümüzü de geri alabileceğimiz umuduyla anlattım. Artık ne yaptığınızı bildiğinize göre Yüce'lerle ilgili ne yapmayı planlıyorsunuz bilmiyorum ama onun kan peşinde olduğunu bilin, hepimiz öyleyiz. Rhea şu anda benden nefret ediyor, eğer bedeli hak ettiğim şeyse neden benden daha fazla nefret etmesin, aynı zamanda onu Yüce'lerden kurtarma şansı da var. Ona sahip olamazlar, Darius."

"Yapmayacaklar." Kendi kendime yemin ediyorum ve birbirimize bakarak gerçeği kendisinin görmesine izin veriyoruz.

Adam memnun bir şekilde başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Umarım bu sefer yeminini tutarsın, Darius, çünkü eğer onu ele , her şey biter." Başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben kendi düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Birkaç ay içinde her şey değişti. Zaide'nin de doğruladığı gibi Elitler görünüşe göre Varisleri avlamak için yaratılmışlar, Yüce'ler de artık rojure'lar gibi düşmanlar ve Rhea'ya göstermem gereken hafıza kristali hakkında yalan söylediler.

En büyük değişiklik ise artık onu her ne pahasına olursa olsun koruma ihtiyacımı kabul etmem. Artık görmezden gelemeyeceğim bir içgüdü. Bunu yapmak için babamın son arzularına, Lord Higher Charles'ın benden istediklerini yapma arzusuna karşı gelmek zorundayım ama onun uşağı olmaktan bıktım.

Birçok değişiklik geliyor, sadece hayatta kalmamız gerekiyor.

Ama önce Rhea'nın pençelerini kınına sokmasını ve yeni hayatını kabullenmesini sağlamalıyım. İçinde benim olduğum bir tane.

Kalıcı olarak.

Ama önce.

"Benimle bodrumda *buluşun*," diyorum bağlantıda, odadan çıkıp koridoru takip ediyorum.

Bir duraklama. Leo, "*Daha iki gece önce oraya gittik*," diye verir.

"orada olurum."

"Kardeşim-"

"şimdi, Leo." Bağlantıda iç geçiriyor ama istediğimi yapacağını biliyorum.

"Bunu yapmana gerek yok, Darius."

Evet, istiyorum. şimdi her zamankinden daha fazla.

OceanofPDF.com

On altı

RHEA

Gözlerim çırpınarak açılıyor ve hızla kırpıştırarak zihnimi kaplayan sisi çalışıyorum. İnliyorum ve bir elimi başıma sanki beni ikiye ayırıyormuş gibi bir acı hissediyorum. Yavaşça doğruluyorum, gözlerimi kapatıyorum ve altımda beni örten bir yumuşaklık hissediyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirerek bu his karşısında iç geçiriyorum. Yine bayılmışım, harika.

Birden donup kalıyorum, *onu* yakınımda hissettiğimde parmaklarım hareketsiz kalıyor. Derin bir nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve etrafımı sarıyor. Elimde değil ama istemesem de rahatlıyorum.

Neden o?

Neden üzerimde böyle bir etkisi var ve yaptıklarından, beni nasıl sorguladığından, beni nasıl gördüğünden nefret ettiğim halde neden umursuyorum? Beni nasıl *hissettirdiğini*.

Şu anda bana bok atmasını kaldıramıyorum. Soruları ya da gözleri sanki içimi araştırıyor, daha önce ondan başka kimsenin göremediği derinliklerime ulaşıyor.

Sadece dinlenmek istiyorum. Hayır, her şeyin güzel ve basit olduğu Eridian'a geri dönmek istiyorum. Hayatı elimden geldiğince iyi yaşıyordum, hayatta kalıyordum ve

çoğunlukla mutluydum. Ama en önemlisi , güvendeydik.

Artık Vrohkaria'da benim ya da sürüm için güvenli bir yer olduğunu sanmıyorum.

Sırtımda bir hedef var, ama Highers da öyle.

Bu düşünce bana Belldame bileklerimdeki kelepçeleri çıkardıktan sonra bir köye gittiğimiz zamanı hatırlattı. Erzak toplamak için gidenlerden bir Yüce'nin orada olduğu haberi geldi. Yüksek Aiden onu bulduğumuzda zil zurna sarhoştı, karanlıkta pusuda bekleyen benim gibi bir tehlikeyi algılayamıyordu. I Josie ve Danny'ye gösterdikleri merhametin aynısını ona da gösterdiler. Arkasından gizlice yaklaştım ve boğazını kestim. Sonra cesedini Witches Rest'e geri götürdük ve oraya girerken ilk gördüğüm pembe balıklara yem oldu. Riets. Ağzlarında keskin dişleri ve dipsiz bir iştahları olduğunu kim bilebilirdi ki? Bu benim ilk Highers avımdı. Beş tane daha var.

Yine de topraklara çıkmak göz açıcıydı. Eridian'a geldiğimizden beri bu topraklara ve küçük bir kızken izin verildiğinde gördüğümden çok daha fazla şey değişmişti. İnsanlar açlıktan ölüyor, yiyecek ve malzeme için birbirleriyle savaşıyor ve çocuklar ağlıyorlardı. Tıpkı son köydekiler gibi. Haydutlar saldırdığında arkalarında çok fazla acı ve yıkım bırakıyorlar. Kendimi sakladığımdan beri Vrohkaria böyle mi oldu?

Ne kadar kör olduğumu ya da inkâr ettiğimi fark ettim. Edward beni her zaman Vrohkaria'da olup bitenler hakkında bilgilendirirdi, neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum ama ondan hiç durmasını istemedim. Bana köyleri ve kasabaları anlattı. haydutların sayıları artıyor, Lord Highers bu canavarlara karşı sözde korumaları için nasıl daha fazla ödeme talep ediyordu.

Ve bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Higher'ların sözde koruması ne işe yaradı? Haydutlar dış geçirebildikleri her şeyi öldürdükten, parçaladıktan ve tahrip ettikten sonra insanları daha da az erzakla baş başa bırakmaktan başka bir işe yaramadı.

Yüzümün tahtaya yapıştırıldığını ve yanında bir yazı olduğunu hatırlıyorum. Bana adımı, kim olduğumu ve tehlikeli ve akli dengesi bozuk. Eğer beni görürseniz, yaklaşmayın ama beni yakalamak için hemen bir yetkiliyle iletişime geçin.

Ama şimdi Elitlerin elinde yakalandım ve yalnız olmadığımı kabul etmekten başka çarem yok. Yalnız olmama izin vermeyecek.

Beni yalnız bırak!

"Küçük kurt?"

Ne cüretle bana böyle seslenir, ne cüretle benim kendini gösterir. Yaptıklarından sonra acı, nefret ve öfkeden daha azını hak etmiyor.

İç çekiyor, sonra yaklaşıyor. Gerginleşiyorum, yumuşaklığın daha derinlerine bastırıyorum. Bırak içine gömüleyim, diye düşünüyorum, bırak beni sarıp sarmalasın, böylece sadece... olabileyim.

Oturduğunu hissediyorum, dokunmaya çok yakın olduğu bacağım boyunca yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Dinlenmeye ihtiyacın var," diyor. "Ama aynı zamanda o gözlerini görmeye de ihtiyacım var." Ha, neden? Böylece bir kez daha onun bakışlarına kilitlenebileceğim ve Zayıflamış kararlılık mı? Çünkü Tanrılar bana hayatta kalmam için yeterli gücü vermediyse *bile, onu* verdiler. Zayıflığımı, çöküşümü.

Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Elimin üzerinde serin bir şey geziniyor, bedenim kilitleniyor ve sonra rahatlıyor. Büyüsünün bir selamlama gibi elimin arkasında nazikçe dolaştığını hissediyorum. Parmaklarım esniyor ve avucuma gitmeden önce parmaklarımın arasından geçiyor. Kalbim göğsümün içinde ağır ağır çarpıyor ve yaptığı şey karşısında kapalı gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. Beni rahatlatmak, yatıştırmak istiyor ve

Kahretsin, izin verdim. Elimi biraz kaldırıyorum, elimin üzerinde tamamen hareket etmesine izin veriyorum ve sonra yavaşça yumuşaklığın üzerine geri koyuyorum. Sanki beni tutuyor, tenime sızıyor. Kendi sihrimi hissediyorum, yüzeyin hemen altında, içgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyorum. Birbirlerine bastırdıkları anı hissediyorum, Darius'un yankıladığı gibi bir nefes bıraktığım anı hissediyorum.

Bağlantı içimde şimşek gibi çakıyor ve elimi onun etrafında sıkıyorum, avucumun içinde dönerken onu avucumun içinde tutuyorum. Okşar gibi. Benimle aynı olan ama tüm topraklarda farklı olan ve düşmana bağlı olan diğer şey ise düşman.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldiğini hissediyorum ve elimi açıp onun elini tutuyorum. büyüü uzaklaştırıp sırtımı ona dönüyorum. Büyüsünü geri çağırdığı anı hissediyorum, havadaki gerilimi hissediyorum ama yapamıyorum. Bu bir yalan.

Umutsuzluk hissinden kurtulmaya çalışırken kürk gibi hissettiren bir şeyi tutup başımın üzerine çekiyorum. Ve bunu hissetmeme rağmen, öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor, yükselmeye ve taşmaya hazır. Hazır olması için biraz daha zamana ihtiyacım var, dinlenmek için biraz daha zamana ve sonra buradan çıkacağım.

Bu kaleye gelmemeliydik, Witches Rest'te kalıp ne yapacağımıza karar vermeliydik. Kalacak başka bir yer bulmalıydık.

Darius beni bulamadı ve sonra Kade'i ve çantamızı nasıl geri alacağımızı bulmak için planlar yaptı.

Dışarıda Highers'ın kararlarına karşı çıkan ve onlardan en az bizim kadar nefret eden başkaları da olmalı. Bugüne kadar kurtardığımız insan sayısı

Yıllar geçtikçe, yeni bir hayat isteyen, intikam almak isteyen çok daha fazlası olmalı

Çünkü çoğu Yüce'lerden doğrudan etkilenmese de, yasaları onları korumuyor, sadece yiyeceklerinden daha fazlasını alıyor ve onları haydutlarla kendileri mücadele etmek zorunda bırakıyorlar.

Belki Sarah'yı hâlâ elde edebiliriz ve sonra gidip topraklar için savaşmaya istekli, yanlış düzeltmeye yardım edecek ve umarım bir Varis'ten korkmayacak başkalarını ararız.

Belki bazıları beni hoş karşılar. Belki beni severler. Saklandığım için beni affet.

Bilmiyorum ama denemeliyim, yokluğum yüzünden Yüce'lerin elinde acı çeken herkes için yapabileceğim en az şey bu.

Darius'un hareket ettiğini duyuyorum ve daha derine gömülüyorum. Kürklerin arasından omzumda bir el hissettiğimde, toprağın beni yutmasını istiyorum ve nefesinin altından hırlıyor. bekliyorum. Bir itiş kakış ya da kürkleri üzerimden sıyrıp cevaplar istemek.

Yine de bunların hiçbiri gelmiyor. "Biraz daha dinlenmene izin vereceğim ve sonra biraz yemek getireceğim." Ve sonra gitti. Varlığı odadan kayboldu.

Kendi kendime , az önce kapandığını duyduğum kapıya gitmem ve kaçmam gerektiğini düşünüyorum.

Ama çok yorgunum.

Sarılıp yatıyorum.

Sadece biraz dinleneceğim ve sonra gideceğim. Büyüm patlamamdan sonra düzeldiğinde gideceğim ve burada olan sürümü alıp Sarah'yı alacağım ve savaş alanı dışında Darius'u bir daha görmemek üzere ortadan kaybolacağım.

Yine de gitmiyorum. Darius her gün yanıma geliyor ve ben onu görmezden geliyorum. Benimle konuşuyor, kürklerin altından omzuma, bacaklarıma, ayaklarıma dokunuyor. Yine de tek kelime etmiyorum.

Ve ondan başka kimseyi
duymuyorum. Ondan başka
kimsenin kokusunu almıyorum.
Ondan başka kimseyi
hissetmiyorum. Sadece her zaman...
o.

OceanofPDF.com

On yedi

DARIUS

Benimle konuşmuyor, bana bakmıyor. Kahretsin, bana doğru zar zor nefes alıyor, hep benden uzaklaşıyor. Gözlerini görmeyeli, benimle tek bir kelime konuşmayalı günler oldu ve kendimi... huzursuz hissediyorum.

Drax hırlıyor, sırtı bana dönük, ben de ona hırlıyorum. Benden ne yapmamı istiyor? Sabırlı olmaya çalışıyorum, ona zaman tanımaya çalışıyorum ama bu beni . Çok yorgun ve yemek yememek buna yardımcı olmuyor. Masaya koyduğum her şeye dokunmuyor bile. Yatağın üzerine koyup gitmeyi denedim ama geri döndüğümde hala dokunulmamış halde duruyorlardı. Sırf bu çöküntüden çıkıhissedebilsin diye yanında yatma isteğime bile direndim. Ama yine hiçbir şey işe yaramıyor.

Yeterince içtim. Yemek odasına doğru ilerliyorum. Kapıdan geçer geçmez et ve sebze kokusu çarpıyor burnuma.

"Hâlâ aynı mı?" Damian soruyor, gözlerindeki endişe ifadesi Zahariss'in Varisi için alışılmadık bir şey. Ama başından geçenleri hepimiz öğrendiğimizden beri Leo bile onu soruyor.

Başımı sallayıp bir tabak alıyorum, sonra da onun için yemek doldurmaya başlıyorum. Bugün yemek yiyecek. Hoşuna gitse de de.

"Belki onu görmemize izin verirseniz, konuşmaya, *yemek yemeye* meyilli olabilir." Taylor'ı görmezden geliyorum ve yığına biraz daha et ekliyorum. Geyik eti, özellikle istediğim gibi haşlanmış, bu yüzden yumuşak ve yutması kolay.

"Darius!" Josh hırlıyor ve çatalını tabağına indiriyor. Duraklıyorum, elim tabağın üzerinde geziniyor ve yavaşça, çok yavaşça gözlerimi ona çeviriyorum.

Kafası karışık, topuzu başının arkasında yamuk ve gözleri yorgun görünüyor. Sürünün diğer üyelerine bakıyorum ve aynı bitkin bakışı görüyorum. "Ne?" diye homurdanıyorum.

"Onu görmemize
izin ver." "Hayır."

"Bu çok saçma," diyor. "Bu onun yararına olur. Ona yemek yedirebiliriz."

"Hayır." Benim elimden yer ya da başkasının elinden yemez.

"Tabakların boş döndüğünü gördüm, yaptığın şey işe yaramıyor. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor," diye tükürüyor Sebastian ve ben onu duvara yapıştırma dürtüsüne direniyorum.

"Kardeşim," diyor Leo ve gözlerim ona doğru kayıyor. Başımı sallıyorum ve biraz daha et alıyorum.

Colten, "Yardıma olacaksa onu başka birinin görmesine izin vereceğini sanırsın," diye mırıldanıyor ve parmaklarım tabağın etrafında kenetleniyor.

Hudson, "Buna izin vermeyecek kadar ileri gitti, yavrum," diye cevap veriyor ve ben onları görmezden geliyorum. "Kristalden haber var mı, Zaide?" Damian ona soruyor.

"Yok, hala yeri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Aramaya devam et," diye . "Rhea'nın onu görmesi gerekiyor ve belki o zaman haydutlar hakkında biraz daha fikir sahibi olabiliriz."

"Tabii ki."

"Charles neden sana vermeyi ki?" Damian soruyor.

"Çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyor."

"Sence onu tekrar görmek istemenle ilgili bir şeyler olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum. En son sorduğumda, yerden çıkan rogarları incelemek için olduğunu söyledim, ilk seferde bir şey alamazsam bir sonrakinde alamayacağımı söyledi."

"O zaman kesinlikle şüpheli değil," diye homurdanıyor Sebastian.

"Sarah'dan haber var mı? Kade ya da diğerlerinden?" Anna soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Size daha önce söylediklerimden başka bir şey değil." Kollarını kavuşturmuş, düşünceli bir şekilde şömineye doğru bakarken sandalyesine yığıldı.

Damian bir lokma yemek yerken, "Eminim iyidirler," diyor.

"Rhea'nın vücudunu gördün," diye . "Sana iyi görünüyor mu?" Bundan sonra odayı bir sessizlik kaplıyor ve havaya ağır bir ağırlık çöküyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve son et parçasını alıyorum. Bir bardak su alarak, başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum.

Yatak odama girdiğimde, gözlerim doğrudan kürklerimin altındaki forma gidiyor. Göğsüm bu görüntüden rahatsız oluyor ve kapıyı hızla arkamdan kapatarak yemeğini masaya bırakıyorum. Yatağın onun tarafına doğru yürüyorum, önünde duruyorum, kürklerin nefes alış verişiyle yükselip alçalmasını izliyorum. Beni burada hissettiğini biliyorum, tıpkı o yakınımdayken onu her zaman hissedebildiğim gibi.

"Rhea." Hiçbir şey yok. Sabır için derin bir nefes alıyorum. "Rhea," Tekrar deniyorum. Bir kıpırtı bile yok. Bekliyorum ama her olduğu gibi yine aynı.

Sessizlik.

Ve bununla birlikte, sabrım? Gitti.

Kürkleri tutup ondan koparıyorum. Gözlerini açıyor, ardından hareket etmeden önce keskin bir nefes alıyor. Benden uzaklaşıyor, yatağın diğer tarafıyla olan bağlantımızdan uzaklaşıyor. Ona bakıp değerlendirirken kendimi hareketsiz hale getiriyorum.

Daha fazla kilo vermiş. Elmacık kemikleri gibi gözlerinin altındaki koyu halkalar da daha belirgin.

Artık yok.

"Rhea." Hâlâ bir şey söylemiyor, sadece duvara bakmaya devam ediyor. Tam önünde durana kadar yatağın etrafında dolanıyorum ve yatak başlığına yaslanırken hissettiklerimi görmezden geliyorum. "Küçük kurt?"

Sonra gözleri yavaşça benimkilere geliyor ve gözlerinin üzerimde olmasından bir şey istemesem de sanki içimi görüyor. Çenem sıkılaşıyor. eller yumruk olur.

"Sadece bir şey söyle... herhangi bir şey!" Sakin görüntümü kaybederek bağıriyorum. Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum ama *onun* tarafından görmezden gelinmek artık tahammül edemeyeceğim bir şey.

Gözlerinin içinde bir şeyler , sanki biraz odaklanmış gibi, sanki beni gerçekten duyabiliyor gibi. Ama görmek istediğim bu değildi.

Orada acı görmek istemiyorum.

Ona yaptığım şeyin acısını.

Saklamaya çalıştı ama artık benden saklanamayacağını biliyor olmalı.

Onun acısını, yaklaşan bir fırtınayla kararan gökyüzünü görür gibi görüyorum.

Göğsümde derin nefes alıp yavaşça dışarı veriyorum. Duruşumu olabildiğince gevşetmeye çalışıyorum ama bana istediğimi vermediğinde bunu yapmak zor. Ya da görmek istemediğim şeyleri daha iyi saklıyor.

"Yemek yemelisin." Sözlerim açık sözlü, doğrudan konuya giriyor.

Yavaşça göz kırıyor ama başka bir yapmıyor.

Masaya gidip bardağı aldım, kaldırdım ve ona uzattım. "Önce bir içki iç, vücudunun buna ihtiyacı var." Tek bir hareket bile yok. "Rhea."

Ses tonumu alçaltıyorum, buna daha fazla tahammül etmeyeceğime dair bir uyarı.

Fincana bakmadan önce kaşları çatılıyor. Onu bekliyorum, hava onun gerginliğiyle doluyor. Çekingen bir şekilde fincana uzanıyor ve elini Özellikle bana dokunmak zorunda kalmayacağı parmaklar. Bu uzun sürmez.

Birkaç adım geri çekiliyorum, ona daha fazla alan açmaya çalışıyorum. Bir içki içmek için rahat. Sanki ona bazı cevaplar verebilirmiş, onu başka bir yere götürebilirmiş gibi bardağa bakıyor. Eli bardağın etrafında kenetleniyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor ve sonra birden bardak yüzüme doğru uçuyor. Onu hızla uzaklaştırıyorum, yuvarlanışını izlerken üzerime ve yere su sıçırıyor. Gözlerim yavaşça yatağımdaki küçük canavara geri dönüyor.

Gözleri sert, göğsü kabarıyor ve ben sırtıyorum. Sonra benim için geliyor.

Büyüsü ellerinde şekilleniyor, mavi parlıyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Nazik değil, daha sinsi. Onun gücünden bir top bana doğru uçuyor ve ben de elimi kaldırıp kendi büyümü kullanarak onu saptırıyorum. Bu Avucuma çarpıyor ve yana düşüyor. Bir tane daha savururken taştaki deliği görmezden geliyoruz. Bu sefer ben büyümü onunkine yutturuyorum ve o da hırlayarak bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşünerek kendini bana doğru fırlatıyor. I

Hoş geldin.

Yüzüme bir yumruk atıyor, ben de hemen önce onun elini, sonra da diğerini tutuyorum. Onu kolaylıkla yere yatırıyorum, beni yerinden oynatmak için kıvranırken, tekmeler atarken ve vücudunu hareket ettirirken onun için çok kolay. Tüm bu süre boyunca gözlerine kilitleniyorum, artık boş olmayan gözlerine.

Nihayet yeniden yüz yüze bakabileceğim ve gözlerimi kapattığımda aklımdan gözler.

Onu sıkı ama nazikçe tutuyorum, öfkesini kendine zarar vermeyeceği bir yerde çıkarmasına izin veriyorum. Tutuşumdan kurtulamayacağını anladığında başını ve dişlerini kaldırıyor, sonra omzuma geliyor. Isırıyor, ben de homurdanıyorum ama başka bir şey yapmıyorum.

Dişlerinin tişörtümün derisini anı hissediyorum, içinden gelen kan damlasını hissediyorum. Buna izin veriyorum.

" böyle, küçük kurt, bana dişlerini göster." Dudaklarından öfkeli bir ses dökülürken daha sert kazıyor. "Onlara katlanacağım. Katlanacağım ve öfkeni de katlanacağım ama sessizliğini katlanmayacağım," diye hırlıyorum ve etimin yırtıldığını hissediyorum. "Bu haldeyken hiçbir şey yapamazsın, olman gereken Alfa ol ve hıncını benden çıkar." Kemiğe ulaştığında tıslıyorum ama geri çekilmiyorum. Bunun yerine, bileklerini bir elime alıp diğer elimi başının arkasına götürüyorum. Saçlarını elimle tutarak onu daha derine itiyorum, dişlerini etime gömmüş olmasına rağmen bencilce daha yakın olmasını istiyorum. Duraklıyor, onun

Nefesleri kesik kesik geliyor ve başının arkasına masaj yapıyorum. "Yataktan çıkmalı ve sürün için güçlenmelisin." Bırakmadan önce homurdanıyor ve tekrar yere yığılıyor.

Ona baktım, onu içeri aldım. Ağzını kan kaplamış. ama biz kurtlar avımızın üzerinde kan görmekten hoşlanırsınız. Onun üzerinde kendi kanımı görmek bana bir şeyler hissettiriyor. Sahiplenici ve muhtemelen istikrarlı olmayan bir şey. Saçları etrafına yayılıyor, şimdi daha uzun, yumruğuma daha fazla sarabileceğim kadar uzun.

Ona arkadan soktuğum bir görüntü aklıma geliyor, saçlarıyla onu kıpırdamadan durması için yönlendiriyorum ve onu sikime doğru çekerken sırtını eğiyorum.

Düşüncelerimden sıyrılıp öne doğru eğiliyorum ve o donup kalıyor. Ağzının kenarını yalarken ona aldırmıyorum, kendimi onun üzerinde tadıyorum ve o ofluyor, ama başka türlü ses çıkarmıyor. Onu zorladığımı ve hâlâ yapmam gereken bir şey olduğunu bilerek geri çekiliyorum.

Ayağa kalkıyorum, onu yanıma alıyorum ve kolları arkasına gelene kadar manevra yapıyorum, hala bileklerini tutuyorum. Bizi masanın yanındaki sandalyeye götürüyorum. Otururken, biraz mücadele ettikten sonra, yüzünü bana dönmesi için onu kalçalarımına doğru yönlendiriyorum. Kaşlarını çatıyor ve ben de onun rahatsızlığına gülümsüyorum. Bana ne kadar mükemmel oturduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bir parça et alıp ona doğru tutuyorum. "Yiyeceksin, sonra dinlen." Gözleri sertleşiyor. Yemeği dudaklarına götürüyorum ve o arkasını dönüyor. Bileklerini uyarırcasına sıkıyorum, muhtemelen çok sert, ve bana sertçe bakıyor. "Kıçımı tekmelemek için gücünü toplamalısın, değil mi?" Ellerini oynatarak ete bakıyor ve ben de ona cilve yapıyorum. "Beni görmezden geldiğin günlerden sonra, o yatakta sadece bir deri yığını olarak kaldığın, yemediğin, içmediğin ve uyumadığın günlerden sonra," diye homurdanıyorum, başımı eğiyorum. "Ben yeter diyene kadar benim elimden yiyeceksin." Gözleri parlıyor, öfkeyle benimkiler arasında gidip geliyor. "Oh hayır, küçük kurt, benim yatağıma binerek sabır çok zor. Şimdi. Ye."

Eti tekrar dudaklarına götürüyorum ve tam ağzını zorla açmak zorunda kalacağımı düşündüğüm anda dudakları aralanıyor. Et şeridini kabul ediyor ve onu dikkatle çiğnerken izliyorum, içimden memnun bir ses yükseliyor. Daha fazlası için ağzını açtığı anda, az önce yediklerinin midesine yerleşmesi için onu biraz bekletiyorum. Tatmin olduğunda, ona bir ısırık daha veriyorum. O Yutkunduktan sonra kucağımda kıpırdanıyor, muhtemelen kendini rahatsız hissediyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Bunu yapmak istemezsin." Kıpırdamıyor ve bana bunu yaptığının farkında olmadığını düşündürüyor. "Tabii sen ?" Yere bakıyor ve ben bir kıkırdama çıkarıyorum.

Yemesi için daha fazla yiyecek getiriyorum ve bir şerit kaldığında başını sallıyor. Çok yediğini bildiğim için bırakıyorum. Gözleri yaşarmaya başladı. sarkıyor ve daha dik oturuyor. Ayağa kalkıyorum, bir elimle onu kışının altından tutuyorum ve o bir protesto sesi çıkarıyor. Onu susturuyorum ve yatağa doğru götürüyorum. Çömelip, bileklerini yavaşça çözerken oturmasına izin veriyorum, bir sonraki hareketini görmek için bekliyorum.

Ellerini kürklere götürüp sıkıca kavrarırken ona usulca "Dinlen," diyorum. Bana bakmıyor ve göğsümden kısık bir sesin yükselmesine izin veriyorum. Gözleri benimkilere kayıyor. "Bir süreliğine gideceğim ve döndüğümde konuşacağız." Kaşları çatıldı ve öne doğru eğildim. Onun irkilmesi beni duraklatıyor ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Ayağa kalkıp geri çekiliyorum ve başımı kürklere doğru sallayıp oradan ayrılıyorum.

Kapıyı tıklatır tıklatmaz başımı yaslıyorum, elim onun tepkisi karşısında kapı koluna kenetleniyor.

Yaptıklarımın benden kaçmasına şaşırmamalıyım ama bunun devam etmesine izin vermeyeceğim. Sırtımı uzatıyorum.

Hayır. Buna hiç izin vermeyeceğim.

On sekiz

RHEA

Yine geldi.

Tanrı bilir ne kadar uyuduktan sonra nihayet biraz dinlenmiş hissediyorum. Darius'un bana verdiği yemekle ve her ne yapıyorsa onu yapmak için ayrıldıktan sonra biraz uyumayı başardım. Beni kendi yaptığım inimden çıkarmasından nefret ediyorum ama söyledikleri doğruydı.

Ben bir Alfa'yım, öyle davranmalıyım.

"Yeni hapishanemde miyim?" Ona sorarken gözlerimi kapalı tutuyorum, bir süredir konuşmadığım için boğazım kaşınıyor.

Yer değiştirdiğini duyuyorum, hava gergin ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle dolu. "Hayır," diye cevap veriyor yumuşakça, çok yumuşak ve ona hiç benzemeyen bir sesle, şaşkınlıkla gözlerimi aralıyorum. Neden sesi böyle çıkıyor? Acımak için mi?

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor, dirseğini kolçağa dayamış, çenesini kapalı yumruğuna dayamış. Gözleri üzerimde geziniyor, kaşları birbirine kenetleniyor, sonra bir kez daha gözleri benimkileri esir alıyor. Onları her zaman esir alıyorum. Bana bakarken o kadar soğuk değiller, daha meraklı ve düşünceli bakıyorlar ve ben

bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Emin olamadığım, korktuğum ve temkinli davrandığım için önce teması kesiyorum, kendimi rahatsız hissediyorum ve içinde bulunduğumuz odayı ilk kez doğru düzgün algılayarak etrafıma bakıyorum.

Muhafazanın içinde bir yerde bir yatak odasındayım, minimal, sağda bir kapının yanında bir çekmeceli dolap, solumda bir çeşit balkon. Cam kapılar kapalı ve koyu renk perdeler her iki tarafı da örtüyor, ışığın içeri girmesi için açık bırakılmış. Kapalı bir kapı daha odanın arka tarafına açılıyor ve bir an için orada ne olduğunu merak ediyorum. İçinde bulunduğum büyük, koyu ahşap yatağın karşısında bir şömine duruyor, içi odun dolu ve yanıyor. Darius'un oturduğu ve beni beslediği yerde, duvara dayalı bir masa ve birkaç sandalye var. Yatağın iki yanında iki küçük sehpa var; birinde bir fener, diğerinde ise bir aile resmi var. Durup çerçevedeki kadın ve iki çocuğun resmini inceliyorum. Kadının kim olduğunu hemen anlıyorum, Darius'un annesi.

Çenesi, kulakları ve saçlarıyla birlikte burnu ve yüzünün şekli de ondan geliyor. Gözlerinin şekli hariç her şey. Kucağında tuttuğu küçük çocuğa bakıyorum, yanındaki sadece Darius olabilecek küçük çocuğa bakarken gülümsemesi o kadar geniş ki. Küçük Darius ona öyle büyük bir hayranlık ve sevgiyle bakıyor ki kalbim sıkışıyor. Çok mutlu görünüyorlar.

"Annem ve küçük kız kardeşim," diye mırıldanıyor Darius, dikkatimin nerede olduğunu fark ederek. Bana bu kadar isteyerek söylediği için bir an için şok oldum.

"Çok güzeller," diyorum ona dürüstçe, başka ne diyeceğimi bilemeden. Ailesine bakarken, kendi ailemi düşündüğümde kalbime acı saplanıyor. Ben Annem ve babamın bir resmi var. Hiçbir şeyim kalmadı, babamın bana verdiği bıçak bile gitti, elimde sadece acıyla gölgelenmiş anılarım var.

"Öyleydiler."

"Neredeydi?" Gözlerimi tekrar ona çevirerek soruyorum.

Koltuğunda kayıyor. "Rogures onları çok erken aldı. Isabell sadece iki yaşındaydı." Yutkunuyorum, bu sözlerin ve ölmeden önce zar zor yaşayan genç kızın üzüntüsünü hissediyorum. Ailesini elinden alan haydutlara benim sebep olduğumu düşündüğünde benden nasıl da nefret etmiş olmalı. Bu yüzden mi beni dinlemiyordu? Buna inandıktan sonra neden dinlemediğini bir dereceye kadar anlayabiliyorum.

Ailenizi kaybetmenin acısı kelimelere dökülemeyecek, asla bir şeydir. Özellikle de benimkiler gibi sizden çalınmışlarsa.

Yine de bu bana yaptıkları için onu affettiğim anlamına gelmiyor. Anlamak affetmek anlamına gelmez.

Gerçekten cevabını istediğim soruyu yerine ciddiyetle "Haydutlar her şeyi yok ediyor," diyorum.

"Var, listelerinde bir sonraki babamdı," diyor ve Darius ayağa kalkıp şöminenin yanındaki masadan bana bir kupa uzatana kadar sessizlik etrafımızı sarıyor. Elinden sıcak kupayı dikkatle alıyorum, acaba tekrar fırlatsam mı diye düşünüyorum ve ona şüpheyle bakıyorum. "Anna bunun yorgunluğa iyi geleceğini ve hissettiğin yorgunluğa iyi gelmesi için düzenli olarak bu çayı içtiğini söyledi."

O zaman Anna neden bana vermiyor? Ve neden ona anlatıyor? Ne onun ne de bir başkasının bilmesini istemediğim bir zayıflığım var. Tereddütle bir yudum alıyorum, ılık sıvının beni rahatlattığını hissediyorum ve boğazımdan aşağı kayarken balın ve hafif baharatların tadıyla inliyorum. Darius'un gözlerinin kupanın kenarından kararmasını izliyorum ve burada yalnız olduğumuzun farkında olarak yatakta kayıyorum.

"Neredeyim ben?"

"Yatak odam." Taşa döndüm.

"Ne?" Nefes nefese kalıyorum ve sanki tavandan bir ölüm tuzağı gelip beni bıçaklayacakmış gibi etrafıma bakıyorum. Kokusunun buranın her yerinde olmasına şaşmamalı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi alçak sesle kıkırdıyor ve yatağın yanındaki sandalyeye tekrar oturuyor. "Burada güvendesin."

Delirdi mi? "Hiçbir yerde güvende değilim," diye düzeltiyorum onu. Başını sallıyor, isteksizce kabul ediyor. "Ama benimleyken güvendesin."

Bu ifadenin cüretkârlığına gülüyorum.

Gözleri adını koyamadığım bir şeyle başımı eğerek ona bakıyorum, ama yeşil gözbebeklerinde hiçbir aldatma yok, sanki söylediklerine inanıyor. "Darius, sen çoğundan daha tehlikelisin."

"Ben bunu hak edenlerin yanındayım." Geldiğini hissettiğim irkilmeye direniyorum. "Görünüşe göre hak etmeyenler için de," diye mırıldanıyorum.

"Benim canımı yakanlara karşı hiç merhametim yoktur."

"Senin *merhametsizliğini* yakından ve bizzat yaşadım Darius, bunu bana hatırlatmana gerek yok."

Başka tarafa bakıyor. "İster inan ister inanma, sana geldiğinde merhamet ettim."

"Buna inanmıyorum." Sırtımı yarmak merhamet değildi.

İç geçiriyor ve ben de başımı sallayarak konuşmayı ilerletiyorum. "Neden diğerleriyle değil de senin odandayım?" Boş bardağı sehpanın üzerine bırakıyastıklara yaslanıyorum, kürkleri de yanımda getirip kucağıma yerleştiriyorum. Sonra birden aklıma bir fikir geldi. "Sürüm nerede?" Onlara bir şey mi yaptı, Higher'larla mı birlikteler?

"Sakin ol küçük kurt, sürün iyi. Muhtemelen onlara tahsis ettiğimiz kendi odalarından çıkmak üzeredirler." Gözlerinde yine yalan belirtisi yok ve ben de elimden geldiğince yastıklara yaslanıp rahatlıyorum.

"Neden senin odandayım?" Tekrar soruyorum.

Kaşları çatılmadan önce bir saniye sessiz kaldı. "Çünkü seni burada istedim." Koltuğunda geriye yaslanıyor, sadece bir Alfa'nın sahip olabileceği güvenle dolu, ama bunu itiraf etmenin ona biraz acı söyleyebilirim, yine de beni neden burada istediğini bilmiyorum.

"Burada neler olup bittiği konusunda kafamın gerçekten karışık olduğunu ." Parmaklarımı karıştırıp odaya göz gezdiriyorum.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyor ellerini yüzüne önce. "Ormanda olduğun ve çocukken bir kurt gördüğün hakkında söylediklerin."

Konuşmadaki ani değişiklik karşısında gözlerimi kırptırıyorum. "Evet. Ne olmuş ona?" Bana gülecek mi?

Öne doğru eğiliyor, bakışları ruhuma dirseklerini dizlerine dayıyor. "Normal bir kurt muydu?

"Normal mi?" Kalp atışlarım hızlanıyor, neden böyle bir şey sorsun ki?

"Evet, Rhea, normal," diye iç geçiriyor baş belasıymışım gibi, ama bu dönüşümle o kadar farklı yönlerle gidiyor ki bir ileri bir geri savruluyormuşum gibi hissediyorum.

Ağzımı açıp kapatıyorum, ne diyeceğimi ya da neden bana böyle bir şey sorduğunu bilemiyorum. Bu da nereden çıktı, rüya mı görüyorum?

"Muhtemelen bir şekilde bana karşı kullanacağın bir şeyi neden sana söyleyeyim ki? Benimle alay mı edeceksin, güleceksin ve bana delirdiğimi mi söyleyeceksin?"

"Bunu yapmayacağım."

"Peki sana neden inanayım?"

Hiçbir şey söylemiyor, çünkü buna karşı koyabilecek hiçbir şeyi yok. "Neden bu kadar önemli?" Mırıldanıyorum.

"Her şeyi bilmek istiyorum."

"Bu, bilmeyi hak etmediğiniz ya da kazanmadığınız bir şey."

"Hâlâ istiyorum." Parmakları geriliyor, çenesi titriyor. Merakla ona bakıyorum. Bu erkek kim oluyor da benden böyle bir şey istiyor, hem de görmesi gerekenden çok daha fazlasını görmüş ve kendisine söylenmişken.

"Bencilce," diye .

"Seninle, her zaman."

"Bencilliğini doyurmak için ne gerekecek?"

"Muhtemelen bir ömürden kısa bir şey değil."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra başımı sallayarak ona ofluyorum. "Bu bilgi karşılığında ne alacağım?"

"Bu bir sorgulama değil."

"Değil mi?" Başımı eğiyorum. "O zaman bilmene gerek yok."

"Rhea," diye uyarıyor alçak bir ses tonuyla, midemin çukurunda hissediyorum.

"Darius," alay ediyorum ve sanki ayağa kalkıp yanıma gelmek üzereymiş gibi kalçaları geriliyor.

Bunu istemediğim için iç çekiyorum ve kürklerin içine daha da gömülüyorum. "Kurt normal değildi, ya da en azından daha önce görmediğim biriydi. İki kuyruğu vardı."

"İki kuyruk mu?" diye soru sorar gibi tekrarlıyor.

"Evet." Gözlerini devirmesini, hatta başını sallamasını bekliyorum.

Ama beklemediğim bir tepki alıyorum.

Gözleri kararıyor ve içinden gümüş benekler akarken tüylerim diken diken oluyor. Uzun zamandır onu izleme şansım olmamıştı.

Bu benekleri bu kadar yakından, sonrakine geçerken sayıyorum, sadece sayımı kaybedip baştan başlamak için. Runa'nın kürkünü silkelemeden önce içimde gerildiğini hissediyorum, sonra oturuyor, birlikte onları izlerken başını eğiyor, onun memnuniyetini içimde hissedebiliyorum. Hain.

"Hayır, deli olduğunu düşünmezdim," diye fısıldıyor gözlerini kırpıştırırken ve gözleri yeniden açık yeşile dönüyor.

"Bana inanıyor musun?" Ses tonumdaki şaşkınlığı engelleyemiyorum ve o da başını sallıyor. "Ama neden?" Bana bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. "Ama neden?"

Gözlerinin yumuşaklığı, tıpkı o gece Eridian ormanında bilgilerle ve yavrularla oynarken olduğu gibi.

Neden şimdi bana öyle bakıyor? Bana bakmasını istemiyorum.

Bana öyle bakmasına izin veremem. Sanki beni kırbaçlamamış gibi, sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi, sanki ikimiz de bilmediğimi bildiğimiz halde önemliymişim gibi.

Sırtımdaki izler bunu kanıtlıyor.

Ona öylece bakarken zihnim karmakarışık bir duygu karmaşası ve kafa karışıklığı içinde, ne söyleyeceğini merak ediyorum ama aynı zamanda halıyı yine ayaklarımın altına sereceğinden korkuyorum. Ona ya da sözlerine güvenemiyorum. Ona yakın olamam, yapamam, yapamam, yapamam.

Sakin ol, Rhea.

Sandalyeye daha da gömülüyor, bacaklarını açıyor ve lanet olası gözlerim ona geri dönmeden önce kalın kalçalarına bakmaktan kendini alamıyor. Sırtışı beni yakaladığını söylüyor, kaşlarımın çatılması ise bundan hoşlanmak zorunda olmadığımı söylüyor, gözleri üzerimde gezinirken bile, ısıtıyor ve deliyor, sanki beni yutmak istiyormuş gibi. Sanki bedenim üzerinde hakkı varmış gibi...

Kalçalarımı sıktığımda kendimden daha çok nefret ediyorum, bedenimin ona verdiği tepkiden bir kez daha nefret ediyorum.

Çünkü siktir et onu.

"Sen aylardır yokken Charles garip davranıyor," diyor, sesi alçak ve Charles'tan bahsederken dikkatim tamamen onun sözlerinde. "Seni bulmayı takıntı haline getirdi, her şeyi ve pahasına olursa olsun bulunmanızı talep ediyor. Bu diğer hainlere yaptığından daha fazlasını yaptı. Gerçi haydutların sebebi sen olduğun için bunu anlayabilirim." Bana hain demesine sinirlendim.

Hain. Yani saçmalıyordu. Benimle alay mı ediyor? Hala benim sebep olduğumu düşünüyor. rogues? Nefesini üflüyor, konuşurken sesinde biraz hırıltı var. "Sonra Charles, soyumu devam ettirmek için başka birinden yavru yapmamı ima etmeye başladı." Kürkleri sıkıca kavıyorum, kalbim küt küt atıyor. Darius'un bir başkasından çocuk yapma düşüncesine verdiğim tepkiyi görmezden gelmeye çalışırken hiçbir şey söylemiyorum. Bu beni rahatsız etmemeli ama içimdeki ses saldırgan ve sahiplenici bir şekilde isyan ediyor ve göz kırpıyorum, içimden başımı sallayarak Runa dişlerini sıkıyor. "Ona ilgilenmediğimi ve Varis olmamın bunu değiştirmeyeceğini söyledim." Anlamadığım bir rahatlama nefesi veriyorum. "Ama sonra seni yakaladığımızda yine de senden yavrular yapacağımı söyledi. Ona hayır dedim, sanki ben bile sen isteyecekmişsin gibi. Kabul edip etmemenin önemli olmadığını, seni yine de becereceğini söyledi." O bana bakıyor, dikkatle izliyor.

Dişlerimi sıkıp başka tarafa bakıyorum, zorlukla yutkunuyorum, derimden sürünerek çıkmak isterken ona bakmak istemiyorum. Darius'un kaydığını duyuyorum ve sonra kalçasını dizime dayayarak otururken yatak yanıma doğru eğiliyor. Hareket etmiyorum, onun sıcaklığının içime sızdığını hissederken nefes aldığımı bile sanmıyorum. Bir el çenemi kavırıyor ve irkiliyorum.

Duraklıyor, ağır bir şekilde iç çekmeden önce rahatsız edici bir ses çıkarıyor, başımı nazıkçe ona doğru çevirmeden önce bana bir an veriyor, çok nazık, sanki kırılacakmışım gibi.

Zaten daha fazlasını kıramam, bunu görmüyor mu?

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda başparmağını usulca yanağımda gezdiriyor, çenesi düşünceleriyle titriyor ve ben onun dokunuşundan kaçma dürtüsüne direnip yine de ona doğru eğiliyorum.

"Charles ya benim sana tecavüz edeceğimi ya da onun edeceğini söyledi." Sarsılıyorum, midem çalkalanıyor ve kendini boşaltmakla tehdit ediyor. O zaman onun elinden kurtulmaya çalıştım, ama

burnumdan nefes alıp verirken gözlerini benden ayırmıyor.

ellerim titriyor. Çenemi hafifçe sallıyor, için değil, odaklanmamı sağlamak için.

"Sana tecavüz etmeyeceğim, küçük kurt. Ve o da yapmayacak. Sen söylediğinde Charles büyüdüğünde seni doğurmak istedi, o zaman bize söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Çünkü bunu nasıl bilebilirdin ki?

Charles bunu bana mı söyledi? Yapamazdın, yapabilmenin tek yolu

bunu size söylemiş olsaydı bilirdiniz. Ki söyledi, değil mi? Tıpkı diğer odada bize söylediğiniz gibi."

Gözlerim biraz sulanıyor ama kırıyorum. Başparmağı hâlâ tenimin üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyor ve bu ondan beklemediğim bir şey. Pislik herifin bana inanmasının tek sebebi ona söylediklerimin

Charles mı söyledi? Bana inandığı için mutlu olmalıyım, bir şeyler yolunda gittiği için Tanrılara şükretmeliyim.

Ama neden sırf ben olduğum için bana inanmıyor?

"Charles'ın bana söylediği her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Şimdi senin de onun yaptıklarını yapmanı istiyor," diye homurdanarak bu sözleri zihnimden kovmaya çalıştım.

. "Yapmayacağım, küçük kurt."

"Yapmayacak mısın?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak fısıldıyorum.

"Asla," diyor sertçe, düşüncesi karşısında gözleri buz kesiyor.

"Bana zarar verir misin?"

sallıyor ama gözleri omzumun üzerinden bakıyor ve bana verdiği kirpikleri düşündüğünü biliyorum.

"Sana güvenmiyorum," diyorum ve gözlerinin kenarları geriliyor. "Yüce'lerin buraya doğru gelmediğini nereden bileceğim? Beni geri götürmeye hazırlanmadığınızı nereden bileyim? *Sana* nasıl inanabilirim?"

"Bunu sadece benim sözlerimle bilemezsin." Bu lanet gerçek. "Ama sen . Ben de sana güvenmiyorum, buraya bu kadar kolay gelmeyi kabul ettiğin için gizli bir amacın olmadığına güvenmiyorum." Kolayca mı? Başka seçeneğimiz yoktu. "Ama kendi gözlerimle gördüklerimi, duyduklarımı inkâr edemem. Bana anlattıklarınızla ilgili başka şeyleri de araştırmam gerekiyor ama vücudunuzdaki izler, birinin size dokunmasına verdiğiniz tepkiler yalan değil.

bazen yalan söylemez. Gözlerindeki bakış. Yalan söylemez. Yalan söylemez."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Biz bu toprakların ve aşağıdakilerin varisleriyiz ve haydutları durdurmanın bir yolunu bulmak bizim görevimiz, bunu yapabilecek tek kişi biz olabiliriz." Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bu konuda haklı.

"Yani hoşumuza gitse de gitmese de onları durdurmak için birlikte çalışmalıyız, yoksa bu topraklar bildiğimiz şekliyle var olmayacak. Birbirimize güvenelim ya da güvenmeyelim, bana anlattığın şeylerde sana inandığımı bil küçük kurt." Bu sözleri sanki bana güven vermeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir sesle söylüyor.

Bana gerçekten inandığını bilmek için bu sözleri kalbimin etrafına sarıp güvende tutmayı çok isterdim. Ancak, çok önce bana inanmasına ihtiyacım vardı ve inanmadı, bunu unutamam. Yavrularla oynadıktan sonra bana Eridian dilinde ayın düştüğünü söyleseydi, onu ikinci kez tahmin etmezdim. Onunla aramızdaki bu bağ o zaman en güçlü halini almıştı ve aramızdaki titreşimi hala hissedebiliyorum, zarar vermiş. Yıpranmış ama hala . Neden sadece kopup onsuz olmamıza izin vermiyor? Bizi bir araya getirse bile ikimiz de onu istemiyoruz.

"Peki ya Sarah? Benim sürüm? Kade?" Gerçekten sormak istediğim şey yerine soruyorum. O zaman neden bana inanmadın? Neden sözünden döndün? Yemin mi? Neden sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeye sahip olabileceğimi umut ettirdin bana?

Umutla ilgili olan da budur, ona sahip olduğunuzda biraz korkutucu ve heyecan vericidir, olabilecekler karşısında vücudunuzun her yerinde sıcaklık ve karıncalanma hissedersiniz. Ama elinizden alındığında, daha önce olduğunuzdan daha kötü bir halde kalırsınız.

Dibe vurmak yerine, sürekli olarak en karanlıkta batıyorsunuz

Denizin derinliklerinde, dipsiz bir çukura düşerken, hava olmadığını bile bile hava almak için boğazınızı tırmalarken.

Darius'un parmakları elmacık kemiğime doğru seğiriyor. "Onları alıp buraya getireceğiz ama tehlikede olduklarına dair sağlam bir nedene ihtiyacım var. Onları öylece alamam. Vokheim Kalesi güçlü ve kendi korumalarına sahip ama Yüce'lere, özellikle de Yüce Lord'a karşı mı? Onu tutup içeri girmesini engelleyeceğinden emin değilim ve ondan şüphelendiğimi ya da onun tarafında olmadığımı anladığında bunu yapacaktır. Ki öyle değilim," diyor bana. "Artık değilim."

"Yıllardır birlikte çalıştığınız Highers'a karşı mı geliyorsunuz? yıl, öylece?" Şüpheyi sordum.

"Şimdi ne yaptığımızı öğrendikten sonra Elitler hakkında bu kadar az mı düşünüyorsun?" O elini çenemden çekti. "Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?" Hiçbir şey söylemiyorum. Başını sallıyor ama bunu benden çok kendisine yaptığını hissediyorum. "Elitler

Toprakların koruyucularıyız, bu değişmedi, sadece şimdi onu başka birine karşı da korumamız gerekiyor." Onun sözleriyle birbirimize bakıyoruz ve işte orada, karanlığın içinden çıkan o lanet umut teli, bükülmüş altın kadar parlak. "Sürü üyelerinizin güvenliğinin tehlikede olduğuna dair kanıt bulabilirsek, onları burada tutabilirim ve hiçbir yasa çiğnenmemiş olur. Bir kavga

Higher'lar şu anda ihtiyacımız olan şey değil, bu konuda mantıklı davranmalı ve mümkün olduğunca uzun süre hiçbir şey yapmadığımızı düşünmelerini sağlamalıyız, böylece çantanızı geri almak ve ellerinde olduğunu söylediğiniz diğerlerini bulmak için bize zaman kazandırmış olurlar.

alındı."

Bunu kastediyor, değil mi? G zlerindeki bakıştan bunu anlayabiliyorum. O ve diğer Seçkinler bu konuda gerçekten bizim tarafımızda olabilir mi? "Gerçekten Y ce'lere karşı mı geliyorsun?" Her an  zerime atlayacaklarmış gibi odanın etrafına bakarak kez daha soruyorum.

"Ben Y ce'lere karşı geliyorum," diye d zeltiyor ve s zlerinin g c yle kalbim bir çentik daha atıyor. "Ben her şeyden  nce Elitlerin Alfa'sıyım, halkın koruyucusuyum. Halkım için elimden geleni yapacağım.

Vrohkaria."

S zlerini içime sindiriyorum ve başımı sallayarak yere bakıyorum. "Gitmek zorundalar Darius, Y ce'ler Vrohkaria'yı y netmeye devam edemezler. Kendi çıkarları için yavruları alıyorlar, bunu yapmaya devam edemezler.

"Hayır yapamazlar," diye homurdanıyor ve derinden gelen alçak ses sıkıyor. "Onların da zamanı gelecek ama oraya kafalarını koparacak halimiz yok. Tekrar ediyorum, ne planladıklarını g rmem gerek,  zellikle de Charles. Eğer çocukları alıyorsa, neredeler? Onlara ne yaptığımı belli etmeden  ğrenmem gereken şey bu, yoksa alınan yavrular tehlikeye . O zaman onu, yaptıkları ortaya çıktığında insanların sorgulamayacağı bir yere g t rmeyi planlayabilirim. Zaten onlarla arası çok k t , ama bu m ttefiklerinin ona karşı olanlara karşı birleşeceği anlamına gelmiyor."

O haklı, bu konuda dikkatli olmalıyız. Dikkatli. Kade'i yakalamak için bunu yapmam gerekse de, patilerim patlarcasına koşmanın kimseye bir faydası olmaz.

 l rsem onu yakalayamam, bunu biliyorum. Bu y zden son birkaç aydır b yle bir girişimde bulunmadım. Bekleyiş beni yavaş yavaş içten içe  r t yor, yavaş yavaş birikiyor ve dışarı taşmak  zere ve bu y zden neye d n şeceğimi bilmiyorum.

"Sana ne yaptı?" Beni görmeye dayanamıyormuş gibi uzaklara bakıyor ve ben utancın yüzeyin altında gezindiğini hissediyorum. O siyah sisi izliyorum Etrafında yüzüyor, ellerinin etrafında girdaplar çizerek akıyor ve ona uzanmam için yapılan çağrı, kendi ellerimi sıkarak onu geri tutmamı sağlıyor. "Sadece bu bile onu ölüme mahkûm etmek için yeterli."

Sözleri üzerine ona sertçe baktım. "Neden onun ne olduğunu umursuyorsun ki? Bana ne yaptın?" Soruyorum, öfke aniden ortaya çıkıyor. "Beni *kırbaçladın*." Sesimin kelimelerle nasıl çatladığını, acımın onun görebileceği kadar belirgin olduğunu görmezden geliyorum. "Bana yapılanların seninle hiçbir ilgisi yok. *Hiçbir ilgisi yok!*"

O ayağa kalktığında güç aniden odada patlıyor ve benimki de onunkine tepki vererek şişiyor. İşaretlerimiz aynı anda bedenlerimizde beliriyor ve sadece bizim bildiğimiz aynı ritimde titreşiyor. "Sen Zahariss'in varisisin, ben de Cazier'in varisiyim. Bu topraklarda senin gibi olan tek kişi benim, sana uyuyor ama yine de çok farklı." Benden uzaklaşıyor, birkaç adım yürüyor ve sonra geri dönüyor. Bana bakarken gözleri sert ve sahiplenmeyle parlıyor "Hoşuna gitse de gitmese de. Sen benimsin," diye homurdanıyor ve ben ona hırlarken bile derin ses tonundan ürperiyorum. "Uğraşmak benim, rehberlik etmek benim ve korumak benim. Başka herhangi birinin olabileceği her şekilde benimsin."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım ve ona dişlerimi gösterdim. "Sen delisin. Varis olmamız ne benim senin olduğumu ne de senin benim olduğun anlamına gelir. Bu işler böyle yürümez, böyle değildir, bu *anlama gelmez*."

"Hayır, küçük kurt," diyor, gücünden bir dal bana doğru süzülüyor ve elmacık kemiğimi okşuyor. "Bundan çok daha fazlasını ifade ediyor."

On dokuz

RHEA

Tabağımdaki meyvelerle oynuyorum, kadar da aç değilim, özellikle de yüzümün yan tarafındaki parıltıyla.

"Ye," diye Darius ama ben kaşlarımı çatıyorum ve ateşin yanındaki sandalyede arkama yaslanıyorum.

"Aç değilim," diye tabağı itiyorum. "Şimdilik burada işimiz bitti mi? Sürümü görmek istiyorum."

"Onları daha sonra görebilirsin." Darius bir parça et ısırıyor, çiğnerken gözleri benimkilere takılıyor.

"Hayır," diyorum yavaşça, "onları şimdi görmek istiyorum." Beni görmezden gelerek başını sallıyor. "Darius," diye homurdanıyorum, o da sırtıyor, sandalyede arkasına bir içki alıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim ateş gibi, ama o yanmıyor, en ufak bir yanık bile yok.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Onun sesini duyuyorum.

kapı kolunu kavrayıp çevirirken arkamdan kıkırdıyor. Ama açılmadı. Tekrar deniyorum, koltuğunda kendini beğenmiş bir şekilde oturan pisliğe doğru dönmeden önce çabaladığım için homurdanıyorum.

"Kapı neden kilitli?" Yavaşça soruyorum, bedenim gerginlikle titriyor. Omuz silkiyor. *Omuz silkiyor*. Panik içinde kapıya doğru bakıyorum. Bağlantıdan Josh'u aramak istiyorum, ama onunla konuşmaya hazır olmadığım için girişimlerini engelliyordum, ama şimdi...

"Biraz dinlenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Darius ve ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken gözlerim ona kayıyor.

"Bu saçmalık," diye bağırarak onu takip ediyorum. "dinlendim, çocuk değilim." Beni görmezden geliyor, bunun yerine bakır küveti doldurmak için muslukları açıyor, musluklardan anında su fişkırıyor ve insanların hakkını vermeliyim, becerikli şeyler yapıyorlar. "Darius," diye homurdanıyorum beni görmezden geldiğinde.

"Soyun, banyoya gir." Ben ona bakarken o parmaklarını suya daldırıp muslukların akışını ayarlamakla meşgul.

"Sikeyim hayır," diye . Gözlerim küvetten ona doğru gidip geliyor. "Kesinlikle olmaz."

"Sıcak bir banyo istemiyor musun?" Ellerini kalçalarına koyar, kaşları anlamamış gibi birbirine kenetlenir.

Banyo yapmak istiyorum ama o buradayken değil. "Git de banyoya gireyim."

"Seni çıplak gördüm Rhea, şimdi kızarmış bir bakire gibi davranma."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Evet, Darius, beni çıplak gördün, değil mi?" Isırarak karşılık veriyorum. "Ve sadece benim ateşimde değil." Hatırlatma yarıyor ve gözleri sertleşiyor. "Şimdi çık dışarı. Yıkanacağım ve sonra sürümü görmeye gideceğim."

Cevap vermiyor, sadece bir bana bakıyor, vücudu gergin, sonra kapıyı arkasından çarparak çıkıyor. Alay ettim ve Belldame'ın bana verdiği kıyafetler, geri gelme ihtimaline karşı kapıya bakıyorum. O yapmaz.

Neden bana banyo yaptırıyor ki?

Kendimi silkelemeden önce her an lav haline gelebilir mi diye merak ederek suya bakıyorum. Bu bir banyo, Rhea.

Dolu olduğunda muslukları kapatıyorum, sonra ayak parmağımı ılık suya daldırıyorum, içine girmeden önce mükemmel sıcaklığını hissediyorum. iç , arkama yaslanırken suyun sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum, tam olarak rahatlamamış olsam da suyun ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Suyu ellerime alıp yüzüme götürüyorum, son birkaç günün tüm terini ve gerginliğini yıkıyorum.

Bayılmamın üzerinden günler geçti ve sonra Darius'la konuşmayı, bir şey yiyip içmeyi reddettim. Benim aptalcaydı, bunu yaparak kimseye, özellikle de kendime iyilik yapmadım.

Sadece bir süreliğine yalnız kalmak, gücümü ve düşüncelerimi toplamak istedim. Hissettiğim tüm pislikleri içime atmak ve böylece kendimi yeniden güçlendirmek.

Tek yaptığım kendimi zayıflatmaktı ve şimdi Darius'un yatak odasında sıkışıp kaldım, o söyleyene kadar çıkmama izin vermiyor. Tek istediğim onun gözlerini oymakken, düşmanımın, bir nevi müttefikimin beni neden yanında istediği bir muamma. Yine de bunun sebebinin aramızdaki bağ olduğundan şüpheleniyorum.

Nefret ediyor, tiksiniyor olmalı. Y yapmak istemediği şeyleri yapmak zorunda kalmak onun hakkı. Akıllı buna bu kadar karşıyken bunu yapma ihtiyacı hissetmesi içimi bulandırıyor.

Pislik.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum, parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum ve bir süre sonra omuzlarım gevşiyor, ağrılarım ve küçük sızılarım kayboluyor.

Bir anlığına nefes alabiliyorum.

Sonra kapı açılıyor.

Sarsılarak doğruluyorum ve omzumun üzerinden bakarken kollarımı dizlerime doluyorum. Darius elinde bir tabak ve diğer elinde hasır bir sepetle kapıdan içeri giriyor.

"Çık dışarı!" Sırtım ona dönük olmasına rağmen göğüslerimi emin olarak havlıyorum. Beni görmezden geliyor, çünkü tabii ki öyle yapıyor ve tezgâhtaki eşyalar. "Darius, getir. Getir. Siktir. Dışarı."

Bana doğru sertçe dönüyor, ağzı açılıyor ama duraklıyor, gözleri sırtıma kilitleniyor. Solgunlaşıyorum ve ileriye bakıyorum, suyun altına batmaya çalışıyorum, ama sadece o kadar yüksek. Hava gergin, boğucu, parmaklarımı dizlerimde sıkıyorum, tırnaklarım derime batıyor.

Git, git, git.

Gözlerinin bir kez daha sırtımda gezindiğini hissedebiliyorum, sanki orada saklı olan yaraları görebiliyor, oraya kendi koyduklarını. Sırtım yanıyor ve Ağrıyor, kaşınıyor ve buraya girmeye nasıl *cüret* ediyor. Beni *görebiliyormuş* gibi bana bakmaya nasıl *cüret* eder.

Tekrar!

Onu burada istemiyorum, gitmesi gerek.

Gücüm yüzeye akarken kalbim göğsümde çılginca atıyor, çağrıyla derimin hemen altında mırıldanıyor. Bir elimi kaldırıyorum, onu buradan çıkarmak için bir şey yapmak üzereyken sırtıma dokunduğunda irkiliyorum, sonra donup kalıyorum, gücüm onun yumuşaklığı altında geri çekiliyor. Nefeslerim kendi kulaklarıma bile hırıltılı bir sesle gelirken Runa içimde mırıldanıyor ama o vazgeçmiyor, dokunuşunun altında tüylerim diken diken olurken durmuyor.

Tek bir parmağını sırtımda belli belirsiz gezdiriyor, parmağını tenimde gezdirirken zar zor bir his oluşuyor. Yukarı, aşağı, biraz çapraz, biraz aşağı. Sadece kendisinin yaptığı aynı hareketi tekrarlarlarken hareket edemiyorum.

bilir. Hareket edemediğim için su durgun, onun bakışı karşısında donup kalmışım ve alnımı dizlerime indirirken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Neden bu kadar kötü yaraladığı bir yere dokunuyor?

Ben buraya nasıl geldim? Hiç tanışmamalıydık, ölene kadar birbirimizden ayrı kalmalıydık. Düşmanıma karşı bu çekimi hissetmektense bunu tercih ederim. Beni güvende tutması gereken kişiye doğru.

Yalan.

Annemin söyledikleri yalandı.

Parmaklarım tenime daha sert giriyor, o kadar sert ki izler kaldığından ama şu anda bana hissettirdiklerini hissetmemek için bunu hissetmem gerekiyor.

Boynumun arkasına ulaştığında geriliyorum, parmağı bir ele dönüşüyor ve oraya yumuşak bir şekilde masaj yapmaya başlıyor. Ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti tutuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Saçlarımı yolumdan çekip diğer elini omuzlarımı yoğurmak için kaldırıyor ve bedenim gerginliğini kendiliğinden kaybediyor.

O zaman vücuduma yumuşak bir şey geliyor ve kır çiçeklerinin kokusu burnumu gıdıklıyor. Sırtımı yıkıyor, bezi o kadar büyük bir özenle girdaplar halinde hareket ettiriyor ki beni altına itmekle tehdit ediyor. Birden başımı kaldırıyorum, omzumun üzerinden kirpiklerimin altından ona bakıyorum. O yapmıyor Beni tanıyor, sanki yapması gereken bir görevmiş gibi sırtıma bakmaya ve onu yıkamaya devam ediyor.

Bezi suya daldırıyor ve gözleri sonunda benimkilere kayıyor. Oradaki duyguyu, nefreti görünce bir nefes çekiyorum. Arkamı dönüyorum, düşmanımın kendi nefretimi, öfkemi ve acımı istemiyorum.

Beni nasıl yıkayabilir ve bana nasıl böyle bakabilir? Onun hareketleri ve sözleri Kafamı karıştırıyor. Önemsiyor ama talep ediyor. Nefret ediyor ama nazık. Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum.

"Bu senin için değil," diyor bir sonra huysuzca ve beni dūřüncelerimden uyandırıyor. Cevap olarak hiçbir řey söylemiyorum. "İşte." Yan tarafa bakıyorum ve şimdi daha da yaklaştığını, tam yanımda olduğunu görüyorum. Elinde bir dut, küçük mavi bir top. Önce meyveye, sonra da soru sorarcasına ona bakıyorum, o da meyveyi ağzıma doğru götürüyor. "Ye." Bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. Hâlâ büzülmüş durumdayım ama sanki her řeyi görebiliyor. Özellikle de verdiğim kiloları.

Kendimi bilinçli hissederek suyun içinde daha da yığlıyorum ve o meyveyi ağzıma zorla soktuğunda vücudumu gizlemeye çalışıyorum. "Hewh," diyorum bir ağız dolusu lafın arasında, daha dik oturarak. "Sen-" Gözlerini suya indirdi ve ben aşağıya bakıyorum, dizlerimi bıraktığımı ve şimdi bacaklarımın düz olduğunu fark ediyorum. Suyun içinden her şeyimi net bir şekilde görebiliyor. Gözleri Beni içine çekerken alev alev yanıyor, nefesi öncekinden daha derin. Gözleri benimkilere kayıyor ve hava şehvetle dolup taşarken kalçalarımı sıkıyorum, öfkenin alt tonuyla arzuluyorum.

Darius nefesinin altında homurdanıyor ve gözlerini ve ben tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Gözümün önünde başka bir meyve beliriyor ve kaşlarımı çatıyorum. O Başını sallıyor, çenesi gergin ve ağzımdakini yutuyorum, bir tane daha açıyorum. Otoriter pislik.

Ben çiğnerken gözlerini ağzıma dikmiş, bu kez meyveyi alışımı izliyor ve bunu kucağındayken yaptığını hatırlıyorum ki bu da arasında hissettiğim sızıyı dindirmiyor. Ben bitirir bitirmez bir tane daha, bir tane daha, ben daha fazla dayanamayana kadar. Ben bile bilmiyorum

Kaç tane . Beni nasıl bir transa soktuysa gözümü kırpıyorum, neden beni tekrar beslemesine izin verdiğimi merak ediyorum ama içten içe nedenini biliyorum.

Nefret ediyorum.

Kilitle, Rhea.

Darius bezi suya geri sokuyor ve bileğimi tutuyor. Bileğimi çekiyorum ve kaşlarını çatarak bileğimi tekrar kavırıyor. Bileğimi bırakması için boşuna çabalıyorum, oflayıp başımı sallıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Etrafını saran kırmızı çizgiyi inceliyor, beni sıkıca kavrarken kaşlarını çatıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum, ama o beni sıkıca tutuyor ve bezi üzerine getirerek nazıkçe siliyor.

"Gerçekten iyileşmedin mi?" diye soruyor ve bu kadar uzun süre sessiz sonra sesi çok yüksek çıkıyor. Başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

"Sanırım iyileşip iyileşmemem senin için önemli değil," diyorum ve çenesi titriyor. Bezi gereğinden fazla kuvvetle tekrar suya daldırıp sertçe çıkarıyor ve aynı şeyi yaparak diğer bileğimi alıyor. "Ne yapıyorsun, Darius?" Sonunda soruyorum.

Bu o değil, o *bunu yapmaz*.

Bir nefes üflüyor, eli bileğimde duruyor. "Sen bir Varissin, ben de bir Varisim. Diğerinin hayatta olduğundan emin olmak kanımızda, ruhumuzda var." Kaşlarım çatılıyor ve ayağa kalkıp bezi suya atıyor. Su sıçradı ve vurduğu yere sildim. lavaboya giderken Darius'a ters ters bakıyorum. Sırtı gergin, kasları geriliyor ve siyah tişörtünde daha koyu lekeler görüyorum. Sırtında çizgiler halinde uzanıyor, bazıları ince bazıları biraz daha kalın, sonuncusu daha çok tepede. Neden terliyor?

"Yatağın üzerine senin için birkaç kıyafet bırakacağım, çok geç kalma, sonra gelirim." Sonra gitti, banyodan çıktı ve ben her zamankinden daha şaşkın bir şekilde beze baktım.

Sonra sürümü görmemle ilgili bir şey söylemediğini fark ettim. Merhaba mahkum, eski dostum.

Yirmi

RHEA

Kapı açılıyor, bir duraksama oluyor, sonra sessizce kapanıyor. Oflayıp kürkleri tenime yaklaştırıyorum, yatakta uzanırken tepeden tırnağa örtünmek istiyorum.

Onun yatağı.

Banyo yaptıktan sonra ortadan kayboldu ve kapıyı kilitli bıraktı. Bağırıp çağırdım ama nafile, kimse gelmedi. Şimdi ay yükselmiş, ben yataktan gece gökyüzüne bakarken balkon pencerelerinden görünüyor. Balkondan aşağı inebilir miyim diye baktım ama hiçbir şey yoktu, tutunabileceğim hiçbir şey yoktu ve düşersem bütün kemiklerimi kırabilirdim.

Darius'un yaklaştığını duyuyorum, sonra bir duraklama. Kıpırdamadan duruyorum. Uyanık bildiğini biliyorum, uyuyormuş gibi yapmıyorum. Sadece onunla bir şey yapmak istemiyorum.

Ben burada ne yapıyorum ki?

Bir kez daha birbirimizin etrafında dönüyoruz, uzak duramıyoruz. I Bazen kaçtıktan sonra onu izlediğimi, beklediğimi hissettim. Bunun bir zihin oyunu olduğunu düşündüm, belki de istenmeyen bir düşünce onun orada olduğunu düşündürdü. Fakat

Orada durmuş beni izliyor, daha önce Belldame için malzeme toplamak üzere topraklara çıktığımda da *bildiğim* bir duygu bu.

Ama eğer beni gördüyse, eğer bu aklımın bir kenesi değilse, o zaman neden benim için gelmedi?

Ondan bir guruldama sesi geliyor ve sonra tekrar hareket ediyor, banyo kapısı açılıp kapanıyor. Her zamanki rutin. Geri döndüğünde çoktan yıkanmış gibi görünse de, yine tekrar yapıyor.

Onu duymama izin verdiğini biliyorum, Darius istediği zaman çok sessiz hareket edebiliyor, bu yüzden neden bilerek yüksek sesle konuştuğunu merak ediyorum.

O banyodayken kürkleri üzerimden atıyor ve ahşap zeminde sessizce ilerleyerek kapıya doğru ilerliyorum. Kapıya ulaştığımda kolu tekrar deniyorum ama bir şey yok.

Tanrı aşkına.

Burada onunla kalamam. Çok yakınız.

Kolu tekrar tıkırdatıyorum ve homurdanıyorum, öne doğru yığılıyorum ve hayal kırıklığıyla başımı kapıya vuruyorum. Banyo kapısı aniden açılıyor ve başımı Darius'a doğru çeviriyorum, durup beni içeri alırken gözlerim ateş gibi, yüzünde küçük bir sırıtma.

"Ne yapıyorsun, küçük kurt?" Ses tonunda bir eğlence var.

"Çıkarın beni," diye karşılık veriyorum, kapıyı tekmeleyerek. Çıplak ayağım darbeyi aldığı anda irkildiğimi gizliyorum.

Darius başını eğdi ve ben de ona her zamanki siyah tişörtü ve bol pantolon. Runa sırt üstü yuvarlanırken gücüm yüzeyin altında mırıldanıyor. Hayır, burada onunla kalmayacağım.

Sözlerimi duymazdan geliyor. "Yatağa gel." Odadaki tek yatağa doğru yürümeye başladı ve ben de en yakın şeyi, sağımdaki şifonyerin üzerindeki feneri kaptım. Onu aldım ve kafasına doğru fırlattım. Havada uçuyor, hedefim

doğru ama yolundan çekildi, gözleri bana geri döndü. "Oynamak ister misin?" Sözleri midemi bulandırıyor, kalçalarım bilinçsizce sıkılıyor. "Tek yapman gereken sormak, bunu biliyorsun." Başımı sallamaya başladım bile.

"Burada seninle kalmayacağım, Darius. Kapıyı aç." "Hayır."

"Darius!" Elimi kapıya vurarak bağıyorum. "Hayır."

Öfkem yükselirken göğsüm kabarıyor. Bunu kabul etmemiştim, burada onunla birlikte olmayı, sürekli onun kokusuna sarılmayı. Hiç düşünmeden elimi kaldırıyorum ve gücüm avucumda titreşerek beni takip ediyor. Mavinin parıltısı hafifçe

odayı dolduruyor ve Darius'un burun delikleri parlıyor, parmaklarımın etrafında dönmesini izliyor. Bir adım daha yaklaşıyor, siyah bir ışıltı cildini dalgalar gibi kaplıyor ve gücümü avucumdan küçük bir top haline getirip bir hırıltıyla ona doğrulturken düşünmüyorum.

Buraya daha önce de gelmiştik ama ben yine de devam ediyorum.

Darius'un elinde küçük, siyah bir daire beliriyor ve onu kaldırarak topumu yakalayıp içine alıyor, siyahın içine batıyor. O yaklaşmaya devam ederken gözlerimi kırıştırıyorum ve bir tane daha atıyorum, elim titriyor ama onun gücü her seferinde topu yutuyor. Çaresizliğim içime akarken gözlerim değişiyor ve işaretlerim beliriyor. Diğer elimi kaldırıyorum, küçük bir İkisinden de toplar çıkıyor. Bir tanesi duvara çarpıyor ve küçük, mavi-puslu parçacıkların patlamasıyla kaybolmadan önce duvara hafifçe batıyor. Bir diğeri çekmeceli sandığa çarparak ahşabın bir delik açtığı yere çökmesine neden oluyor. Avuçlarımdan çılgınca, kontrolsüz ve koordinasyon olmadan çıkıyorlar. Ancak Darius gelmeye devam ediyor ve herhangi birinin ona zarar vermesini engelliyor.

Sonra bana ulaşıyor, bileklerimi avuçlarının içinde kavlıyor ve beni kapıya çarpıyor. Nefesim kesiliyor, onun pençesinde kıvranıyorum. Aldığım her nefeste göğsüm onunkine değişiyor ve parmaklarımı esnetiyorum. Büyüsü ellerinden çıkıp benimkini kaplıyor ve bana karşı serinliğini hissediyorum, kendi gücümü örtüyor. Neredeyse tenime ulaşıyormuş gibi hissettiriyor ve benimkiler havada asılı kalıyor. yüzeyin altında, içime geri girmeye zorluyor.

Bunu nasıl yapabiliyor?

"Bırak beni," diye hırlıyorum, ateşle parlayan canlı, yeşil gözlere bakıyorum.

"Asla." Başını sallıyor ve sözlerindeki kesinlik

Hackles yükselmek için. "Ölü Topraklar'dan beri benimdin, o zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

Onun benimkilere tepki verdiğini görünce gözlerim sertleşiyor ve Varis işaretlerimden kurtuluyorum. "*Her şey değişti.*" Kıvranıyorum ama beni tamamen hareketsiz hale getirdi.

Gözleri bir an için kararıyor, sonra bana, kabaran göğsüme, göğüslerimin yükselip alçalmasına bakıyor. Gözleri boynuma doğru ilerliyor, gözlerime ulaşana kadar çenemi, burnumu takip ediyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. O başını eğmeden önce, ben kıpırdamadan duruyorum. Boğazımdan derin bir nefes alıyor, içinden gelen bir gümbürtü doğrudan içime işliyor. Lanet olsun ona. Ağzı sonra boynuma, kulağımın hemen altına geliyor ve dudaklarını aşağı yukarı gezdirirken benden nefes nefese bir iç geliyor.

"Haklısın," diye mırıldanıyor tenime karşı ve boynumda hissettiği duyguya engel olamayarak başımı eğiyorum. "*Her şey değişti.*" Bir ısırık, sonra yatıştırmak için bir yalama. Titriyorum. "Aynı zamanda de." Sonra ağzı açık bir öpücük ve ben huzursuz hissederek parmak uçlarımda dururken içimden kaçan sessiz iniltiyi durduramıyorum. Daha da yaklaşıyor, vücudunun sert hatları bedenime değişiyor.

yumuşaklık. Sertliğini karnımda hissediyorum ve içimdeki arzu artarak hafifçe ona sürtünmeme neden oluyor. Alçak sesle homurdanıyor, kalçalarını ileri itiyor, kulağımı daha agresif bir şekilde öpüyor ve ısırıyor. "Ama benden saklanma," diyor başını kaldırıp bana bakarak.

Ellerimi sıkıca kavıyorum, gücü hâlâ onları sarıyor. "Ben saklanıyordum, hatırladın mı? Artık saklanmıyorum."

"Hayır." Başını yavaşça ileri geri hareket ettiriyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Acını saklıyorsun." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve başımı çeviriyorum, Hissettiğim arzu bir anda yok oldu ve beni buza boğdu. "Acılarını, kalp kırıklıklarını saklıyorsun." Sertçe yutkunuyorum, gözlerim yanıyor. Beni bu kadar kolay görebilen tek kişinin o olması haksızlık. "Eğer içinde tutarsan, ciddi zararlar vereceksin. Bu hasarın neye benzeyeceğini, gerçekleşene kadar bilemeyiz." Boynuma bir çimdik daha attı. "Her şeyi ortaya dökene kadar, *kendini* saklıyorsun." Sözleri doğru çıkınca gözlerimden bir damla yaş süzülüyor ve bileklerimi bırakıp elini çeneme götürüyor, Yüzümü ona dönüyorum. Şu anda kendimi çıırılçıplak hissetmeme rağmen bir gözyaşı daha akarken bile ters ters bakıyorum. Gözyaşlarımın düşüşünü izlerken çenesi sıkılıyor ve beni tuttuğu çeneme doğru iniyor. "Sana gözlerinde görmek istediğim tek gözyaşının benim döktüğüm gözyaşları olduğunu söylemiştim küçük kurt."

O zaman benden ıslak bir kahkaha geliyor ve kaşları endişeyle iniyor. "Onları oraya sen koydun." Yeşil gözleri kapanıyor ve bir adım geri atıyor. Derin bir nefes alıyor, elleri kalçalarında yere bakıyor.

"Bunu geride bırakmak için ne yapmam gerekecek?" Kapıya yaslanıyorum, dudaklarımdan bir kıkırdama çıkıyor.

"Bunun için zamanı geri almanız gerekir."

Homurdanıyor ve dolabına girerek benden uzaklaşıyor. Bir hışırtı ve patlama sesi duyuyorum, sonra elinde bir çantayla tekrar bana doğru yürüyor.

"Zamanı geri alamam," diyor bana, parmak eklemleri tutuşuyla beyazlaşırken.
"Bu yüzden ilerlememiz gerekiyor, yapabileceğimiz tek şey bu."

"Çünkü bu kadar basit," diye .

"Lanet olsun, Rhea." Elindeki çanta sallanırken öfkeyle oflayarak adım atıyor. ne olduğunu merak ederek dikkatle bakıyorum. Darius durup bana doğru iki adım atıyor. Elindeki çantayı göğsüme soktuğunda bir sonraki hamlesinin ne merak ederek doğruluyorum.

O bir adım geri çekilip öylece dururken ben otomatik olarak tutuyorum. Ben kıpırdamayınca iç geçiriyor ve eliyle işaret ediyor. "Aç şunu."

"Burada ne var?"

"Aç şu lanet çantayı. Rhea."

Sinirli ses tonuna kaşlarımı çatıyorum ama çantayı yavaşça açıyorum. İçine baktığımda, deriye benzeyen bir şeye sarılmış çok sayıda şey görüyorum. Darius benden bir adım uzaklaşıyor ve ben bir tanesini çıkarmak için içine uzanıyorum. Darius'a bakarak çantayı yere bırakıp açıyorum. Ahşap görünüyor ve aceleyle tüm deriyi çıkarıyorum, kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Sertçe yutkunup önce Darius'a, sonra da elimdeki oymaya bakıyorum. Çömelerek, hepsi özenle deriye sarılmış eşyaları teker teker çantadan çıkarıyorum. Titreyen parmaklarımı ilk oymanın üzerinde gezdiriyor, ahşabın tanıdık oluklarını ve bir zamanlar oyduğum çentikleri hissediyorum. Bir sonraki parçaya geçip onu açarken ellerim titriyor, Kade'in tanıdık yüzüne, geniş ve saf gülümsemesine bakarken gözlerim doluyor. Onu göğsüme götürüyorum, tüm bedenim titreşirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Darius aniden, "Seni her yerde aradım, aklıma gelen her yerde," deyince başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seni bulamayınca Eridian'a geri döndüm." Dudaklarım titriyor ve Darius duygularımın savaşını izliyor. Gözleri kısa bir süreliğine öfkeyle doluyor ve sonra temizleniyor. "Bilmiyorum.

Neden oraya gitme ihtiyacı hissettim bilmiyorum ama gittim. Doğruca mağaranıza gittim ve orada kaldım. Ne kadar emin değilim, oradayken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir süre sonra oradan ayrıldım ama yanımda bazı oymalar götürdüm.

I..." O

çenesini sıkarak benden uzağa bakıyor, belli ki rahatsız. "Onları sana vermek istedim," diyor sonunda ve ben de Kade' oymasını daha sıkı sıkıyorum.

Düşmanım Eridian'a geri döndü ve benim için oymalarımı aldı.

Bu bilgi kalbimi biraz eritiyor, etrafını saran dikenleri söküp atıyor. Oyma yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyordu, mağaramdaki miktarla bu belliydi.

O... beni düşünüyordu. Ama neden?

Bu soruyu sormuyorum, ağzımı bile oynatamayacak kadar kafam karışmış bir halde başka bir kurt oymasını elime alıyorum. Parmaklarımı sırtından kuyruğuna doğru gezdiriyor, diğerlerinin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum.

Darius bana doğru yürüdü ve çömeldi. Bir parça alıyor ve yavaşça çözmeye başlıyor. "Yonttuğun zaman huzuru görüyorum, o bıçağı eline aldığı anda sadakatini hissediyorum." Açmaya devam ederken eşyayı ters çeviriyor.

Bunun üzerinde daha fazla deri var, sanki daha güvenli olmasını istemiş gibi. "İ Sadakatinin ne kadar derin biliyorum. kalede daha çok gördüm ve hikayenizi, hayatınızı dinlediğimde daha çok duydum. Bu bana kendi hayatımı hatırlattı. Elitler." Başını sallıyor, siyah saçları gözlerinin içine düşüyor. "Sadakatini ve cesaretini hatırlattığı için bunu sakladığıma memnunum."

Sonunda eşyayı ortaya çıkarıyor ve bana uzatıyor. Hızla kavıyorum, parmağımı babamın verdiği bıçağın kabzasında gezdiriyorum, kelimeleri takip ediyorum. Bıçağın tekrar elimde olmasıyla vücudum uzun zamandır ilk kez gevşiyor. Bir hain olduğuma inandığı anda bile, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi saklamıştı.

Oymalara bakarken kaşlarım çatılıyor, ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, daha iyi hale getirmiyor ama bunu yapmak zorunda da değildi.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve o da eşyalara son bir kez bakıyor. bana doğru uzanıyor. Bıçakla elimi kaldırıyorum ama beni çabucak etkisiz hale getiriyor. Omzunun üzerinden fırlatıldım, sonra dönüp bizi kapıdan uzaklaştırdı. Hızla tişörtünü kavrayıp sırtına yapışıyorum ve homurdanıyor, adımları bir an için duraksıyor. Sonra havalandım ve yatağın üzerine düştüm. Kendimi toparlayamadan kürkler üzerime geliyor ve ben yan yatıyorum, onun iri bedeni sırtıma yaslanıyor. Darius'un kolları etrafıma dolanıyor ve ben göz kırparken beni kendisine yakın tutuyor. Çünkü, bu da ne.

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım," diye homurdanıyorum ve ondan uzaklaşmak için kollarını üzerimden çekmeye çalışıyorum.

"Burası uyuyacağın tek yer, küçük kurt. Gözüm üzerinde olmalı, bana doğrulttuğun bıçağın ne zaman karşıma çıkacağını kim bilebilir?"

"Bana benimkini tekrar uzatırsan merak etmene gerek kalmaz, hemen şimdi !" Bağıryorum, o da kıkırdıyor. Kıvranıyorum ve ayaklarımı tekmeleyerek beni bırakmasını sağlamaya çalışıyorum. Kalın kalçası benimkinin üzerine geliyor ve tamamen sıkışmış durumdayım, kollarını tırmalarken hareket edemiyorum.

Nefes alışım hızlanıyor, kapana kısılmışlık hissi içime doluyor ve gözlerimi sıkıca . "Sadece benim, küçük kurt," diyor usulca, içinden bir mırıltı geliyor.

"Sorun da bu zaten," diye mırıldanıyorum, hâlâ debeleniyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca dönüp durduktan sonra hiçbir yere varamadığımı fark ediyorum. Gücümü kendime çağırıyorum, derimin altında zar zor var olduğunu hissediyorum, onu uzaklaştırmak için istediği her şeyi serbest bırakmaya hazır.

Derin bir ses çıkarıyor, sonra serinlik ısınmış bedenimi kaplıyor. Gözlerimi açıyorum ve gücünün tenimin üzerinde süzüldüğünü görüyorum, siyah kollarımın üzerinde ileri geri hareket ediyor, sanki beni okşuyor, beni sakinleştiriyor.

Ve lanet olsun, öyle.

Onun kollarında gevşiyorum, kokusunu içime çekerken bedenim yavaş yavaş gerginliğini kaybediyor. Runa içimde esniyor ve ben de ona ters ters bakarak ofluyorum. Bana destek olması gerekiyordu.

"Uyu, Rhea. Benimle güvendesin," diye mırıldanıyor Darius saçlarıma doğru, başparmağı bileğimde geziniyor.

"Hayır," diyorum ona, gözlerim düşüyor. "." "Ay ışığı altında öylesin."

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

RHEA

"Ateşin varken hamileliği önlemek için bir şey aldın mı?" Odasındaki balkonun taş korkuluklarına yaslanırken sorduğu sorular karşısında irkiliyorum. Uzaklara bakıyorum, ağaçları tarıyorum ve onların içinde olmayı, özgürce koşmayı diliyorum. Ama ne yazık ki Darius daha fazla dinlenmem gerektiği konusunda kararlı, bu yüzden bu Tanrı'nın lanetlediği odaya durumdayım.

Bakışlarım büyük göle kayıyor, ay ışığının gümüş bir cam gibi görünen yüzeyinde parıldamasını izliyorum. Soğuk mu, yoksa yaz güneşinin gün boyunca ısıttığı sıcak mı?

Darius gelip arkamda duruyor ve ben bana dokunmasını bekleyerek geriliyorum. Beni odasına hapsettiğinden beri hiç durmadı.

Bir kez daha bağlantıdan Josh'a ulaşmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Şu anda Darius'u yanımda istemediğim kadar onun sesini de duyamıyorum.

Boynumun arkasına dokunduğunda omuzlarım doğru çekiliyor ve parmaklarını tenimde ileri geri gezdirerek mırıltılı bir ses çıkarıyor. Bir nefes üflüyorum ve yüzümde esintinin sıcaklığını hissederken balkon duvarına tutunduğum yer sıkılaşıyor.

"Küçük kurt," diye cesaretlendiriyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

", her zaman yaparım, kendim görsem bile." Merak etme Darius, sana yavru yok.

"Son sefer hariç," diye hatırlatıyor bana, sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

"Evet," diye . Göğsünün içinden bir ses çıkarıyor. "Bana çocukluğundan biraz daha bahset."

"Başka ne bilmek istiyor olabilirsin ki?" Daha fazlasına ihtiyacı yok.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve beni taşa doğru sıkıştırırken nefesi kulağımı gıdıklıyor. Vücut ısısının çekimine direnmeye çalışarak ona yaklaşıyorum ama yine de arayı kapatıyor. Sert göğsü sırtıma çarpıyor ve sonra kolları iki yanıma dolanıyor, elleri benimkilerin yanında duruyor.

Onun tarafından tamamen kuşatılmış durumdayım, gönderdiği mesajla, alçakta tuttuğu ince hakimiyetiyle, ama yine de hissedebiliyorum. Runa içimde kıpırdanıyor, onun yakınlığı karşısında narin bir iç çekiş çıkarıyor.

"Sana bilmen gerektiğini düşündüğüm her şeyi anlattım, masum olduğumu ve şimdiye kadar yaptığımız tek şeyin hayatta kalmaya çalışmak olduğunu bilmene yetecek kadarını anlattım," diye öfkeleniyorum. Bana dokunmayı bırakmasını istiyorum, direnmek giderek zorlaşıyorBunu bilerek yaptığına yemin edebilirim.

"Bana bunu söyledin," diye kabul ediyor ve saçlarımı içine çektiğini duyuyorum, bir sonraki nefesinden zar zor bir hırıltı geliyor. "Seni her şeyi bilmek istiyorum. Cesaretini, kalp ağrını, gücünü, acını." Bir duraklama. "Öfkeni. Hepsini en başından bilmek istiyorum."

"Bu hakka sahip değilsin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu hakka asla sahip olamayacaksın."

Bir duraklama daha. "Belki değil, ama yine de istiyorum. Konu sen olunca böyle bencil bir pislik oluyorum. Bunu sana zaten söyledim." salınan saçlarımdan bir tutam alıyor ve onunla oynuyor. "Benden nefret edebilirsin.

bana zarar vermek, hatta beni öldürmek istiyor." Başını benimkinin üstüne yaslıyor, bakışlarım göle geri dönüyor. "Ama sen de en az kadar çekim hissediyorsun." Bu konuda konuşmak istemediğim için hâlâ onun sözlerini dinliyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. "Öyleyse yapabiliriz Ya medeni olun, şu anda ortak bir amaç için çalışıyor gibi görünüyoruz, bu en iyisi olacaktır. Ya da..." Sesi şimdi alçaldı, eli boğazımı nazikçe çevreliyor. Başımı yana yatırıyor, dudakları boğazımın kenarına değerken saçlarımı uzaklaştırıyor. "Yakın olduğumuzda birbirimizi , tenimizden başka hiçbir şeyimiz kalmayacak şekilde soyunabilir ve savaşabiliriz. Oynadığımız zaman ne kadar hoşuma gittiğini biliyorsun." Midem kıpır kıpır oluyor ve

Boğazımı ağzıyla yalayıp yutarken daha da artan arzuyla boğuşurken nefesim kesiliyor. Bir elimi uzatıp boynumdaki kendi elini pençeliyorum ve derin bir hırıltı çıkarıyor, parmakları beni istemiyormuş gibi sıkılıyor. İçime giriyor ve sert aletini belimde hissediyorum ve en son birlikte olduğumuz an gözümün önüne geliyor.

birlikte aklımdan geçiyor. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor ve tenime hırlıyor, diğer eli kalçamı morartıcı bir tutuşla kavramaya geliyor, içimde sallanmaya devam ederken, arzu dolu öpücüklerinde bir kez bile durmuyor.

"Darius," diye nefes ve kulağımı ısırırken inliyor. Neredeyse bocalıyorum, neredeyse teslim oluyorum. "Bırak beni." Kıpırdamıyor, sözlerimden mi yoksa Ses tonumdaki ciddiyet, bilmiyorum. Ama geri çekiliyor, boğazımı yavaşça bırakıyor ve sonra sıcaklığı kayboluyor. İstedğim şeyi gerçekten yaptığı için bir an için şok oldum. Onu üzerimden atmak için her şeyimi kullanmaya hazırdım ama ben söyler söylemez hareket etti.

Korkuluklara yaslanıyorum, bedenimin yapmak istediklerini bastırmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sahip olmak için savaştığı şeyi.

"Çocukluğum ailemle birlikte olduğum zamanlar için mutluydu," diyerek ikimizin de dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Derinlere inmeyeceğim ama ona

Ona sürtünme isteğimi engelleyecekse bunu yaparım. "Annem bana Vrohkaria ve Mirasçılar hakkında her Şeyi öğretti, babam bana bir çocuğun yapabileceği kadar avlanmayı öğretirken bana sürekli hikayeler anlattı. Mutluydular ve benim de öyle olmamı sağladı. Çocukken hep keşfe çıkardım, her Şeyi merak ederdim. ama sadece bir yere gidebiliyordum. Kendimi kısıtlayıcı hissettim, bu yüzden ormanda ve lesia çiçeklerinin olduğu tarlalarda çok zaman geçirdim." O bir Şey söylemiyor ama ben

dinlediğini biliyorum. "Josh'la ben beş yaŐlarındayken çok iyi arkadaş olduk, yetim olduğu için sürekli evimize gelirdi. Ailem onu kendi çocukları gibi benimsemiŐti. Harika bir çocukluk geçirdim, ta ki geri kalanı benden alınana kadar." UyuŐmaya baŐladıęımı hissediyorum, bodrumda mahsur kaldıktan *sonra* yaŐadıklarımın detaylarına girmek istemiyorum.

geliyor, kolu benimkini okşuyor ve kurtlarımızın birbirini selamladığını hissediyorum. "Annen bir Varis miydi?"

"O, bu topraklardaki en muhteŐem varlıktı." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ve Charles'ı senin koruyucun olarak mı seçti?" Başımı salladım. "Ama Warden'ın kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Warden adında bir vasım yoktu, onu daha önce hiç görmedim." Annem ve babamın Edward'ı diğer koruyucun olarak seçtiğini ona söylemedim. Ona sadece benim değil, Josh, Cassie ve Kade'in de hayatını kurtaran kişiden bahsedecek kadar güvenmiyorum.

"O bir Higher. Onu tanımadığın halde Charles neden bize onun senin koruyucun olduğunu söyledi bilmiyorum."

"Bilmiyorum ama Charles'ın yaptığı Şeyleri neden yaptığını kim bilebilir ki?"

". Yıllar boyunca bana söylediklerine gvenemeyeceğimi fark ettim."

"Bunu düşünmek akıllıca olur." Dönüp bana bakıyor ve kaşlarının çatıldığını hissedebiliyorum.

"Aldus'u tanıyor musun? Bana hafıza kristalini veren oydu," diyor bana.

"İsmi duydum ve eğer Aldus sana o kristali verdiyse bu yanlış, o zaman o da benim bok listemde," diyorum yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak.

"O da benimkinde, izini bulmaya çalışıyorum." Sonra ona baktım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Yüksek Aiden birkaç haftadır ortalıkta , sanırım Aldus onu arıyor ve tüm Yüksekler adına insanlara tur atıyor, ama onu eninde sonunda bulacağım."

Aiden'la ilgili bir şey söylemem, onu bulamaz. Sonuçta onu ben öldürdüm.

Yakında gerisi de . Düşüncede bir gülümseme oluşur. "Bilmem gereken bir şey var mı, küçük kurt?"

"Hayır."

"Hmm, eninde sonunda bana söyleyeceksin."

"Çok emin görünüyorsun," diyorum ona bakarak.

Başını eğip balkondan aşağı bakıyor. "Bu işte ben ." Kendine güvenen erkek.

"Hafıza taşını ne zaman göreceğim, onu görmemi istediğini söylemiştin."

Herkesin ne gördüğünü ben de merak ediyorum."

"Onu bulmaya çalışıyorum ama Charles onu bana vermeyi reddediyor."

"Tabii ki var," diye iç geçiriyorum. "Sende yoksa nasıl bakıp rogures hakkında bir şey bilip bilmediğimi anlamaya çalışabilirim? O değil miydi

Beni buraya getirmenin amaçlarından biri de bu muydu?"

"Bulacağım, sadece biraz zamana ihtiyacım var. Gerçekleştirilen ayinle kaçırdığımız bir şeyi görebileceğimizi umuyoruz ve bunun size gösterilmesiyle, belki

"Neden senin hain olduğunu düşündüğümüzü anlayabilirsin." "Bunun artık bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Öyle." söylerken ses tonu sert, sanki önemliymiş gibi.

Bir süre sessizce durup araziye seyrediyoruz. Rahatsız edici değil, ama düşmanımın yanında durmak, bir tür müttefik, çoğunlukla pislik, Önümdeki manzarayı seyrediyorum, bunun bakılması gereken diğer değerli anlardan biri olduğunu biliyorum.

"Kade hâlâ kalede mi?" Tekrar yıldızlara bakarak sormaya cesaret ediyorum.

"Bildiğim kadarıyla, evet."

Onu dışarı çıkarmanın bir yolu olup olmadığını sormak istiyorum, onu almak için *beni* içeri sokabilir, ama henüz Sarah'yı bile almadık. Tek bildiğim, bunların hepsinin hala bir tuzak olabileceği.

"Ay ışığının altında," diye mırıldanıyor sessizlik biraz daha uzadıktan sonra ve omuzlarım dikleşiyor, ona bakmayı reddediyorum. "Gecelerin en karanlığı parlıyor en parlak olanı."

Ona Eridian dilinde söylediklerimi tekrarlarlarken sertçe yutkunuyorum. Beni duymadığını . "Bunu nereden biliyorsun?"

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum. "Nasıl yapamam?"

"Belki de senin üzerinde bir hafıza taşı kullanmalı ve bunu engellemeliyiz," diye söylendim.

Kıkırdıyor ve bu benim içimi titretiyor. "Sanırım ikimiz de hafıza taşı saçmalığından yeterince bıktık."

"Doğru, ama bu bir istisna olabilir. Beni unutabilir ve neşeli pislik grubunuzla yolunuza devam edebilirsiniz."

"Hafızam alınsa bile seni unutmam mümkün değil küçük kurt." Sözlerinin üzerimden geçip derinlere gömülmesinden nefret ediyorum. Birinin beni unutmayaacağı düşüncesi, düşmanım bile olsa, içimde bir şeyleri yatıştırıyor. Yıllardır saklanıyorum, ölebilirim ve sadece

bunu bilecek olanlar Eridian'dakiler olurdu. Eridian'dan birinin Dışarıda kendimi bu toprakların bir parçasıymışım gibi hissediyorum, yok olana kadar içine gömülmüyorum. "Seni unutamayacağımı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ruhlar tuhaf şeylerdir," diyorum ona, parmaklarımı düşüncelerimden sıyrılarak. "Görünmez bir şeydirler ama yine de çok oradadırlar ve senin bir parçandırlar. Göremezsın ama hissedersin ve seni incitebilir, yırtabilir ve neredeyse kırabilirler. Ama ne düşünüyorum biliyor musun?" Sonunda ona bakarak soruyorum.

"Tüm düşüncelerini istiyorum," diyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Bence *nasıl* olursa olsun, kendi ruhumuzu yarattık ve bunu yaptığımıza göre, zaman içinde onu yeniden yapabiliriz. Onu şekillendirebilir, bazılarını çıkarıp sevdiğimiz kısımları saklayabiliriz."

Başını bana doğru eğiyor. "Peki neden yeniden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü adımlarımda sendelememe neden olan, beni kayaların altında ağırlaştıran ve en karanlık derinliklerinde boğan parçalarımı çıkarırdım." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum ama kelimeler yine de içimden dökülüyor.

Başını yavaşça sallar. "Bunu yapmana gerek olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?" Kaşlarını çatarak soruyorum.

"Ruhunu yeniden yaratmana gerek yok küçük kurt, tek yapman gereken onu fethetmek. Bunu yaptığında, ki bu bir *zaman* Rhea, her an uçup gidebilecek bir çadıra değil, temelleri olan bir eve sahip olacaksın. Bununla olduğundan daha fazlası olacaksın ama nasıl başladığını ve ne kadar yol kat ettiğini asla unutmayacaksın." Bana doğru dönüyor ve her şey ona, onun sözlerine daralırken geri çekilemiyorum, görüş alanından çıkamıyorum. "Bunu yaptığında, şu anda olduğundan daha fazla parlayacaksın. Topraklar da bunu bilecek ve senin gazabını hissedecekler, ama aynı zamanda senin kalp." Burnunu benimkine dayadı, bu hareket benim için çok hızlıydı.

kaçının. "Artık tökezlememen için bir yol yaratabilirim, yükünü taşıyabilirim ve ışıktaki kalmanı sağlayabilirim." Bana bakıyor, yüzünde küçük bir gülümseme, korumasız, özgür bir gülümseme. "Ama bunu senin için yapmama ihtiyacın yok Rhea, bunu kendi başına yapabilirsin. Yine de istersen de istemesen de sana yardım edeceğim." Arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

Ben cevap veremedim kapılar açıldı. "Gel, yatma vakti," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Olduğum yerde kalıyorum ve parmaklarımı burnuma götürüyorum, burnum karıncalanıyor. Göğsüm onun sözleriyle ısınıyor ve kalbim ona inanmak istediğim için parçalanıyor, sadece bir anlığına, belki ikimizin de yaptıklarını affedebileceğimize inanmak için.

Yalan söyledim, adamlarından bazılarını öldürdüm, Sarah'yı sakladım ve daha fazla insan öldü çünkü bazı Elitler haydutlara yardım etmek için orada değildi.

Bizi Highers'a götürdü, yeminimizi bozdu ve beni kırbaçladı.

Aramızda çok şey varmış gibi hissediyoruz ve daha yumuşak anlarda bir süreliğine unutuyoruz. İkimiz de biliyoruz ki aramızda asılı duran bu karmaşanın, öfkenin ve ihanetin sessiz sözcükleri çok geçmeden dökülünecek.

Ve bunun sonunda bize ne olacağından emin değilim. "Yorgun değilim," diyorum sonunda ona.

"Umurumda değil, yatak."

Ugh, çekilmez pislik.

Yirmi İki

DARIUS

"Vuruşunuzu güçlendirmek için baskın ayağınızı arkanızda tutun, kılıcınızı sallarken tüm kolunuzu kullanın, o sizin bir uzantınızdır, bir aksesuar!" Birbirleriyle dövüşen Elitlerime bağıyorum.

Eğitim alanı batı kanadının diğer tarafında. Etrafı çitle çevrili, yere yumuşak toprakla kaplı büyük bir meydan. Yaz güneşi çıplak sırtlarına vuruyor, çentikler ve bazı sığ

Dördüncü eğitim saatimize girerken yaralarından kan damlıyordu. "Onlara her zamankinden daha fazla yükleniyorsun," diyor Leo.

Çitin etrafını çevreliyor.

Omuz silkiyorum. "Savaş gelecek." Kollarımı kavuşturup çitlere yaslanıyorum ve gözlem yapıyorum.

İç çekiyor. "Burası beklediğim değil. Haydutları savuşturmak ve Yüce'lerle bir savaş başlatmak üzereyim."

"Ben de öyle, ama bunun devam etmesine izin veremeyiz." Gözlerimizin önünde bizden saklanan şeyden sonra olmaz.

"Hayır," diyor ciddiyetle. "Emirlere uyduğumuz, yaratıkları indirdiğimiz ve o sırada gerçekten bir Varis arayıp aramadıklarını merak ettiğimiz onca zamanı düşünmeden edemiyorum."

"Bu tür sorular muhtemelen hiçbir zaman yanıtlanmayacak, kendini delirteceksin." Homurdanıyor. "Tekrar!" Bazıları bitirdiğinde emrediyorum.

Leo kıkırdar. "Sizden korkanların bırakın savaşı, muharebede bile bir faydası olmaz."

"Varis olduğum için onlar için tehlikeli olduğumu mu düşünüyorlar?" Çok saçma. "Her zaman öyleydin."

"Şu anda olduğumu düşündükleri gibi değil," diye iç geçiriyorum. Kim olduğumdan dolayı benden korkmalarına izin veremem. Eğitimde çok zorluyorum ama bu sadece hayatlarını kurtarmaya yardımcı olmak içindi. Şimdi, hiç düşünmeden ya da sebepsiz yere boyunlarını kıracağımı düşünüyorlar.

"Kendilerine gelecekler," diyor Leo, bir Elit Maverick tarafından bacaklarının altından çekilirken gülerken. Kardeşlerim ve ben dışarıdayken kaleyi koruyan kişi o. "Her seferinde daha iyiye gidiyor."

"Onu ben eğittim."

Leo omzumu itti. "Ukala piç." Omuz silkiyorum. "Diğerlerinin çoğu sen yanlarındayken altlarına işememe konusunda onun izinden gidiyor," diye kıs kıs gülüyor.

"Güvenemeyeceğim erkeklere sahip olamam, özellikle de şimdi." Başını sallıyor. "Onları ayıklıyor muyuz?"

"Evet. Yüce'lerle bağlantısı olan ya da ne kadar az olursa olsun ailelerinin Yüce'lerle bağlantısı olan herkesin ismini istiyorum. Rhea ve sürüsünü sonsuza dek saklayamayız. Onların da eğitilmesi gerekiyor ve Seçkinlerimin Yüce'leri değil, olması gerektiği gibi beni takip edeceklerine güvenebilmem gerekiyor."

"Diğerleriyle birlikte başlayacağım." Elini cebine attı. "Sana bir mektup daha." Üzerindeki mührü görüyorum ve hemen başımı sallayarak atmasını söylüyorum.

Leo bir an duraklar.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum, kollarımı kavuşturup ona doğru dönerek.

İç geçiriyor, elini saçlarında gezdiriyor. "Siz ikiniz aranızı düzeltiyor musunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"ama kardeşim," diyor bıkkınlıkla.

Dönüp adamlarıma bakıyorum. "Bir şeyleri düzeltmekten anlamam. Yaptığım şeyi nasıl telafi edebilirim ki? Ona ve yalanlarına hâlâ kızgınım. Ama benim ve onun eylemleri o kadar basit değil. İkimizin de sebepleri vardı ve ben

İkimizin de bunları duymaya hazır olduğumuzdan eminim, ancak onun nedenleri oldukça açık." "Charles'ın emrine neden itaatsizlik etmediğini ona anlattın mı?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Fikrini değiştirebilir-"

"Yaptığım şeyi neden yaptığının bir önemi yok kardeşim. Bunun için artık çok geç. Bu affedilemez."

"Kendine çok yükleniyorsun," diye mırıldandı. "İmkânsız bir duruma sokuldun."

"Bunun da bir önemi yok." Adamlarıma doğru ilerliyorum. "Şimdilik çürükleri ayıklamaya odaklanalım." Gitmeden önce iç çektiğini duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bırakmadan önce ellerimi sıkarak . "Maverick," diye sesleniyorum. Başını bana doğru çevirdi ve yanıma geldi.

"Evet, Alfa" Derin nefes alış verişleriyle göğsü kabarıyor, üzerinden ter damlıyor.

"İyi iş, kendini daha da geliştirmişsin." Başını eğerek teşekkür etti. "Sadakatinin Elitlere karşı olduğunu biliyorum, başka kimseye değil."

Kaşları birbirine çarptı. "Tabii ki."

"Aklınızda olmayan başka biri var mı?"

Bir an için bana baktı. "Bir şey geliyor, değil mi?" "Hepimizin hazırlıklı olmadığı bir şey, o yüzden soruma cevap ver." Başını salladı. "Aklımda birkaç şey var ama somut bir şey yok."

"Bu bir başlangıç."

Charles liköründen bir yudum alırken, "Son konuştuğumuzda çok öfkeliydin," diyor. Homurdanıyorum, cevap vermiyorum. İç geçiriyor. "Darius, emirlerime , aksi takdirde senin için iyi olmayacak."

"Kontrol edilmek için burada değilim, ben Elitlerin Alfa'sıyım." Ve o da boğazından söküp atmam gereken bir pislik. Rhea'nın üzerindeki ellerini, ona yaptıklarını, olmasına izin verdiklerini düşünmek bile beni öfkeyle kaynatıyor.

Drax içimde hırlıyor, kontrol etmeme yardımcı olmayan sürekli bir ses. Karşısında otururken neredeyse vahşileşmiş durumda, dişlerini geçirebilmek için dışarı çıkmak istiyor.

Yakında etini parçalayacağız, sadece kaçırdığı bu çocukların nerede olduğuna dair kanıt bulmamız gerekiyor.

"Bu Vrohkaria'nın iyiliği için," diye devam ediyor Charles. Bir kez daha orada oturmuş, tüm heybetiyle bana istediğini yaptırmaya çalışıyor. Daha fazla değil.

"Tecavüz etmeyeceğim ve yavrular yaratmayacağım."

Alay ediyor. "Son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğrattınız, kendinizde değilsiniz. Kendini çok beğenmiş görünüyorsun, çünkü bir

Varis." Bana bakıyor, burnu havada. "Bu unvana

sahip olduğumdan beri hiçbir şey değişmedi."

"Çok şey değişti, sen de dahil."

"Katılmıyorum." Arkama yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Beni aradın?" "Bana bir baş belasıymışım gibi davranma, Darius," diye uyarıyor ve

hava

gerginlik. "Ben Lord Higher'ım, ses tonunuza dikkat edin yoksa sizi adamlarınızla birlikte zindana attırırım."

Dişlerimi sıkıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Ellerimi onun boğazına dolamak için neler vermezdim. Bunu ben de çok net görebiliyorum. Sıkardım ve gözlerinin şişmesini izlerdim, kan damarlarının patlamasını izlerdim, pençe atmasını ve nefes nefese kalmasını izlerdim. Sonra tekrar başlamak için . Belki onu bir süreliğine asabilirdim, sadece çırpınışını izlemek için, sonra onu bir direğe bağladım ya da kayışla bağladım.

Bu erkeğe yapmak istediğim pek çok şey var. Ağzını oynatırken, benimle saygı duyulan bir Alfa'dan çok bir evcil hayvan gibi konuşurken tek düşünebildiğim, onu kaç şekilde incitebileceğim. Sırf ona daha uzun süre acı çektirebilmek için kaç kez hayatta kalmasını .

Onu alacağım Rhea, onu alacağım.

"Dinliyor musun sen!" Charles bardağı duvara fırlatır ve masanın diğer kuduz bir köpek gibi ağır ağır nefes alırken sessizlik onu takip eder.

"İlgili aklımda çok şey var, bu yüzden kristale bir kez daha istedim-"

"O lanet kristale bir daha bakmayacaksın! Daha önce gördünüz, bir kez daha görmenize gerek yok. Ben sana sahip olmadan önce odaklanmalısın.

değiştirildi," diye homurdanıyor, alnında bir damar şişkinleşiyor.

Sözleri gözlerimi keskinleştiriyor. "Elitlerin Alfa'sını öylece değiştiremezsin. Bunun gerçekleşmesi için uyulması gereken kurallar, bir tören var. Ben izin vermediğim sürece adamlarımdan hiçbirisi yerimi alamaz."

"Patrick'in böyle bir sorunu yok. Şimdi bana bir içki daha getir."

"Patrick mi?" Rhea'nın hasta kuzeni mi? Onun adını duymak bile tüylerimi diken diken ediyor. "O bok kafalı daha geçiş törenini bile geçemedi ve bunu denerken ölecek."

"ihtiyacı yok," diye homurdanıyor Charles. "İç, Darius, hemen!" Çenem titriyor ama kaskatı kesilmiş bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp içki koleksiyonuna gidiyorum. I

Zaten açık olan bir tanesini seçin ve tükürme dürtüsüne direnerek bir bardak doldurun.

Ona geri götürüp yere çarpıyorum ve bir kısmı kenarından değerli masasının üzerine dökülüyor. Güç havada patlıyor ve bana çarpıyor. Uçuyorum.

Duvara çarpıyorum, göğsüm patlayacakmış gibi oluyor ve birdenbire yok oluyor.

Yere düşüyorum, masasını temizleyen Charles'a bakarken gözlerim sertleşiyor.

Ayağa kalkarken ellerim iki yanımda.

"Bu kontrol kaybı için özür dilerim, ancak sen barbar değilsin Darius. Eşyalarım dikkat etmen gerektiğini biliyorsun." Eşyalarım iyi bakacağım.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Kristali al, kaybolan ya da kayıp olan tüm sürü üyelerinin isimlerini bul. *Sonra* bu pislige bir bıçak saplayabilirim.

Üzerimin tozunu alıyorum, koltuğuma geri dönerken nefesimin altında homurdanıyorum.

"Baban böyle davrandığın için hayal kırıklığına uğrardı." Sanırım dişimin bir kısmını kırmıştım. "Annen ve küçük kız kardeşin gibi." Ayaklarımın altındaki zemin titriyor ve Charles sırtarak bazı şeylere bakıyor.

kağıtları önüne koydu. "Şimdi, şimdi, bunun utancıyla sadece kendini suçlayabilirsin. Devam edelim." Seni bir metre aşağıya taşıyacağım. "Benim Maize'nin kaleye gelmesi planlanıyor. Bacaklarını açmasını sağlamak çok kolay, bu yüzden onu yatağa atmak çok uzun sürmez. O bir kurt değil, ama sizi *havaya* sokmak için taklit edilmiş bir ısı döngüsü başlatmak için bir tonik alabilir."

Bakıyorum. "Hayır." Ona dokunmayacağım, bu düşünce beni tiksindiriyor.

Kıpırdamadan durur ve başını kaldırır. "Hayır mı?" diye soruyor sessiz bir mırıltıyla. Bunu yapmayacağımı bilmesini sağlayarak ters ters bakıyorum. "Sormuyordum ama çok iyi."

Kapı çalındı ve Charles onları içeri buyur ederken gerildim. "Görünüşe göre size söyleneni yapmayacaksınız." Bir muhafız Charles'ın masasının yanına yürür ve başını eğerek boynunu teslimiyet işareti olarak gösterir. "Biri iri yarı, kıvılcı saçlı erkeği ve diğerini yakalasın.

yay kullanan." Gerginim. "Sonra da Kaden'i onlarla birlikte zindana getir.

Tamamlamamız gereken bir sorgulama seansımız daha var."

Bakışlarım Charles'ı delip geçiyor. "Az önce ne dedin sen?"

Yirmi Üç

RHEA

"Darius, biraz dışarı çıkmama izin ver, burada tıkılıp kalmak beni delirtiyor. Tutsak olmadığımı söylemiştin ama neredeyse bir haftadır aynı Tanrı'nın lanetlediği duvarları görüyorum." O içeri girerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak öfkeleniyorum

odaya. "İstediğin gibi gelip gidiyorsun. Dünün çoğunda dışarıdaydın!"

İstediği zaman gidiyor, özellikle de geceleri. gitmiş olduğunu görüyorum ve ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana hiç söylemiyor.

Banyoya doğru yürürken, "Biraz balkona çık, temiz hava alırsın," diyor.

"Ugh." Ellerimi havaya kaldırıp kaşlarımı çatıyorum.

Yatağa doğru dönüyorum ve saat gibi işleyen düşün sesini duyuyorum. Dudağımı ısıırıyorum, omzumun üzerinden bakmayı reddediyorum, onu her haliyle göreceğimi biliyorum.

onun aptal, çıplak kıçının ihtişamı. Onunla en son tartışmaya gittiğimde bu hatayı yapmışım.

Sırtı bana dönük değildi, hayır, Darius değildi. Onu takip ettiğim için önümü tamamen görebiliyordum ve kısa süre içinde çenemi kapatıp

yanaklarım . Kıkırdaması hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Şimdi, kapının biraz açık olduğundan ve hep bu tarafa baktığından emin oluyor.

Bir nefes çekiyorum ve tişörtlerinden birini giymek için dolabına yöneliyorum. Belldame'in evinden yanımda getirdiğim kendime ait kıyafetlerim var ama yıkanmaları gerekiyor. Buraya geldiğim ikinci gün Darius onları benden aldı ve halledeceğini söyledi. O zamandan beri onları geri alamadım.

Eski bir tişörtü değiştirdiğimde siyah tişörtü kalçalarıma kadar iniyor ve yatak odasına geri dönüyorum, gözlerim öfkeyle kilitli kapıya gidiyor. Kapı onun gücüyle korunuyordu ve bu yüzden açamıyordum.

Tekrar ofluyor ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum, odanın etrafına bakıyor ve acaba bu herifi bayılıp bir şekilde kapıyı açabilir miyim diye düşünüyorum. Duşun sesini duyuyorum ve dönüyorum, ona yeni bir gözyaşı dökmeye hazırım, ama hemen ağzımı kapatıyorum.

Su nehirleri teninin üzerinden damlıyor, boynundan omuzlarının üst kısmına kadar dövmelerini takip ediyor ve sonra kaburgalarının ve karın kaslarının yanından aşağı akıyor. Gözlerim kendiliğinden aşağıya inen saç izine ve beline sarılı havlunun altına kayıyor. Kabaca yutkunuyorum, bedenimi ısıtan arzudan nefret ediyorum ve dudaklarımı yalayarak derin nefes alıyorum. burnum. Alçak bir hırıltıyla gözlerimi onun karanlık gözlerine dikiyorum ve gözlerimdeki sıcaklıktan ürperiyorum.

Arzu ve öfke dolu bir savaşa kilitlenmiş durumdayız, ama bu kesinlikle bize ait bir şey. Ön koluna, ortasındaki zar zor görünen desene bir göz atıyorum ve bilinçaltımda elimi kendi elime kendi işaretimi sıkıyorum. Başını bana doğru eğiyor, parmaklarımın tuttuğu yere bakıyor.

Ellerini kendi saçlarında gezdirmeden önce tenimi neredeyse morartıcı bir şekilde kavırıyor.

Bu çok boktan. Her şey berbat.

"Darius," diye iç geçiriyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve ona doğru olan çekimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun yanındayken bile sabit, derimin altında dans eden ve her an alevlenebilecek alçak bir vızıltı gibi. Tahmin edilemez, muhtaç, vahşi. "Çok uzun zaman oldu, senden başka kimseyi görmedim ve sen beni delirtiyorsun."

Tek söylediği "Dinlenmen gerek," yatak odasında uyandığımdan beri her lanet olası gün bana söylediği şey bu.

"İyice dinlendim. Bu gece uyuduktan sonra beni dışarı çıkarabilirsin. Eskisi kadar iyiyim." Bana boş boş bakıyor ve ben de onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalışıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum, hâlâ biraz yorgunum ama tamamen bitkin değilim. Neden beni burada kilitli tutma ve hiçbir şey yapmama ihtiyacı hissettiğini anlayamıyorum. Kapana kısılmışlık hissinden nefret ediyorum ama bunu ona söylemeyeceğim, gerçi bunu bildiğini düşünüyorum.

Çıplak ayak parmaklarımdan gözlerime kadar beni inceliyor, bu sırada görebildiği açıkta kalan tenimde oyalanıyor. Öpülesi dudaklarına bir sırtıma yayılırken hayal kırıklığımı, sabırsızlığımı görebiliyor. Tanrım, bu odadan çıkmam gerek.

O düşman, Rhea. Düşman.

"Yarın çıkmana izin vereceğim, tek bir şartla."

Fikrindeki değişikliği merak ederek gözlerim parlıyor ama sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ne şartı? Bir koşul bile olmamalı."

Bir elini göğsünde gezdirerek teninde kalan su tanelerini siliyor. "Bu gece yatağa gireceksin ve ben sana katıldığımda bu konuda en ufak bir şikâyetle bulunmayacaksın."

Hayır.

"Neden başka bir odaya gitmiyorum? Böylece kendi yatağını geri alabilirsin, ben de bana ait bir yerim olmasına izin vermediğin için şikayet etmem."

İlk seferinden beri, her gece benimle yatağa giriyor.

Ne kadar zorlarsam zorlayayım . Hatta dün gece taşaklarına saldırdım ve onu ısırmaya çalıştım, ama piç kurusu hiçbir yere gitmiyor. Ve yataktan çıkmaya çalıştığımda, beni kollarının arasına hapsediyor ve özgürlüğüm için savaşıırken sanki çok şirinmişim gibi bana gülüyor. Kendimi tüketene kadar kollarından kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmiyorum ve o her zaman

Ben yumuşayınca boğazının arkasından aynı kendini beğenmiş sesi çıkarıyor.

Pislik.

"Olmaz, küçük kurt." Belindeki havluyu çözmeye başlıyor ve havlu ıslak bir tokatla yere düşüyor. Aşağıya bakmamak için kendimi zor tutuyorum, o kadar zor tutuyorum ki gözlerim yanmaya başlıyor çünkü artık tamamen çıplak olduğunu biliyorum. Kurt oldukları halde birçok kez çıplak bir adam görmüştüm ama Darius'u görmek olağanüstü bir şeye bakmak gibi ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Sırıttıyor ve dudaklarını yalıyor, yaratacağı etkiyi biliyor.

Vücudumun onunkine nasıl uyum sağladığını, onun dokunuşunu nasıl hatırladığını düşünüp içimden alay ediyorum. Geçen sefer beni nasıl ters yüz ettiğini birlikte çıplaktılar. "Yatağa girdiğimizde seni uysallaştırmak için her zaman başka şeyler yapabilirim."

Yüzüm kızarıyor, titrek bir nefes alıyorum ve o benim nasıl meme uçlarım sertleşiyor ya da uyarılmamın kokusunu alıyorum. Bir zamanlar ateşim varken bedenime nasıl sahip olduğunu, bana daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi nasıl yaşattığını hatırlatıyor. Bir orgazm iyi olurdu, biraz samimi olduk ama bana yaptıklarını unutmadım. Vücuduma dokunmasını istemiyorum.

Beni bu şekilde incittikten sonra olmaz.

Ama Şu anda gerçekten istiyorum. Günlerdir bana dokunuyor, özellikle de geceleri. Bir keresinde göğsünde yatarken uyandım ve ellerinden biri tiŐortmn arkasındaydı, diğeri ise kıcımda, sahiplenici bir Şekilde tutuyordu. Hareket etmeye alıŐtıam ama o sadece kıcıımı iyice sıktı ve beni daha da yaklaŐtırdı. O kadar yakındı ki, ona dokunmayan tek bir parçam bile yoktu. Neyse ki tiŐort nm kapatıyordu ama yine de sertliğini karnıma dayadı.

O günün geri kalanında uyandığımızda bana sırttı ve ben onun ne kadar sert olduğunu hissetmemiŐ gibi yaptım ve o zamandan beri her gece bir Şekilde onun üstüne uzandım.

Boğazımı temizleyerek, "Olmaz," diye cevap veriyorum.

"O zaman yatağa gidelim ve Şikayet etmek yok, benim Őartlarım bunlar." Ay gibi çıplak bir halde yatağın kendi tarafına doğru yürüyüp kürkleri geri çekerek içeri girerken başka tarafa bakıyorum. Öfkeyle yanına tırmanıyorum, tavana bakıyorum ve çeneme kadar kürkler.

Oda gerginlikten boğuluyor ve krklerle sıkıca tutunurken rahat etmeye çalışarak kıpırdanıyorum. Yanıma kayıyor ve göz ucuyla başının bana doğru döndüğünü görüyorum. Huzursuzum ve krkm sıkıyorum. uylukları birleŐtiriyor. Bunun yarattığı his bana yardımcı olmuyor.

Lanet olsun.

"YerleŐin," diyor.

"Deniyorum," diye homurdanarak tekrar kıpırdandım.

"Siktir et," diye mırıldanıyor ve sonra iki eli belimde, sert ve sıcak bir göğsün üzerine yığılıyoram. zerinden kalkmak için çırpınırken nefesim kesiliyor ama elleri belime yerleşiyor ve beni sıkıca kavrayarak ona bağlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesimin nasıl bu hale geldiğinden nefret ederek soruyorum. Mümkün olduğunca dururken nefesim kesiliyor, kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Altımda, tam da tişörtünün bacaklarımla arasını örttüğü yerde duran sert sikini fark etmek istemiyorum.

Titriyorum ve içimden akan ıslaklık yanaklarımı ısıtıyor. Hareket etmek için sert göğsünü itiyorum ama Darius yumuşak bir inilti çıkartıyor ve gözlerim ona kayıyor. Yine de bana bakmıyor. Hayır. Kalalarımla arasına bakıyor, sanki kumaşın içini görebiliyor.

Dudaklarını yalıyor ve gözleri yavaşça benimkilere geliyor, karanlık ve ateşli ve göğsüm kabarıyor. Belimi sıkıyor beni bir kez öne doğru sallıyor, siki kıvrımlarımla arasından kayarak klitorisimi drttğnde boğuk bir ses çıkartıyorum.

Parmaklarımı göğsüne geçirdim. "Dar-."

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum," diyor alçak bir ses tonuyla. "Tişörtümü ıslatıyor ve hem senin hem de benim kokmamı sağlıyor." Bir yuvarlanma daha ve homurdanıyor. "Günlerdir senin uyarılmışlığının kokusunu alıyorum. Kendime dokunmayacağımı, sen ne istediğini açıkça söyleyene kadar bekleyeceğimi söyledim." O

Beni geriye ve sonra bir kez daha öne doğru sallıyor ve ben titriyorum, parmaklarım göğsüne gömülüyor. "Ama benim için ne kadar ıslak olduğunla tişörtümün içinden sikimi kapladığını hissetmek, bu beni istediğine dair yeterli bir işaret. Sabrım tükendi küçük kurt, şimdi seni hissetmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım var," diye iniliyor beni hareket ettirmeye devam ederken, başı geriye düşüyor. "Beni düşünüyor musun? Sikimi nasıl içine soktuğumu ve seni nasıl çığlık mı?"

Belimi çözüp tişrtm yukarı çekerken "Hayır," diye iniliyorum. Amım onun sikiyle buluştuğunda tıslıyor ve anında ıslanıyor. Kalçalarını oynatıyor, hareket ettiriyor

Aleti bana doğru geliyor, ucu yine klitorisimi dürtüyor. Kalçalarımı onun iki yanına sıkıştırıyorum.

"Sen küçük bir yalancısın, küçük kurt." Beni sikinin üzerinde sallamaya devam ediyor ve ben sessiz kalamıyorum. Kahretsin, neden bu kadar iyi hissettiriyor. derisini çiziyor, beni nasıl hareket ettirdiğini izlerken derin bir inilti çıkarmasına neden olan kan çekiyor.

İnleme sesi bana bir şeyler yapıyor ve gözlerim kapanıyor. İstemiyorum ama bunu onunla yaptığım için zevk alıyorum. Benimle. Aleti benden dolayı sıcak ve ıslak ve her ne kadar istemesem de içimdeki derin bir içgüdü bu durumdan zevk alıyor. Benim kokumla kaplı olduğu gerçeği.

Ellerinden biri kalçamı bırakıyor ama diğer eliyle sallamaya devam etmemi istiyor ve ben de yapıyorum, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce kendimi tutamıyorum. O Ben ileri geri kayarken elini kalçama doğru götürüyor, dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor. İyi bir şey hissetmeyeli çok, çok, çok uzun zaman olmuştu.

Sadece iyi bir şeyler hissetmek istedim.

Eli tişörtümün alt kısmını yukarı kaldırıp başımın üzerinden geçiriyor, tişörtü yana atarken ateşli bakışları her santimimi yutarken ona yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum. Serin hava tenime çarpıyor, ellerimi tekrar göğsüne koyduğumda içimden akan hislere katkıda bulunuyor, sahip olmaya hazırım Geleceğini bildiğim coşku. Ama sonra donup kalıyorum.

Bu, onun gördüğü şey. Beni ve tüm yaralarımı gördükten sonra beni çıplak görüyor. Beni ateşimin dışında çıplak görüyor.

Gözleri benim kocaman gözlerime kayıyor ve ben ondan uzaklaşmak, bu çılgınlığı durdurmak için çabalıyorum. Ama kolaylıkla doğruluyor, çenemi avucunun içine alırken beni kucağına daha da çekiyor. "Yapma!

"dedi, beni doğru çekerek. "Sen dünyanın en güzel

Bunca yıldır tanık olduğum tek Şey," diye mırıldanıyor usulca. Yeşil gözleri, söylediklerine tamamen inanıyormuŐ gibi gerçekçi bakıyor. O çenemi biraz sallıyor. "Yara izleri ve her Şey, küçük kurt. Görünür ya da gizli." Öne doğru eğilip burnunu boynumun kenarından geçiriyor, ben de omuzlarını kavrayıp kendimi sabit tutuyorum. "Seni arzuladığım konusunda hata yapma. Teninin her zerresine sahip olmak istediğimden, içine sızmak ve hayatta kalmak için inşa ettiğini bildiğim her bariyeri yıkmak istediğimden ve bunun olacağından Őüphelenme Rhea." Elini kalçamdan çekip başını boynumun kıvrımından çıkarıyor. Bakışları ön koluma doğru kayıyor ve

Gözleri tekrar benimkilere dönerken parmak uçlarını ortama indiriyor ve orada daireler çiziyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Tamamen içinde olduğumda, her parçanda, Şüphesiz sen de benim içimde olacaksın çünkü daha azını talep etmiyorum, bir daha asla bu engellere ihtiyacın olmayacağını bileceksin, bana karşı asla."

"Darius," diyorum, buraya nasıl geldiğimize ve onun sözlerine Şaşırmış bir halde.

Gölümsüyor. "Senin için bir bariyer olacağım, seni koruyacağım, seni güvende tutacağım." Kolumu kaldırıyor ve ön kolumun ortasını öpüyor, dudakları sıcak ve çok nazik. "Gitmene izin vermeyeceğim. Benden uzaklaştığını ve saklanmaya geri döndüğünü görmeyeceğim. Her zaman benim yanımda olacaksın."

"Hayır." Başımı sallıyorum, bunu duymayı reddediyorum, bu fikri istemeyi, ihtiyaç duymayı ve nefret etmeyi reddediyorum. Beni ezecek, bunu unutmamalıyım, hatırlamalıyım

O kırbacı nasıl elinde tuttuğunu ve bana zarar vermek için havada uçmasına izin verdiğini. "Yapma," diye yalvarıyorum, sesim çatlıyor.

"Oraya nasıl varırsak varalım sonucun aynı olacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Ölü Topraklar'dan topraklara yerleştirildi, belki

hatta ondan önce." Sesi yumuşadı ama bunu yapmak istemeyişimden duyduğu rahatsızlığı hissediyorum. Ama neden istesin ki?

"Beni istemiyorsun bile." İstemiyor, gerçekten istemiyor ve ben gözümünden düşen yaşı durduramıyorum. Ona gösterdiğim bu savunmasızlıktan nefret ediyorum, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görebilmesinden nefret ediyorum. "Ben de seni istemiyorum," diye hatırlatıyorum ona. Darius'un gözleri sertleşiyor ve elini kolumdan kaldırıp

Gözyaşımı yüzümden alıp getiriyor ve parmağının ucunda izliyor.

"Seni istemedim," diye kabul ediyor ve beni etkilemesini ne kadar istemesem de kalbim parçalanıyor. "Seni hiç istemedim, bunu hiç istemedim." Parmağının ucunu ağzına götürüyor ve gözyaşını emiyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ama bunun kaçınılmaz olduğunu kabul ettim. Ne olduğunu, ne olduğumuzu kabul ettim ve sen de kabul etmelisin. Bundan sonra oraya akıtacağım tek gözyaşı senin gözyaşların olacak ve sadece sana verdiğim zevkten akacak." Daha da yaklaşıyor, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklaşıyor ve benden kaçmak isteyen gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Nasıl başladığımızı, şu anda bulunduğumuz yere nasıl geldiğimizi değiştiremeyiz ama buradan sonra olacakları değiştirebiliriz."

"Hiçbir şey olmayacak," diye fısıldıyorum.

"Daha fazla yalan, Rhea. Bunu aştığımızı sanıyordum."

Dudağımı ısıyorum ve gözleri parıldayarak ağzıma kilitleniyor. "Bunu ben de istemedim, biliyorsun, ama ne yaptığını, sırtımdan nasıl et unutamam. Neredeyse ölüyordum, Darius."

Çenesi sıkıştı ve gözlerini yana çevirdi. Kaşları çatılıyor ve sonra bana dönmeden önce derin bir hırıltı çıkarıyor, gözleri kararlı. "Öp beni," diyor.

"Ne?" Söylediklerimi görmezden mi gelecek?

"Öp beni çünkü ben istiyorum, öp beni çünkü sen istiyorsun, öp beni" diyor, gözleri kararıyor, "ve sana yaşadığını hissettireceğim."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak isteyip istemediğimi düşünürken duraklıyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. Bana yaptıklarını kabul etmemesini görmezden gelmek istiyorsam, sanki bundan kaçabilirmiş gibi. Bunu yapmak onun için neden bu kadar zor, umurunda değil, gerçekten değil. Sadece bu bağa engel olamıyor ve hepsi bu. Bizi bu şekilde birbirimize bağlayan bir şey.

Bu biz değiliz, ben ya da o .

Bunlar Tanrılar ve yaptıklarından dolayı onlardan nefret ediyorum.

Sadece zevk alıp iyi bir şeyler hissedip bunu nasıl düzelteceğimi daha sonra düşünebilir miyim? Ondan nasıl uzaklaşacağımı, böylece yeşil gözlerini bir daha görmek zorunda kalmayacağımı. Bunu istiyor muyum?

Kafam çok karışık ve öfke, incinme, üzüntü, ihtiyaç ve arzu hislerimden bunalmış durumdayım. Sadece durmasını istiyorum, hissetmek istemiyorum, düşünmek istemiyorum. Eğer kafamın içinde dönen düşünceleri sadece birkaç dakikalığına durdurabilirse, o zaman kabul edeceğim. Bunu hak ediyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve beni tutup kendine çekerken, çıplak tenimiz ateşlendiğinden beri ilk kez birbirine değerken, onay hırıltısı içinden göğsüme doğru .

Diliyle ağzımı işgal ediyor, yaklaşıyor ve elini başımın arkasına götürüp saçlarımı kavırıyor. Onu çekiyor ve başım onun istediği şekilde geriye düşüyor, dudaklarımı ısırtıyor, dilini bir kez daha benimkine dolamadan önce onları yalıyor. Öpüşmemiz nazik değil, acımasız, öfkeli ve hükmedici.

İstediğim şey bu. Düşünmemek ve sadece hissetmek.

Diğer eli yan tarafıma doğru ilerliyor, göğsümü avuçlayıp sıkana kadar tenimi okşuyor. Çok sert. İnliyorum ve gülümsemesini hissediyorum

Meme ucuma doğru ilerleyip çimdiklerken dudaklarıma yapışıyor. Omuzlarını daha sıkı kavıyorum, ellerimi başının arkasındaki saçlara ve sıkıca kavıyorum.

Homurdanarak geri çekiliyor, böylece tekrar üstüne çıkıyorum. Kalçaları yukarı doğru itiliyor ve siki bana doğru kayarken inliyorum. Her birlikte ben de hareket ediyorum. Kalçalarımın her yuvarlanışında siki baş klitorisimi dürtüyor ve kaçınılmaz olarak gelecek olan şeyle karnımın sıkışmasına neden oluyor.

Hızını yavaşlatıyor ve ben sızlanıyorum. O kıkırdıyor ve ben hırlıyorum, karşılığında alt dudağını ısıyorum. "Nasıl oynamayı sevdiğimi biliyorsun," diyor dudaklarıma karşı. "Siktir. Birlikte ne kadar iyi hissedebileceğimizi görüyor musun?"

"Senden nefret ediyorum," diye inliyorum, ona karşı daha hızlı sallanıyorum, sert horozunun sıcaklığını hissediyorum ve o da bana izin veriyor, aramıza bakarken inliyor ve horozunun kıvrımlarımda hareket ettiğini görüyor.

"O zaman benden biraz daha nefret et, benim küçük kurdum ve parmaklarımda üzerinde Gel." Bir elini saçlarımda tutuyor ve diğer elini aşağıya doğru hareket ettirerek parmaklarını göbek deliğimin etrafında gezdiriyor. Bir parmağını klitorisime bastırıyor, yumuşakça daireler çiziyor, itişlerini hiç durdurmuyor ve ben yüksek bir inilti çıkarıyorum, içimde zevk arttıkça titriyorum. Ama kendimi çok boş hissediyorum, hiçbir şeye kenetlenmiyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor Darius ve parmaklarını daha da aşağı indiriyor, her yerime dokunuyor ve siki baş klitorisimin arasından nasıl kolaylıkla kaydığını hissediyor. İtişlerini aniden durduruyor ve sonra iki kez itiyor.

parmaklarını hiç içime sokuyor. Başım geriye düşüyor, eli saçlarımda beni sabit tutuyor, tekrar doğruluyor ve dudakları boynuma gidiyor, tadıyor, emiyor, ısıyor.

"Tanrım," diye sızlanıyorum, kollarını tutuyorum.

"Varis," diye düzeltiyor boynumun derisini titreten bir iniltiyle. "Kahretsin, çok sıkı, amının bir şeyle dolmasını ne kadar istediğini hissediyor musun?"

onu? Onu ne kadar doldurmamı istiyor?" İçime ve dışıma pompalarken sözleriyle inliyorum, ne kadar ıslak olduğumun sesi beni daha da heyecanlandırıyor. Vücudum titremeye başlıyor, orgazmım şimdiden artıyor. "Çok yakınsın, değil mi? "Boynuma doğru nefes alıyor, sonra çenem boyunca yalıyor. "Ver onu bana, küçük kurt. Parmaklarımı boğduğunu hissetmek istiyorum, onları ıslatmanı istiyorum. Tekrar tatmak için aylarca bekledim, seni dilimde hissetmek için. Bu düşünceyle kendimi boşaltırdım, uyandığımda seni düşünerek yumruğumu sikmek zorunda kalırdım. O yüzden onu bana ver," diye hırlıyor. Hareket ediyor Başparmağını klitorisime götürüyor ve üçüncü bir parmak eklerken sertçe bastırıyor.

"Darius," diye inliyorum, kalçalarımı yukarı ve aşağı hareket ettirirken etrafında kenetleniyorum, kenara yaklaştıkça ona daha hızlı biniyorum. "Siktir." Darius beni daha da geriye yaslıyor, ağzı meme ucuma gelip ısırırken beni tutmak için başımın arkasındaki tutuşunu koruyor.

Orgazmım içimde hızla ilerliyor, amım , tenime karşı homurdanırken sırtım kamburlaşıyor, inlemelerimi dinleyerek parmaklarını sokuyor. Vücudum titriyor ve artçı şoklar bedenimi sararken gözlerim kapanıyor ve onun uysallaşıyorum. Tıpkı gibi.

Beni tutup çeviriyor, bacaklarım beline dolanırken sırtım yumuşak kürklere çarpıyor. "Aferin kızıma," diye homurdanıyor Darius ve gözlerimi açmadan önce boğazımın arkasından yumuşak bir ses . Elinin sikinin üzerinde kayışını izlerken inliyorum, bacaklarımın arasına bakarken parmakları orgazmımla parlıyor. Bakışları sahiplenici ve o kadar sıcaklık dolu ki vücudum titriyor, bacaklarım seğiriyor.

Darius daha hızlı vuruyor, nefesleri düzensizleşiyor ve sonra başını arkaya yatırıp derin bir inilti çıkarmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor. Döl ipleri amıma, kalçalarım ve karnıma iniyor ve dövme boynunun gergin kaslarının salıverilmesinden dolayı gerilmesini izliyorum.

"Şu lanet olası gözler," diye nefes alıyor kendini okşamayı bırakıp öne doğru eğildiğinde. Elleri başımın yanına iniyor, beni ezmeye dikkat ederek ağırlığıyla gözlerimin içine bakıyor. Bir elini yukarı kaldırıyor ve parmaklarını ağzına götürüp emerek benden temizlemesini izliyorum, tatmin olmuş bir ses çıkarırken gözleri bir an kapanıyor. Sonra elini amıma götürüyor ve klitorisimin üzerine dölünü bulaştırırken sarsılıyorum.

Elini tekrar yukarı kaldırarak parmaklarını dudaklarıma değdiriyor ve dudaklarım bir anda ayrılıyor, daha fazla tadına bakamayana kadar onun tadına bakıyorum. Eğilip beni öpüyor ve dili ağzıma girerken kendi tadımı alabiliyorum, bunu umursamadan

Ben yatakta kemiksiz kalana kadar beni öperken kendi dölünün tadını da alabiliyor.

Arkasına yaslanıp vücudumu okşuyor ve dölleri tenime sürdüğünü fark ediyorum, kokusunu aldığımı emin olmak için. Nasıl görüldüğümü umursamayacak kadar yorgunum ama o gördüklerinden hoşlanmış olmalı ki gözleri yine ateşle parlıyor. "Laeliah," diye mırıldanıyor ve kalbim küt küt atıyor. Eğiliyor ve dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüyor. Bu daha nazik, yumuşak ama yine de çok sahiplenici. Darius sırt üstü yatana ve ben tamamen göğsüne uzanana kadar bir kez daha kaldırıldım ve döndürüldüm, sonunda geri çekilene kadar öpücüğü asla kesmedim.

"gerek," diye mırıldanıyorum ona karşı. Söylediklerini görmezden geliyorum. Yaptığımız şeyden pişmanlık duyamam, bu kadar uzun zaman sonra kendimi bu kadar rahatlamış hissederken değil, ama yıkanmam gerekiyor.

"Hayır," diyerek başımı boynuna götürüyor ve kendimi durduramayarak onu içime çekiyorum. Ben uzanırken kalbi benimkine çarpıyor ve parmaklarını sırtımda gezdiriyor. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Bazen yukarıdan aşağıya doğru çapraz bir hareket , bazen parmakları düz bir çizgide ilerliyor, bazen de tekrar yukarı çıkana kadar sırtımın yarısına kadar hareket ettiriyor.

Ben iç çekip onun üzerinde rahatlarken, dokunuşunun beni yatıştırmasına izin verirken zihnim memnun bir pus içinde. Tenimi okşarken sessiz sesler çıkarıyor, sanki bu onu da rahatlatıyormuş gibi. Diğer eli başımın arkasına geliyor ve Parmaklarını karmakarışık saçlarımda gezdiriyor, tüm düğümleri dikkatlice çözerken diğer eliyle sırtımda gezinmeye devam ediyor.

Yarı uykulu bir haldeyken, sırtımdaki parmaklarının sadece akılsızca hareket etmediğini fark etmeye başlıyorum. Banyodaki gibi tenimde bıraktıkları izlerin bir düzeni var. Titiz, nazik ama bilerek sabit bir baskı.

Beni kırbaçladığı zaman sırtıma koyduğu yara izlerini takip ediyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Dört

RHEA

Kaslarımı esnetirken boş bir odaya uyanıyorum. Darius'tan bir iz var mı diye etrafıma bakıyorum ve onu bulamayınca rahat bir nefes alıyorum. Yatakta ayağımı sürüyerek ilerliyorum ve dün gecedan üzerimde kalan kurumuş döllerini hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum.

Yaptığımız şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bana bir süreliğine huzur verdi, her şeyin bir anlığına durmasını sağladı. Ama Darius bana ne yaptığını kabul etmiyor bile, yine de parmağını bana verdiği her bir yara izinin üzerinde, onları görmeden yumuşak bir şekilde izleyebiliyor. Gizli olan bir şeyin izini nasıl sürebiliyor? Ve neden?

Onu anlayamıyorum ve bu daha da sinir bozucu ve kafa karıştırıcı.
Benden ne istiyor?

Kaçınılmazız ama ikimiz de bu bağlantıyı istemiyoruz. Ama bizi birbirimize bağlayan o bağ yıpranmış durumda ve yapılacak en iyi şey onu tamamen koparmak. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerek.

Bu düşünceyle midemin nasıl bulandığını görmezden geliyorum.

Üzerimi örten kürkleri kaldırıyorum ve ayaklarımı serin zemine koyuyorum. Tam kalkmak üzereyken mavi bir şok beni donduruyor ve gözlerim açılıyor. Zorlukla nefes alarak titreyen elimi yatağın yanındaki masanın üzerinde duran uzun bardağa doğru kaldırıyorum ve parmaklarımı uçları koyulaşan mavi yaprakların üzerinde gezdiriyorum.

Tıpkı hatırladığım gibiler. Güzel ve vahşi ve yaydıkları tatlı koku o kadar belirgin ki, taklit edemezsiniz.

Arkamda bir kapı açılıyor ama dönmüyorum, gözlerim o kadar uzun yıllardır görmediğim çiçeğe yapışmış ki gözlerim yaşıyor.

"Nasıl?" Sonunda fısıldıyorum, yaklaştığını duydukça sesim çatlıyor.

"Buralardaydı," diyor Darius, sesi sıkılmış.

Başım dönüp yatağın ayak ucunda duran adama bakıyor, gözleri önce çiçeğe sonra da bana bakıyor. "Neden oraya koydun?"

Omuz silkti. "Sadece yaptım, Rhea. Bu konuda fazla düşünme." Bakışlarını benden kaçırıp banyoya doğru ilerliyor. Tişörtü sırtına uzanıyor, giydiği kot pantolon kalçasını ve bacaklarını sarıyor. Gözlerimi ayırmak benim için çok zor.

Çok fazla düşünmüyor musun?

Çiçeğe dönüp bakıyorum ve parmaklarımı camın üzerinde gezdiriyorum, renkleri beni büyülüyor.

Bu çiçek benim mutlu çocukluğumu, annemi simgelerken nasıl olur da onun hakkında fazla düşünmem.

En sevdiğim çiçek.

Ama öyle olduğunu bilemez, bunu ona söylemedim.

Darius banyonun kapısını açıyor ve ben de koşuyorum, çıplak olduğumu fark edince duraklıyorum ve yataktan bir post alıp üzerime sarıyorum.

Banyoya girerek musluğu çevirir ve bakır küveti doldurmaya başlar.

Raftan bir şey alıp suya döküyor ve suyu açık pembeye çeviriyor. Ardından parmaklarını suya daldırıyor ve musluklara gidip her birinin hızını ayarladıktan sonra suyun etrafında dönmeye başlıyor.

Alnım çatık bir şekilde onun ilgisini izliyorum ve neden her gün bana banyo yaptırdığını merak ediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Suya ve sonra tekrar bana bakarken bakışları boş. "Banyo yapıyorum. Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum, küçük kurt."

"Har lanet har. Bunu açıkça görebiliyorum ama neden bir şeyler ekliyor ve sıcaklığı kontrol ediyorsun? Bunu her gün yapıyorsun." Ama yine de her zaman kontrol eder.

Muslukları kapatıp bana doğru yürümeye başlamadan önce aldığım tek karşılık karanlık, kalkık bir kaş oluyor. Kürkü göğsüme bastırarak geri çekiliyorum ve sırtım duvara çarpıyor. Darius önümde durdu, gözleri aşağıya bakana kadar çıplak ayaklarıma ulaşıyor. onlara doğru eğiyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Ayak parmaklarımı oynatarak aşağı bakıyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Neden ayaklarıma bakıyorsun?"

"Omuzlarımın üzerinde harika duracağını düşünüyorum," diyor alçak bir ses tonuyla ve tüylerim diken diken oluyor. Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve içlerindeki sıcaklık kürkleri daha sıkı kavramama neden oluyor. "En son ne zaman orada olduklarını hatırlamıyor musun?" Başını diğer tarafa doğru hareket ettiriyor. "Seni tekrar tekrar sikime boşaltırken mağara duvarlarında yankılanan inlemelerini hatırlıyor musun?"

Evet, hatırlıyorum. Hem de çok iyi.

"Bu benim kızgınlığım sırasında oldu, başka bir şey değil."

"Saçmalık." Sırıttıyor. "Dün gece parmaklarımı sürerken de aynı şeyi düşündüğünden şüpheleniyorum."

"Önemli bir şey değildi."

"Hmm."

"Öyleydi."

"Elbette, küçük kurt," diye kıkırdıyor ellerini kaldırıp parmaklarımı kürkümden sıyırmadan önce. "Şimdi temizlenme zamanı."

"Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Ne istiyorsun?" Ellerim kürkü tutmak için çabalıyor ama Darius onları kolayca çıkarıyor ve post yere düşüyor.

Darius'un gözleri, büyük pencereden sızan sabah ışııyla birlikte tenimin her gezinirken vücuduma ürperti yayılıyor. Katlıyorum Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi bir şekilde örtmeye çalışıyorum ve o hâlâ tamamen giyinikken kendimi bir kez daha savunmasız hissediyorum.

"Göster bana," diye mırıldanıyor ve gözlerim açılıyor. Başımı sallamaya başlıyorum, kesin bir inkar. "Göster. Bana."

"Hayır."

"Rhea."

"Darius."

Hırlayarak bana dişlerini gösteriyor, ben de gösteriyorum. Tanrılar şahidim olsun ki ona göstermeyeceğim. Onları bir kez gördü ve bu yeterli.

Bir dakika kadar birbirimize bakıyoruz, bakışları içimin derinliklerini dolduruyor ve ben kapana kısılıyorum. Tuzağa yakalanmış bir köpek yavrusu gibi, kaçamıyorum. Hareket etmeye çalışabilir, ısırmaya ve pençelemeye çalışabilir ama sonuçta hiçbir şey yapamaz. Hâlâ tutsaksınız ve Darius'un gözleri de bana tam olarak bunu yapıyor.

Onun benimkine bakışı her zaman gerçeküstü hissettirmiştir, sanki bizi çevreleyen daha büyük bir şey, bizi saran, her şeyi susturan bir balon. Onu göremiyoruz ama

hissediyorum. Bir ruh gibi.

Darius sonunda iç çekip elini yüzüne götürerek bağlantımızı koparıyor ve ne düşünüyor olabileceğini merak ediyorum. Ona istediğini verene kadar beni zorlamaya devam etmesine hazırlıklıydım ama o çok kolay pes etti. Vücudumda meydana gelen savaşı, yaşadıklarımı ona göstermemi neden istediğini anlamıyorum. Özellikle de bana verdiği yara izlerine kendisi bile bakmamışken.

"İçindeki ruh en yükseğe çıkacak," diye mırıldanıyor ve ben şok içinde ona bakarken kalbim duruyor, bir daha atmayı reddediyor.

Bunu söylemeyi bırakıp devam etmesi gerekiyor.

Kararlı yeşil gözleri bana durmayacağını söylüyor.

Başımı sallıyorum, Solvier'i ararken Eridian dilinde ağzımdan kaçırarak nasıl başlattığımı, wisp'ler bizimle oynamaya geldiğinde bana ne dediğimi sorduğunu ve benim onu nasıl hatırlıyorum. Ama o ne dediğimi çok iyi biliyordu ve artık benim de bildiğimi biliyor.

"Birlikte ay ışığının altına gittiğimizde," başlıyor, bir elini kaldırıp parmağını yanağımda gezdiriyor. Ben elimi boynumun kenarına koyarken o da onun dokunuşu ve sözleri altında titrer. "İşte o zaman belirsiz olacağız. Effiniar."

"Hayır, hayır. Ciddi olamazsın? Bütün bunları ve bu dili nereden biliyorsun?" Ne oluyor burada?

"Benim bir Varis olduğumu ve Tanrıların dilini bile bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet?" Kollarım iki yanıma düşerken yavaşça söylüyorum. Darius kaşları birbirine kenetlenirken göğüslerime bakmıyor.

"Bu hiç mantıklı değil, Rhea."

"Hayır." Bir elimi kaldırıyorum ve parmağımı göğsüne saplıyorum. "Neden hayır Kim olduğunu bile bilmiyordun ve şimdi birdenbire Tanrıların Dilini ana dilinmiş gibi konuşabiliyorsun." Ona batan parmağıma bakıyor ve dudakları seğiriyor. "Hiç komik değil, göt herif, mümkün değil..." Bütün bunları hatırladıkça Aylar önce Wolvorn Kalesi'nde bana bir kelime mırıldandığında. "Bana bunu mu söyledin?" Elim düşüyor ve sırtımdaki duvara ağır bir şekilde yaslanıyorum.

"Sana ne dedim, küçük kurt?" Yaklaşıyor, elleri başımın iki yanına iniyor, beni sıkıştırıyor. "Ne dedim ben, Rhea?"

"Sion," diyorum ona sessizce, başını eğip burnunu boynumun kenarından geçirirken.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağımı okşuyor ve ben ellerimi duvara yaslayarak ona dokunma isteğimi bastırıyorum.

"Kaç. Kaçmamı sen söyledin."

Beni kollarına alıp küvete indirmeden önce geri çekiliyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bana büyük salondan kaçmamı söylediğini hatırladıktan sonra ılık suyun kemiklerimdeki ürpertiye bastırdığını zar zor fark ediyorum. Higher'lardan. Yaptığı şeyden sonra neden bana bunu yapmamı söylediğini istiyorum ama dudaklarımı kıpırdatamıyorum, soruyu soramıyorum. Cevaptan ya da bunun ne anlama geleceğinden ve onun ne bildiğinden çok korkuyorum. Çünkü başka neden bana bunu yapmamı söylesin ki?

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor küvetin yanında diz çöküp bir bez alırken. Bir kalıp sabun alıp malzemeye köpürtmeden önce suya daldırıyor. Hareketlerini dikkatle izliyorum, küvette çıplak olduğumun ve istese beni kolayca küvetin altına itebileceğinin farkındayım.

ve nefes alamayana kadar beni tuttu. Başka zaman yapmadı ama şu an aklım karmakarışık. Benimle dalga mı geçiyor?

İsteddiği bu muydu? Benim dengemi bozmak ve bana inandığını söylediğinde ona güvenmemi sağlamak mı? Ama belki de beni gerçekten Highers'a geri göndermeye hazırlanıyor ve sonra cezamı ona teslim edebilirler, böylece beni biraz daha kırbaçlayabilir?

Beni yanlış bir güvenlik duygusuna mı sürükledi? Gardımı düşürdüm mü? Onları buraya getirerek sürümü daha da tehlikeye mi attım? Dün gece bana söylediği sözlerin hepsi yalan mıydı?

Ne yapıyorum ben?

Ellerim panik içinde küvetin kenarına tutunuyor, kendimi dışarı atmaya ve kapıya yönelmeye, çantamı alıp Belldame'e geri dönmeye hazırlanıyorum. Bizi koruyacaktır, bunu biliyorum, ya da en azından çantamı. Ben kendi başıma giderken onları güvenli bir yere götürebilirim. Daha önce o topraklarda hayatta kaldım. Açlıktan ölmek üzereydim ama hayattaydım. Bunu başardım. Bunu tekrar yapabilirim ve sürüm güvende olur ve Seçkinler ve Yüce'ler onları rahat bırakır çünkü sadece beni avlıyor olurlar, değil mi?

Güvende olurlar.

Tehlikede olmazlar-

Eller beni kavlıyor ve beni kavrayan tutuşun içinde debelenirken homurtu duyuyorum. Suyun içinde çırpınırken alçak sesle homurdanıyorum ve gücümün yükseldiğini hissettiğimde aceleyle serbest bırakıyorum ve mavinin dışarıya doğru patlamasını izliyorum,

Her yönden duvarlara çarparken parçalardan oluşan bir patlama gibi. Önümde ince, siyah bir bariyer titriyor ve sonra omuzlarımdan geriye itiliyorum. Başım küvetin eğimine çarpıyor ve homurdanıyorum, ellerimi pençelemek ve beni tutan kişiye vurmak için hareket ettiriyorum.

"Topla şu boku, Rhea," diye homurdanıyor Darius bana doğru ve ben gözümü kırpmıyorum. Elleri göğsünde duraklıyor. O görüş alanıma göğsüm yükselip alçalıyor ve içimden çıkan acı dolu sese engel olamıyorum.

Burnu ve ağzı kanadığı için değil, yüzünde ve boynunda çizikler olduğu için değil. Hayır, hayır.

Bana yine ihanet edeceği için mi?

"Bitti mi?" diye soruyor, sesi de gözleri kadar sert. "Neredeyse odayı yerle bir ediyordun."

Mücadeleme devam ediyorum. "Beni Higher'lara geri göndereceksin, sürümü uzaklaştıracaksın." Onu çenesinden yakaladım. "Sarah'yı asla elde edemeyecektin ve ben de Kade'i asla geri alamayacağım." Acı dolu sesler Benden kurtul. "Bütün söylüyorsun, bana dokunmaya devam et çünkü sana güvenmeye başlamamı istiyorsun." Ben bırakmayınca su etrafımda kayıyor. "Bana yine yalan söylüyorsun!" Gücü ondan sızıyor, bana doğru ilerliyor ve bedenimi kaplıyor. Küvetin içinde gevşemeye başlıyorum, başım küvete çarpıyor ve kollarımı yanlarıma bırakıp gürültülü bir şekilde nefes alırken yüzeyde yüzmelerine izin veriyorum.

"Sana yalan söylemiyorum, Rhea," diye homurdanıyor Darius, omuzlarımı sıkıca kavıyor ve beni biraz sarsıyor. "Seni lanet olası Highers'a da götürmeyeceğim. Sarah'yı, sonra da sürünü ve Kade'i almaya yardım edeceğim." Öfkeyle nefes . "Ve sana sürekli dokunuyorum çünkü sana yardım edemiyorum. kendim!"

Odadaki hasarlı duvarlara bakmadan önce ona ters ters bakıyorum, son cümlesi beni ne kadar etkilemiş olursa olsun sözlerine güvenemiyorum. Bu Taş yer yer çatlamış, parçaları hâlâ yere dökülüyor. Pencere kırılmış ve bir yerden su sızıyor, ama odaya ne yapmış olabileceğimi umursamadan odağım kısa sürede Darius'a geri dönüyor.

"Çekil üstümden." Ses tonum sert ve Darius'un elleri çıplak omuzlarıma doğru seğiriyor.

"Önce bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin?" Sessiz kaldım, hızlı Hepimizi buradan çıkarmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken nefeslerim hafifliyor. "O güzel kafanın içinde neler oluyor, hmm?" Göğsüne bastırıyorum, sadece

Şimdi küvette tamamen benimle birlikte olduğunu, giysilerinin ıslak olduğunu ve her kas çıkıntısını görebildiğimi fark ediyorum. "Rhea," diye tersliyor.

Gücüm düşük bir vızıltıya yerleşirken gözlerim onun arayan gözlerine uçuyor. Suyun altında belimde yumuşak bir dokunuş hissederek aşağı bakıyorum ve Darius'un gücünün etrafımı sarışını izliyorum, tutuyor ama acıtmıyor, topraklıyor ama tedirgin etmiyor. Yere yığılıp gözlerimi kapatıyorum ve keskin, bıçak gibi bir acı kafatasımı sarsarken irkiliyorum.

Darius, "Cevap ver," diyor ve içimde bulantı yükselirken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Bana yine ihanet edecek misin?" Sonunda cevabın ne olacağından korktuğumu soruyorum. Kabaca yutkunuyorum, sorduğum için kendimden nefret ediyorum. korktuğumu biliyorum. "Plan bu mu? Beni ve sürümü buraya getirip bizi Yüce'lere götürmek için mi? Senin Elit'ine yaptıklarım için beni hâlâ cezalandırmak için mi? stajyerler? Eridian'dan dönüp haydutlara yardım etmeni engelledikleri için mi?" Titreyerek nefes alıyorum. "Bu toprakları lanetlediğime gerçekten inanıyor musun? Bu yüzden mi güvenimi kazanmak için beni zevkli yalanlar ve aldatıcı sözlerle dolduruyorsun?" Omuzlarımdaki eller hareket edip sıcaklıklarını da beraberlerinde götürürken gözlerimi aralıyorum.

Darius topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, yüzü şok ve şaşkınlığın bir resmidir. "Bunu konuşmuştuk sanıyordum. Sana inandığımı söylemiştim."

"Ve ben *sana* inanmıyorum." Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum ve çenesindeki tik hayal kırıklığı içinde seğirmeye başlıyor.

"Gel, su soğuyor," diyor sessizce. Bana tekrar uzanıyor ve ben elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Hırlıyor ve tekrar üzerime geliyor, büyüsünü etrafıma sarıyor, böylece kollarım yanlarımda sabitleniyor. Kendiminkini ama cevap vermiyor. Onunkinin altında tamamen bastırılmış.

Beni kollarına aldı ve ben çığlık atıp o da küvetten çıktı. Yaramaz bir çocukla uğraşıyormuş gibi benim maskaralıklarımın rahatsız olmuyor ve ben dönüp dişlerimi köprücük kemiğine geçiriyorum. Bir homurtu, sonra bir kıkırdayarak cevap verdi ve sonra yere inmeden önce havada uçuyordum. yatağa. Gücü ona geri dönüyor ve başımdaki ağrı tekrar alevlenirken hızla dizlerimin üzerine çökerek ayağa .

Nazik bir el saçlarımı okşuyor, onu uzaklaştırmaya yönelik zayıf girişimlerimi görmezden geliyor, ancak çabalarım boşa gidiyor çünkü acı beni inletiyor, başımı ellerimin arasına alırken kendimi öne doğru kıvırıyorum.

O el hala saçlarımı okşuyor, parmaklarını alnımın önünde gezdirdikten sonra boynumun dibine doğru ilerliyor ve tekrarlamadan önce hafifçe ovuyor.

"Sana bir daha ihanet etmeyeceğim," diyor bana, sesi ciddi ama zihnimi sis kaplamaya başladığında çok uzakta gibi geliyor. "Ben de gitmene izin vermeyeceğim. "Ve gitmene de izin vermeyeceğim.

Yükseklere, insanlara ve topraklara değil. Benden istediğin kadar nefret , ama bana o küçük, güzel gözlerini nefretle doldurarak bakmanı tercih ederim.

hiç üzerimde olmamasından daha iyidir. İçlerinde çok şey barındıran kristallerin rengini görmemek" Yatak hareket ediyor ve sonra ben hareket ediyorum, başım yastığa çarpıyor ve kürkler üzerime getirilerek tamamen örtüldüğümünden emin olunuyor. "Anna'dan ağrıya iyi gelecek bir şey isteyeceğim."

Sonra sis içimde daha da derinleşirken düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Runa'ya uzanıyorum ve o geliyor, bana sürtünüyor ve

Kapalı gözlerimin arkasından bir damla gözyaşı kaçarken hüznü dolu bir sızlanma.

Bu acının ne olduğunu biliyorum.

Kan bağıını aniden koparmanın bedeli bu. Bir keresinde Edward'ın bana verdiği kitaplarda okumuştum. Acı hemen olabilir ya da birkaç yıl sonra fark edilmeden geri gelebilir. Bu, kurtlar arasında kutsal olan bağı koparmanın bir cezası. Tanrıların bize verdiklerinden.

Kade de gibi hissediyor mu? O iyi mi? Güvende mi? Tanrım, onu çok özliyorum.

Daha fazla gözyaşı döküyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Kimsenin beni duymasını ya da yanıma gelmesini istemiyorum. Sadece yalnız kalmak ve bu acıyı istiyorum. Ne kadar çabuk geçerse, görevime o kadar çabuk başlayabilirim.

Bu topraklara zarar verenlerin ve aileme zarar verenlerin kanını dökmeden bu toprakları terk etmeyi reddediyorum.

Yapacağım son şey de olsa Kade'i geri getireceğim ve Higher'lardan ve ailemizin pençesinden kurtulmasını sağlayacağım.

Önce kalplerinin durması gerek. Teker teker.

Ve belki de az önce geri gelen ve şu anda dudaklarıma bir fincan bastıran erkek için benim durmam gerekiyor.

Yirmi Beş

KADE

Sarsılarak uyandım, yüzümden ter damlıyordu ve elimi başıma götürdüğümde acının kalıntılarını hissediyordum. Yana doğru yuvarlanıp Wolvorn Kalesi'nde kaldığım odanın kilitli penceresinden güneşin doğmaya başlamasını izliyorum.

Beni bodruma götürdükleri zamanlar dışında ne kadar zamandır bu odada olduğumu bilmiyorum. Bir hafta mı yoksa aylar mı oldu bilmiyorum. Kahretsin, hatta yıllar. Ormanda koşarken rüzgârın verdiği hissi ya da Axis'le birlikte olmanın verdiği özgürlüğü hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım kafa karıştırıcı anılar, düşünceler ve hislerden oluşan karmakarışık bir karmaşa, hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor.

Kapının çalınmasıyla dönüp içinde bulunduğum tek kişilik yatağın başlığına oturmak için hareket ediyorum. Odada sadece yan tarafta bir şifonyer ve sadece duş ve tuvalet bulunan bir banyo için yeterli alan var. Kalenin hangi bölümünde emin değilim, ama beni *ondan*, Vrohkaria'nın haininden korumak için olduğunu söylediler. Benim için geleceğini söylediler.

beni avlayacak, ta ki istediği şeyi yapmak için beni avucunun içine alana kadar.

Annem ve babam benim için en iyisinin bu olduğunu söylüyorlar. Özlediklerini Beni çok seviyorlar ve eve götürmeleri uzun sürmeyecek. Ama bana bunu söylediklerinde ya da onları en son gördüğümde çok uzun zaman önceymişim gibi geliyor.

İçeride kapalı kalmak bir kurt için iyi değildir ve Axis bazen odaya girdiklerinde diğerlerine karşı dengesiz davranır. kendi bölgesi olarak sahiplendi ve burayı sahiplenmekle tehdit ettiğini düşündüğü herkese her şeyi yapacaktır.

İçimde hareket ediyor, huzursuzca dolaşıyor ve hırlıyor, özgürce dolaşmak için dışarı çıkmak istiyor.

Kapı açılıyor ve ben iç çekerek doğru bakıyorum, içeriden kimin geleceğini bekliyorum.

Maize elinde bir tepsi yemekle kapıdan girerken kadınsı bir ses "Yemek vakti," diye sesleniyor. Gözlerimi ondan kaçırıp Tekrar pencere. Ondan hoşlanmıyorum, o da beni incitıyor. "Surat asmayı kes," diye uyarıyor ve yatağa yaklaşıyor.

Tepsiyi bacaklarımın yanına bırakıyor ve gözlerim ona doğru kayıyor, hırıltımın kaçmasını engellemeye çalışırken aç bile değilim. Şansım yaver gitmiyor, çünkü hırıltı yine de dışarı çıkıyor ve ben ona ters ters bakarken Axis onu destekliyor.

"Gel bakalım yavrum," diye gülüyor, uzun, siyah saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında oynatıyor. "Seni neyin sakinleştireceğini biliyorum." Tavrı aniden değişiyor ve yatağa bir dizini koyuyor, bir elini bacağıma götürürken askısız kırmızı elbisesi kalçasına kadar yükseliyor. Kucağıma oturana kadar yatak boyunca sürünmeye devam etmesini tiksintiyle izliyorum ve ellerimi iki yanıma yumruk yaparak homurdanıyorum. Kıpırdarsam beynim patlayacakmış gibi hissetmeme neden olan o şeyi yapacak.

Tırnağını yanağımda gezdiriyor ve benden bir hırıltı daha geliyor, bir uyarı, ama üzerimde kıpırdanırken dudakları boğucu bir gülümsemeye dönüşüyor. O

Utanmazca inliyor, iyi bir şey hissetmiş gibi üzerimde sallanıyor, ancak bunu isteyeceğime dair hiçbir işaret yok. İçim isyan ediyor.

tutamıyorum. Elini itiyorum. "Değerli Darius'un seni şimdi görebilseydi ne düşünürdü?" Ona soruyorum ve sonunda sakinleşiyor.

"Gelecekteki eşim, biz tamamen çiftleşmeden önce ne yaptığımı umursamayacaktır. Kadınların karşı koyamayacağımız arzuları olduğunu biliyor." Sesi, tenimde kırıklar gibi hissettiren bir mırıltıya dönüşüyor. "Yeterince yaşlısın ve stresli olduğunu görebiliyorum."

"O zaman beni bu lanet odadan çıkar."

"Şimdi, bunu neden yapayım ki?" Ellerini kalçalarımın altında gezdiriyor. ve bileklerini sıkıca kavriyorum, sıkıca kavriyorum. "Tanrım, yeterince büyümüş olabilirsin ama hâlâ huysuz bir çocuksun," diye homurdanıyor ve sonra üzerimden kalkıp pencereye doğru gidiyor, pencereye yaslanırken elbisesini düzeltiyor.

"Aynı duvarları görmekten bıktım, ama bu zaman geçirmek için seni becereceğim anlamına gelmiyor. Buna değmez," diye küçümsüyorum ve kafasını çeviriyor, gözleri öfkeyle dolu.

"Ses tonuna dikkat et, yavrum." Parmağıyla beni işaret etti. "Lord Higher tehlikede olduğunuzu düşündüğü için buradasınız. Hâlâ ona gidebilirim ve Vrohkaria sürtüğünün seni umursamadığına onu ikna et. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Ellerini başıma koyarken yüzünde kötü niyetli bir ifadeyle bana doğru ilerliyor. Bir kez daha bileğini tutmaya çalışıyorum ama donup kalıyorum, hareket edemiyorum. "Ne de olsa ben bir cadıyım, beni sınama. İstersem o küçük kafanı patlatabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun." Diğer elini aşağı indirip kürkün üst kısmını kavrayıp geri çekerken titriyor. Hemen yumuşak aletime uzanıyor, parmaklarını giydiğim pamuklu pantolonun üzerinde gezdiriyor ve onun dokunuşuyla kanım donuyor. "Ayrıca senden istediğimi kolayca elde edebilirim ve senin tek yapacağın

Yapabileceğim tek şey izlemek. Ama o zaman neden sahip olduklarımla seni şereflendireyim ki?" Elini çekiyor ve ben burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Aldus anılarını kontrol etmemi istedi, Rhea'nın sana yaptığı şeyin geri gelmediğinden emin olmak istiyormuş."

Başımı bıraktığı anda öfkem yüzeye çıkıyor ve ona doğru hamle yapıyorum, yataktan atlarken onu yere deviriyorum. Yüzüne doğru hırlıyorum ve şok olmuş gözleri benimkilerle buluşuyor. Axis yüzeyin hemen altında kaynarken ellerini tutup yere sabitliyorum. "Bunu bana bir daha asla yapma. Duydun mu beni?"

"Burada neler oluyor?" Aldus arkamdan gürlüyor ve ben tekrar Maize'in ellerine doladım, bırakıp üstünden inmeden önce kemiklerinin gıcırdadığını duyacak kadar sert bir şekilde.

" sor," diye , gözlerim yatağa dönüp dökülen yemeğe doğru ilerlemeden önce onun hafif gözlerine gidiyor.

"Sözlerine dikkat et," diyor ve Maize'in yanına gidip ona yardım ediyor. özenle yere bıraktı. "Şu anda olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum, ancak size yardım etmeye çalışan birine bu şekilde davranamazsınız."

"Sikime daha çok yardım et," diye mırıldanıyorum Maize'i bırakıp yatakta oturduğum yere doğru yürüyor.

"Maize, bizi yalnız bırak, bir gün için yeterince şey yaptın, seninle sonra konuşacağım." Maize oflayıp puflamadan ve kapıyı arkasından çarparak odadan önce bana son bir kez sertçe bakıyor. "Bir kadına böyle davranılmaz," diye iç geçiriyor Aldus. Duvara bakarken dişlerimi sıkarak onu görmezden geliyorum. "Kaden, neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, genç bir zihnin kaldıramayacağı kadar hızlı değişimler oldu. Ama lütfen başkalarına karşı nasıl davrandığına dikkat et." Ben hâlâ bir şey söylemeyince bana doğru döndü. "Biz

seni düzeltmek için tekrar bodruma götürmek istiyorum." Bu düşünce vücudumu hareketsiz bıraktı. "Yok edilen kan bağının acısı nasıl?"

"İyi," diye mırıldanıyorum. Değil, dayanılmaz ama bunu ona söylersem beni burada daha uzun süre tutabilir. Gitmem gerekiyor.

"Başka bir sorun var mı? Kafa karışıklığı, yönelim bozukluğu?" Başımı sallıyorum. "Tamam, ben gidip Rhea'nın hafıza büyüsünün hâlâ olup olmadığını kontrol edeyim. Sana geri gelebileceğini ve ortadan kaldırmanın zaman alabileceğini söylemiştik. Gerçek anılarında iyi bir ilerleme göstermeye devam edersen, annen ve babanla birlikte eve dönmen uzun sürmez." Ellerim kenetlendi. "Ama bu taşkınlıkların yüzünden hâlâ buradasın, bu yüzden tekrar düzeltilmeye ihtiyacın var."

Bir elini şakağıma götürüyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu kontrollerle birlikte gelen acıyı bekliyorum. Bu kontroller birkaç günde bir yapılıyor, ama bana tam olarak hangi büyüyü *yaptığına* dair bir açıklama , sadece zihnimde iltihaplandığını ve bana yardım etmeye çalıştıklarını söylediler.

Şakağımda bir sızı başlıyor ve yatağın kenarını sıkıca kavrayıp kendimi içimde bir şeylerin keşfe çıktığı o tuhaf hisse hazırlıyorum. Axis hazırolda bekliyor, her seferinde bundan nefret ediyor, tüyleri diken diken oluyor. Kulakları tetikte, derin ve alçak sesle hırlıyor ve istenmeyen ziyaretçiye karşı hafifçe alçalıyor.

Binlerce bıçak kadar sıcak, dayanılmaz bir acı kafatasıma saplanıyor ve kendimi geriye doğru sallanırken hissediyorum, boğazım şiddetiyle kapanıyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli. Geri çekildiğimi hissediyorum, sonra yere yatırılıyorum, eli hala şakağımda. Sanki gözümün önünde cereyan ediyormuş gibi anılar gözümün önünden geçiyor. Pek çok kötü, güzel ve üzücü şey görmemle birlikte pek çok duygu yüzeye çıkıyor.

Açık renk saçlar, masmavi gözler, bana sarılıyor, beni rahatlatıyor ve bir sıcaklık dalgası hissediyorum, sevgi ve güven duygusu beni yakınımda tutuyor. Ve sadece bir anlığına, dünyada her şey yolunda gibi geliyor. Sonra o gözler sert ve öfkeli bir hal alıyor, yüzünde bir hırıltı belirliyor ve sonra bacaklarımda bir acı hissediyorum, karnım acıkıyor, sırtım aynı pozisyonda durmaktan ağrıyor. Bir nefesten diğerine iyi ve kötü olabilen gözlere bakarken metalin bileklerime batmasıyla bileklerimin etrafında bir ağırlık.

Sonra karanlık. Bir uluma. Bir çığlık. Kan. O kadar çok kan ki ellerimi ve yüzümü kaplıyor. Sıcak bir şey. Onu tutuyorum, çığlık atıyorum ve sonra gidiyor ve soğuk. Cansız ve ben ağlıyorum, titriyorum ve bağıriyorum. Yukarı bakıyorum ve yine o orada. Ben her şeyimi kaybederken bana bakıyorsun. Ama Bunu biliyordu, değil mi? Her şeyin sebebi oydu. Bu yüzden eşim olması gereken cansız bedeni kollarımda tutuyorum. Bunu o durdurmadı, onu o kurtarmadı.

Işık, acı verecek kadar parlak, ortaya çıkıyor. Ağaçlar, bir gölgelik, akan bir dere. Gümüş bir kelebeğin bir çiçeğin önünde süzülüşünü izliyorum, Bir o yana bir bu yana hareket ederek uçup gitmeden önce kanatları güneş ışığında parıltıyor. Peşinden tökezliyorum, elim ona doğru uzanıyor, aydınlığa dokunmak, karanlığa geri dönmek zorunda kalmamak için ona tutunmak istiyorum. Beni kovaladığını, takip ettiğini hissedebiliyorum. Ayaklarım nehre çarpıyor ama kelebeği kovalarken nehrin soğukluğunu hissedemiyorum. Ona ulaşmalıyım, onu tutmalıyım. Nehrin diğer tarafındaki kıyıya tırmanıyorum, ellerim toprağı tırmalıyor ve sonra tüm hızımla koşuyorum, ormanda uçarken kelebek daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor. Ağaçların etrafında, çalıların üzerinde, kayaların tepesinde. Bir uçurumun tepesine ulaşıyoruz ve ayaklarım kenara bir santim kala durmak için acele ediyorum. Kelebeğin havada süzülüşünü izliyorum.

ulaşamayacağım bir yerde, bana doğru bakıyor gibi görünüyor. Bir elimi uzatıyorum, gümüş kelebek bana doğru hareket ettiğinde parmaklarım neredeyse ona değiyor.

Tenim kanatlarıyla birleşiyor ve her şey odaklanıyor, kelebek bir forma dönüşüyor. Bakışlarım altın ve kahverenginin karışımı olan açık renk gözlere dalıyor ve sonra ileriye, uçurumdan hiçliğe doğru düşüyorum.

Artık parlaklığı göremiyorum.

Artık gümüş kelebeği göremiyorum.

Sadece karanlık, beni selamlamak için yükseliyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Altı

RHEA

"Rhea!" Diğerleri yanıma gelirken Colten bana çarpıyor ve beni sıkıca kavıyor. Sırtımdan bir hırıltı geliyor ve yanaklarımı onlara sürterken Darius'u görmezden geliyorum. Anna bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ona iyi olduğumu söylüyorum.

Gözlerim Josh'a gidiyor ve o da yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça bana doğru ilerliyor. "Hey, seni görmek güzel."

"Evet," diyorum sessizce. Yanağını yanağıma yaklaştırdığında garip bir durum oluyor. Hiç böyle olmamıştık, birbirimizden bu kadar kopmuştuk. Boğazını temizliyor ve geri adım atıyor.

"İyi hissediyor musun?" Seb soruyor. Omzumun üzerinden Darius'a bakan Taylor'ın yanında duruyor.

"Daha iyi." Sırtımdaki bir el beni ileri doğru itiyor ve sadece onu hissetmek bile içimi ürpertiyor. Sonra yaptıklarımızı hatırlayınca yanaklarım ısınıyor.

Darius beni ilk geldiğimizde hepimizin oturduğu masaya doğru yönlendiriyor. Baş tarafta onunkinin yanına oturuyorum ve sessizlik boğucu bir hal alınca ilerliyorum.

Adamlarının hepsi her zamanki gibi burada ve bakışları beni rahatsız ediyor.

"Gidip Sarah'yı almamız gerek," diyorum onlara, sonunda sesimi bularak.

Darius'un yoğun bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ama onu görmezden geldim. Bir gün daha yatakta kaldım ve sonunda başımdaki ağrı geçti. Sonunda odadan çıkmama izin vermesiyle, Darius'un sözünü tutma zamanı geldi.

"Sessizce içeri gireceğiz, onu dışarı çıkaracağız ve buraya geri getireceğiz," diyor Darius ve ben sonunda ona bakıyorum.

"Seninle geliyorum," dedim ona. Hayır cevabını kabul etmiyorum. "Ben de geliyorum," diyor Josh ve grubumun geri kalanı da aynı fikirde.

"Oraya yalnız gitmek bizim için daha kolay olacak. Sırtında hedef tahtası olan biz değiliz," diyor Damian ve ben de ona ölümcül bir bakış atarak sinirlerimden kurtuluyorum.

"Umurumda değil. Beni, bizi tanıyor. Bize geldiğinde berbat durumdaydı, korkacaktır." Yutkunuyorum ve koltuğumda kayıyorum, ne kadar kötü olduğumu hatırlıyorum.

onun . "Josh'a ihtiyacı olacak." Elitler dönüyor ve Josh'un başını onayladığını, ellerini masanın üzerinde kenetlediğini görüyorlar. Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok ve o da kendini buna hazırlıyor. Uzun zamandır hazırlandığından şüpheleniyorum.

Darius bir an sessiz kaldı ve masanın etrafındaki hepimize baktı. "Gölgelerde kalmamız gerekecek. Leo, Rhea, Josh ve ben Sarah'yı bulurken Zaide ve Damian orada bulunan Aragnis sürüsü üyelerini meşgul edebilir. Geri kalanınız burada kalıp onun gelişine hazırlansın." Ben rahat bir nefes alırken hepsi aynı fikirde mırıldanıyor.

"Gerekirse onu iyileştirmek için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım," diyor Anna nazikçe, bir elini yüzüne sürerken, şüphesiz son onunla ilgilendiği zaman.

"İhtiyacınız olanı getireyim," diyor Jerrod, sesi hırçın Anna teşekkür ederek başını sallıyor.

"O zaman gidelim, aylardır orada. Bu ayarlanmış çiftleşmeyi tekrar ne zaman yapacak?" Çok uzakta olamaz ve Patrick'le çiftleşmesine izin veremeyiz.

"Bir hafta içinde falan. İyileşebilmesi için ertelendi," diye cevaplıyor Leo ve Josh alçak sesle homurdanıyor. Onun başka biriyle çiftleşeceği düşüncesinden ve iyileşmek zorunda olduğu gerçeğinden nefret ediyordu.

"Onu yakalayacaksın," diyerek Josh'u rahatlatmaya çalışıyor Taylor, her ne kadar bana yaptıklarından dolayı ona hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilsem de. Sanırım hepsi öyle, ama şu anda odaklanmamız gereken çok daha büyük şeyler var.

Darius'a dönüp bakıyorum. "Alfa evinin nerede olduğunu biliyor musun?" Masanın ortasına koydukları haritadan eski evimi gösteriyorum, arkasındaki ormanın izini sürüyorum. Her şeyin değiştiği yer.

"Oraya birçok kez gittim," diye bilgi verdi bana. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Şaşkınlıkla soruyorum, o da başını sallıyor. "Neden? Ne zaman?"

"Babam beni Elit olmak için eğitirken yanına alırdı. Sürüleri dolaşır ve ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgilenirdim. Yaklaşık on beş yıldır Aragnis sürüsüne gitmedim, geçen günkü rogure avına gitmemiz dışında. Onun yerine daha çok arazide dolaşıyor, haydutları ve sorun teşkil eden yaratıkları öldürüyoruz."

On beş yıl, on üç yaşındaydım. "Alfa'nın evine girdin mi?" Cevabını beklerken gerildim.

Aniden kaskatı kesilmeden önce yüzümü ve kendi vücudunu tarıyor. "Evet," diyor sonunda. "Birkaç kez ama uzun sürmedi. Babam beni birkaç saatliğine sürü üyeleriyle konuşmam için gönderirdi." Ben aşağıdaki bodrumdayken evime girmişti. Hemen üstümde yürüyordu.

Beni duyuyor muydu? Ziyaretçilerim olduğunda o da orada mıydı? "Neden bilmek istiyorsun..." Sözüünü kesiyor ve gözleri sertleşiyor, boğazında sessiz bir uğultuya benzeyen bir hırıltı yükseliyor. duvarlara doğru bakıyor, onları kaşları onaylarcasına birbirine çarpıyor. "Sen resimlerde birini tanıyor musunuz?" Sertçe yutkunuyorum.

Elitler Darius ile gözlerini bir resme dikmiş olan Darius'un arasına bakarlar. Hangisine baktığını biliyorum. Bu odaya ilk geldiğimde gördüğüm, bir daha bakmayı reddettiğim resme. Başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. Bana neden sorduğunu bilmiyorum ama gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum, bu... korkutucu.

"Kim?" Sesi sert, cevap vermekten başka çarem olmadığını biliyorum. Tüm vücudu gergin, gözleri ölümcül ve etrafındaki hava boğucu.

"En sağdaki erkek." Darius resme dönüp bakıyor, eğer taşa eminim dönüşürdü. Kıpırdamıyor, gözleri anında kararırken parmağını bile kıpırdatmıyor, gücünün dalları belli belirsiz ellerini kaplıyor. Elitleri geriliyor.

"Emin misin?" Sesindeki hırıltı aşağıdan bile gelebilirdi.

Parmaklarımı karıştırıyorum. "Hayatım üzerine."

"Onu nerede gördün?" diye sertçe sorar.

Etrafımdaki Elitlere, duruşlarındaki gerginliğe, gözlerindeki panik dolu bakışa bakıyorum ve bunun kötü olduğunu biliyorum. Neden bilmiyorum ama öyle.

"Bunun en iyisi olduğunu sanmıyorum-"

"Cevap bana!" diye bağırıyor ve ben irkiliyorum, ona bakarken gözlerim fincan tabağı gibi. Darius bağırıyor, bağırmasına gerek yok.

"Bodruma geldi," diye fısıldadım.

"Bodrum," diye tekrarlıyor yavaşça, ben de başımı sallıyorum. "Senin bodrumun" Bir baş daha sallıyorum.

Darius yerden fırtına gibi kalkıyor ve ayaklarından siyah bir sis fışkırıyor, burun delikleri alevlenirken ve öfke dolu bakışları benimkine sabitlenirken etrafını sarıyor. Koltuğuma yapıştım, hareket edemiyorum ve nefesim hızlanırken içimdeki gücün onunkine tepki verdiğini hissediyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?

"Darius?" Ağzıma mı alıyorum, fısıldıyor muyum, yoksa bağırıyor muyum, onu bile bilmiyorum. Sadece

Kulaklarımın odadaki ham gücün baskısından patladığını ve hakimiyetinin onu boğduğunu biliyorum. Sisi şimdi ondan dışarı süzülüyor, üzerimizde o kadar aceleyle hareket ediyor ki, tamamen karanlıkta kalacağız. Neler oluyor?

Ellerimi masaya bastırıyorum, yerimden kalkmak üzereyken Darius bana Eridian'da hafıza kristalini tuttuğu zamanı hatırlatan tehdit dolu bir hırıltı çıkarıyor. Hareket etmeye cesaret edemeyerek havada donup kaldım. Başını sallıyor, herkes mümkün olduğunca hareketsiz kalırken elleri yumruk haline geliyor. Şimdi gümüş beneklerle dolu olan koyu renk gözleri yarı oturur haldeki duruşumun üzerinde geziniyor, sonra bir nefes daha veriyor ve gücünü geri çağırıp dönerek kapıya yöneliyor, kapıdan geçip arkasından çarpıyor.

"Lanet olsun," küfreden Leo elini yüzüne sürerken o da ayağa kalkıp Darius'u takip ediyor, Damian da aceleyle onunla birlikte gidiyor.

Koltuğuma geri düşüyorum, kalbim çılgınca atıyor ve elimi kalbime bastırarak kendimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Az önce ne oldu?" Nefes nefese Zaide ve Jerrod' bakıyorum.

"Senin tutulduğun bodruma mı geldi?" Jerrod başını resme doğru eğerek bana soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bu unutulacak bir şey değil." O resme bir daha bakmayı, yüzünü görmeyi reddediyorum.

"Kim o?" Hudson sandalyesini ona Colten yüksek sesle merak eder, gözleri kapıdadır.

Cevap veren Zaide'nin sesinde biraz öfke var. "Darius'un babası."

Sözleri karşısında yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek yüzüm kızarıyor. Midem bulanıyor. Darius'un geçtiği kapıya doğru bakıyorum, omuzlarıma ağır bir korku çöküyor. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle?" Zaide'ye yalvarıyorum ama o çenesi titreyerek başını sallıyor.

"Ben değilim."

Ayağa kalkıyorum ve Darius'un gittiği kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açtığımda bir koridorla karşılaşıyorum ve koridorun sonundan gelen sesleri duyuyorum. Hızlı adımlarla onlara doğru ilerliyorum, Darius'a onun olmadığını söylemek için... Bilmiyorum.

Hata mı? Eğer bilmiyorsa, ki tepkisine bakılırsa bilmiyordu, o zaman bu onu hatalı yapmaz.

Ne yapmış olursa olsun, bu onun suçu değil.

Köşeyi dönüp duruyorum, Damian bir kapının önünde volta atıyor, elleri yüzünden aşağı akıyor.

"Darius nerede?" Diye sorduğumda kafasını kaldırdı, yüzünde bir çatıklık vardı.

"Fark etmez, onu rahat bırak."

"Ama-"

"Git, Rhea. Hazır olduğunda dışarı çıkacaktır." Nereden?

Merakla arkasındaki kapıya bakıyorum, nereye merak ama yine de başımı sallayıp geri dönüyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Damian bana bakıyor, köşeyi döndüğümde görüş alanımdan çıkana kadar kapıya yaslanıyor.

Aklım tek bir şey düşünürken çalışıyor.

O kapının ardında benim görmemi istemedikleri ne olabilir?

Darius ve adamları ortaya çıkmadan önce izlediğimiz yolu takip ederek uzun otların arasından geçip eski evime doğru ilerliyoruz. Elit zırh tenime rahatça oturuyor, deri bacaklarıma ve gövdem üzerine tam oturuyor. Üzerimdeki pelerin bunu gizliyor, görünürde renkli kayışlar yok ve kapüşon ve yarım maske yüzümü gizliyor.

Diğerleri de aynı şekilde giyinmişler, bu sayede Elitler'e kadar izlenemeyeceğimizden emin oluyorlar.

tanınabilir bir zırh.

Eski evimi tekrar görecek için içimde bir endişe var. Farklı mı görünecek yoksa tamamen aynı mı? Daha önce hiç görmediğim bir şeye benzemesini tercih ederim, böylece çocukken kafamda kurduğum evi güvende ve bozulmamış tutabilirim.

Darius yanımda yürüyor, duruşu sert. Uzun bir aradan sonra yemek odasına döndüğünden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bana zar zor bakabiliyor ve Darius *her zaman* bana bakıyor. Ben yanımdayken gözleri hep benim üzerimde. Babasının bodruma gelen adamlardan biri olduğuna inanamıyorum. Bu konuda fazla düşünmedim, düşünmek anılarla birlikte geliyor ama bir noktada bu konuda bir konuşma yapmamız gerekeceğini biliyorum. Darius bana ne yapmış olursa olsun, babasının bana olanlara seyirci kalıp hiçbir şey yapmayarak işlediği günahlar için onu suçlamayacağım. Ve bakılırsa, eğer hayattaysa, daha fazla yaşayacağından da emin değilim. Darius'un yüzüne ikinci bir kat deri gibi sürekli yapışan koyu sis ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor. Bana karşı bir öfkesi olup olmadığını merak etmek beni korkutmalı ama onun gücünü görmek içimde tanıdık ve yatıştırıcı bir şeyler uyandırıyor.

İçgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum, kokusunun beni sarmasını bekliyorum ve sonra geçici olarak elini tutmak için uzanıyorum. İçimden bir ses şu anda ona dokunmak istiyor, hayır, buna ihtiyaç duyuyor. Her an patlayacakmış gibi hissederken, bunu inkar edemiyorum. Avucum onunkinin üzerinde kayarken bana sertçe bakıyor, öfke dolu gözlerindeki şaşkınlık, büyük elini tutan küçük elime bakana kadar sürüyor. Belki de bunu yapmamalıydım, belki de bu bir hataydı. Elini sıkıyorum

Yine de, bırakmadan önce gücümün hafifçe onunbine baskı yaptığını hissediyorum, ama o bana izin vermiyor. Kendi gücüyle kavıyor ve beni içine çekerek bizi uzun otların arasında durduruyor. Diğerleri ilerlemeye devam ediyor ve bizi bir anlığına geride bırakıyorlar.

Ne yaptığını merak ederek Darius'a bakıyorum, bana doğru eğildiğinde sis tekrar tenine gömülüp kayboluyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi kapana kısılmış bir av gibi hissediyorum ama alnını nazikçe alnıma dayadığında, gözleri açık ve sanki ruhumun içimde dinlendiğini görüyormuş gibi hissediyorum, kıpırdayamıyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor, benimle konuştuğu ilk kelimeler. "Geçmiş ne olursa olsun, benden kaçamazsın." Sinirli bir nefes veriyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. Pislik herif.

Gözleri bir an için kararıyor, burnunu nazikçe benimkine sürtmeden önce gözlerine karışıklık siniyor, bu hareket o kadar narin ve ona o kadar benzemiyor ki göğsüm ısınıyor. Başını kaldırıp gözlerini benimkiler arasında gezdirdiğinde o an kısa sürede kayboluyor. Beni serbest bırakarak başımdaki örtüyü düzeltiyor ve ilerlemeye devam ediyor. Bir elimi maskenin altından burnuma götürüyorum, o küçük, nazik dokunuşun tüm bedenimi nasıl ısıttığına göz kırpiyorum ve sonra karnımdaki çarpıntıyı görmezden gelerek onu takip ediyorum.

Eski evime bakan tepeye ulaştığımızda sinirlerim daha da geriliyor ve durup keskin bir nefes alıyorum. Anı üstüne anı bana saldırıyor.

İyi, kötü, üzgün, mutlu. Hepsi çok fazla hissettiriyor. Kulübe üstüne kulübe görülebiliyor. Eskiden balık tutmaya çalıştığım küçük gölet ay ışığı altında parlıyor. Köyün ortasındaki alanda sabah olduğunda mallarını satmaya hazır tezgâhlar var ve çocukken yeni bir şey bulup bulamayacağımı görmek için ilk iş oraya gittiğimi hatırlıyorum. Eskiden kurt tanrılarının olduğu yerdeki ahşap heykeller artık yok, onun yerine boş, toprak bir alan var. Tanrıları ne zaman terk ettiler?

Gözlerimi kaldırdığımda eski evimi görüyorum ve ürperiyorum. En büyüğü, on iki kişiyi barındıracak kadar . Köyün arka tarafında duruyor, gururlu ve herkes tarafından o evin tam olarak ne olduğu biliniyor. Alfalar. Parmaklarımı karıştırıyorum, her şeyi kavrarken bakışlarım odaklanmıyor.

Sürüde sessizlik hakim, devriye gezen birkaç kişi dışında görünürde kimse yok ve bunun yerine neden çevreyi kontrol etmediklerini merak ediyorum. Özellikle de kısa bir süre önce yakınlarda haydut sesleri duyduktan ama kimseyi görmedikten sonra.

"Garip, değil mi?" Josh beni şaşırtarak söylüyor. Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum, hâlâ ona biraz kızgın ve kırgınım. "Değişmiş, artık daha çok ev var ama yine de eskisi gibi görünüyor, şuradaki kocaman ağaçla bile." Sağ tarafı işaret ediyor ve ben de ağacı görüyorum. "O ağaca kaç kez tırmanırdık ve bize bağırırlardı," diye kıkırdıyor ve o anıları düşününce yüzüme istenmeyen, yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Annen boynumuzu kırmamızdan ölesiye korkardı."

Ayağımı koyabileceğim en iyi yerleri ve ağırlığımı taşıyıkadar güçlü olan hangi dalları tutmam gerektiğini söyleyerek bana her zaman yardım ederdi. Her zaman beni korumak için elinden geleni yaptı, sonlara doğru bile.

"Sence doğru kararı mı verdik?" Soruyu içimde fısıldıyorum. Diğerlerinin beni dinlediğinin farkındayım ama zaten o kadar çok şey biliyorlar ki artık umurumda değil. Josh dönüp bana bakıyor, gözlerinde bir soru var. "Ayrılmaktan bahsediyorum. Sence doğru kararı mı verdik?" Açıklıyorum.

Gri gözleri öfkeye dönüŖür. "Elbette öyleydi Rhea, bunu nasıl sorarsın?"

Tekrar eski evime bakmadan önce yere bakıyorum. "Yüzlerce çocuk için bir kişinin çektiğı acı nedir ki?" Eğer kalsaydım, Charles çocukları almayacaktı. Evde aileleriyle birlikte, seviliyor, mutlu ve sağlıklı olurlardı. "Aileleriyle mutlu bir hayat sürebilirlerdi. Benim kimsem yoktu."

"O çocukları Charles aldı, sen değil," diyor. "Sadist bir ihtiyarın yaptıkları için kendini suçlayamazsın."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama gizli kaldığım için kendimi suçlayabilirim.

Bu benim suçum." "Hayır Milal, hiç de değil." Şimdi sinirlenmeye başlıyor ve ben iç çekiyorum.

Darius diğer tarafıma geçip Josh'a sert bir bakış attıktan sonra bana odaklanıyor. "Senden ne istediğinden emin değiliz, sadece bir Varis olmanla ve seni çiftleştirmek istemesiyle ilgili. Tek yaptığın hayatta kalmaya çalışırken onun davranışları için kendini suçlayamazsın."

Anlamıyorlar, anlamıyorlar. O çocukların yaşadıkları, bana yaptıklarıyla aynı. Bunu kimsenin yaşamasını istemezdim.

Eski evime tekrar bakıyorum, Darius'un bakışlarını bir kez daha üzerimde hissediyorum. Toprak dolu, kuru ve ölü bir tarlayı gördüğümde içimden bir nefes çekiliyor. "Lesia tarlası."

"Ondan kurtuldular," diyor Josh ve gözlerim dolmaya başlıyor.

"Bunu nasıl yapabildiler?" Sesim titriyor ve ellerimi iki yanımda kenetliyorum, herkesin sesimdeki yalpalamayı duyduğunun farkındayım. Darius benimle saha arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Josh, Darius'un nasıl gerildiğini görmezden gelerek omzumu sıkıyor. "Yaptıkları her şeyi neden yapıyorlar Milal?"

"Benden aldıkları bir şey daha" diyorum, ne kadar çok şeyi mahvettiklerinden nefret ederek. Mahvettiler.

Leo aniden, "Gitmemiz gerek," diye fısıldıyor ve bize doğru gelen devriye gezen bir erkeği başıyla işaret ediyor.

"Bana yakın dur," diye fısıldıyor Darius, ses tonunda biraz da uyarı var.

"Tamam." Bakışlarımı tutuyor, yapacağımdan emin oluyor ve sonra hareket ediyoruz.

Köye doğru ilerlerken Darius önden gidiyor ve devriye gezen erkekten uzak durmaya dikkat ederek ilk kulübeye ulaşana kadar sessiz adımlarla tepeden aşağı iniyoruz. Bir pencerenin altına çömelip kendimizi tahtaya yaslıyor ve yakınlarda birilerinin olup olmadığını dinliyoruz. Anna kokumuzu gizlemek için bize bir karışım verdi, böylece kokumuzu alamayacaklar ama biriyle karşılaşsak varlığımızı gizleyemeyiz.

Dikkatli adımlarla kulübelerin arasından geçerek köyün arka doğru ilerliyoruz ve eski bir kulübenin yanına çömelip eski evime bakıyoruz. Bana bu kadar acı veren bir şeye bu kadar yakın olmak omurgamı titretiyor. Zaide ve Damian'ın bizim kulübeden geldiğini görüyoruz.

ve Alfa'nın evine giden birkaç basamağı çıkmadan önce bize doğru başlarını sallıyorlar.

Kapı çalındığında kalbim dayanıyor ve Selena Teyzem'in kapıyı açması uzun sürmüyor. Çömeldiğim yerde kayıyorum, Runa onu gördüğüm için içimde huzursuzluk yaratıyor. Annemin kız kardeşi benim eski evimde olmayı hak etmiyor,

ailemizin soyadını hak etmiyor, yaşamayı hak etmiyor. Tek kız kardeşine ve yeğenine ihanet ettikten sonra olmaz. Oğluna.

Öfke içimi kaplıyor ve hiç düşünmeden harekete geçiyorum, Kade'e yaptığı şey için onun kanının da benimki gibi toprakları kaplamasını istiyorum. Bir el Beni kulübeye doğru itti, yeşil gözleri çok yoğundu. Bana dönmeden önce teyzeme bakıyor ve başını sallıyor.

"Merhaba çocuklar," diye mırıldanıyor Zaide ve Damian'a. Onun çapkın sesini duyunca bedenim geriliyor. Ona doğru bakıyorum ve mavi gözlerinin onların üzerinde cömertçe gezinmesi karşısında irkiliyorum. Çiftleşmiş olsa da hiçbir zaman tek eşlilikten yana olmadı.

"Alfa Selen," diyor Damian saygıyla, "Alfa Paul evde mi?" "Hayır, Wolvorn Kalesi'nde. Lord yüksek Charles onunla konuşmak istedi. ona hain hakkında bilgi verdim. Oğullarım da onunla birlikte. Bu ne demek oluyor?" Kapıyı biraz daha açar ama Damian ve Zaide içeri girmez.

"Orada olduğunu bilmiyordum, bu çok talihsiz bir durum," diye iç geçiriyor Damian.

"Yardım edebilir miyim? Kadın olabilirim ama birçok yardımcı olabilirim." Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve Darius'un avucu ağzımı kapatıp başparmağını yanağıma sürüyor. Onlar konuşmaya devam ederken gözlerim ona gidiyor.

"Çevrenizde haydutlar tespit ettik, yaklaştıklarından endişeleniyoruz," diye yalan söylüyor Damian. "Son geldiğimizde yaklaşanları zaten öldürdük ama buralarda yine aktif görünüyorlar. "Son geldiğimizde Alpha Paul'e nereye girebileceklerini gösterebilir ve nasıl ilerleyeceğimizi tartışabiliriz."

"O dışarıdayken ben de seninle gelebilirim, sorun değil. Pelerinimi alayım." Dışarı çıkmadan önce evin içine koşar ve kapıyı kapatır.

arkasındaki kapı. "Bırak bizi gidelim." Kolunu Damian'ın koluna doluyor ve Zaide onun ne kadar rahatsız olduğunu görerek sırtıyor.

Onlar uzaklaşırken aşırı derecede konuşuyor ve biz de onlar gözden kaybolana kadar bekliyoruz. Maskemin içinden Darius'un avucuna sıcak bir nefes üflüyorum. Darius'un gözleri gözlerimi tutuyor ve dile getirilmemiş soru karşısında başımı sallıyorum. Ben hazırım.

Beni serbest bırakıyor ve saklandığımız yerden hızla çıkıp büyüdüğüm evin arka kapısına doğru ilerliyoruz. Darius arka girişe varıncaya kadar önümde kalıyor, kapıya basarken çıkan gıcırıtlara dikkat ediyor. ahşap sundurma. Elini kapı koluna koyuyor ve bana bakıyor. Ellerim titriyor ama klik sesini duyana kadar nefesimi tutuyorum. İçimdeki sesler yere dökülmek istiyor ama yutkunuyorum.

Darius içeriye bakıyor, orada bulunanları tarıyor ve sonra çok iyi bildiğim küçük bir çamur odasına giriyoruz. Ayakkabılar ve botlar yere serilmiş, pelerinler kancalara asılmış. Leo arka kapıyı arkamızdan kapatırken Darius kulağını mutfağa açılan diğer kapıya dayıyor. Darius Diğer taraftan hiçbir şey duymuyor, kapıyı açıyor ve geçip duruyoruz. Evde herhangi bir hareket var mı diye dinliyorum ama yok, burada yalnızız.

Mutfağa bakıyorum, ahşap yüzeyler ve asılı tavalar ben ayrılmadan öncekiyle tamamen aynı görünüyor. Odanın etrafında hiçbir aile resmi asılı değil, sadece çıplak, cansız ve bayat. Annem ve babamın yıllar önce sevgiyle yaptığı yemek masası hala aynı, geniş, açık alana hakim ve düşünmeden ilerliyorum. Masanın ayaklarından birinde durup çömeliyorum ve titreyen parmaklarımı ahşaptaki izlerin ve oyukların üzerinde gezdiriyorum, içimi hüznün kaplıyor Parmak uçlarımla izlerini sürerken.

"Ne oldu?" Darius yanıma eğilerek fısıldıyor. İşaretlere bakıyor ve dişlerini gıcırdatıyor. "Burası Kade'in zincirlendiği yer mi?" Sessizce başımı sallıyorum, gözlerimin arkasındaki yaşların dolduğunu hissediyorum. Ayağa kalkıyorum, onlara daha fazla bakamıyorum. Darius onlara son bir kez daha baktıktan sonra merdivenlere doğru ilerleyin.

Onu durdurmak için titreyen ellerimle kolunu tutuyorum. Bana dönüp bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Orada olmayacak."

Kaşları çatıldı. "O zaman nerede ?"

Bir ciğer dolusu hava alıyorum. "Eğer buradaysa, aşağıda olacaktır." Mutfağın solundaki kapıyı işaret ediyorum, koyu renkli ahşaba ilk kez bakıyorum Bu odaya girdiğimden beri. "Bodrum."

Darius bir an beni izliyor, gözlerinde endişeye benzer bir şey parlıyor, sonra dönüp kapıya yöneliyor. Dengesiz bacaklarımla onu takip ediyorum, geçmişimle yüzleşmeye hazır olup olmadığımın emin değilim.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye mırıldanıyor Darius kulağını kapıya dayarken.

"Yapamazsın, heceleniyor." Kollarımı ovuşturuyorum, içimdeki ürpertiyle savaşıyorum.

Sadece benim hissedebileceğimden eminim. Gözlerim Josh'a kayıyor, gözleri acı ve korku dolu, büyük ihtimalle beni aşağıda nasıl bulduğunu ve Sarah'nın şimdi aynı yerde olma ihtimalini hatırlıyor.

Darius kapıya bakar, yukarı uzanıp üstteki sürgüyü serbest bırakmadan önce çenesindeki tik fark edilir. Kapıyı çekerek açar, karanlığın içine bakarken ahşap gıcırda. Hiç ışık bulamayacak. Ta ki o alttaki diğer kapıya ulaşıyor. Gözleri kapının arkasına gidiyor, oradaki çizik izlerini fark ediyor ve gözleri benimkilere kayıyor. Başımı eğiyorum, iliklerime kadar bir ürperti hissediyorum.

Bir keresinde beni yakalayan ellerden kurtulduğumu hatırlıyorum, ancak tam da bu kapıya geldiğimde kapı açılmıyordu. Tırnaklarımla kazıyana kadar

Parmaklarımda kıymıklar olana kadar kırıldı ve kanadı, bu sırada onlar benim kaçma çabalarım merdivenlerden aşağıya doğru güldüler.

Darius'un vücudu geriliyor, merdivenlerden inmeye başlamadan önce hava yoğunlaşıyor, bizi evin derinliklerine ve hayatta kaldığım kâbusa götürecek çok ama çok sayıda basamak. Ben onu takip ediyorum, Josh arkamda ve Leo en arkada.

Leo kapıyı kapatıyor ve hiçbir şey göremeden karanlığa gömülüyoruz. Aşağı inerken kendimi sabitlemek için bir elimi yıkılmakta olan taş duvara koyuyorum, nefesim kesiliyor ve daralıyor. Tanrım, bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Bir el benimkini tutuyor, nazıkçe ama sıkıca. Sırtına konmadan önce parmak eklemlerimi okşuyor ve pelerinin kavramam için beni teşvik ediyor. Şu anda kim olduğu umurumda değil, düşmanım, işkencecim, çöküşüm. Sadece bir şeye tutunmam gerekiyor, bacaklarımın altımda teslim olmasını engelleyecek herhangi bir şeye.

Aşağı inmeye devam ediyoruz. Aşağı, aşağı, aşağı, ta ki durduğunda Darius'un sırtına çarpana kadar. Bodrumdaki odaya açılan kapıya ulaştık. Benim eski hapisanem. Sarah'nın olabileceği bir yer.

Darius kapıyı yavaşça açıyor, aralıktan bir ışık çizgisi görünüyor ve o kapıyı ittikçe . Gözlerimi kırıştırıyorum, ani ışık görüşüm düzelene kadar beni bir anlığına kör ediyor. Odaya giriyoruz ve sonra önümüzde uzanan manzaraya bakarak duruyoruz.

"Ne oluyor lan?" Leo fısıltıyla bağırır.

"Sarah." Josh odanın arka tarafına doğru koşarken sesi panik doludur. Sarah'nın olduğu yere doğru.

Kafesin zemininde gevşek bir şekilde yatmaktadır, kanı şeffaf geceliğini kaplamıştır. Josh kafesin parmaklıkları arasından uzanır, elleri titreyerek ona dokunur

yanına, sonra da nabız için boynuna bakar. Ayağa kalkıp yakındaki bir masaya bakmadan önce cinayet dolu odaya bakar.

"Hâlâ nefes alıyor, anahtarı bulmama yardım et!" Josh aceleyle dışarı fırlıyor. Leo hemen geçiyor, ayaklarını kıpırdamayı reddederken solundaki duvar boyunca uzanan çekmecelere ve masalara bakıyor. Kâğıtlar, kitaplar ve simya setlerine benzeyen şeyler yüzeyleri doldururken, odanın arka tarafındaki büyük bir masa daha fazla kâğıt ve kalemi süslüyor, eskizler duvara asılmış durumda.

Ve hareket edemiyorum. Kalbim göğsümde acıyla atıyor, etrafımdaki hava daralıyor.

Tereddütle odanın sağ tarafına, çok iyi bildiğim bir duvara bakıyorum. Silahlar, aletler, zehirler ve diğer nesnelerin hepsi taşa takılı kancalarda yerli yerinde duruyor. Ayaklarım ağırlaşmış, 'Darius'un gözleri üzerimde, trans halinde yürüyorum. Duvarın önünde duruyorum, gözlerim bıçakların, makasların, kısıkaçların, iplerin, zincirlerin ve diğer mekanizmaların üzerinde geziniyor. Elimi kaldırıyorum, duvardaki demire doğru hareket ettirdiğimde şiddetle titriyor. Parmağım dokunur dokunmaz gözlerimi kapatıyorum.

"Bir tane daha ister misin?" Patrick yukarıda, dizleri belimin iki yanında, çıplak vücudu ter ve kanla parlarken bana bakarak alay ediyor. Kanım. On yedi yaşımdan itibaren vücudum kaç kez kanadı?

Hayatın yılları mı?

Beni bir masaya yatırdı, kollarım başımın üstünde bağlıyken ayak bileklerim zincirliydi. Hareket edemiyorum, bana kaçamıyorum. Başımı ona doğru sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Nazik ol Patrick," diye gülüyor Charles o gıcık sesiyle, ayaklarımın üstünü okşayarak. "Bu kadar kısa sürede tekrar bayılmasına izin veremeyiz." "Bu doğru." Patrick elindeki sopayı kaldırıyor, bir yandan da Boğazımın dibine ve çıplak göğüslerimin arasına. Vücudum seğiriyor,

Kıpırdamadan duramıyorum, her an acı gibi diken üstündeyim. Göbek deliğimin altına uzanıyor ve vücudum kilitleniyor, korku beni felç ediyor. "Ama sanırım bir tane daha istiyor." Charles'ın eli şimdi bacağımda gezinirken bana sırtıyor. Demir çubuk derimi delip geçiyor.

En mahrem yerimin üzerinde ve çığlık atıyorum, dudaklarını yalarken ellerim birbirini tırmalıyor, bana ne yaptığını izliyor. Devam ediyor, İçimdeki her şeyi parçaladığını ve tahtayı deldiğini hissedene kadar itmeye devam ediyor. "Kırmızıyla kaplandığında ve benim için çığlık attığında çok güzel oluyorsun."

Hıçkırıklarımın arasında nefes kaldım. "Dur, lütfen."

Patrick inliyor. "Oh Lasandrhea, yalvarmanın bana ne yaptığını biliyorsun." Sertleşmiş aletini eline alıyor, kendini okşuyor ve gözleri vücudumda gezinirken adımı inliyor.

Charles kenara çekiliyor, bir elini kaldırıp parmağını maşanın etrafında gezdirerek kanımı topluyor. Sanki memnunmuş gibi iç çekiyor, sonra da parmağını ağzına sokuyor, gözleri geri kayıyor. "Onun kanıyla karıştırdığından emin ol," diye gürlüyor ve parmağını demir çubuğun etrafında döndürmeye devam ediyor.

Patrick'in nefes alış veriş hızlanmaya başladı, vücudu gerginleşti ve ben yakın olduğunu biliyorum. Charles demiri kavırıyor, büküyor ve sonra aniden çekip çıkarıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama Patrick çoktan orada, üzerime atlıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, dizleri kollarımın iki yanında ve ben ne olduğunu anlamadan sikini ağzıma sokuyor, çıkardığım her sesi kesiyor ve boğulmama ve öğürmememe neden oluyor. İnliyor, başımı iki eliyle kavrayıp beni sabit tutarken kalçaları hızla hareket ediyor. "Dişlerini kapat yoksa çıkarırım" diye homurdanıyor ve ben de kapatıyorum, gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Çünkü bunu yapacağını biliyorum, daha önce de yapmıştı. "Her şeyi yut," diye mırıldanıyor ve sonra ağzıma boşalırken inliyor, ben aletin etrafında öksürürken gözleri zevkten parlıyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken, acıya ve onlara yenilmiş bir şekilde uzanırken, Patrick beni gözyaşı, tükürük ve kan içinde bırakarak içimden çıkıyor. Charles bana sert bir bakış atıyor, parmakları çenemi kavlıyor ve ben yutkunuyorum. Yutkunmak Patrick yere yat ve çalış. Onu bedenimde istemiyorum, onun bir parçasının içimde olmasını istemiyorum, ama o içimde. Her zaman öyle, çünkü Kendimi bildim bileli bunu her gün yapıyorum. Bundan kaçamıyorum, durduramıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor Patrick, sonra kapı açılıyor ve başını çeviriyor. "Ahh, tam zamanında." Bu onun arkadaşı, kara gözlü olan, tekrar geldi ve yakın zamanda kafesime geri dönmeyeceğimi biliyorum. Bilin ki bu sadece günün başlangıcı. Bana zarar vermeye ve beni ihlal etmeye devam etmeleri için-

"Küçük kurt mu?" Hatıralarım silikleşiyor, sis bu sesle dağılıyor. "Nefes al, lanet olsun!" Ne? Nefes almak mı? Nefes alıyorum. "Rhea!" diye sesleniyor biri ve ben kapattığımı bile fark etmeden gözlerimi açıyorum. Açık yeşil gözler Ben de yüzümü . Ne yapıyor ve ben neden yerdeyim? Neden onun kucağındayım? "Lanet olası nefes al!" Darius avucunu göğsüme vuruyor, gücü içime hücum ediyor ve nefesim kesiliyor, içime batarken sırtım kamburlaşıyor. Ciğerlerime hava çekiyorum, omuzlarını kavrarken göğsüm yanıyor.

"Lanet olası Tanrılar, Darius," diye öksürüyorum, hâlâ hava alıyorum. "Göğsüme fazla yüklenmeyin."

"Nefes almayı bırakma o zaman!" diye homurdanıyor, eli hâlâ göğsümde, şimdi dairesel hareketlerle kabaca hareket ediyor, neredeyse panik içinde.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ağır ağır nefes alıyorum. Gözleri biraz vahşi ve kenarlarında bir gerginlik var. Etrafıma baktım. Josh Sarah'yı kucağına almış Leo onun yanındaki pozisyonundan bize bakıyor, yüzünde acıma ifadesi

Gözlerimi. Gözlerimi kırıştırdım bakışlarımı uzaklaştırıyorum ve sonra yere bakıyorum. "Neden senin kucağındayım?" Boğazım kuruduğu için törpülüyorum.

"Cevap vermedin, hareket bile etmedin ve sonra yere düştün. Kafanı yere çarpmadan önce seni yakaladım!" Darius bana havlıyor. "Ne sikime bayılıp duruyorsun?"

"Gitmeliyiz," diyor Leo ve cebinden bir liman taşı çıkarıyor. Önce odaya sonra da Sarah'ya bakıyorum.

"O iyi mi?" Josh'a soruyorum, sertçe yutkunuyor ve onu kendine daha sıkı çekiyor.

"Hayati tehlikesi yok ama hayati tehlikesi olan bir yara göremiyorum." "Sen önden git," dedim ona. "Uzun sürmez."

Josh odaya bakarak, "Rhea, bizimle gel," dedi. "Burada olman senin için iyi değil." Vücudumdaki savaşı göstermenin de bir yararı yoktu.

"Hayır, burada bir şey olabilir. Sadece git." Ayağa kalkıyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ama Darius beni sabitliyor, elleri kalçalarımı tutuyor. Uzaklaşmadan önce ona bakıyorum. "Git," diye emrediyorum Josh'a, sesime biraz hakimiyet katarak.

Leo Darius'a bakıyor, o da başıyla onaylıyor ve sonra dışarı çıkıyorlar. Beni boğmaya çalışan karanlık anıları bastırarak arka taraftaki masaya doğru ilerliyorum. "Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Darius yanıma gelip kâğıtları karıştırarak soruyor.

"Şimdi zamanı değil ve sana hiçbir şey borçlu değilim, Darius," diye mırıldanıyorum, o flashback'ten sonra, her şeyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettikten sonra kendimi keyifsiz hissediyorum. Beni etkisi almasına izin vermeyeceğim. Reddediyorum. Ama eğer mecbur kalırsam, bu benim kendi şartlarımla ve kendi başıma olduğumda olacak. "Hızlıca bir göz atalım ve sonra gidelim. Burada bize Charles'ın ne olduğunu söyleyecek bir şey olabilir.

Ya da belki de aldığı çocuklarla ne yaptığını. Ben buraya gelir ve her türlü şeyi yazardı, belki hala bunu yapıyor ya da ailem devraldı."

"İyi, ama bilmek istediğimde bana söyleyeceksin," diye mırıldanıyor ve başka bir masaya gidiyor.

"Eğer benimle bir ilgisi yoksa," diye homurdanıyorum.

"Mesele de bu küçük kurt," diyor kulağıma, arkamdan geldiğini fark . "Eninde sonunda seçme şansın olmayacak. her şey döküldüğünde, orada ben olacağım. Bundan hiç olmasın."

OceanofPDF.com

Yirmi Yedi

RHEA

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Sarah'yı nereye götürdüklerini bulmaya çalışarak batı kanadındaki koridorlarda ilerlerken Darius peşimden geliyor ve soruyor. Eski evimden döneli on saniye bile olmamıştı ve o şimdiden bir peri alemi gibi üzerime çullanmıştı.

Onunla alay ettim. "*Şimdi* de hikâyenin benim tarafını mı dinlemek istiyorsun? Geçen gece çenemi kırmakla tehdit etmeden bana izin vermene şaşırdım. Biri içkine bir şey mi kattı?" Şu anda onunla başa çıkamam, kendimi çok çığ, çok keyifsiz hissediyorum.

Kolumdan kabaca tutuldum ve bir saniye sonra duvara çarpıldım. Homurdanarak Darius'a bakıyorum. Başını eğiyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve gözlerim kısılıyor. "Bana anlatacaksın," diye gürlüyor, sesi derinden .

"Sana yeterince anlatmadığımı mı düşünüyorsun? Benden daha ne istiyorsun, ha?" Göğsünü itiyorum ama o bileklerimi yakalayıp başımın yanındaki duvara sabitliyor. Burnunu yanağımdan yanağıma doğru gezdiriyor, hareketi boğazımdan aşağı inene kadar yavaşlıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor.

Nabzım hızla, çılgınca atıyor. Bunu kontrol edemiyorum, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini kontrol edemiyorum. Dudakları kulağımı ısırana kadar boynumda ilerliyor, keskin bir nefes almama ve başımı eğme dürtüsüne direnmeme neden oluyor.

"Her şeyi istiyorum küçük kurt," diye mırıldanıyor, konuşurken nefesi tenimi okşuyor. "Ölü Topraklar'da bizi öldürmeye karar verdiğin an, sana sahip oldum. İçindeki ruha kadar her şeye sahibim."

"Zorlukla var olan bir şeye sahip olamazsın, Darius," diye fısıldıyorum. Bana yaptıklarından, bana yapılanlardan, Darius'un bana yaptıklarından sonra nasıl sahip olabilirim ki? Ondan geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Geri çekiliyor, yüzü benimkine çok yakın.

"Bir ruhun bile olmadığını mı düşünüyorsun?" Diye soruyor, hiçbir şey söylemiyorum ama cevabı gözlerimde görüyor. Başını sallayarak kıkırdıyor. "Sen Bir ruhun var Rhea, tıpkı geçen gece konuştuğumuz gibi, onu yeniden yaratmana gerek yok. Ben *hissettim*. Bunda yanlış bir şey yok." Kaşlarım çatılıyor. "Bana ne zaman savunmasız baksan, ne kadar nadir olsa da, bunu görüyorum. İçindeki görüyorum, kim olduğunu görüyorum."

"Katil, çıkarıcı bir fahişe mi?" Bir zamanlar bana söylediği sözler yüzünden hâlâ incinmiş bir halde soruyorum.

"Hayır," diyor sessizce. "Benim olanı görüyorum." "Ben toprağım," diye düzeltiyorum.

"Ve ben de . Biri olmadan diğeri olamaz." Ona bakıyorum, zihnimde kafa karışıklığı dönerken bile sözleri midemi bulandırıyor ama bana "benim" demesi kalçalarımın arasında biriken sıcaklığı durdurmuyor. Bu saçmalığın ötesinde bir şey ama yine de oluyor.

Sahip olduğumuz bu çekim, birbirimize bu şekilde tepki vermemizi sağlayan şeydir. Bu bağlantı gerçek değil, Tanrılar tarafından yaratıldı ama onlar yanlış seçti. Çok yanlış. Bunu hatırlamak zorundayım.

"Kırbacını hâlâ sırtımda hissedebiliyorum," diyorum ona ve sonra görüyorum, gözleri soğurken saklamaya çalıştığı o küçük irkilmeyi. "Her bir darbeyi, her bir vuruşu, her birini hissediyorum. Tek bir Vuruşu. Bunun arkasındaki nedeni şimdi anlıyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Sana göre ben başımıza haydutları getiren, aileni öldüren bir hainim. Konuşmamı istediniz ama ben konuşmadım, daha doğrusu o salonda duymak istediklerinizi söyleyemedim. O zaman sen de iyi bir koyun gibi kırbaça uzanarak emredileni yaptın," diye . "Bunu bir dereceye kadar anlayabilirim, ama bunun için seni affedemem," diye fısıldıyorum ve çenesi titriyor. "Affedilmek istiyor musun ya da umurunda mı bilmiyorum ama . Artık gerçekliğin görüldüğü gibi olmadığını anlayabilirsin. Ama ben *gerçektim*. Asla kötü niyetle yalan söylemedim, kendimi asla başkalarının önüne koymadım. Asla kendim için bir şey yapmadım, ne de canavarların dolaşıp masumları avlaması için bir lanet salmak kadar zalimce bir şey yapardım." Titrek bir nefes verdim. "En son yalvardığımda, bunun son olduğuna yemin etmiştim. Sana kadar." Gözleri simsiyah parladı. "Ve sen beni duymadın, dinlemedin ya da umursamadın." Kollarımı öne doğru itiyorum ve o da bileklerimi serbest bırakıyor. Bir adım geri çekiliyor, ben dönüp koridorda yürümeye devam ederken gözleri beni hiç bırakmıyor. "Söz konusu ben olduğumda sana daha fazlasını borçlu değilim. Senin olduğumu düşünebilirsin, belki Mirasçılar olduğumuz için bir çeşit koruma hissine kapılabilirsin, ama başka hiçbir şey senin olmayacak, Darius."

"Vücudun ," diye arkamdan homurdanıyor sözleri karşısında durup omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Geçen gece sadece karanlık ve umutsuzluktan başka bir şey hissetmek istedim, diğer sefer ise ateşim vardı, bu da birinin bedenime girmesine izin verme kaygımı geçersiz kılmamı sağladı. Sen, benimle birlikte olduğunu söyleyebilen ikinci kişisin. içimdeydi, ama o mağarada ne yaptık? Bu, sıcaklığımın motive ettiği bedensel bir tepkiydi. İşin içinde akıl, kalp ya da ruh yoktu.

Bir daha içime girmene izin vermeyeceğim, bir daha kimseye izin vereceğimi sanmıyorum." Son kelimeleri mırıldandım. "Eğer bunu sevişmek için yapıyorsan, Darius, boşuna uğraşıyorsun." Onu orada öylece bırakarak yanından uzaklaşıyorum.

Kollarımı ovuşturuyorum, geri dönmek için bir çekim hissediyorum ama yapmıyorum, yapamıyorum. Çünkü yine yalan söyledim. Ve bu sefer benim içindi, çünkü eğer bunu bilseydi

O mağaradan çıktığında sözleriyle kalbimden bir parça kopardı, onu beni incitmek için kullanırdı, sözleriyle beni keserdi. Hatta o kırbacı kullanarak bende açtığı yaraların ne kadar derin olduğunu bilseydi daha da fazlasını yapardı. Şu anda bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Savunmam düşük.

"Vihnarı," diye mırıldanıyor Darius ve ayağım takılıyor, kendimi duvara yaslamak için bir elimi uzatıyorum. Aniden dönüyorum.

"Ne?" Kekeliyorum, gözlerim kocaman.

"Vihnarı," diye tekrarlıyor ve başını öne eğiyor. "Wolvorn Kalesi'nde bana böyle seslenmiştin." Yutkunuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Neden?" Zaman kazanmaya çalışarak soruyorum. "Cevap ver bana," diyor kabaca. "Bu dili bildiğini sanıyordum?"

"Biraz."

"Savaşçı, cesur, güçlü, onurlu anlamına geliyor," diye . "Hepsi bu."

"Hmm." Başını diğer tarafa eğip beni inceliyor ve az önce söylediklerimin saçmalık olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama sonunda başını sallıyor. "Sondan sağa dön ve soldan üçüncü kapı." Bununla birlikte vücudu gergin bir şekilde yürüyüp gitti.

Vakit kaybetmeden Sarah'bulunduğu yere doğru onun talimatlarını takip ediyorum, beni zorlamadığı ya da saçmaladığını söylemediği için minnettarım. Kısa sürede kapıya ulaştım ve içeride mırıldanıyor. Kapıyı hafifçe vurup kolu çevirerek açıyorum ve Sarah'nın ortadaki büyük yatakta yattığını, Josh'ın da yanında uzandığını görüyorum.

Uyurken saçlarını okşuyor. İçeri girdiğimde kaldırıp bakıyor, gözlerindeki acı neredeyse dayanılmaz.

"O şimdi iyi, onu yakaladık," diyorum bağlantıda ve gözlerini sıkıca kapatıyor. O zamandan beri onunla ilk kez konuşuyorum.

Cadılar Dinleniyor, ama elimden bir şey gelmiyor ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalışıyorum.

"Teşekkür . Onu kurtarmayı mümkün kıldığın için." Cevap verirken gözlerini kapalı tutuyor ve buna minnettarım, çünkü gözlerindeki acıyı görebilirdi. Beni yapmaya zorladığı şey için benim. Ama Sarah'yı burada ve güvende görmek duygularımı çelişkili hale getiriyor.

Josh'un daha net düşünmeye başladığında bana geleceğini biliyorum ama bu yine de içimdeki acıyı durdurmuyor.

"Onu kontrol ettim, kollarında ve kaburgalarının yanında bazı yaralar var ama hepsi bu. Görebildiğim kadarıyla başka hiçbir yerine dokunulmamış. bul." Odanın arka tarafındaki küçük masada oturmuş, bir kasede bir şeyler karıştıran Anna'ya doğru bakıyorum. Söylemediği sözleri bildiğim için rahat bir nefes alıyorum.

Tanrılara şükür tecavüze uğramadı.

"Artık iyileşecek," diye devam ediyor Anna. "Sadece zaman. Hepimizin sadece zaman." Karıştırmaya devam ediyor ve ben yataktaki Sarah'ya doğru bakıyorum.

Bazılarımız için, bu topraklarda geçirdiğimiz onca zaman bazı acıları iyileştirmez, sadece onlarla daha iyi başa çıkmayı öğreniriz. Yine de hala oradalar, derimizin altında duruyorlar. Bazen yüzeye çıkarlar, bazen de uykuda kalırlar. Ama yine de her an saldırmaya hazırırlar, sizi gafil avlayarak sizi dibe çekebilirler.

Anna'ya sallayıp kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum ve ben onunla konuşana kadar Sarah'yla ilgilenmeleri için onları yalnız bırakıyorum. Yere oturana kadar yanındaki duvara yaslanıyorum, vücudum bir gümbürtüyle yere iniyor. Yüzümü kapatıyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı sırtımdaki serin taş a yaslıyorum, bir kez daha bitkin düşünüyorum. Ne kadar uyuyayım, her zaman çok yorgun oluyorum.

Belldame bunun gücümü tam olarak kontrol edemediğim için olduğunu düşünüyor. çünkü onunla bir tür iç savaş yaşıyorum, bu beni yoruyor.

"Ruhunuzu ve Varis gücünüzü iki ayrı iplikçik olarak hayal edin."

Çimenli bir açıklıkta onunla birlikte otururken Belldame bana şöyle diyor. "Bir araya gelmeleri, iç içe geçmeleri ve sonra yeni bir iplik oluşturmak için kaynaşmaları gerekir. Seninle savaşıacak, özellikle de kurdunuza tam olarak bağlı olmadığınız için çatışacaklardır."

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım dışarı çıkmıyor," diye homurdanıyorum, zihinsel olarak Runa'ya kaşlarımı çatıyorum. Oflayıp pufluyor ve başını patilerinin üzerine koyuyor, gözleri kapalı, dünya umurunda değil.

"O zaman korkarım ki o ortaya çıkmazsa potansiyelini asla tam olarak kullanamayacaksın ve ruhunla gücün arasındaki bu savaş seni yoracak ve patlamalara eğilimli olacaksın." İç geçiriyor ve boynundan sarkan kemikler takırdayarak yanıma oturuyor. "Bir yolu olmalı çocuğum. Buraya gelen tüm Varisler

Kurtları ve Varis olma gücünü aldıklarında, sanki başından beri oradaymış gibi hissettiklerini söylediler. Seninle onlar arasında görebildiğim tek fark bu. Kurdun." Boynunun etrafındaki kemikleri karıştırıyor. "Tüm benliğimle bildiğim tek şey, toprakları bu haydut belasından kurtarabilecek tek kişinin Varisler olduğudur. Durum kötüye gidiyor, topraklar ölüyor, karanlık yükseliyor."

Gücümü kontrol edemediğimde ya da çok fazla kullandığımda beni tükettiğinde bir Varis oluyorum. Öfkelendim ve ellerime yaslandım. "Topraklar bizi cezalandırıyor mu? Haydutlar bu yüzden mi burada?"

"Bilmiyorum çocuğum, tek bildiğim bana aktarılanlar. Tanrılar kızgın ve biz de onların gazabını hissediyoruz. Tüm bildiğim bu, ama ne olduğundan emin değilim."

"Toprakları lanetlemek için bir ayin yapılabilir mi?" Ben soruyorum. "Darius bunu benim yaptığımı söyledi, ki bu doğru değil, ama ya ritüel kısmı doğruysa ve rogues?"

"Emin değilim, daha önce böyle bir şey duymadım. İşte bu yüzden Tanrıların evini ziyaret etmelisiniz. Tüm bilgi onlarda."

"Tanrıların nerede olduğunu bile bilmiyorum. Nerede olduğu ya da aramaya nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyorum ve parmaklarımın arasına biraz ot alıp yavaşça içine biraz güç göndererek uzamasını izliyorum.

"Kendini gösterecek," diyor Belldame, ben çimleri büyütürken izleyerek. "Öyle olmalı."

Gözlerimi uykulu bir şekilde kırıştıtarak açıyorum, koridor şimdi pencereden yükselen güneşle aydınlanıyor. Kahretsin, ne kadar uyumuşum. Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum ve ayağa kalkıp kaslarımı esnetiyorum. Bu his karşısında inliyorum ve boynumu kırıyorum. Lanet olsun, iyi geldi.

"Eski evinizden aldıklarımızı gözden geçirmeye hazır mısınız?" diye bir ses duyuyorum ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum.

Elim havada uçuyor, ta ki bir boğaza değene kadar. Leo öksürüp sıçrarken gözlerim açılıyor. "Oops?" Sonunda doğrulur ve boğazını ovarken ona dikkatle bakarak söylüyorum.

"Lanet olsun, Rhea, ellerini kendine sakla."

"O zaman bana sinsice yaklaşma," diye veriyorum, misilleme yapıp yapmayacağını görmek için onu dikkatle izliyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bizi öldürmeye çalışmana rağmen ilk andan itibaren senden hoşlanmasına şaşmamalı." Bir an düşünür. "Muhtemelen bu onu tahrik etmiştir."

Kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Birinin savaşın ortasında sertleşebilmesinden dehşete mi düşsem yoksa etkilensem mi bilemiyorum."

"Adrenalinden," diye kıkırdıyor, sonra yüzü ciddileşiyor. " fazla gitme, tamam mı?"

Başımı salladım. "Benim durumumdaki birine yumuşak davranır mıydın?"

"Hayır," diye kabul ediyor, gözleri geriliyor. "Yapması gerekeni yaptı. beni, bizi korumak için." Kaşlarım çatıldı. "Darius Charles'ın emirlerine karşı gelirse cezalandırılmaz, en azından fiziksel olarak. Charles bunun yerine beni ve diğerlerini cezalandırır, bunun Darius'un istediğini yapmasını sağlayacağını bilir, çünkü böyle bir seçenek olsaydı Darius onun gazabını kendi üzerine çekerdi." Nefesim ciğerlerimden aceleyle boşalıyor. Bu mu

Doğru mu? Bunu sadece adamlarını güvende tutmak için mi yaptı? Leo'ya bakıyorum, yalan söylediğine dair bir işaret arıyorum ama gözlerinde gördüğüm tek şey onu duymam için yalvarması. "Darius kendini yeterince cezalandırıyor, sadece... bunu bir düşün." ", yemek odasında bekliyoruz." dediğinde cevap vermek üzereydim. Dönüyor ve ben de elimi acıdan titreterek onu takip ediyorum. Piçin aptalca sert bir boynu var.

Kapıdan içeri giriyorum ve Josh, Anna ve Sarah dışında Elitlerin ve benim grubumun masada oturduğunu görüyorum. Elitlerin dolu olan duvarlar artık yok, tek bir kare bile görünmüyor ve o aptal

Karnımdaki çırpıntılar yeniden başlıyor. Masaya doğru ilerleyerek açık bir koltuğa çöküyorum, Leo'nun bana söyledikleri aklımdan geçerken Darius'un bana bakışını görmezden geliyorum

aklıma geldi. Neden Darius bunu bana kendisi söylemedi? Bir dereceye kadar anlamayacağımı mı düşünüyor? Tek yaptığım sürüme göz kulak olmaya çalışmaktı. Kahretsin, Ölü Topraklar'a bile gittim, öldürmek için, hayır, öldürdüm, bazılarını Onları koruyacak elitler. Midem bulanıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Gözlerinde kafa karışıklığı görüyorum, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama ne olduğunu bilmiyor. Gözlerimi hızla kaçırıp önümde duran ve aceleyle kâğıtlara bakıyorum. eskizlerden birini elime alıyorum ve burnumu kırıstırıyorum.

"Nedir bu?" Odaya soruyorum, canavara benzer bir yaratığın çizimine bakıyorum ve Leo'nun bana söylediklerini aklımın bir köşesine koyuyorum.

İki ayağı üzerinde durur, kurda benzeyen yüzünün tepesindeki sivri uç dışında son derece insani gözleri ve kulakları vardır. Derisi arkasında kümeler halinde dökülür ve dudaklarından köpük damlar.

"Deforme olmuş bir rogu'e'a benziyor," diyor Damian ve ben de bunu kendi gözlerimle görebiliyorum.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Ona soruyorum ve bu yaratığın başka bir taslağını alıyorum.

"Biz yapmadık, sanırım sen de yapmadın?" Başımı sallıyorum. "Umarım sadece bir ." Titriyor ve çizime temkinli bir bakış atıyor. Ben de öyle umuyorum.

Başka bir kâğıt parçası alıyorum ve isimler var, bazılarının üzeri çizilmiş, bazılarının yanında da belirli işaretler var. İsimleri inceliyorum ve Hepsinin kadın olduğunu fark ediyorum, hem de çok sayıda. Hızla ayağa kalkıp büyük masanın üzerine eğilerek kâğıtları yolumdan çekiyorum ve üzerinde daha fazla isim olanları topluyorum. Daha fazlasını bulamadığımda ve Elimde makul bir yığın, şöminenin önünde yere oturmaya giderken onları yanıma , böylece daha fazla yerim oluyor.

"O ne yapıyor?" Leo fısıldar. "Konsantre oluyor," diye yanıtlıyor Taylor.

"Masanın üzerinde de yapabilirdi," diye homurdanıyor Damian.

"Bu gerçekten şikayet değer mi?" Hudson diyor ve ben daha fazla kâğıdın karıştırıldığını duyuyorum.

"Belki de sevişmeye ihtiyacı vardır," diye araya giriyor Colten. "Hey Seb-" Tartışmalarını duymazdan geliyorum ve kâğıtları önüme serip isim isim tarıyorum. Kâğıtlar arasında gezinirken pek çok ismin üzerinin çizildiğini görüyorum, sonra tanıdığım birine rastlıyorum. "Lanet olsun." Kağıtlara bakmaya devam ediyorum, içimi bir korku kaplıyor.

"Ne oldu?" Darius yanıma gelip çömelirken soruyor. Dizi yan tarafıma değiyor ama temastan dolayı hareket etmiyorum. Kokusu etrafımı sardığında değil, şu anda onu istiyorum.

"Bak." Kağıdı ona uzattım ve o da benden alıp isimleri inceledi. Birini işaret ettim. "Sarah bu listede. Bunlar.... eğitim gören ya da kaçırılan kişilerin isimleri olabilir. Yoksa neden orada olsun ki?" Çok fazla isim var, yüzlerce. Ama benim sürümden kimse yok. Onları hâlâ bulamadığım düşüncesiyle boğazım düğümleniyor. "Herhangi tanıyor musun?" Başını sallıyor.

"Onlara bakacağız ve bir isim tanıyıp tanımadığımıza bakacağız. Sonra sürü kayıtlarını alıp buraya getireceğim ve herhangi bir isim olup olmadığına bakacağız.

maç."

"Sürü kayıtları nerede?" Ben soruyorum.

"Wolvorn'da." Kalbim durdu. Higher'larla birlikte.

"Onlara nasıl bakabileceksiniz? Higher'lar bilmeyecek mi?" Sürümle birlikte burada olduğumu onlara söyleyecek mi? Alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Giriş iznim var, ancak sorgulanırsam onlara sadece bir sürü üyesinin kaybolduğunu ve onlara haber vermeden sürü değiştirip değiştirmediklerini kontrol ettiğimi söyleyeceğim. Önemli değil, ama isimleri bulursak, aynı Bu kağıtlarda yazan isimleri evlerine gidip sorabilirim. Etrafta olup olmadıklarına bakarım." Başımı sallıyorum, hâlâ dudağımı sıkıyorum. "O zaman bu isimlerin ne anlama geldiğini daha iyi anlayacağız." Eğer Sarah'nın İsmi orada yazıyor.

Siktir . "Onlara burada olduğumuzu söyleyecek misin?" En azından bana söylesin ki hazırlanabileyim. Böylece gidebiliriz.

Odayı bir gerginlik kaplıyor ve diğerlerinin de sorumu duyup biliyorum. Omuzlarını devirirken Darius'a ve öfkeli gözlerine bakıyorum. "Bunu neden yapayım ki?" Ona sert bir bakış attım ve o da homurdandı. "Sana inandığımı söyledim. Daha ne istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Beni kolayca teslim edebilir ve o zamandan beri yaptığınız şeyi yaparak yolunuza devam edebilirsiniz."

"Bunu yapmayacağım," diyor, dudağımı daha fazla çimdikleyemem için elimi ağzımdan çekerek. Elini çekiyorum ve elimi kalçamın üzerine koyuyorum. "İşler değişti ama dikkatli davranmak zorundayım. Eğer Higher'lar, özellikle de Charles, hareketlerimden şüphelenirse, neyin peşinde olduğunu, insanları nereye götürdüğünü ve ne istediğini asla öğrenemeyiz."

"Eğer insanları nereye götürdüğünü bulabilirseniz, çocuklar... Ne yapacaksınız? Sürü üyelerimin nerede olduğunu bulabilir misin?"

"Nereye bulmaya çalışacağım ve hepsini bir şekilde alıp buraya geri getireceğiz."

"Kade?"

Vites değiştiriyor. "Aynı şey hala geçerli, bilgi almaya çalışacağım."

Ellerimi kucağımda birbirine kenetliyorum. "O zaman Highers bilecek, Charles bilecek."

"Yapacak," diye kabul ediyor ve kararlı bir şekilde bana bakıyor. "Ama onun yaptıklarını görmezden gelemem, hiçbirimiz . Bir Elit , bir koruyucudur ve biz topraklara sırtımızı dönmeyeceğiz."

Başlarını sallayarak onaylayan odadaki diğer adamlarına bakmadan önce ona bakıyorum. "Ne zaman gideceksiniz?"

"Yarın. Ne kadar erken olursa o kadar iyi, o zaman bir şeyler düşünebiliriz."

"Peki ya buradaki diğer Elitler?" Soruyorum ve ayağa kalkıyorum, hareket ediyorum

Masaya geri dön.

"Onlar benim, onlara emirlerini söyleyeceğim."

Darius'a şüpheyle bakıyorum. "Sana mı yoksa Yüce'lere mi sadıklar?"

Homurdanıyor. "Bunu eninde sonunda öğreneceğiz."

OceanofPDF.com

Otuz Sekiz

DARIUS

"Beni içeri alın, çocuklarım açlıktan ölüyor. Lütfen!" Wolvorn Kalesi'nin dışında toplanan büyük kalabalığın arasında bir kadının yalvarışını izliyoruz. Yüce Muhafızlar onları sakinleştirmeye çalışıyor ve surların içine girmelerini engelliyor. Siperlerin üzerinde daha fazlası oklarını yaylarına yerleştirmiş, işler kontrolden çıkarsa ateş etmeye hazır bekliyorlar. Oradan sarkan cesetleri gördüğümde içimden homurdanıyorum.

Bazen idam cezasına çarptırılanlar, yasaların çiğnenmesi halinde ne olacağı başkalarını uyarmak için asılırlar, ama yirmiden fazlası? Bu kısa sürede çok fazla, neler oluyor?

"Onları içeri alsınlar, yeterince odaları var," diye hırlıyor Leo, yırtık pırtık giysili bir erkeğin bir muhafıza saldırmasını izlerken yanımda duruyor. Çocukları için yiyecek diye bağırıyor ve kısa süre sonra bir başkası tarafından alıkonuluyor ve kalabalık yardım çığlıkları atarken götürülüyor. Bir çocuk kalabalığın biraz gerisinde duruyor, bir elinde bir kova, diğer eliyle de kimin elini tutuyor? küçük kardeşi gibi görünüyor. Kirli görünüşleri karşısında çenemi sıkıyorum. "Bu doğru değil."

Bir erkek çocuğu ve kardeşini devirirken "Değil," diye onaylıyorum. Onlara doğru ilerliyorum, yanlarına çömelmeden önce erkeğe hırlıyorum, sırtımdan yukarı fırlayan yanmaya karşı dişlerimi sıkıyorum. Kız gözlerinde korkuyla bana bakıyor, kardeşini sımsıkı kucaklıyor, görünüşe göre onları korumak için toprağın onları yutmasını istiyor. "Zarar vermeyeceğim Sen," diyorum ona elimden geldiğince yumuşak bir şekilde, ama o kardeşinin elini tutuyor ve insanların arasına girerek kalabalığa doğru koşuyor. İçimi çekiyorum ve izlemeye devam ediyorum.

"Denedin," diyor Jerrod, benim kalabalığı izlerken. "Yapabileceklerimizden, her türden yaratığı yok etmemizden korkuyorlar."

"olmamalıydı." Tüm bunların ne kadar yanlış olduğuna dair başımı sallıyorum. "Elitler. Koruyucular, biz buyuz, bunun için eğitildik. Yine de herkes bizden korkuyor. Bu şekilde olmasına nasıl bu kadar uzun süre izin verdik?"

"İnsanların bizim hakkımızda ne düşündüğü önemli değildi," diyor Jerrod ben ayağa kalkıp kalabalığa. "Şimdi durum farklı."

"Gerçekten de gözlerimiz kapalıydı, değil mi?" Leo sessizce sorar ve Damian başını sallar.

"Fark ettik. İşlerin bu kadar kötüye gittiğini nasıl fark etmedik?" Damian soruyor.

"Kör olduk ama artık değil," diyorum onlara ve diğerleri başlarını sallıyor. Rhea çok konuda haklı ve haklı olduğu tek şey, her şeyden önce, konuşacak onurumuz olmadığı. Özellikle de ben

Bir çocuğun yanına gidip benden korkmamasını bile sağlayabilirdim. "Artık değil. Bana bir sebep vermedikleri sürece korktukları bir Alfa, bir Elit olmayacağım."

"Değişim zamanı geldi," diyor Leo, zırhının kayışını kavrayarak. göğsünde. "Ve bence evi temizlemenin zamanı geldi. Size ya da Yüce'lere sadık bulun. Rhea bazılarının Seçkinler'e gittiğini söyledi.

ve sırtlarını döndüler. Eminim altınızda böyle üyeler istemezsiniz."

"." Homurdanıyorum, Vrohkaria halkının muhafızlarla karşı karşıya geldiği bir arbedenin vermesini izliyorum. "Bu Yüksekler ve Seçkinler arasında bir savaş başlatacak ve halkın nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Charles'ın yaptıklarının devam etmesine izin veremeyiz. Yeni bir otoritenin zamanı geldi ve bu otorite 'ler değil." Sonunda bedeli ne olursa olsun. "Dikkatli davranmalı ve elimizden geldiğince onlara karşı olduğumuzu gizlemeli ve bana sadık olmayan Elitleri ayıklamalıyız. Haydutlar artarken şu anda ihtiyacımız olan şey bir savaş değil ve topraklar zaten kargaşa içinde. İnsanların gidebileceği ve haydutlardan korunabileceği bir yer kurmamız gerekiyor. Bu

Yüksek rütbeliler, artık orada olmadıkları sürece Wolvorn Kalesi'ne girmelerine izin vermeyecektir." "Bir yer bulmak zaman alacaktır. Bunu araştıracağım," dedi Leo ve ben de onu alkışladım.

omuz. "Önce o listedeki kişilerin nerede olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Hafıza kristalini de bulmamız gerekiyor. Umarım Rhea bu konuya biraz ışık tutabilir."

"Ben geride kalacağım," diyor Zaide ve ben ona bakıyorum. "Charles'ın belirli zamanlarda ofisinde bir kadın var.

Kapıyı kilitlemeden bıraktığında hep erken gelir. Belki ondan biraz bilgi alabilirim."

"Charles ofisinde kadınları mı beceriyor?" Tiksintiyle soruyorum. Omuz silkiyor ve umarım her zaman sandalyeyi kullanmıyorlar. "Dikkatli ol ve yakalanma," diyorum ona.

"Her zaman."

Siperlerden bir bağırış gelir ve yırtık pırtık giysili erkek Giysiler ileri doğru sürüklenirken bir muhafıza karşı mücadele eder. Bir başkası elinde bir ip halkasıyla yanlarına gelir ve ipi boynuna dolamaya başlar.

Gözlerim asılı cesetlere kayıyor. Erkek bağılıyor ve bir kadın Aşağıdan çılgık atıyor, ona bakıyor, için yalvarıyor. İleri doğru bir adım atıyorum ama çok geç. Erkek duvardan aşağı itiliyor, ipin gerilmesiyle birlikte düşüş ve ani çekiş boynunu koparıyor. Ölmüştü. Yutkunuyorum.

Diğerleri dehşet içinde erkeğe bakarken kadın yere yığılıyor. Arbede dağılmaya başlıyor ve bir kız çocuğu ile bebek kardeşinin onları koruyan bir kadına sarılışını izliyorum, bir diğeri de hıçkıran kadının yanına gidiyor.

Sığınak aradığı için bir adamı öldürdüler. Bu yüzden duvarda asılı bir sürü ceset var.

" bir yer bulmalıyız," diye emrediyorum. "En önemli önceliğimiz," diye homurdandı Leo.

Koridorlarda ilerleyerek Wolvorn Kalesi'ndeki kayıt odasına gidiyoruz.

Varlığımız henüz fark edilmedi, ancak şu anda ikamet eden Yükseklerin farkında olmadıklarını düşünmek aptallık olur.

"Sence Rhea'nın sürü üyelerinin nereye atandığını gösteren belgeleri almak için zamanımız olacak mı?" Jerrod soruyor ve ben de omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bakışlarımla karşılaştığında vücudu geriliyor ama gözlerini kaçırmıyor.

"Emin değilim, gereğinden fazla kalmak istemiyorum ama bakmak için iyi bir fırsat olabilir." Dönüp başka bir koridorda yürümeye başlamadan önce omuzlarının çöktüğünü görüyorum.

Buraya taşınabilirdik, ancak Yüce Efendiler kalede bunların kullanılmasını yasakladı. Her duvara, bir liman açıldığında devreye girecek koğuşlar yerleştirilmiştir.

taş kullanılırsa, içimizdeki büyüyü inkâr etmiş oluruz. Rhea ve ben liman taşlarını kullanmanın tek istisnasıyız; içimizdeki sihir tkenmiyor. Bu bir Varis olayı olmalı.

"Bunun seni Eridian'da birkaç kez birlikte gördüğüm yavru köpekle bir ilgisi var mı?" Damian Jerrod'a sorar. "Dndğmzden beri sessizsin, Zaide'den bile daha sessizsin."

"Bu da senin gerçekten çok sessiz olduğ anlamına geliyor," diye ekliyor Leo.

"Sadece onu kontrol etmek istiyorum," diye mırıldandı Jerrod. Eridian'da geçirdiğimiz süre boyunca çocukla yakındı. Oscar, sanırım ocuğn adı.

Elitler genellikle bir eş ya da aile kurmazlar. Hayatımız kolay değil.

Uzun sreler boyunca uzakta olmak veya bir anda çağrılmak, pek çok kişi buna . Bu yüzden yavru sahibi olmak da bir Elit için yaygın bir şey değildir.

Charles'ın bunu talep etmesi beni daha çok kızdırıyor.

"İyi olduğna eminim," diye yalan söylüyor Damian. Hepimiz yavruların biz geldiğimizde annelerinden alındığını ve babalarını bulmadan önce sağlık kontrolünden geçirildiğini biliyoruz. şimdi bildiklerimizden sonra, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Rhea'yı yalnız gtrseydik tüm bunlar önlenebilirdi. Aldus Eridian'dayken, bariyeri kırdığı ve Maize onun emriyle Elitleri çağırdığı için fazla bir şey yapamazdık. Onları saklayamazdım.

Yeminimi bozdum.

"Aylar oldu," diye homurdanıyor Zaide. "Neden annelerine ve bir sürüye geri getirilmediler?"

"soru bu, değil mi? Charles neden onları eski sürülerine ya da yeni bir sürüye geri göndermedi?" Leo soruyor. "Bütün bu durum berbat."

Aynı fikirdeyim. Her şey berbat durumda ve son birkaç aydır Charles'ın Rhea'yı bulma takıntısıyla ilgili gördüklerim ve Rhea'nın

bize söyledi... Pişmanlık, yaptığım ya da yapmadığım her bu kale duvarlarını yıkmakla tehdit ediyor. Hepimiz o kadar körmüşüz ki, *ben o* kadar körmüşüm ki. Hepimiz Vrohkaria'yı korumak için Elit olduk ve şimdi bildiklerimizle hepimiz onun mahvolmasına yardım ettik.

Bilmeden ya da bilerek yardım ettik.

Büyük kapıyı açıyorum ve kayıt odasına giriyoruz. boyunca Vrohkaria'nın parşömenleri ve kitapları, topraklardaki her bir varlık hakkında alfabetik sırayla tutuluyor. Sürü isimlerinden, tarihimize, Elit üyelere ailelere kadar her şey burada tutuluyor.

Bu kayıtları neden tuttuğumuzu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi bunun ardındaki nedeni öğrenmek istiyorum. Bu kadar çok kayıt tutmanın gerekli olmadığına eminim.

Bir sıra kitaplığın arasından geçiyoruz, deri ve kâğıt kokusu her yeri dolduruyor. En üstteki tabelalara bakıyorum, plakların olduğu bölüme gelene kadar bekliyorum. Sıranın gelen ayak seslerini duyunca duruyorum ve kardeşlerimin dikkatini çekip parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmalarını söylüyorum.

Bir köşeyi dönüp Aldus'tan başkasıyla yüz yüze gelene kadar hislerimi serbest bırakıp onları takip ederek bir sıra boyunca ilerliyorum.

"Oh! Alfa Darius." Kollarında topladığı kâğıtları karıştırırken, sarışın başını saygıyla bana doğru sallıyor.

"Daha yüksek Aldus," diye selamlıyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Rhea'nın ailesinin ne yaptığını bilip bilmediğini merak ederek ona bakıyorum. Yüksek Charles'la bir ilişkisi var mıydı? Drax içimden homurdanıyor. "Görünüşe göre bir süredir buradasın?" Sayısız kâğıda doğru başımı sallıyorum, yüzümü doğal bir ifadeye büründürerek derimin altında kabardığını hissettiğim öfkeyi gizliyorum.

"Ah evet, kayıt tutmak hiç bitmiyor. Sanki burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bazen," diye kıkırdıyor. "Size yardımcı olabileceğim bir var mı?" Önce bana, sonra da kardeşlerime bakıyor.

"Tekrar yola çıkmadan önce bazı şeyleri kontrol etmek için buradayız. Bir sürünün bazı üyeleri kayboldu," diyorum dikkatlice. "Bu yüzden ailelerine haber vermeden sürü değiştirip değiştirmediklerini kontrol ediyoruz, eğer değiştirmedilerse muhtemelen rogure'lar onları öldürmüştür." Yüzünde herhangi bir tepki olup olmadığına bakıyorum.

"Ahh, evet, birkaçı bunu yapıyor." Başını sallıyor. "Onları bilgilendirmek varken bizim için daha fazla iş." Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Ama haydutların onlara ulaşmasındansa bunu tercih ederim."

"Higher Charles ile konuştun mu?" Ben sordum.

"Bir süredir onunla konuşma fırsatım olmadı. Arazideydim, kayıtları güncelliyordum ve bu zor zamanlarda elimden geldiğince insanlarla ilgileniyordum. Yüksek Aiden'ı arıyordum ama kimse onu görmedi."

Hmm. "On altı yaşlarımdayken babamın beni ofisinize getirdiği zamanı hatırlıyor musunuz?" Ona soruyorum ve o başka tarafa bakıyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış.

"Bir ya da iki kez hatırlıyorum, neden soruyorsunuz?" Elindeki kağıtları tekrar oynatıyor.

"Anılarım gizlenmişti ya da engellenmişti," dediğimde hafif kaşları çatıldı. "Varis işaretlerimin ortaya çıktığını hatırlıyorum ve bir süre sonra babam beni ofisinize götürdü. Bir Varis olarak girdim ve Varis olduğumu unutarak çıktım. Charles bu konuda sizinle konuşacağını söyledi."

"Aylar önce işaretleriniz ortaya çıktığında oldukça şaşırmıştım. Bir erkek Varis, bir dişiden daha uzun süredir görülmemiştir. Bu gerçekten şaşırtıcı." O bana, boynumda saklı olan işarete bakıyor. Beni hiç görmemiştir.

Orada olduklarını biliyorum, ama işaretlerin nerede olduğu Varislerin tarihinde var. "Babanın seninle birlikte beni görmeye geldiğini kısaca hatırlıyorum, Elitler içinde yaklaşan değişiklikler hakkında konuşmuştuk. Bu yaklaşık yirmi yıl kadar önceydi, sen on altı yaşlarındaydın. O zamanlar senin bir Varis olduğunu hatırlamıyorum, anılarla aramda bir yakınlık olduğunu düşünürsek bu biraz sıkıntılı bir durum." Kâğıtları tekrar düzeltiyor. "Charles henüz benimle böyle bir şey hakkında konuşmadı. Yakında bir toplantı için onu göreceğim, bu yüzden konuyu ona açacağım."

"Ofisinize bir Varis olarak girdim ve bir Varis olmadan çıktım." Bana bazı cevaplar vermesini isteyerek ona dik dik bakıyorum. Onları gizlemeye çalıştığını biliyorum ama bunu bilmesine izin veremem.

Başını yavaşça sallıyor. "Bunun nasıl olduğundan emin değilim ve bildiğim kadarıyla baban anılarla oynama yeteneğine sahip değildi. Ben kesinlikle onlarla bir şey yapmadım." Siktiğimin yalancısı. Onu Vokheim'daki bodrumuma götürüp sorgulamaktan başka bir şey istemiyorum ama bunu şimdi yapmak, olmasını göze alamayacağımız bir karışıklığa neden olacaktır. Henüz elimizi göstermeye hazır değiliz. Aldus çenesini kaşıyor. "Bunu kendi kendine yapmış olma ihtimalin var mı?"

Kaşlarını çatıldı. "Bildiğim kadarıyla değil, hiç değiştiremedim ya da onları engelle" diye yalan söyledim. Kendimi bir Varis olmaktan korumak için anılarımı sakladığımı biliyorum.

"Biraz zamanın olduğunda, istersen beni görmeye gel. Anılarını gözden geçirebilir ve hatırlamamana neyin sebep olduğunu bulmaya çalışabilirim."

Başımı sallıyorum ama gerçekten yapacağımı düşünüyorsa beyin hücrelerimin olmadığını düşünüyor olmalı. "Kaden nasıl?" Onun yerine ben soruyorum ve gözleri bir an için parlıyor.

"İyi sayılır," diye iç geçiriyor. "Maize ona göz kulak oluyor. Ama bazen Rheanın değiştirdiği anılar tekrar ortaya çıkıyor. Gerçek anılarını serbest bırakmak için onları çıkarmaya devam ediyoruz. Kafası karışıyor ve şiddete başvurabiliyor." Yani hâlâ burada.

Şimdi bildiklerimi bilmeseydim, onun her sözüne inanır ve gününe devam ederdim. Ama ben daha iyi biliyorum, özellikle de Charles'ı son gördüğümde sonra. "Sahte anılar nasıl geri gelebilir? kalıcı olarak?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre bu onun içine işlemiş ve strese girdiğinde ya da duygusal olarak bunaldığında tekrar ortaya çıkıyor." Başımı ona doğru eğdim.

Rhea anılarının değiştirildiğini söyledi ama Aldus ve Maize onun üzerine koyduğu engeli kaldırdıklarını söylediler. Peki bu sorgulamalarla ona ne yapıyorlar?

"Yani Rhea onun içine bir blok yerleştirecek kadar güçlü müydü?"

Gözleri parlıyor. "Evet, çok güçlü bir büyü ve tehlikeli. Onun gerçek çocukluk anılarını yok etmeye çalışan gücünü ortadan kaldırabildiğimiz için şanslıyız. Ne yazık ki kendi ve diğerlerinin güvenliği için kalede kalması gerekiyor çünkü gerçeklikle Lasandrhea'nın içine yerleştirdiği anılar arasında kaldığında ne yapacağını bilmiyoruz."

"Görüldüğüne dair bir haber var mı?" Bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek istiyorum. "Hayır, yine de eşkalini içeren posterler ve çoğu Vrohkaria onu ve yarattığı tehlikeleri biliyor, sonsuza kadar saklanamaz."

"Sen onun koruyucusuydun, tarafından ihanete uğramış hissediyor olmalısın," diyorum dikkatlice ve bir an için yere bakıyor.

"Bu çok talihsiz bir durum. Ailesi saygıdeğer insanlardı ve onun ne hale geldiğini görselerdi, çaresizlik içinde feryat ederlerdi."

"Ona yakın mıydın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir noktada, evet. Küçük bir yavru olmasına rağmen. Sonra Yüksek İş ile meşgul oldum ve çok fazla yanında olamadım. Sonra ailesi hakkında haberler çıktı ve kayboldu. Gençlik yıllarına daha fazla dahil olsaydım yolu değişebilir miydi emin değilim ama görünen o ki hiçbir şey o kızı yolundan döndüremez."

"Seni yalnız bırakayım Aldus, meşgul olmalısın," diyorum, kenara çekilip ona yol veriyorum, ellerimi boğazına dolamak istiyorum. Ama şimdi zamanı değil.

"Evet, elbette." Başını öne eğiyor. "Beni görmeye gel ve deneyebiliriz ve Varis olduğun anısına ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Bu sözlerle yanımızdan geçip gitti, kolları hâlâ o kâğıtları tutuyordu.

Leo kapının kapandığını duyunca sessizce, "Aldus anılarla oynayabilen tek kişi," diyor. "Sence senin ya da Kade'in anılarını karıştırmaya çalıştığına dair bir kanıt bulabilir miyiz?"

"Bilmiyorum, ama belki de babamın evine gitmem ve bir şey var. Benim bir Varis olduğumu biliyordu, bunu kendi gözleriyle gördü, belki de bir daha bundan hiç söz etmemiş olsa bile kendi kaydını tuttu. Ayrıca bodrumda Rhea'yı görmeye gittiği gerçeği de var." Babam ve ben yakın değildik. Beni bir Elit olmam için sıkı bir şekilde eğitti ve bir sadakat duygusuyla, Charles'ın istediği şeyi yapmak için ona verdiğim son sözü tuttum. Şimdi biliyorum o düşündüğüm gibi bir erkek değildi, o düşündüğüm gibi bir Elit değildi.

Şakaklarım . Sanırım Rhea benim yanımda olmaya bile katlanamıyor, babamın bu işe karıştığını öğrendikten sonra daha da çok katlanıyor. Ama biz gittiğimizde

Sarah'yı almak için eski evine gittiğimde elimi tuttu ve gözlerinde beni suçlamadığını gördüm. Aramızda ne olursa olsun, babamın günahları için beni suçlamıyordu.

Babam Rhea'nın o bodrumda mahsur kalmasına nasıl seyirci kalabildi? Onu oradan nasıl çıkaramadı?

Görünüşe göre Elitlerin zehri derinlere işliyor ve çürümeden kurtulmak için daha da derine inmem gerekiyor.

"O beri eve gelmiyorsun..." Sözünü kesiyor ama ne söyleyeceğini biliyorum. Ailem haydutlar tarafından öldürüldüğünden beri eve gitmedim.

"Belki de bunu yapmamın zamanı gelmiştir. Babam bir şeyler saklıyordu, özellikle de Rhea ile ilgili." Zakith'e her gidişimizde babamın Alfa'nın evine gittiğini ve beni bölgeyi dolaşmaya gönderdiğini hatırlıyorum. Tüm bu süre boyunca, beni Alfa Paul'le olan konuşmaların dışında tuttuğu için ondan nefret ettim, Elitlerin Alfa'sı ben olacaktım. Görüşmeler ve toplantılar için hazır bulunmam önemliydi. Şimdi daha iyi biliyorum ki, o konuşmak için orada değildi. onun için orada. Yumruklarımı sıkıyorum ve Leo ile Damian bana ihtiyatla bakıyorlar.

"Bir odayı daha mahvetmeyelim kardeşim," diyor Damian ve başka bir rafa doğru . "Şu isimleri bulmaya çalışalım ve buradan siktir olup gidelim. Burada olmam gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum." Sırtıma bir tokat atıyor ve işe koyulup Rhea'nın bodrumunda bulduğumuz notlardan isimleri bulmaya çalışıyoruz.

Eğer eşleşen herhangi bir isim bulursak, bu Higher'ların burnumuzun dibindeki insanları kaçırdığını doğrulayacaktır.

Ve biz fark etmedik bile.

Yirmi Dokuz

RHEA

Yatakta otururken Sarah'nın elini elimde tutuyorum, gözlerinde bir özürle bana bakarken başparmağımla parmak eklemlerinin arkasını rahatlatıcı ovuyorum. Josh da benim gibi yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor.

Gözleri bir kez bile ondan ayrılmadı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Gözleri kucağına düşmeden önce Josh'a bakıyor. "Beni aldıklarında bir odaya koydular ve babam geldi." Sertçe yutkunuyor ve eli benim elimde titriyor. "O... o bağırmaya başladı, hatta çığlık atmaya. Korkunç şeyler söyledi. Bana vuracaktı ama ikinci komutanı ona konseyin önüne çıkıtığımda daha fazla yaralanmamam gerektiğini hatırlattı." Başını iki yana sallıyor. "Babamın söylediklerine katılmazsam hepinize zarar vereceklerini söylediler. Ne yapacağımı bilemedim, çok korkmuştum. Ben... Beni salona götürdüklerinde sana ihanet etmek istememiştım, yemin ederim. Ne yapacağımı bilemedim... Yapamadım-"

Yaptığı şeyi yapmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum ama onun sözleri bu konuda aklımda kalan tüm şüpheleri yok etti. Koltuğumun kenarına kaydım ve siyah saçlarının bir kısmını kulağının arkasına aldım. "Artık her şey yolunda, ben de üzgünüm. Seni güvende tutacağımı söyledim ama ." Boğazımı temizliyorum ve birinin beni boğduğu hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Bir başarısızlık daha. Bastır onu Rhea. "Beni affedebilir misin?" Ona soruyorum.

"Üzgün olmanı bir şey yok," diye hıçkırıyor ve Josh'un elini sıktığını görüyorum. "Babamın isteklerini yerine getirerek hepinize ihanet ettim."

"Yapman gerekeni, en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın, bunun için seni suçlayamam." Dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor ve ben öne doğru eğilerek kollarımı nazikçe ona doluyorum, onu rahatlatma ihtiyacı kendime engel olamama neden oluyor. O ağlarken ona sarılıyorum, kapının yanında eğilmiş bizi izleyen Darius'la birleşiyor.

Josh koltuğunda kayar, Sarah'yı izlerken parmak eklemleri bembeyazdır. Bir süre sonra sakinleşiyor, sonra arkasına yaslanıp yüzünü siliyor. Yatağa geri yerleşir ve kapının yanındaki Darius'a doğru bakar. Hafifçe geriliyor ama sonra çenesini kaldırıyor.

"Beni geri götüreceksin?" Sesi titriyor ama hâlâ güçlü. Cesur kız. Josh onun cevabını beklerken gerilir, yüzü sertleşir. Darius ona

"Hayır, değilim," der ve oda rahatlar.

"Ama sen Higher'ların silahısın," diyor. "Sen... onlara burada olduğumu söyley, düzenlenmiş dostuma burada olduğumu söyleyebilirdin." Josh irkiliyor, göğsünde bir hırıltı gümbürdüyor.

"Artık onların istedikleri gibi kullanabilecekleri bir silah değilim. Çok şey oldu ve değişti." Darius konuşurken gözleri benimkilere takılıyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Babamın beni sattığını biliyor muydun?" diye soruyor ve ben de Darius'la birlikte donup kalıyorum.

"Seni sattım mı?" Kaşları çatılıyor ve ben Josh'a bakıyorum, neredeyse öfkeden titriyor.

"Beni Highers'a sattı. Uygun gördükleri şekilde kullanılmak üzere. Ama babam benim sürüme paylarını vermeden önce değil," diye mırıldanıyor ve ben koltuğumda geriye doğru yığılıyorum, kendi gözlerim onun sözleriyle yanıyor. "Duyduğuma göre başkalarıyla da anlaşmalar yaptılar ama kim olduklarını bilmiyorum. Bana tam olarak ne yaptıklarını söylemediler."

Ona ne olduğunu biliyorum. Eridian'a geldiğinde vücudundaki kanıtları gördüm, sonra bana bir kısmını anlattı, ama kendi babasının farkında olduğunu duymak? O da bunun bir parçası mıydı? Ve başkalarının da aynı şeyi yaptığını?

"İnsanların nesi var böyle?" Ayağa kalkıp odayı adımlamaya başlamadan önce kendi kendime fısıldıyorum. Duygularım tavan yapmış, içim içimi yiyor. "Kurtların olması gereken şeye ne oldu?! Bizler koruyucularız, sağlayıcılarız, savunucularız. Vrohkaria'nın kurtları ne zaman canavara dönüştü?" Ellerimi sıkıyorum, bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyorum... bir şeyler.

"Senden ne istediler?" Darius gözlerini benden ayırmadan Sarah'ya soruyor. "Higher'lar mı?" Bana söylemediği şey de bu olduğu için cevabını bekliyorum.

Sarah bana doğru bakıyor. "Varis olacak bir yavru doğurmak için uygun bir aday olduğumu söylediler. Aragnis sürüsüyle ayarlanmış çiftleşmemden sonra Yüce'lere verilecektim. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Sadece bir yere götürüleceğimi söylediler."

Darius'a baktım, yüzü tiksintinin resmiydi. "Bir Varis üretmek neden bu kadar önemli? Varislerden ne istiyor?" Ona soruyorum.

"Bana haydutları yenmek için daha güçlü yavrular yaratmaktan bahsetmişti, ama uzun zamandır sahip olduğu bu takıntı, sahip olduğu tek nedenmiş gibi hissettirmiyor." Kollarını kavuşturuyor, kasları şişiyor. "Sen Wolvorn'a gelmeden önce kimse Varisler'den bahsetmiyordu, Tabii artık etrafta olmadıklarına dair bir konuşma geçmediyse. İnsanlar onların etrafta olmamasından memnundu çünkü bu güvende oldukları anlamına geliyordu."

"Ama güvende değiller. Ne Yüce'lerden ne de haydutlardan," diye .

"Biliyorum," diyor açıkça.

"Gittiğimi biliyorlar mı?" Sarah yataktan soruyor.

"Henüz değil," diye cevaplıyor Darius. "Ve bulduklarında, nerede olduğunu bilmeyecekler, bundan emin olacağım. Gel küçük kurt," diyor bana. "Konuşacak çok şeyimiz var." Darius açık kapıdan çıkıp koridora girdi.

Sarah'ya doğru ilerledim ve yanağımı onun yanağına bastırdım. "Artık iyisin, eğer burada tehlikedeysen seni Witches Rest'e götürürüm." Gözleri irileşti. "Josh açıklayacak."

Josh ayağa kalkarken hareket ediyorum, yanıma gelip beni kendine çekiyor ve öpüyor. Başımın tepesine. Dokunuşuyla gerildim, kollarım yanlarımda gevşekçe sallanıyordu. Koridordan bir hırıltı duyuyorum ve gözlerimi devirip Josh'tan uzaklaşarak Darius'un bize kaşlarını çattığını görüyorum.

Sarah'ya "Seninle sonra konuşuruz," diyorum ve Darius'u koridorda takip ediyorum.

Sessiz adımlarla önümde ilerlemeye devam ediyor. Bu kattaki odalardan uzaklaştıkça ben de sessizce onu takip ediyorum. Darius sağa dönüyor ve birkaç basamak aşağı iniyor. Küçük pencerelerden dışarı bakıyorum. aşağıya doğru devam , kalenin arka tarafında daha önce gitmediğim bahçeler görüyorum.

bu tarafta. Sonunda altta bir kapiya geliyoruz ve Darius ona bağlı sürgüyü hareket ettirip açıyor.

Açık alana çıkıyoruz, çeşitli çiçeklerin kokusu tatlı, dünyevi kokularıyla duyularıma çarpıyor. Darius bahçelerin içindeki taş patikayı takip ederek beni kapalı kalenin arka tarafına doğru götürüyor. O üzerine sarmaşıklar yapışmış demir bir kapıyı iterek açıyor ve kapıyı parçalıyor. kapıyı tamamen açıyor. Başımı eğiyorum, geçerken sarmaşıkların yüzümü gıdıkladığını hissediyorum.

Diğer tarafa geçince etrafımızı ağlayan söğütler sarıyor, Darius onların arasından geçerken yaprakları hafif esintiyle sallanıyor. Ellerimin onları okşamasına izin veriyorum, kalp atışları gibi içlerindeki yaşamı hissediyorum. Çimenlerin üzerinden devam ediyoruz; Darius sessiz, ben meraklı, hatta burada tek başımıza olduğumuz için biraz da gerginim.

Neden beni buraya getiriyor?

Söğüt ağaçlarının arasında açık, dairesel bir alana geliyoruz, güneş üzerimizde parlıyor ve ağaçların altında dalların gölgelerini yaratıyor. Alana adım attığımda çimenler ayak bileklerimi gıdıklıyor, burada daha uzun teller var.

Darius duraklıyor ve ben de durup kollarını kavuştururken ona bakıyorum.

"Zaide ya hafıza kristalinin nerede olduğunu bulmaya çalışmak ya da bulabilirse onu almak için geride kalıyor," diyor. "Bir kadına Charles'ın hafıza kristalinin onunla konuşmak için ofisine getiriyor."

Burnum tiksintiyle kırışıyor. "Orada uzun süre kalabilecek mi?" Başını sallıyor.

"Şüpheli hale gelene kadar yapabildiği sürece. Bunun için kendini tehlikeye izin vermeyeceğim, yine de kendini iyi idare edebilir."

Bir sonraki sorumdan önce bir nefes alıyorum. "Sürüm mü? Kade?"

"Kayıtları buraya getirdik, böylece sürünüzün isimlerine bakabiliriz. Kade hâlâ Wolvorn'da. Bunun kendi güvenliği için olduğunu söylüyorlar."

Midem bulanıyor. "Güvenli mi?" Alay ediyorum, tedirginlik içimde sürünüyor. "Orada güvende değil, ona ne yapıyorlar." Uzaklara bakıyorum, neler yaşıyor olabileceğinden korkuyorum.

"İyi bir şey yok, Rhea," Gözlerim tekrar ona dönüyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. "Aldus'la orada tanıştım," diyor Darius, konuşmayı değiştirerek. Neler olduğunu bildiğini ama bana söylemeyeceğini hissediyorum. Minnettar mı olsam yoksa kızsam mı bilemiyorum. "Değiştirdiğiniz anıların ortaya çıkmaya devam ettiğini ve bir bloğun arkasında tutulduğunu, bu yüzden şiddete başvurduğunu söyledi. Aldus ve

Maize, anılarına için oraya koyduğunuz bloğu kaldırmaya devam etmek zorunda kalıyor."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Onun anılarını sadece çocukken engelledim. Çünkü kabusları korkunçtu. Saatlerce çılgık atar ya da uyuduktan sonra kendini dinlenmeye bıraktığında hareketsiz ve sessiz kalırdı. Ben... anılarını *değiştir*." Tanrım, Carzan, en kısa zamanda geleceğim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kolayca ve bana inandığı için kalbimin çarpıntısını durdurmak zorunda kalıyorum. Ben istemesem de o gerçekten benim tarafımda . Ama bu onunla olan sorunlarımdan daha büyük bir şey. Bizden daha büyük. Hayatlar pamuk ipliğine bağlı ve Darius'la aramda olanları elimden geldiğince bastırmam gerekiyor. "Sarah'nın Baba?" diye soruyor.

"Hayır, yapmadım," diye cevap veriyorum kollarımı kavuşturarak. "Sürüsünün ona bir *şeyler* yaptığını biliyordum. Onu aldığımızda berbat durumdaydı, sonra yaraları..." Sözümü kesiyorum. "Babasının bu işe karıştığını bilmiyordum."

Çenesi titreyerek benden uzağa bakıyor. "Bunu daha kaç kişiye yaptılar?" diye yüksek sesle merak ediyor.

"Çok fazla," diyorum ona usulca, ne kadar çok masum varlığın evlerinden alındığını düşünerek. "Yüce'ler onları yıllardır alıyormuş, bilmiyordum. Gençken sadece benim başıma geldiğini sanıyordum. Olan bitenin bu olduğunu hiç hayal etmemiştim."

"Peki şimdi nereden biliyorsun?" diye soruyor ve ben de çizmelerimi yere sürtüyorum.

"Bunu sana söyleyemem." Kaşlarını kaldırdı ama ona Edward'ın bana gerçekte neler olduğunu anlatan kişi olduğunu söyleyemem, bu onu tehlikeye . Onu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Gerçi ondan bir kez bile haber almadım ve endişelenmeye başlıyorum. Üstlerin onu kararların dışında bıraktığını, iç işleyişin dışında tutulduğunu söyledi.

Ondan şüphelenmeye mi başladılar? "Darius, bu sana söyleyemeyeceğim bir şey. Yıllar boyunca insanları Eridian'a getirmek ve orada güvende olmalarını sağlamak için yardım aldım. Bana bile yardım ettiler. Eridian'ın varlığından bile haberim yoktu. Eğer bana söylenmeseydi muhtemelen uzun zaman önce ölmüş olurdum. Size kimden yardım aldığımı söyleyemem, sadece onlar benim ve daha az kişi bilirse onlar için daha az tehlikeli olur."

Yüzümü yakından inceliyor. "Onlara güveniyor musun?" diye soruyor sonunda. "Ona hayatım pahasına güvenirdim."

"O mu?" Kolları bükülür.

"Fark etmez."

" amına koyayım," diye homurdanıyor, ben bakışlarını üzerimde , sahiplenici ses tonuyla içim nasıl da kıpır kıpır oluyor.

"Beni dinle seni koca götlü bebek bakıcısı," diye çıkışıyorum, ona doğru birkaç adım atıyorum. Her hareketimi izliyor, gözleri kan dönmüş, bir saldırmaya hazır bir kurt. Ama ondan dört adım uzaklaşana kadar duraksamıyorum. "Ben *senin* sahipleneceğin, sahipleneceğin ya da koruyacağın biri değilim. Biz

bunu atlatmak için." Başını yavaşça eğiyor, gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor. Bu hareket o kadar hayvani ki, kalbim hızlanırken nefesimi kontrol etmek için çok çalışmam gerekiyor.

"Ben ne olsun." Sesi sessiz, çakıl taşları ve bilmediğim bir tehditle dolu.

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Senin oyuncağın olmayacağım, ben kendi varlığım!"

"Sen *benim* varlığımsın."

Cesaretim bir an için bocalıyor, kelimeler ruhumun derinliklerinde *yıllardır* gömülü tuttuğum o umudu, o özlemi ona kadar sürüklüyor. Yaptıklarından sonra bana nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Bunu bana söyleyen neden o olmak zorunda?

Yorgun bir , "Biliyorsun bu bağlantıya yardım edilemez, hepsi bu, Darius," diyorum. "Bu gerçek değil. Seninle olmasına izin vermeyeceğim." Tüm vücudu geriliyor. "Gidecek, öyle olmasını sağlayacağım. Onu sürükleyeceğim, çekip çıkaracağım, parça parça koparacağım." Kalbim daha fazla dayanamıyor.

Bir saniye içinde sırtüstü yattım, o kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı. Ellerim bileklerimden başımın yan tarafına tutturulmuştu ve yüzü birkaç santim uzaktaydı, burun delikleri . "Bir şeylerden kurtulmaya çalışıyorsun bile," diye hırlıyor bana, gözleri artık tamamen siyah. Geriye kalan tek renk göz bebeklerinin yeşili. "Seni odama zincirleyeceğim, seni oraya kilitleyeceğim, asla dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim, aklın başına gelene kadar güneşi teninde hissetmene asla izin vermeyeceğim." Ben onun altında donup kalırken gözleri benimkileri yakıyor, gücü ortaya çıkıyor ve onun arkasında yüzüyor. "Sen onu dışarı çıkarırsan, ben onu geri sokarım. Sen çekersen, ben . Sen yırtarsın, ben her bir parçasını tutup tekrar bir araya getiririm."

Ellerimi tutarken esnetiyorum ve o da hırlıyor. Alçak sesle, hakimiyet dolu ve tepkime engel olamıyorum. Çimlere yığılıyorum, vücudum onun tutuşuyla gevşiyor. Gücü yanlarımda gezinirken ondan gelen mırıltı tatmin dolu, serinlik beni sakinleştiriyor.

"Bunu istemiyorum, Darius." Kelimeleri usulca fısıldıyorum, sesimde biraz kırılmalılık olmasına izin veriyorum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Hayatımda hiçbir zaman istediğimi elde edemedim, kendim için pek bir şey istemedim. Ama bunu, bunu istiyorum." Ağırlığını bana daha da bastırıyor, arasına girerken beni tamamen hareketsiz hale getiriyor. "Seninle bu bağlantıyı kurmak istemiyorum, sana bağlı olmamak istiyorum. İstemiyorum-" Çaresizlik içime hücum ederken dudaklarım titremeye başlıyor. "Bunun sen olmasını istemiyorum."

Sessizlik. Etrafımızı tam bir sessizlik sarıyor. Rüzgârdan yaprakların hışırtısı ile dalların sesi bile duyulmuyor. Sonra Darius'un gözleri hareket etmeye başlıyor. Gözlerini yavaşça gözlerimden sıyrıyor, gözleri bir kez daha benimkilerle birleşene kadar burnumun köprüsünden aşağı iniyor. Gücü ellerine geliyor ve sakinliğini üzerimde hissediyorum. Keskin bir nefes çekiyorum, dudaklarım aralanıyor. tenimi okşuyor. Kendi sesim geliyor, onu selamlıyor ve ev hissi içime hücum ederken gözlerimi kapatmak zorunda .

Neden beni bu kadar iyi hissettiriyor ama bu kadar kötü incitiyor? Onun gücünün benimkiyle birleşmesi, günlerce hiç su bulamadıktan sonra su bulmak gibi. Varlıklar uzak tutulduktan sonra güneşi bulmak gibi.

Bu hiç adil değil. Ama o zaman. Hayatım ne zaman adil ki?

"Gözlerini aç, küçük kurt." . Onun gücü benimkiyle birleşince, onu inkâr edemiyorum. "Bunu hissediyor musun?" diye soruyor, bana karşı daha fazla güç itiyor ve titrek bir nefes alıyorum. Hepsini hissediyorum. "Bu ikimizin de inkâr edemeyeceği bir şey. Bu benden ve senden daha yüksek bir güç.

birleşti. İster Tanrılardan ister başka bir şeyden olsun, seştikleri yol bu. Ben bu yoldan dönmeyeceğim." Gözlerim yanıyor ve yanağımın işini ısıyorum.

"Hayatında çok şey istememiş olabilirsin, sana seçim şansı verilmemiş olabilir. Burada da seçme şansın yok," diyor ve içimden bir ses çıkıyor. Üzücü, boyun eğmiş. "Ama böyle olmak zorunda değil.

korkunç, nefret dolu olmak zorunda değil. Ben bencil bir pisliliğim. Paylaşma konusunda iyi değilim, uzlaşma konusunda iyi değilim ve özellikle de benim olduğunu düşündüğüm şeylerin gitmesine izin verme konusunda iyi değilim."

Başını eğip burnunu boynumun kenarından geçiriyor. "Ve bırakmayacağım, Rhea," diyor ve ben onun geriliyorum. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

imenlere oturup parmaklarımı sa tellerimin üzerinde gezdirirken Darius benden birkaç adım ötede oturmuş beni dikkatle izliyordu. Beni bıraktıktan sonra uzun bir süre sessiz kaldık. Güneş batmak üzere ama ben sessizliği bozma ihtiyacı hissetmedim Bana söylediği onca şeyden sonra.

Gitmeme izin vermiyor, seçim yapmama izin vermiyor. şaşırdığımı söyleyemem. Darius bir şeyin gitmesine izin verecek türden bir erkek değil. Söylediği gibi, o bencil biri. Sözleri derimin altına işlemek istese de, ona göre sürekli bir şey olacağı gerçeğinden memnun hissetmek istese de, onlara izin veremem. Çok fazla şey oldu.

Sonunda sessizliği ilk o bozar. "Higher'ların, özellikle de Charles'ın çok sayıda takipçisi var. Sarayda bir ayaklanma olmasına rağmen şu anda bazı insanlar Yüce'lerin Vrohkaria'yı yönetmeye uygun olmadıkları için istifa etmelerini talep ediyor," diyor Darius ve ben de bazılarının isyan ettiğine dair bir umut kırıntısı hissetmekten kendimi alamıyorum. "Kimseye izin vermeyecekleri gerçeğine rağmen

kale duvarları içinde haydutlardan korunmak için güvenli bir sığınakları var, sürüler arasında hala ittifaklar var."

"Muhtemelen bazılarının unvan, güç ve otorite elde etmek için çocuklarından vazgeçtiği paketler." Pislik herifler. "Bu ne kadar derine gidiyor? Charles'ın tarafında kaç kişi var?"

"Çok fazla," diyor.

"Charles ve diğer Higher'lar yıllardır çocuk kaçırıyordı ve olaya karışanlardan başka kimse bunu bilmiyordu. Sonra Sarah bize babasıyla kendisi için bir anlaşma yapıldığını ve aynı şeyi yapan başkalarını da duyduğunu söyledi. Bu işe karışan herkes yaptıkları için ölmeyi hak ediyor."

"Sürüleri dolaşıp, olaya karışanları öldürmek mi istiyorsun?" Başını eğmiş, cevabımı bekliyor ama beni tamamen susturmuş değil.

"Bazıları, çocukları sefalet içinde yaşarken kendi hayatlarının rahat olması için çocuklarından vazgeçiyor. Kendi et ve kanlarını, kendi sürü üyelerini taciz ediyor, tecavüz ediyor ve kırıyorlar. Onlar yaşamayı hak etmiyorlar, Darius. Nasıl orada durup çocuklarının kaçırılmasını, sürülerinin diğerlerine tecavüz etmesini izleyebiliyorlar. Bu iğrenç bir şey," diye tükürdüm. "Elitler Varisleri avlamak için yaratıldı ama sen onların toprakları korumak için yaratıldığını düşünüyorsun. Ne yapacaksınız? Artık bildiğin için görmezden mi geleceksin?"

Burun delikleri alevlenirken gölgeler arkasında dans ediyor. "Bunu görmezden gelemem, size söyledim. Ama aynı zamanda biliyorum ki şu anda Charles'ı ya da onun takipçilerini kanıt olmadan bulduğumuzda insanlara göstermek. Şu anda onlarla savaşıyor ve kazanacak gücümüz yok."

"Bizler Canaric kurtlarıyız, bizler varisleriz. Nasıl güçlü olmayız? yeterli mi?" Neredeyse Tanrılardan sonra ikinci sıradayız.

"Ben de sizin gibi güçlerimi yeni hatırladım, ancak sizinki değişken." "Bunu nereden biliyorsun?" Çekinerek sordum.

"Onu hissedebiliyorum, senin içinde, vahşi, evcilleşmemiş. Bu yüzden sürekli yorgunsun, bu yüzden öfke patlamaları yaşıyorsun." Başını eğiyor, sırtıyor. "Bu yüzden bana vuramıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Alışacağım, sadece biraz zaman alacak. Hepsi bu." Kontrolün tamamen bende olmadığını bilmesinden hoşlanmıyorum. Darius gibi bir erkeğe karşı eşit duramamak ölüm fermanıdır. Ya da sırtınıza inen bir kırbaç. Gerçi pek çok kişinin onunla eşit durabileceğini sanmıyorum. Tabii bir Yüce değilseniz.

"Ayrıca kurdunu da alır."

Duruyorum. Zeki herif. "Evet, böyle bir şey söz konusu , bu yüzden onsuz öğrenmek zorundayım."

Avucunu kaldırıyor, parmaklarının etrafında siyah sis gölgeleri dans ediyor. "Kurdunla tamamen bağ kurman gerekiyor ama kurdun yok. Kurdun en son ne zaman ortaya çıktı?"

"Seninki ne zamandı?" Karşı çıkıyorum. Kurdum hassas bir nokta ve gözleri parladığında bunu biliyor gibi görünüyor.

"Birkaç hafta önce. Rogures, Affedilmez Deniz yakınlarındaki küçük bir saldırdı. Kurdumu görüp de hayatta kalan pek olmadı."

"Nedenmiş o?" Merak ediyorum. "Sıradan bir kurt değil."

"Biz normal değiliz, Canaric'iz."

Ellerini sıkar ve sis sırtından yukarı doğru hareket eder. Arkasından iki kalın karanlık dal uzanıyor, ileri geri sallanan kuyruklara benziyor. Onlara bakarken biraz daha yaklaşıyorum. gölgeleri hayranlıkla izledim.

"Canaric olabilirim ama kurdum bile daha önce görülmedi. Zaten Vrohkaria tarihinde de böyle bir şey yok." Kuyrukları ileri geri sallanıyor ve Darius

ayağa kalkıyor, bana yaklaşıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, içimde kendi gücümün döndüğünü ve içime çarptığını hissediyorum, onunkine tepki veriyorum. "Senin kurdun neden farklı? Başkaları da var mı? Benim gördüğüm gibi mi?"

Önümde duruyor, gözlerinin yeşili hafifçe parlıyor. Elini uzatıp çenemi kavırıyor. Sıkı tutuyor ama acı vermiyor. "Belki, ama sanırım benimkinin neden farklı olduğunu biliyorsun."

İşaretlerim beliriyor, tenime yerleşmeden önce sıcaklıklarını hissediyorum. Darius'un kendi işaretleri boynundaki dövmelemin içinde ve çenesinin hemen altına kadar nabız gibi atıyor. "Nedenini bilmiyorum."

Elini bırakırken gözleri daha da parlıyor ama geri adım atmıyor. "Kurdunun ortaya çıkması gerek."

"Yapmayacak, yapamaz," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. Runa içimde huzursuzca hareket ediyor, gücüm onun etrafında süzülüyor. Ayaklarımın dibindeki otlar büyüyor, sınırlar içime yerleştikçe sapları daha da büyüyor. Darius aşağı bakıyor ve izliyor.

"Onunla bütünleşmediğin sürece onu kontrol edemezsin. Geldiğinde Yüce'lerle savaşa karşı hiçbir yardımın olmayacak. Kırılan sürünü geri almak için hiçbir yardımın olmayacak. Kade'i geri almak için."

Öfke içime hücum ediyor ve bir elimi kaldırıyorum, Darius'un göğsüne dayadığımda avucumdan bir güç topu fırlıyor. Gücü benimkiyle buluşmak için yükselene kadar bir adım geri çekilmek zorunda kalıyor. Karanlık bizi kuşatıyor, siyah sis etrafımızda şiddetle dönüyor ve sadece Darius'un gözlerinin yeşil parıltısı görünüyor. Buz mavisi dallar yanlarımdan çıkıp dışarı nefesim kesiliyor. Darius'un etrafımızdaki bariyeriyle birleşiyor ve her seferinde kıvılcım çıkarıyor. onunla temas ediyor. Mavi parıltılar her vuruşta bizi aydınlatıyor ve Darius'un merakla izlediğini görüyorum.

Bir süre sonra bana "Onu dışarı çıkarmaya çalışabilirim," diyor. Elinde asi bir dal yakalıyor ve parmaklarının etrafına sararak onunla oynuyor. Tamamen etkilenmemiştir. "Bundan hoşlanmayacaktır ama başka bir yolu yoksa, bunu yapmak zorunda ."

O daha sözünü bitirmeden ben başımı sallamaya başladım bile. "Bu çok zalimce."

"Bu hayatta kalmaktır, küçük kurt. Eğer gücünle başa çıkamazsan öleceksin. Masumları öldürebilirsin. İstedğin bu mu?"

Benden daha fazla güç fişkırıyor, bir dalgası bariyerin kenarlarına çarpıyor. "Hayır." Onun büyüünün içime işlediğini ve kendi gücümün bir kısmını sakinleştirdiğini hissederek siyaha doğru geri çekiliyorum. "Tabii ki hayır."

"O zaman onu yardım etmeme izin verin. İlk seferde işe yaramayabilir ama burada başka seçeneğimiz yok. Zamanı geldiğinde Yüce'lerle yüzleşmek için olabildiğince güçlü olmana ihtiyacım var."

"Zaten bir tane var, onu dışarı sürüklememe gerek yok." Sözlerim üzerine gözleri keskinleşti. Kahretsin.

Göğsünden bir gümbürtü geliyor ve öne doğru bir adım atıyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sonra tanıyarak parlıyor. "Higher Aiden," diye mırıldanıyor ve ben yutkunuyorum. "Bir Yüce'yi mi öldürdün, küçük kurt?"

"I..."

", değil mi?" Ses tonu şimdi düştü. Dudaklarını yalıyor. "Bunu nasıl yaptın?" Bir adım daha yaklaşarak soruyor.

"Ben yapmadım-"

"Ne zaman yaptın?" Bir adım daha. "Kanını akıttın mı?" Üzerinden arzu akarken hava ağırlaşıyor.

"Ben bir şey yapmadım."

"Söyle bana. Kızgın değilim. Çok uzaktayım." Gözleri kararıyor.

Nefes alıyorum. "Onu sarhoş buldum," diye fısıldadım. "Onu takip ettim ve boğazını kestim."

"Siktir," diye fısıldıyor, kendini ayarlamak için elini indiriyor. Gözlerim bu hareketi takip ediyor. "Şu anda senin için ne kadar sert olduğumu biliyor musun?" I Başımı salladım, gözlerim onun bariz ereksiyonuna yapışmıştı. "Öldürücü olman beni her zaman ediyor. Gözlerin öyle parlıyor ki, öfke ve nefret dolu." "Onun için öfke doluydular," diye itiraf ediyorum. "Parçası olduğu şey için. I her birini dışarı çıkaracak."

Derin bir nefes alır. "O şortu seni becermemi istemiyorsan, küçük kurt, şimdi bundan bahsetmeyi keserim." Midemde sıcaklık birikirken bile yükselen iniltiyi yutuyorum.

"Bu çok boktan," diyorum ona.

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey berbat değildir." Titreyerek nefes alıyorum ve boğazımı temizliyorum. Ona istediğini sunmak benim için çok kolay olurdu, buna atlayacağından hiç şüphem yok. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Artık daha yükseğe biliyorsun," diyerek sohbeti daha güvenli sulara yönlendiriyorum.

"Onu gafil avladın, Rhea. Her zaman böyle olmayacak. Güçleri normalin üstünde, özellikle de Charles. Onda bunu hissedebiliyorsun, biliyorum."

Tabii ki yapabilirim ama bunun normal olduğunu sanıyordum. Çoğu Higher genellikle içinde cadı kanı olan . Ama Charles farklı. "O ne?" diye sordum.

"Güçlü, olması gerekenden çok daha güçlü." Darius beklenmedik bir şekilde bana çarpıyor, boğazımı elinde tutuyor ve beni bariyere sabitliyor.

Bir elimi göğsüne bastırıyorum, gücüm ona hücum ediyor ve hırlıyor. "Kavga etmeyi bırak." Yapamam, bildiğim tek şey bu. "Güven bana."

Bu gülünç.

Saçlarım etrafımda yükselirken parmaklarım göğsüne saplanıyor. Gözlerim değişmeye başlıyor, bunun olduğunu hissedebiliyorum ve Runa sızlanıyor. Mavi teller ayaklarımın dibindeki zeminden geçip üzerimize yükseliyor ve şiddetle hareket ederek bizi çevreliyor. Güçlerim bariyerin etrafından fırlıyor, kaçmaya çalışırken etrafına çarpıyor. Darius karanlığı bize daha da yaklaştırıyor.

"üstümden," , avucumu göğsüne doğru daha güçlü bastırarak.

Her zerresini uydurmaya çalışıyorum.

"Hayır," homurdanıyor, gölgeler bedenini kaplıyor, onu koruyor.

Mavi ve siyah etrafımızda çarpışıyor, kıvılcımlar ve dallar onun yarattığı bariyerin içinde çılgınca dolaşıyor. Gölgeler bileklerimi kavrayıp iki yanımdan tutuyor ve içime sıcak bir acı girerken panik içinde çırpınmaya başlıyorum. I Nefesimi kesen bir çığlık atarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sonra dudaklarım dudaklarıma değdi.

Yumuşak, ama sonra daha talepkar, sert.

İnliyorum, dikkatimi dağıtması için ona açılıyorum. Dilinin benimkiyle dans etmesine izin vererek mücadelede bocalıyorum, o ağzımı yutarken acı donuk bir ağrıya dönüşüyor. Bedenim onun bariyerine karşı gevşiyor, o gölge eller şimdi şakaklarımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. Büyüm sönerken benden acınası bir ses geliyor ve Darius bu ses karşısında boğazının arkasından bir ses çıkarıyor.

Alt dudağımı ısıyor ve öpücüğü kesip alnını benimkine yaslıyor. "Güven bana," diye fısıldıyor bana karşı ve ben gözlerimi açıyorum. O gümüş Fleck'ler geri döndü ve ben onların süzülüşünü izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Yapamam," diye boğuluyorum, başımı onunkine doğru sallayarak. Gözleri kapanıyor ve sertçe nefes veriyor. Çeneme küçük bir ısırık atarak boğazımı serbest bırakıyor ve

geri adım atıyor. O bariyerini iptal ederken ışık tekrar etrafımızı sarıyor ve ben t  kezleyerek ilerliyorum.

Darius beni yakalıyor, i  aretlerim solmaya ba  ladığında beni kaldırıyor, ba  sımı omzuna yasladığımda g  zlerim ağırla  ıyor. S  ğ  t ağıacına doğıru ilerlerken bir kolunu bacaklarımın altına, bir kolunu da sırtıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Beni bırakması i  in m  cadele etmeye   alı  ıyorum ama bedenim ta   gibi. Bana nazik davranarak oturuyor ve beni rahat ettiriyor.

kucağında. Ba  sım bulanık ve de hareket edemiyorum. Ama etrafımı saran kokusu beni hayali bir g  venlik duygusuyla, sahte bir rahatlama   abasıyla sarıyor. Y  z  m   boynunun yan tarafına g  md  ğ  mde bunu reddedemeyecek kadar g   s  z  m. Avu   i  i ba  sımın arkasına geliyor, oraya nazik  e masaj yapıyor ve bu his dudaklarımdan k    k, tatmin edici bir inilti   ıkmasına neden oluyor.

Ba  sımın tepesine doğıru kıkırdıyor ve bo  taki elini uyluğıuma koyuyor. "Dinlen k    k kurt, seni g  vende tutacağıım." Bunu s  yleyip duruyor.

Homurdanmaya   alı  ıyorum, ama v  cudum gev  erken ve kendi ki  isel d    manımın kollarında uykuya dalarken k    k bir sesin bile benden ka  tığını sanmıyorum.

Otuz

RHEA

Tabağımdaki et ve sebzeleri yerken Darius'a yan gözle bakıyorum. Arkamdaki boş duvara bakarken ağzı sert bir çizgiye oturmuş durumda.

Babasıydı ve ona bunu sormayı reddediyorum. Düşüncelerini bilmek istemiyorum, tüm resimlerin neden kaldırıldığını bilmek istemiyorum.

Hiçbir şey hakkında detaylı konuşmadık. Beni kırbaçlaması, geçmişim, babasının bu işe karışması. Hiçbir şey. Hepsi yüzeysel ve ben Daha derine inmek istediğimden bile emin değilim.

Bana ne yaptığını kabul etmeyi reddediyor gibi görünüyor. Ya tamamen görmezden ya da konuyu değiştiriyor. Gerçekten umursamıyor mu?

Neden birbirimizin yanında olmamız gerektiğini biliyoruz, ama o pişmanlık hissetmiyor mu?

Kaçmasaydım Yüksekler beni cezalandırması için ona verseydi, bana zarar verenler kadar kötü olur muydu diye düşünmeden edemiyorum. Beni kırbaçladığını düşünürsek bu aptalca, bu yüzden bunun bana onun kim olduğunu göstermek için yeterli olduğunu düşünmeliyim, ama duygusal olarak ona en çok zarar verdiğim yer burası. Beni o salonda neden incittiğini anlıyorum.

Leo'nun söyledikleri doğruysa ve benim bu topraklara ihanet ettiğime inanılıyorsa, adamlarını koruma emri verdi. Ben de sürüm için aynısını yapardım ama kendisi çıkıp bunu söylemedi. Yine de içimde, çok derinlerde, neden beni seçmediği konusunda ona bağırarak istiyorum. Neden bir kez olsun

Biri beni seçti. Bu düşüncelerin hiçbiri beni daha iyi hissettirmiyor. İç çekiyorum ve elime meyveli su bardağımı alıp aniden kuruyan boğazımdan aşağı yudumluyorum. Tatlılık dilimin üzerinde patlıyor ve her yutkunuşun tadını çıkarıyorum.

Eridian'da hiç böyle bir şey yaşamamıştık ve kupamı boşaltıyorum. İşim bittiğinde enseme ovuyorum, vücudum ağrıyor. İçimdeki savaş gerçekten de etkisini göstermeye başlıyor ve bunun tek açıklaması bana söylenenler. Runa ile bir olamamak hakkında. Kaç saat uyursam uyuyayım, hala yorgun ve bitkin hissediyorum. Bu daha ne kadar sürebilir bilmiyorum ama Runa hala yerinden kıpırdamıyor.

Darius'la birlikte Runa'yı çıkarmak için bir kez daha söğüt ağaçlarına gittik ama şansımız yaver gitmedi. Çok inatçı ama bence bundan daha fazlası var.

Dışarı çıktığında korkuyor, dışarı çıktığı ilk ve tek seferin travmasını yaşıyor. İkimiz de . Ancak şimdi bunun üstesinden gelme zamanı, çok şey tehlikede ve bunu nasıl gerçekleştireceğime dair hiçbir fikrim yok. I

Onu dışarı çıkarmak için ya onun ya da benim güç kullanmak zorunda kalacağımız gerçeğinden nefret ediyorum. Direnişin her seferinde zayıfladığını hissedebiliyorum ama zaman bizden yana değil. İlerleyemeyiz ve sürümü kurtarmayı planlayamayız, insanları

Charles, kontrol edilmeden ya da beni tüketmeden gücümü bile kullanamıyorsam, haydutları aldı ve onlarla .

Charles çoğundan daha güçlüdür, size izin verdiğinde bunu ondan hissedebilirsiniz ve bodruma indiğinde bunu bana çok belli ederdi. Hakimiyeti, gücü, acımasızlığı. Ayrıca diğer Highers ve destekçilerini de hesaba katmak gerekir. Bodruma saldırmak ne işe yarar ki?

Daha başlamadan öldürölmek için. Ayrıca Kade' de riske atamam, gerekirse onu kalkan olarak kullanacağından hiç şüphem yok.

Bu düşünceyle ellerimi masanın üzerinde kenetledim.

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu, bana kırıcı sözler benimle gelmeyi reddettiğinden beri. Onu her düşündüğümde kalbim yeniden parçalanıyor. Tam olarak o olmadığını biliyorum.

ama yine de acıtıyor. Darius bana hâlâ kalede olduğunu söylediğinde, eski evimiz Zakith'e dönmek yerine orada olduğu için rahatladım mı bilmiyorum. Sonra sürümün geri kalanı Tanrı bilir nerede. Onları bulmalı, güvende olduklarından emin olmalı ve Witches Rest'e götürmeliyim. Belldame'in onları yanına alıp güvende tutacağından hiç şüphem yok.

"Babana mı gidiyorsun?" Leo birdenbire soruyor ve başımı kaldırıp Darius'a baktığını görüyorum.

Gözlerim tam zamanında ona kayıyor ve çenesinin kasıldığını görüyorum.

"Evet, yakında gideceğim." Neden oraya gittiğini merak ederek yutkunuyorum ve artık hiç aç olmadığım için tekrar yemeğime bakıyorum. "Rhea da benimle gelecek."

Başımı kaldırdım. "Öyleyim amına koyayım." Sesim yükseliyor, içinde panik duygusu var ve bu sesle gözlerinin keskinleşmesinden nefret ediyorum.

"Öyle, orada bize yardımcı olabilecek bazı şeyler olabilir.

Vrohkaria, Higher'ların peşinde olduğunu. Babam Charles ile çok yakındı. Ailemin vefat ettiği günden beri o eve gitmedim. Bilgi depolamayı ve bir şeyler toplamayı severdi. Ne kadar küçük olursa olsun orada bir şeyler olacaktır."

"O zaman git, ihtiyacın olanı al ve geri gel, seninle olmama gerek yok," diye itiraz ediyorum.

"Geliyorsun." Ses tonundaki kesinlik beni kıldandırıyor.

"Tasmanı çekersen seni takip edeceğimi nereden çıkardın?"

Sırıltışı baştan çıkarıcı bir hal alıyor ve bu manzara karşısında sıkma dürtüsüne direniyorum.

Tanrı aşkına.

"Bana fikir verme küçük kurt, seni o güzel boynunun etrafında bir tasma ile görmek güzel olurdu."

Yanaklarım kızarıyor ve Sebastian yemeğini boğazına tıkıyor. "Lanet olsun, bunu görebilecek miyim?"

Darius ona hırlarken Josh da Seb'in kafasının arkasına vuruyor. "Vazgeç artık," diye yakınıyor Taylor.

"Sormaya değdi." Sebastian omuz silkiyor ve Colten homurdanırken yemeğine geri dönüyor. Anna iç çeker.

"Bu arada ne yapmamızı istiyorsun?" Josh'un Sarah'nın tabağına dikkatlice daha fazla yemek koymasını ve karşılığında ondan küçük, utangaç bir gülümseme almasını izlerken Leo Darius'a soruyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Sarah'nın gelip bizimle yemek yiyebilmesine sevindim, ancak buraya nasıl geldiğimiz konusunda Josh tarafından hala ihanete uğramış hissediyorum ve sonra kendimi suçlu hissediyorum çünkü o beni zorlamasaydı Sarah burada bile olmayabilirdi. O zaman Elitler de görünüşte bizim tarafımızda olmazdı.

Hala onlara güvenebileceğimden emin değilim.

Darius Leo'ya "Elit'in kayıtlarını incelemeye devam etmeni ve Yüce'lerle kimin bağı olduğunu görmeni istiyorum," diyor. "Aile gruplarının onlarla bir ittifakı varsa, ebeveynlerinin onlarla bir ilişkisi varsa."

"Kime güveneceğini bilmiyor musun?" Hudson koltuğunda arkasına yaslanarak soruyor. "Eğer Elitler sadece Varisleri avlamak için yaratıldıysa ve ikisi aynı çatı altında, biri tanınıyor diğeri tanınmıyor, bir bıçak bekliyorum

bir noktada arkamda olacak. Çatım altında olan herkesin güvenilir olduğundan emin olana kadar Rhea'nın ya da sizden herhangi burada olduğunu bilmelerine izin veremeyiz, aksi takdirde Yükseklerle ağızlarını açarlar."

"Kalenin etrafında korumanız yok mu?" Merak ediyorum. "Yüce'ler tarafından ayarlanmış bir koruma," diyor bana.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

"Kesinlikle," diyor Jerrod.

Leo bir içki alarak, "Bunun yerine Darius'un bariyeriyle değiştiriyoruz ama bunu yavaşça yapmalı ki Yüce cadıların dikkatini çekmesin," diyor. "Eğer herhangi bir Elit'in Yüce'lerle yakın bağları varsa ne yapacağız?"

Darius'un dudakları aralanır. "Sonra izler, dinler ve öğreniriz. Hayatlarının sonucu ne bulacağımıza bağlı." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak bana doğru geliyor ve başını kapıya doğru sallıyor. "Gel."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Sana , gitmiyorum-" Beni kaldırıp iri, kaslı bir omzun üzerinden atıyor, bir kol da kalçalarımın sarılıyor. Ne olduğunu anlayamadan büyük odadan dışarı çıkıyoruz. "Ne oluyor lan? Beni hemen yere bırak!" Bağıriyorum, kıpırdanıyorum

Beni bırakması için. O hareket ettikçe saçlarım sarkıyor, teller görüşümü engelliyor. Sırtını tırmalıyorum ve tıslıyor.

"Sus." yanaklarından birinden şortumun içinden keskin bir acı geliyor ve ağzım açık kalıyor.

Şerefsiz az önce beni ısırdı.

Koridorda yürüyüp başka bir odaya girdiğimizde göz kırpmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Botunun tekmesiyle kapıyı arkasından kapatıyor ve sonra ileriye doğru yürüyor. Birden ayağa kalkıyorum, sonra kığım sert bir yüzeye çarpıyor. Başım dönerken başımı sallıyorum ve birkaç kez göz kırpıyorum.

Ta ki bir masanın üzerinde oturduğumu görene kadar. Darius sağ tarafımdaki rafları karıştırıyor, kitapların ve eşyaların yerini değiştiriyor.

"Yürüyebilirim biliyorsun," diye homurdanıyorum, cebimden bir saç tokası saçımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum.

"Yapamayacağını hiç söylemedim."

"O yüzden beni bir tahıl çuvalı gibi kaldırma."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sinsi sinsi sırtıyor. "Seni istediğim yere fırlatıp atabilecekken neden bunu yapmaktan vazgeçeyim ki?

Bir dahaki sefere seni sikimin üzerine

koyacağım." Uhhh. Ne?

"Lanet olsun, Darius," diye mırıldanıyorum, gözlerim irileşiyor ve onun içimde hareket ettiği anıları kovmaya çalışıyorum. Neyim var benim böyle?

"Sikişmek kelime olarak, evet. Sikişeceğiz, hem de çok."

"Seni becermek istemiyorum." Bu da ne, ha evet. Merhaba, inkar. Tanrılar kahretsin.

Şu anda birkaç dakikalığına bile olsa izin versem beni iyi hissettirebilecek tek şeyin o olmasından nefret ediyorum. Bana dokunduğunda, endişelerim yok ve bırakmanın başka bir yolunu bulamıyorum.

Bir saniye sonra önümde, dudakları dudaklarıma değiyor. "Küçük yalancı." Çenemden boynuma doğru öpücükler konduruyor ve ben masanın kenarlarını sıkıca kavrayıp nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. Tanrılar ağzına lanet etsin. Onun ellerim kalçalarımın indi ve onları kabaca ayırdı. Şaşkınlıkla bir gıcırta çıkardım. Bana dokunmasına karşı koyamıyorum. Kulağımın altını ısırırken kendini onların arasına sokuyor ve ürperiyorum. Alçak sesle hırlıyor, yalıyor ve ısırıyor ve ben neredeyse nefes nefese kalıyorum. "Parmaklarımla boşalacak kadar mutluydun, bakalım dilimle ne kadar boşalmak istiyorsun?"

Midem ateşle doluyor.

Eli enseme gelip beni sıkıca tutuyor, boğazımın dibinden şişmiş dudaklarıma kadar yalarken beni istediği yerde tutuyor.

Göğüslerim atletimin yakasının üzerinde. Gücünün enseme geldiğini hissediyorum ve bedenim bu dokunuşla anında rahatlıyor, içimden haklılık duygusu akıyor. Serbest eli yukarı kalkıyor, üstümü önden aşağı çekiyor ve sütyenimin içinden meme ucumu ısıyor. Onu orada tutmak için ellerimi saçlarına gömme dürtüsüne direnerek inliyorum, bana yaşadığımı hissettirebilen tek kişi gibi görünen düşmanım tarafından istenme hissini sürdürmek için.

Bunun nasıl merak etmeye başlıyorum, ama sonra o yalamaya ve ısırma devam ederken düşünceler beni terk ediyor ve artık umurumda değil. Sadece umursamıyorum.

"Benim için ıslandın mı, küçük kurt?" diye mırıldanıyor etime karşı. Kıpırdanıyorum, hareketsiz kalamıyorum. "Eğer bu şortu indirirsem, külotunu ıslak bulur muyum? Dilimi üzerlerinde gezdirdiğimde senin tadını alır mıyım?" İniltisi alçak. "Seni tatmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Doğrudan dilimde, boğazımda ve içimde olmanı?" Nefes nefese kaldım. "Seni ne kadar arzuladığımı hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözleri karşısında inliyorum, sırtımdaki kavise engel olamıyorum. Boynumun arkasındaki eli sıkılaşıyor ve sonra sırtım masanın üzerine gelene kadar beni aşağı çekiyor. Ona bakıyorum, gözlerindeki sıcaklık bacaklarımı iki yanına sıkıştırmama neden oluyor. Dudaklarını yalıyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor, ta ki kalçalarımın arasına gelene kadar. Aşağı uzanıp şortumun ipini çözerken gözleri bana kayıyor, şortumu bacaklarımdan aşağı yana fırlatıyor. Burun delikleri alevleniyor, çünkü eminim İç çamaşırımdaki nemi görünce hiç düşünmeden başını eğip içine çekmeden önce boğuk bir şekilde hırlıyor.

Burnunu k lotumda aŗađı yukarı gezdirirken k   k bir dokunuŗla sarsılıyorum ve sonra ben titrerken i   amaŗırımın her iki yanını yalamak i in hareket ediyor.

 nliyor, elleri belimi sıkıca kavırıyor, parmakları i ime girerken

Dilini malzemenin i inden klitorisimin  zerinde dairesel hareketlerle hareket ettirdiğinde kıvranmamı durduruyor. Sıcaklığı hissedince bir nefes  ekiyorum, daha fazlasını istiyorum, bunun  ılgınca olduğunu umursamıyorum. Sanki beni duymuş gibi, i   amaŗırım aniden yok oluyor ve bacaklarımın arasındaki boŗluđa bakıyor.

"Lanet olası damlıyor," diye homurdanıyor ve sonra ağzı  zerimde, beni yutuyor, tadıma bakıyor.

"Oh lanet olsun." Uzun bir inilti  ıkartıyorum, parmaklarım başına gidiyor ve sa larını sıkıca kavırıyor, başımı arkaya yatırıp g zlerimi kapatıyorum, bana yaptığı her Şeyi hissediyorum. Sadece onun bana yapabileceklerini.

Bunu bana daha  nce kimse yapmamıŗtı ve ağzının  zerimdeki bu yeni hissi, sıcaklığı, beni tadarken dilinin yumuŗak kayıŗı g zlerimi a ıp ona bakmamı sağlıyor. Onu kal alarımın arasında g rmek, sanki buna havadan daha fazla ihtiya  duyuyormuş gibi  ıkardığı sesler i imde vahŗi bir Şeyin ortaya  ıkmasına neden oluyor. Bakıŗları benimkilerle  arpıŗıyor, o kadar karanlık, baskın ve sahiplenici ki, bu sadece i imde oluŗan zevki artırıyor. Bunu durdurabilirim, g c m  dıŗarı  ıkarabilir ve onu  zerimden itebilirim, ona durmasını s yleyebilirim ve yapacağını biliyorum. Ama bunun durmasını istemiyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Darius," diye nefes alıyorum, o giriŗime doğru ilerlerken ve sonra dili i imde.

 ıkardığı ses erkekten  ok hayvana ait ve

Beni ilk kez doğru d zg n tadarken inliyor. Beni kenara yaklaŗtırmak i in dilini kullanmaya devam ederken inliyorum.

Tekrar klitorisime doğru ilerliyor ve dili nefesimi kesen, bacaklarımı titreten dairesel hareketler yapıyor. Gelmemi istiyor, yapabilirim

Gözlerinde görebiliyorum, bana bakarken parıldadıklarını.

"Seni hiç tadan oldu mu?" diye , gücü ellerinden karnıma doğru süzülüyor.

Başımı salladım. "Asla." Cevabım nefes nefese bir fısıltıya dönüşürken midemde daha fazla sıcaklık birikiyor.

Gözleri daha da kararıyor, göğsünden sahiplenici bir gümbürtü geliyor.

"Vahşiliğin tadını alıyorsun," diye mırıldanıyor bana karşı. "Tatlılık, güç. Benim."

İki parmağı birden içime giriyor, sonra klitorisimi ısırırken kıvrılıyor ve ben yükseliyorum. Sırtım masadan kalkarken benden uzun bir inilti geliyor.

Parmaklarının etrafında kenetlendiğimi hissediyorum, onları içime sokup çıkarırken ne kadar ıslak olduğumu duyuyorum. Parmaklarını aniden çıkarıyor, her yerimi temizlerken alçak bir inilti çıkarırken dili parmaklarının yerini alıyor.

Beni ağzına yaklaştırıp her yerimi yalarken belimi ne kadar sert kavradığına bakılırsa parmakları iz bırakacak.

son damlasına kadar alıyor. "Lezzetli," diye doğru homurdanıyor ve klitorisime ne kadar hassas olduğu konusunda beni sarsan son bir yalama veriyor.

Masaya yaslanıyorum, bir şeyin içime girdiğinin belli belirsiz farkındayım ama umursamayacak kadar rahatım. Darius'un ağzı benden uzaklaştı, sonra dudakları dudaklarıma değene kadar hareket etti. Teslim oluyorum ve ona açılıyorum. Beni yutarken dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni inletiyor, tıpkı söylediği gibi bir şekilde onun içinde olduğum için hem sevgi hem de nefret duyuyorum.

"Artık gitmeye hazırız," diye fısıldıyor dudaklarıma ve çenemi ısırıp ayağa kalkarken yarı kapalı gözlerle onu izliyorum. Şortumu topluyor, bir koluyla belimden tutup kaldırmadan önce nazikçe bacaklarımdan yukarı çekerek tekrar geçiriyor. Görünürde iç çamaşırı yokken ona kaşlarımı kaldırıyorum. Şortumu kaldırıyor ve sanki onunmuş gibi cebine koymadan önce bana kumaşını gösteriyor.

"Onlar benim," diyorum ona, vücudum hala beklenmedik bir şekilde bana verdiği zevkin etkisinde. Kollarımdan tutup beni yukarı çekiyor.

"Artık değil, küçük kurt." Öfkelenim ve dudaklarını yalarken pis pis sırıttı.

"Artık hiçbir şey sadece senin değil." Ona kaşlarımı çatıyorum, ama o Kıkırdıyor ve ben kıyafetlerimi düzeltirken rafa doğru ilerliyor, sütyenimin ağzını dayadığı hassas meme ucuma nasıl sürtündüğünü görmezden geliyor.

"Bu da şimdi?" diye mırıldanıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Konuşurken arkasını dönmüyor. "Babamın evine gitmenin ikimiz için de 'iyi vakit geçirmek' anlamına gelmeyeceğini biliyordum." diyor, sesi alçak. "Oraya gitmeden önce seni tatmak istedim."

"Neden?" Başımı eğerek soruyorum.

Bana doğru geri dönüyor, ellerini çıplak kalçalarımın gezdiriyor ve ben ona verdiğim tepki karşısında dudaklarının nasıl yukarı kalktığını görmezden gelerek ürperiyorum. "Çünkü dilimde hâlâ senin tadın varken, benim yüzümden daha az gerginsin." Onun

Gözleri kendini beğenmişlikle dolu. "Ona ya da benden önce gelen hiç kimseye ait olmadığını bilerek oraya götürebilirim. Ya da sana elini sürmüş ya da seni izlemiş herhangi birine." Son kelimeyi hırıldayarak söylüyor, gözleri simsiyah parlıyor ve ben sertçe yutkunuyorum. "Onlar senin vücudunun hiçbir parçasına sahip değiller, Rhea. Bunu onlara özgürce vermedin, seni özgürce görmelerine izin vermedin. Bir daha asla böyle bir durumda olmayacaksın, küçük kurt."

"Witches Rest'in dışında olduğum gibi mi?" Onun bu sözlerini saptırmaya çalışarak Kelimeler içimde derinlerde bir yere yerleşiyor. Derin bir nefes veriyor, çenesi sanki gördüklerinden nefret ediyormuş gibi titriyor. Gözlerimi kaçırıyorum. "Yani bunun yerine bir çeşit sahiplik mi iddia etmek istedin?"

"Sana sahip olduğumu zaten biliyorsun." Kaşlarımı çatıyorum ve o da komikmiş gibi kıkırdıyor. "Soramayacak kadar inatçı olsan da sana verdiğim şeyi istedin." Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Tanrım, bunu düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyor,

Ama o haklı. Beni birkaç dakikalığına kendi kafamdan çıkarabilirse, olanlardan sonra hissettiğim acıdan başka bir şey verebilirse, kabul ederim. Düşmandan bile. "Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz.

ama senin kalçalarının arasında olmak benim için bir angarya değil, küçük kurt. Ağzımın daha önce hiç olmadığı bir yerde olmasını istedim ve bundan memnuniyetle boğulabilirdim. Sana sahip olmak, seni tatmak, yüzüme tekrar tekrar boşalana kadar seni kıvrandırmak," diye fısıldıyor alçak bir tonda ve ben Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyor, hassas bedenim zonkluyor. Sırıttıyor, başını eğiyor ve boynumu ısırtıyor. "Seni yatağında tutmaktan, doyurmaktan, tatmin etmekten, seni daha fazlası için yalvartırken sırtımı tırmalamaktan memnuniyet duyarım. O gün gelecek, küçük kurt. Sıkım ait olduğu yere geri dönecek."

"şeyler söyleyemezsin," diyorum ona. Beni akılsız mı istiyor? Çünkü vücudum onun sözlerinden hoşlanıyor gibi görünüyor ve Vrohkaria'da onlara verdiğim tepkiyi durdurmak için Tanrılar kadar şansım yok.

"Sana yapmak istediğim şeyleri duymak hoşuna gitmiyor mu?" Gözlerimi ondan kaçırıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Sert aletini içime bastırıyor, bana izin veriyor

sikinin nerede olması gerektiği konusunda ne hissettiğini biliyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Burnunu benimkiyle ovmadan önce bir parmağını yanağında gezdirirken ofluyorum. "Çok sevimli," diye kıkırdıyor. "Gitme zamanı."

"Sevimli mi?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum ama çoktan oradan ayrılıyor.

Otuz Bir

RHEA

Büyük, aile boyu bir kulübenin önüne indiğimizde Darius'u sıkıca kavıyorum. Etrafı çevrili verandada bir bank salıncağı hafifçe ileri geri sallanıyor, çatıdan sarkan çanlar esintiyle birlikte kendi melodisini yaratıyor. Ahşap zemine yapraklar dökülmüş, yıpranmış basamaklar onlarla dolu ve çürüyor. Ürkütücü bir sessizlik var ve görülebilecek başka bir ev yok.

Sadece boş, yeşil bir arazi ve evin ilerisinde ahıra benzeyen bir ve etrafımızı çevreleyen ormanlık alanlar.

"Burası senin evin mi?" Darius'a ondan uzaklaşıp kollarımı ovuştururken soruyorum, ani bir ürperti beni ele geçiriyor.

Başını sallıyor. "Evet, ben Elitlerin Alfa'sı, babam da Yüksekler'den biri olana kadar burada yaşıyorduk. Yüksek olduğunda bizi Wolvorn Kalesi'ne daha yakın bir kasabaya taşıdı, bu yüzden burası uzun süredir boş kaldı. Bazen buraya gelirdi ve ben de birkaç kez onunla birlikte ormanda avlanmaya giderdim ve o da bana Elit olmayı öğrettirdi."

"Yüksek'ten önce bir Elit miydi?" Gerçekten onun hakkında konuşmak istemediğim için soruyorum.

"Evet, önce bir Elit olmanız gerekir ve sonra seçilirseniz bir Yüksek olabilirsiniz. Babam bana bildiğim her şeyi öğretti çünkü sonunda Elitlerin Alfa'sı olarak onun yerini alacaktım. Ben hazır olana kadar bir süre Yüksek ve Elitlerin Alfa'sıydı. Sonra benden daha yüksek olur."

Ona bakıyorum ve vücudundaki gerginliği görüyorum. "Yüksek olmak istemedin, değil mi?"

"Bir kaleye tıklılıp kalmak, sürekli toplantılara gitmek ve biri Vrohkaria yasalarını çiğnediğinde her duruşmada hazır bulunmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Planlarımda hiç yoktu. Elitler olmak istediğim yer ve her zaman da orada olacağım."

Bu konuda güçlü hisleri sesindeki inançtan, gözlerindeki kararlılıktan anlayabiliyorum. Bu erkek bu konuda tereddüt etmeyecek.

"Charles ve diğer Üst Düzey Yöneticileri indirdiğimizde ne olacak? Yöneten bir organ olmayacak, insanlar kendi kaoslarına sürüklenecekler. Bir çeşit otorite olmalı ve sanırım Elitler de bu olabilir. Sadece Vrohkaria Topraklarını korumakla yükümlü olan yeni bir Elit formu.

"Highers'ın teklifi."

"İnsanlar zaten evlerine musallat olan ve gördükleri her şeyi katleden haydutlar yüzünden kaos içinde. Bu yıllardır oluyordu ama şimdi çok daha kötü ve yavaşlamıyorlar. Onlarla ilgili raporlar her gün geliyor ve gönderebileceğim sadece çok sayıda Elit var. Şu anda önemli olan, ister Yüce'ler ister rojure'lar olsun, insanları hayatlarını mahveden vebadan kurtarmak ve masum hayatları kurtarmak.

Evlerinden alındılar," diye homurdanıyor, eski aile evine bakarak. "Gerisini sonra halledeceğiz."

Cevabındaki *biz'i* görmezden gelerek iç çektim. "Hiç kimse haydutların amacını ya da onları nasıl durduracağını çözemedi. Hazır olduğumuzda Yüce'lerin işini bitirebiliriz ama haydutlar? Hâlâ karanlıktayız."

"Hafıza kristali en azından bir şekilde doğruysa, onları buraya bir ritüelin getirdiğini biliyoruz."

"Hâlâ görmem gereken bir şey," diye belirttim.

"Hâlâ görmeniz gereken bir şey," diye kabul ediyor. "Umarım yakında alabiliriz. Sonra ona bakıp bir şey bulup bulamayacağınıza bakabilirsiniz. Eğer onları bu topraklara bir ritüel getirdiyse, o zaman onlardan kurtulmak gerekir."

"Teori bu. Sanırım bazı ritüelleri araştırmaya başlamamız gerekiyor. Bırakın onları geri göndermeyi, toprağın başına bela olan canavarları ortaya çıkaran hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de, ama bir yerlerde bize söyleyecek bir şeyler olmalı. Belldame bir zamanlar Tanrıların dolaştığı yere gitmemiz gerektiğini söyledi, belki orada bir şeyler vardır."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Witches Rest'te sen toplanırken."

"Bunu bana da söyledi. Eğer onun nerede olduğunu ya da var olup olmadığını öğrenirsek, bu bir efsane olur," diyorum ön kapıya çıkan merdivenlere doğru yürürken.

"Öyle, ama lanet cadı böyle bir yer olduğu konusunda kararlı görünüyor. Ben Vokheim'daki kütüphanede konuda kitap olup olmadığına bakmam gerekiyor." Darius önüme geçip kilitli olmayan kapıyı açıyor ve içeri giriyor. Ben de peşinden gidiyorum, girişimizden dolayı kalkan toz yüzünden öksürüyorum.

"Elite Keep'te bir kütüphaneniz mi var?" Sağında oturma alanı, solunda yemek mutfağı olan geniş bir odaya girdiğimizde soruyorum. Rahat bir , mobilyalar sıcak kırmızılar ve altının karışımı, duvarlar açık bej ve resimler asılı.

Koridordan evin arka doğru yürürken bana "Öyle," diyor, bir kez bile etrafına bakmadan. Ailesinin ölümünden sonra buraya dönmüş olmanın ona neler hissettirdiğini merak ediyorum. Gerçi babasının nasıl öldüğünü bilmiyorum. Yine de yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

Arkasından yürüyorum, duvardaki çeşitli aile resimlerine bakıyorum. Babasını görmezden geliyorum ve sadece annesine, kız kardeşine ve kendisinin küçüklüğüne odaklanıyorum. Resimlerden birinde mutlu görünüyor, kucağında bir bebek var, yüzü ona doğru eğilmiş ve yüzündeki gülümseme saf bir hayranlık ifadesi, bana ilişkileri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Kız kardeşini sevdi ve onu çok genç yaşta kaybetti.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun çocukluk yıllarına, annesinin ve kız kardeşinin büyüme fotoğraflarına bakmaya devam ediyorum, ta ki hiçbiri kalmayana kadar. Artık çekilecek fotoğraf yok. Eridian'daki mağarada bana uğruna ölebileceği biri olduğunu söylediğini hatırlayınca içimi bir sızı kaplıyor. Kastettiği kişi buydu, bundan eminim. Annesi ve kız kardeşi için gözlerini dolduran şefkatten bunu anlayabiliyorum.

Darius kapalı bir kapının önünde durup avucunu ahşap yüzeye koyduğunda resimlerden uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum. Rünler hafifçe parlıyor, durana kadar titreyen bir maviye dönüşüyor. Darius kapının tokmağını tutup çeviriyor. Büyükçe bir ofis alanına girdiğimizde içimi dolduran endişeyle onu takip ediyorum. Her yüzeyi kaplayan toz, içeriye birilerinin girmesinin üzerinden çok uzun zaman gösteriyor.

Darius duraksıyor, sonra bana dönmeden önce derin bir nefes alıyor, gözleri sertleşiyor.

"Her şeyi arayın. Burada hiçbir şey olmayabilir ama babam bir şeyleri kaydetme konusunda çok titizdi. Bulguları, yaratıkları, kayda değer olduğunu düşündüğü her şeyi yazardı."

Darius masanın etrafında ve arkasında dolaşıp orayı ararken başımı sallayıp ofisin arka geçiyorum. Arka taraftaki masayı karıştırıyorum, kristalleri ve kağıtları hareket ettiriyorum, başka bir şey fark etmiyorum.

Elit bir iş gibi görünüyor. Hapşırıyorum, tozlar rahatsız ediyor hareketleri ve başka bir masaya geçtiğimde yemek numaraları ve Elite rutinlerinden başka bir şey bulamıyorum. Küçük killerin üzerinden geçerek bir rafa ilerliyorum.

Kurt heykelleri, Highers'ın amblemlerinden birini gördüğümde homurdanıyorum ama sonra donup kalıyorum.

Sessiz bir uğultu kulaklarımı dolduruyor ve gücün hafifçe titreştiğini hissediyorum. Nereden geldiğini merak ederek etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Runa'nın kulakları daha iyi dinlemek için başımı eğiyorum.

"Darius?" . "Bunu hissediyor musun?"

"Neyi hissediyorsun?" diye sordu ve yanımda durdu. "Sen ne-" Duraklıyor ve kaşları çatılıyor. Benim siyahtan önce yaptığım gibi etrafına bakıyor. Elinden sis dalları süzülüyor. Onları izliyorum, yavaşça aşağıya doğru hareket edene kadar gerildikçe ve hareket ettikçe suyun içindeymiş gibi sallanırlar.

İkimiz de aşağı doğru hareket etmelerini izliyoruz, ayaklarımızın altındaki ahşap tahtalara bağlanırken ikimiz de hareket etmiyoruz. Yüzeye dokunduklarında güçleri titriyor gibi görünüyor, sanki titreşiyorlar. Çömeliyorum ve bir elimle yere dokunuyorum, bir güç hissettiğimde gözlerim açılıyor. Yanıma çömeliş avucunu yere koyan Darius'a doğru başımı kaldırıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" Fısıldıyorum, gücünün elimin arkasında dolaşmasını izlemek için aşağı bakıyorum, küçük dallar parmak eklemlerimi nazikçe okşuyor.

"Evet." Yüzü gergin, vücudu kaskatı, o noktaya konsantre olmuş durumda. avucunun altında. "Bu bir çeşit koruma."

"Babanın neden yerde bir koğu su olsun ki?" Garip bir şey gibi görünüyor.

"Emin değilim ama öğrenmek üzereyiz. Gücünün bir kısmını buna ekle."

Kaşlarım çatıldı ama dediğini yaptım, önce onu dikkatle izledim.

gözlerimi kapatıp gücümü çağırıyorum. Runa içimde kıpırdanıyor ama onun rahatsızlığını görmezden geliyor ve gücü avucuma aktarmaya odaklanıyorum. Yüzümün karıncalandığını hissediyorum ve işaretlerimin ortaya çıktığını biliyorum. Darius'un bakışlarını üzerimde hissettiğimde hafifçe kayarak konsantre olmaya çalışıyorum.

Güç içimde yer değiştirirken avuç içim ısınıyor, yavaşça istediğim bölgeye ve buz mavisi teller gözlerimden süzülürken gözlerim açılıyor.

Elini ahşap yüzeyde gezdiriyor ve Darius'un kiyle iç içe geçiyor. Siyah ve mavi teller birbirlerine neredeyse saygıyla dokunuyor, sanki birbirlerini selamlıyor ve birbirlerini anlıyorlarmış gibi. Birbirlerine bağlanıp tutunduklarında keskin bir nefes çekiyorum, birbirlerinin etrafını sararak bir nazik ışık.

Darius göğsünden derin bir ses çıkarıyor ve ben ona bakıyorum. Gözleri birlikte ördüğümüz güce takılmış, gözleri hafifçe parlıyor ama... huşu ile dolu?

"Ne yapıyorlar?" Ona sordum. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Birlikte şekilleniyorlar, güçleniyorlar," diye mırıldanıyor. "Bizim Güçler bizim bir uzantımız, birbirlerini tanımak istiyorlar ve buldukları şey hoşlarına gidiyor gibi görünüyor."

Birbirlerine sürünerek yaklaşan iki yılan gibi birbirlerinin etrafında dans edişlerini izliyorum. Her ikimizin de güçlerinden bir dal uzanıp başka bir teli birbirine dolayınca yüzüme yasak bir gülümseme yayılıyor.

Darius bana bakıyor ve benim bakışlarım da ona yöneliyor. Işığındaki sıcaklık Yeşiller bir saniyeliğine nefesimi kesiyor ve gülümsemem düşüyor. Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri yüzümde gezinmeden önce ağzıma düşüyor. Hiç şüphesiz işaretlerime bakıyordu.

"Laeliah," diye mırıldanıyor usulca ve yanaklarım kızarıırken gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Bana böyle seslendiğinde kendimi güzel hissettiriyor, istendiğimi hissettiriyor. Daha önce hiç bu şekilde istenmemiştim... Ama dilinden dökülüştü ve bana bakışı, tenime verdiği zararı umursamadan beni istediğini anlıyorum. Elitlerinden bazılarını öldürmemden, sır saklamamdan ve yalan söylememden. Babasının ve diğerlerinin bana yaptıklarını.

Sadece ben olduğum için istendiğimi hissettiriyor.

İçimde beliren tüm düşünce ve duygularla ne yapacağımı bilemediğim için yüzümün yan tarafındaki yoğun bakışını görmezden Eğer ona izin verirsem beni, tüm alırsa boğulacağım ve bir asla yüzeye çıkamayacağım. Aramızdaki bağ daha canlı ve güçlü bir şekilde alevlenecek ve ben ruhlarımızın havuzuna daha derinden girmekten kendimi alıkoyamayacağım, asla toparlanamayacağım, ona vereceğim parçamı asla geri alamayacağım.

Ve bu beni korkutuyor.

Bir keresinde ona benim için en tehlikelisinin o olduğunu söylemiştim ve bu hâlâ geçerli. Öyleyse neden uçuruma doğru yürümek ve batmak istiyorum? Neden dalgalar tarafından yutulmak ve kayalara çarpmak istiyorum? Sadece bir anlığına birinin diğer parçası olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için mi?

Bana yaptığı şey için onu affedebilir miydim?

Gücümüz yerde çatırıyor, beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve bir sonraki bildiğim şey, Darius'un beni yakalayıp geri çekmesi. Onu kavradım Kolları belime dolanırken, güçlerimizin bedenlerimize geri dönüp kendilerini ayırmalarını izliyoruz. İşaretler bir zamanlar bulundukları yerde parlıyor, titreşiyor. Kabin sallanıyor ve işaretlerin olduğu zemin yok olana kadar neler olduğunu merak ederek çılgınca etrafıma bakıyorum.

"Tanrılar aşkına?" Mırıldanıyorum, aşağıdaki karanlığı görüyorum ama aynı zamanda boşluktan aşağı inen bir merdiven fark ediyorum.

"Görünüşe göre babamın sakladığı sırlar artıyor," diye homurdanıyor Darius. Ellerini bırakıp yerdeki deliğin yanına çömelmeden önce belimi sıkıyor.

Bunun lanet *bir tahmin* oyununa dönüşeceğini fark etmemiştim. Kimin zemininde delik var?

Ona doğru yürüyorum ve omzunun üzerinden bakıyorum. "Bu yeni bir şey." Darius başını çeviriyor ve bana ölü gibi bakıyor. Omuz silkiyorum. "Oraya mı gidiyoruz?" Karanlık, dar bir alana girme düşüncesi nefes alışımı hafifçe hızlandırıyor.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Ben aşağı ineceğim, sen burada kal." Dönüyor ve merdivenden aşağı inmeye başlıyor.

"Bekle, ne? Burada kalmayacağım." Etrafıma bakındım, nefret ettiğim bir adamın odasında yalnız kaldığım için içimi panik kapladı.

"Kalp atışların hızlandı, terliyorsun ve nefes alıp verişlerin gittikçe hızlanıyor. Oraya inme düşüncesiyle bile mücadele ettiğin belli, Rhea. Orada kal."

"Ben zayıf bir kurt değilim, Darius," diye ona ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Beni bu kadar iyi okuduğu için kızgınım.

Bana kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Bu akıllıca çünkü onun aptal ve lezzetli suratına bir tekme atar ve kışını merdivenden aşağı yuvarlardım.

İç çekiyorum ve kendimi toparlıyorum. Ürpertici, karanlık bir deliğin beni korkutmasına izin vermeyeceğim, burada tek başıma kalmaktan iyidir. Kıyamet deliğinde bir şey olduğu çok açık. Koğuşların arkasına gizlenmişti, bu yüzden kesinlikle bulunmaması gereken bir şey olmalı.

Kenardan bakıyorum ve dönüp merdivenden inmeden önce Darius'u artık göremeyene kadar bekliyorum. Ellerim titriyor ve dizlerim her adımda sallanıyor ama Darius'un üstüne düşmemeye ve nefesimi sabit tutmaya odaklanıyorum.

Darius aşağıdan sesleniyor, " uzak değil küçük kurt," sesi o kadar beklenmedik ki ayağım kayıyor. Ve sonra düşüyorum.

Şok olmuş bir çığlık atıyorum ve sonra güçlü kollar beni sardığında *bir umph*. Gözlerimi kapatarak kalbimin patlamamasını istiyorum. Kollarım Darius'un boynuna dolanıyor ve kokusunu içime çekiyorum, bedenim yavaşça gevşiyor. dururken sıcak nefesini şakağımda hissediyorum, o bana sarılıyor ve ben utançtan içten içe ölüyorum.

Bana daha sıkı sarılırken "Tuttum seni," diye mırıldanıyor.

Beni şefkatle kendine çekerken gözlerime beklenmedik yaşlar doluyor ve titrek bir nefes alıyorum. Onun kollarında kalmak istiyorum ama ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak da istiyorum. Beni incitti, birbirimizi tanıdığımız kısa süre için mümkün olduğunu düşündüğümde bile daha fazla, ama derin izler bıraktı. yaralar hep aynı.

Boğazımı temizliyorum ve boynundaki ölümcül tutuşu bırakıyorum. Beni yavaşça ayağa kaldırıyor, bana bakıyor ve zar zor seçebiliyorum

Karanlıkta yüzünü görüyorum. Gözlerinde kaçmamı isteyen bir şey var ama aynı zamanda kalıp istediğim cevapları aramamı da istiyor. İhtiyacım var.

Bana yaptığı şey için üzgün mü?

Bir nefes veriyor ve dönüp elimi tutarak beni arkasına çekiyor. İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum ve onun dokunuşuna ne zaman bu kadar alıştığımı, neden reddetmediğimi ya da sinmediğimi merak ediyorum. Beni kırbaçladıktan sonra beklenmedik bir şekilde ondan ürktüğüm zamanlar dışında, ondan hiç kaçmadım, hatta sanki hep oradaymış gibi hoş karşıladım.

Koridorda yürüyoruz, diğer elim yanımdaki duvara gidiyor, böylece yüzümle kişisel olarak merhaba demiyorum. Darius'un nereye gittiğini izlemek gibi bir sorunu yok gibi görünüyor, durana kadar ilerliyor. Bir kapının gıcırtısını duyuyorum, sonra yanından geçerken parmaklarımın altındaki ahşabı hissediyorum. Darius sağıma doğru kayıyor ve sonra ışık boşluğu dolduruyor. Bir elimi gözlerimi korumak için kaldırıyorum, ani ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. ışığın sertliği ve görüşümdeki lekelerin dağılmasını beklemek.

Yaptıklarında, keşke yapmasalardı.

Otuz İki

RHEA

"Siktir," diye homurdanıyor Darius, biz kıpırdamadan durup etrafı incelerken. Vücudum odanın etrafına bakarken soğuyor, kendi anılarıma izin vermemeye çalışıyorum beni altına aldı. "Orospu çocuğu!" diye kükrüyor, tüm vücudu sadece saf öfke olarak tanımlayabileceğim bir şeyle titriyor. Kabaca yutkunuyorum.

Siyah, sis gibi gölgeler aniden sarıyor, öfkeyle dönüyor ve saldırırken içlerindeki güç karşısında bir adım geri çekiliyorum. İki kalın Dallar geliyor, saldırgan ve saldırmaya hazır görünüyorlar. Ama burada saldıracak bir şey yok.

Bizden önce burada kim varsa ölmüş. Kafeslerdeki kemikler bunu ele veriyor.

Mide bulantısı midemde dönüyor.

Yer titremeye başlıyor, Darius'un gücü odayı o kadar güçlü dolduruyor ki ciğerlerimi dolduruyor. Hırlıyor ve homurdanıyor, göğsü kabarıyor, burun delikleri şişiyor, sanki tek bir hamle tüm öfkesini patlatacakmış gibi olduğu yerde sabit duruyor. Ben de aynı fikirdeyim. Sıkılı yumruklarının etrafında siyah teller oluşuyor, onları tamamen örtmeden önce sertçe dışarı fırlıyor.

Ayaklarının etrafına daha fazlası yayılıyor, sisli ve yoğun bir şekilde zeminin üzerinde geziniyor. Runa içeride geri çekiliyor ve titreyen zemin bu yerin duvarlarını sarsmak için hareket ederken omurgamdan aşağıya korku akıyor.

Vahşi, dengesiz ve vahşi görünüyor.

Yine de sinirlerim tepemde olsa da korkmuyorum. Aslına bakarsanız, onun baskınlığını hissetmek ağır geliyor, ama aynı zamanda tenime karşı nazik bir okşama gibi.

Bu manzara karşısında içimde bir şeyler kabarıyor. bu güçlü Alfa'ya ve her türlü ruha göre bana ait olana. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar vahşi.

Sanırım çok fazla kişi yapmadı.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde ona doğru ilerlerken, bu odayı gördüğümde onun gücü ve hâkimiyeti karşısında kendi bedenim taş gibi oldu. Şimdi babasının ne olduğunu, ne yaptığını görüyor. Sözlerim ona ben hapisteyken beni görmeye geldiğini söylemiş olabilir ama babasının Vrohkaria halkına ihanetini ilk elden kendi gözleriyle görebiliyor. Tutulduğum bodrum gibi bir yeri olduğunu bilmiyordum ama o odada bana yardım etmediğini biliyorum. Canavarlarıma yardım etti ve şimdi Darius babasının gerçekte kim olduğunu anladı.

Kesik kesik bir nefes alıyorum ve anıları zihnimden kovuyorum. Babasının benim hiç görmediğim kelimeleri izlemesi ve yazması, beni incitenlerle gülmesi, başka aktiviteler hakkında önerilerde bulunması.

Duvarlar parçalanmaya başlıyor, üstümüzdeki ahşap kalasların arasından toz bulutları süzülürken kaya parçaları aşağı düşüyor. Bir giriş yarılmaya başladığında endişeyle üstüme bakıyorum. Eğer durmazsa burayı üzerimize yıkacak.

Darius'un önüne geçiyorum. Gözleri siyah, kalın benekleri var ve gözlerinin açık yeşili doğal olmayan bir şekilde parlıyor. Onu soğuk gördüm, sesinde ölüm duydum, ama bu? Bu kontrolsüz bir öfke, vahşi ve pervasız. Hareketlerini kolayca kontrol edebildiğini gördüğüm bir Alfa için çok kontrolsüz.

Darius'un gözleri benimkilere kayıyor ve bana doğru bir adım attığında yutkunuyorum, vücudu benimkinden bir fısıltı kadar uzakta. Hırlıyor, gücü bacaklarıma dolandırırken ondan gelen ses dehşet verici, dişlerini gösterirken beni tutsak ediyor.

Beni daha önce de incitmişti, ama duvarların çatırdayarak çatıyı üzerimize yıkma tehdidini savurduğu şu anda, beni incitmeyeceğinden o kadar da emin değilim. Çok ileri gitmiş gibi görünüyor, sadece daha önce hiç bir öfke tonu görüyorum. gerekiyor. Burada ne olduğunu görmenin şok edici olduğunu biliyorum ama şu anda kendinde değil.

Yine de bana zarar vereceğinden korkmuyorum.

Derin bir nefes alarak bana dişlerini göstermesini görmezden geliyorum, köpek dişleri daha uzun ve burnumun ucunu hafifçe sıyrarak uyarıyorlar.

Bana yaklaşma, fazla . Ama ben Zahariss'in varisiyim, Canaric kurdu. İstersem yaklaşırım.

Yere daha fazla taş düşerken ve bir masa, üzerindeki eşyalar yere düşene kadar sallanırken zar zor tutunuyor. Şimdi tüm oda sallanıyor gibi görünüyor, şişeler takırdıyor, kitaplar raflardan gevşiyor, kafeslerin içindeki zincirler çınlıyor.

Üzerimizdeki bir başka ahşap kırış kırılıyor ve gözlerim ona takılıyor.

Gücümü yavaşça çağırıyorum, emirlerimi yerine getirmesini, onu avucuma yönlendirirken kontrolün bende kalmasını istiyorum. Gözlerim Darius'a geri dönüyor, dişleri hala

gücü bacaklarımı daha fazla sıkarken çıplak kaldı.

"Uzaklaş... uzaklaş." Sözleri daha çok hırıltılı, insandan çok kurt gibi. Başımı sallıyorum. "Rhea..." diye uyarıyor, altındaki taş çatlarken titremesi şiddetleniyor. Bu haldeyken bile bana gitmemi söylemeye çalışıyor, içindeki öfkeyle savaşmaya çalıştığını biliyorum.

Yanlarımda gevşekçe asılı duran ellerimden narin teller çıkmaya başlıyor ve onları bacaklarımın etrafındaki gücüne doğru gönderiyorum. Onu ürkütmemek ani hareketler olmadığından emin olarak nazik bir okşayışla üzerinden geçiyorlar. Birleştikleri anda titrediğini görüyorum ve tüm gücünü sanki içimdeymiş gibi hissediyorum. Güçlü, kuvvetli ve tehlikeli. Ellerimi dikkatlice kaldırıyorum ve göz temasını hiç kesmeden göğsüne koyuyorum. Gücünü ve sıcaklığını hissederken, aldığı her hızlı nefeste avuçlarım yükselip alçalıyor. Gücümü ellerim aracılığıyla ona gönderirken

Bacaklarımdaki dallar yumuşak ve nazik. Büyüm tenine batıyor ve battığı anda kalbinin kontrolsüzce attığını hissediyorum, tıpkı parmaklarımı ileri geri hareket ettirdiğimde sırtındaki gücünün iki kalın şekli şiddetle bir o yana bir bu yana hareket ederken hissettiğim gibi. Darius hırlıyor. Saf bir uyarı ve tehdit dolu, alçak ve derin bir ses. Ama hâlâ gözlerine kilitlenmişken korku hissetmiyorum.

Gücünü beni sıkıştırmak ve kaburgalarımı kırmak için kullanabilirdi, her an boğazımı parçalayabilirdi ama yapmadı.

Bu güçlü erkek, bu güçlü Canaric kurdu, bana zarar vermeyecek. Şimdi değil.

Gerçek, öfkesini kontrol etmeye , beni uyarma biçiminde.

Beni korumak için.

Düşüncesi bile başımı döndürüyor. Düşmanımın, beni bir kez incitmişken beni koruması çok önemli bir an gibi geliyor. Kendini , şiddetinin bana dokunmasına izin vermeme isteğini görmek güçlü bir duygu.

"Darius," diyorum sakince. Tepki vermiyor, sadece yer daha şiddetli sallanırken daha derin hırlıyor. Cevap vermiyor, gücünü durdurmak için bir hamle yapmıyor. Üstümüzden bir çatlak sesi daha geliyor. Büyüsü bacaklarımı sıktığında derin bir nefes alarak tekrar deniyorum. "Vihnam," diye fısıldıyorum, ellerimi yavaşça boynunun yanlarına kadar kaldırıyorum. Kelime dudaklarımdan düşündüğümde daha kolay dökülüyor. Wolvorn Kalesi'nden bu yana tekrar yüksek sesle söylediğimde, dilimden damlayan zehir gibi olacağını düşünmüştüm ama yine de kelime doğru hissettiriyor. Doğru.

Darius'un göz bebekleri büyüyor, burun delikleri açılırken nefesleri hızlı hızlı geliyor. Bunun benim dokunuşumdan mı yoksa sesimden mi, hatta kelimeden mi kaynaklandığından emin değilim ama bu bir tepki. "Sakin ol, vallier?" *Lütfe*n, diye ısrar ediyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Sırtındaki iki kalın sis yanlarına geliyor ve aniden beni sarıyor, beni daha çekiyor, vücutlarımız artık tamamen birleşiyor. Beni orada tutuyorlar, sıkı tutuyorlar ama acıtmıyorlar. Ellerim ensesine dalıyor ve kısa tırnaklarımı hafifçe saçlarına geçiriyorum, içinden bir titreme geçtiğini hissediyorum, gücü odanın içinde o kadar şiddetli savrulmuyor. Şu anda onun üzerindeki gücün bende olduğunu fark ediyorum ve bu da midemde bir sıcaklık birikmesine neden oluyor. Kendini kontrol etmesinin ve sakinleşiyor gibi görünmesinin sebebinin ben olduğumu biliyorum.

Elitlerin Alfa'sı, Cazier'in Varisi parmaklarımdan ucunda, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

Yine hırlıyor ama bu seferki tehditkâr değil, daha çok onaylıyor ve ses midemi bulandırıyor. Ona ulaşmak için gücümün daha fazlasını çağırıyorum,

Böylece burada olduğumu hissedebilir. O iki kalın filizi belime dolanıyor ve aramızdaki bağ baş döndürücü ve güçlü bir şekilde titriyor.

İnkâr edilemez.

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve onun gücü beni burunlarımız birbirine değene kadar yukarı kaldırıyor ve bir başka şiddetli sarsıntı odayı sarsarken onunla göz temasını hiç kesmiyorum. Yerde bir şeyler parçalanıyor, kağıtlar etrafa saçılıyor ve aletler yüzeylerde hareket ediyor. Yine de hepsini görmezden geliyorum ve ona bakmaya devam ediyorum.

"Vallier, Vihnarn. Dalie eon, uri ne?" *Lütfen, Vihnarn. Benim için sakinleşir misin?* Nefes nefese bir fısıltıyla soruyorum. Mücadelesini görüyorum, büyüünün ara sıra sakinleşip şiddet patlamasına dönüştüğünü görüyorum. Ona gözlerimle yalvarıyorum ama o hala tek kelime etmiyor, sanki edemiyor.

Ellerimi indiriyorum ve Darius'un gözleri onları takip ediyor, tüm vücudunu bir durgunluk kaplıyor. Ellerimi belimdeki gücüne dokunmak için aşağı indiriyorum, eğer beni serbest bırakmasını sağlayabilirsem, onu kapıya, bodrumun dışına yönlendirebileceğimi ve belki de tüm bu gücü dışarıda, güvenli bir yerde açığa çıkarabileceğini düşünüyorum.

Ama ben onun gücüne dokunup onu bedenimden sıyırmaya çalışırken gözleri keskinleşiyor, göğsünden bir gümbürtü geliyor ve sonra üzerime atılıyor.

Bir eli boğazımda, beni duvara çarpana kadar geriye itiyor. Gözleri beni olduğum yere mıhlıyor, kıpırdamamam, kaçmamam için bir uyarı gibi, kesik kesik nefesleri yüzüme çarpıyor. Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum.

baskınlık üzerimde yıkanıyor, midemde ısı birikiyor. Sonra ağzı

benimkine çarpıyor. Ağzımın derinliklerine doğru inerken şaşkın bir ses çıkarıyorum. Aniden boğazımı bırakıp şortumu yırtmaya başladığında başım dönüyor, gücü beni belimden tutup hızla bacaklarımdan aşağı ve yana doğru çekiyor. Kaldırdığında ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Bir eliyle beni okşuyor, diğer eli doğrudan açıkta kalan amıma giderken bacaklarım otomatik olarak onun etrafını sarıyor. Hiç vakit kaybetmeden iki parmağını kabaca içime sokuyor, ıslak sesler ona yaptığı şeye karşı olmadığımı bildiriyor.

İnliyorum, omuzlarını sıkıca kavrarken duvara yaslanıyorum. Parmakları içime girip çıkarken hırlıyor, gözlerinde sahiplenici bir bakış var daha önce bu kadar güçlü görmemiştim. Kararlılık, vahşilik. "Siktir, Darius."

Acımasızdı, içimde bir noktaya dokunuyordu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi. Gücü dokunduğu yerde tenime işliyor ve bu bana aniden verdiği zevki daha da artırıyor gibi görünüyor. Sanki bunu yapmak zorundaydı, sanki denese bile kendine engel olamazdı. "Tanrım," diye inliyorum, bacaklarım onun etrafında titremeye başlıyor. Şu anda nerede olduğumuz umurumda değil, tek hissedebildiğim, tek koklayabildiğim o. Ve daha fazlasını istiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ısırmalar ve hırıltılarla boynuma saldırıyor. Sanki konuşmıyor, sanki bana yaptıklarından başka bir şey düşünemiyor. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, daha derine inmesini istiyorum, ama beni uyarmak için ısıırıyor, gücü beni sabit tutmak, hareket etmemem için belimi sıkıyor. Yapmak Avının kaçamayacağından emin olmak için.

Parmaklarını aniden içimden çekiyor ve ben boş kaldığım için inliyorum, onları geri koymasını istiyorum, hayır, ona *ihtiyacım var*. Yer hâlâ sallanıyor ve yere başka bir şey çarpıyor. Boynunu pençelerken, olan biten çılgınlığa aldırış .

Ama eli pantolonuna gittiğinde ve kendini dışarı çektiğinde umursamıyor gibiyim. Ucundan ön sperm damlayan sert sikini görünce kalbim bir an için duruyor. İçimden bir inilti yükselirken bile kabaca yutkunuyorum. Muhtaç, yüzeye fırlayan bir arzu ve ona sahip olmazsam taş duvarlar gibi parçalanacakmışım gibi bir his. Kendini sert bir şekilde okşuyor

Bacaklarımın gerilmesine neden oluyor, neredeyse kızgın. Darius başını boynumdan çekiyor ve ben ona bakıyorum, göğsüm onunki gibi hızla inip kalkıyor. Bu andan geri dönüş yok. Bir daha içime izin vermeyeceğimi söyledim ve işte buradayım, beni bu öfkeyle, aniden onu ele geçiren bu sahiplenmeyle alacağı düşüncesiyle içimden uyarılma damlıyor.

Bunu mazur gösterecek hiçbir ısı yok, bunu olacağından başka bir şey yapmak için görebildiğim başka bir yol yok.

Şu anda beni sahiplenmesine izin veriyorum.

Zihnimde bazı netlikler oluşuyor. Bunu yapmamalıyız, bu duvarı aşmamalıyız.

Ucu beni ve çıkardığım iniltiye engel olamıyorum, içimde biraz olması için kıpırdandığımda sikişin sıcaklığı o kadar ürkütücü ki, vücudum ne istediğini biliyor. Gücü bileklerime geliyor ve sonra başımın iki yanındaki duvara sabitleniyorlar. Göğsüm kabarıırken Darius

Kalçalarını biraz öne doğru bastırırken tepkimi izliyor, bana ve sadece bana . Bana sanki bu topraklardaki tek şeymişim, istediği bir ödölmüşüm, saklaması gereken bir hazineymişim gibi bakıyor. Bana bir Vihnarn gibi bakıyor.

Midem bulanırken kabaca yutkunuyorum ama beni tekrar dürttüğünde nefes nefese bir inilti içimden. Gözlerim bu hisle dalgalanıyor ve sonra hırlayarak tek seferde içime giriyor ve başım bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor, bir el boğazıma geri gelirken taşa çarpıyor.

Gücüm azalıyor ve girerken inliyor, hızı acımasız, neredeyse çok fazla, çünkü bırakmıyor. Elleri beni sıkıyor, gücü bileklerimi sıkıca tutuyor ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

beni seviyor. Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, botlarım kışına giriyor.

Odada başka bir çarpışma sesi duyulurken sırtımda ter damlaları oluşuyor, ama tek gördüğüm o. Onu daha yakın istiyorum, ona daha çok ihtiyacım var, mümkün olduğunca yakın olma arzusuyla dolup taşıyorum.

"Darius," diye inliyorum, içimde yükselen o yaklaşan zevki hissediyorum. Sadece o beni böyle hissettirebilir, sadece o bana böyle coşku verebilir. Bu Bu sefer daha yüksek, her zamankinden daha güçlü hissediyorum ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. "Aman Tanrım. Ben...yapamam." Bu çok fazla, çok fazla hissettiriyor. Kıpırdanmaya, kalçalarımı geri çekmeye çalışıyorum ama hırlıyor, her sert bir şekilde içime giriyor, gözleri dalarken boğazımdaki havayı kesiyor. Kabul et, bana kelimeler olmadan söylediği şey bu. Amım onu sıktıkça inliyor, diğer eli kıçımı kavrayarak beni itişleriyle aynı anda ona doğru çekiyor.

Nefesim kesiliyor, o açığı değiştirirken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve sonra yükseliyorum. Vücudum titrerken bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor, amım spazm geçirirken ellerim yumruk oluyor. Darius içime girmeye devam ettikçe orgazmım sanki hiç durmuyor, sadece devam ediyor. Duvarlardan yere taş parçaları düşüyor, beni serbest bırakana kadar sikerken baskınlığı odayı boğuyor. İnemelerim iniltiye dönüştüğünde, ciğerlerime tekrar hava girmesine izin veriyor ve vücudum karıncalanarak duvara yığılıyorum. Darius boynuma geliyor, hırlayana kadar hırlıyor ve hırlıyor

Omzumu ısıyor ve son bir kez daha itiyor. O içimde sarsılarak hareket ederken acıdan sırtım kamburlaşıyor, dölünün sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum. Titriyorum, boynuma karşı onaylayıcı bir ses çıkarırken amım onun sikinin üzerinde zonkluyor. Başparmağı boynumda çılgınca atan nabzımın üzerinde gezinirken, yeri ısıyor. Tembelce içime girçıkıyor, bana olabildiğince yaklaşıırken eli kıçımın yanağını yoğuruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, vücudumdaki titreme azaldıkça orgazmdan yavaşça iniyorum. Darius geri çekiliyor ve yüzüme bakıyor, yaptığı şeyden memnun bir şekilde ondan yayılan sahiplik. Homurdanarak öne eğiliyor ve çenemi yalıyor, alnını benimkine yaklaştırmadan önce çenemi ısıyor. Göğsüm hızlı patlamalarla yükselip alçalıyor ve duvara karşı kıpırdanıyorum, amım ağrıyor.

Darius inliyor, sikini tekrar sokmadan önce kalçalarını biraz geri çekiyor. İnliyorum ve o da burnunu benimkine sürtüyor, bu sırada hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Gerçi buna ihtiyacı yok.

Odayı dolduran gücü azalır ve Darius derin bir nefes alır, Ellerimi omuzlarına götürürken bileğimdeki büyüğü yumuşuyor. Kendimi toparlarken bir anlığına bir şeye tutunma ihtiyacı hissederek sıkıyorum. Belimin etrafındaki gücü beni sabit tutarken aşağı bakıyor ve sikini çıkarıyor. Yavaşça yapıyor, tüm olanları izliyor ve ben de aşağı bakıyorum. Döllerim yumuşayan sikiğin üzerinde parlıyor ve o da bir elini aşağı indirip amıma doğru hareket etmeden önce bir parmağını içinden geçiriyor. O girişime hafifçe dokunuyor, spermi benden sızarken onu daire içine alıyor. Benim Yanaklarım ısınıyor ve geri çekilmeye çalışıyorum, ama gücü beni uyarak sıkıştırıyor. Hala, onun bakımları ve amıma olan bölünmemiş dikkati karşısında nefes nefese kalıyorum. Bir parmağını içime sokuyor ve hafif acının yanı sıra zevkten de inliyorum. Darius parmağını çekip dudaklarıma götürmeden önce bir daire çizerek hareket ettiriyor. Göz temasını hiç kesmeden dudaklarıma bastırıyor ve ben de ona açılıyorum, ikimizin de dölünün ağzımda olduğundan emin kadar parmağını dilimin üzerinde gezdirmesine izin veriyorum. Diğer elini çenemi tutmak için kaldırıyor ve sonra parmağını ağzıyla değiştiriyor. Onun Dili doğrudan benimkine gidiyor, böylece aynı birbirimizin tadına bakıyoruz, ikimizin de alabileceğimiz her tadı aldığımızdan emin oluyoruz. O başımı döndürürken

Beni öpmeye devam ediyor, ağzımın içini yalıyor ve dudaklarımı ısıyor. Doyduğunda öpüşmeyi kesiyor ve gözlerini kaçırmadan elini tekrar amıma götürüyor ve benden kaçan dölllerinin tekrar içeri itildiğinden emin oluyor. Ona izin verip dışarı çıkmasını beklerken içimden bir nefes boşalıyor.

İşi bittiğinde, beni yere indirmeden önce son bir kez klitorisimin etrafında bir parmağını döndürüyor. Belimdeki elleri beni sabitliyor, gücü ona geri dönüyor, egemenliği azalıyor. Kıpırdamadan duruyoruz, az önce olanların etkisinden kurtulurken birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz.

Darius hala bana sarılmış halde odaya bakıyor ve her şeyi gözleri sertleştiriyor. Başımı kendime doğru sallıyorum, bir daha olmayacağını söyledikten sonra Darius'un beni becermesine izin vermekle kalmayıp, aynı zamanda becermesini de istediğime inanamayarak iç çekiyorum. Onun ham gücünü hissetmek, onun üzerinde sahip olduğum kontrolün aynısını hissetmek, beni kendisinden koruması... ruhumun derinlerde çağırdığı şeye olmamak için çok fazlaydı.

Onunla bir olmak, bağlanmak, hissetmek... o anda özgür olmak.

Darius bana dönüp bakıyor, gözleri yüzümden amıma kayıyor ve ben yine kendimi savunmasız hissediyorum, bana ne gibi iğneleyici sözler söyleyeceğini merak ediyorum

Bu sefer. En son seviştığımızda, dölünün içimden çıkmasından hoşlanmadı, orgazm olmama izin vermedi ve gitmeden önce sözleriyle beni incitti.

Bu sefer bunu yapmasına izin veremem, zaten çok fazla şey hissediyorken, burada yaptıklarımızdan pişman olmayacağımı biliyorken değil, ne kadar aptal olmamamız gerekse de. Tabii ki geldiğinde seviştik ama şu an kızgın değilim. Az önce yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok.

Bana ve sürüme zarar veren biri. Mağaramda bana verdiği yemine ihanet eden biri. Ona inandım ve o gece yaptıklarıyla geçici güveni yok etti.

Bizi Eridian'dan çıkarmaktan sorumlu olan biriyle yattım.
Beni kırbaçladığın için, Kade'i Higher'ların ve ailesinin pençesine attığın için.
Titremeye başladım, gözlerim yaşla doldu. Ben ne yaptım ki? Düşmanla yattım ve ne kadar burnunun dibinde olup bitenleri görmezden gelse de, o olmasaydı biz de bu durumda olmazdık. Onun yardımını alamazdık.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Darius öne doğru eğilip burnunu benimkine sürüyor. O zaman şey söyleyemiyorum, çünkü bana bakış şekli...

Daha sonra, Rhea, hepsini aşağı it ve daha sonra çöz.

Şortum aniden bugün ikinci kez yukarı çekiliyor ve o da gözümü alamadığım sikini tekrar pantolonunun içine sokarak kendine çeki düzen veriyor. Gözden kaybolduğunda Darius'a gözlerimi kırıştıyorum ve yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çatıyor. Konuşmak için ağzını açtığı anda bir kitaplık yavaşça yere yıkılıyor. Önce ona, sonra da odadaki dağınıklığa bakıyorum ve Darius beni duvara yaslamış sikerken, odanın onun gücüyle parçalandığını hatırlıyorum. Yine de arkama baktığımda, dayandığımız duvarın sağlam olduğunu, tek bir çatlak bile olmadığını görüyorum.

Darius'a dönüp baktığımda kaşlarını kaldırıyor ve yüzünde bir sırıtma belirliyor. Ona burnumu kıvırıyorum ve o da kıkırdıyor, elini omzuma götürüyor ve parmağını orada bıraktığı ısırganın üzerinde gezdiriyor. Titriyorum ve elini uzaklaştırıyorum, o arkamdan kıkırdarken odanın içinde daha da ilerliyorum.

Sonra kısa sürede . Kafese bakarken, az önce böyle bir yerde seviştiğimiz için kendi kendime irkiliyorum.

"Bu olmamalıydı-"

"Eğer bunun gerektiğini söylersen, seni tekrar duvara yaslar ve konuşamayana kadar beceririm." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bırak bedenin özgür olsun, kendini tutmayı bırak." Kendimi böyle koruyorum. Yine de bunu dile getirmiyorum.

"Tanrılar aşkına bizim neyimiz var?" diye fısıldıyorum, gözlerim hâlâ kafeste.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Darius. "Bedenlerimizde hiçbir sorun yok. katılıyorum." Sesinde hâlâ hırıltılı bir ton var ama şimdi daha normal çıkıyor.

"Bir bodrumdayız, bir kafesin yanındayız." Kendime kaşlarımı çatıyorum.

"Nerede olursak olalım, kendimi anda senin içine sokmaktan utanmıyorum, Rhea."

"Yani beni bir köyün ortasında seve seve becerecek misin?" Diyorum.

Nefesi bir saniye sonra kulağıma çarpıyor. "Birinin çıplak vücuduna bakmasına, benim olanı görmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman bilmiyorsun beni hiç."

"Seni tanımıyorum, Darius." Bundan sonra sessizlik olur, çünkü işin gerçeği budur, değil mi?

Birbirimize kenetlendik ama hâlâ yabancıyız.

"Böyle düşünebilirsin küçük kurt, ama sen beni başkalarının asla bilemeyeceği şekillerde . Bunu görsen de de." Bir parmağını enseme gezdiriyor, sonra kafeslerden birine doğru yürüyor.

Takip ediyorum, yanına geldiğimde duruyorum. Kafesin içine bakıyorum ve kabaca yutkunuyorum. Kurumuş kan yere sıçramış, iskeletin bileğine hâlâ bir zincir dolanmış. Sıradaki kafeslere bakıyorum ve hepsinde aynı şeyi görüyorum.

"Bunlar dişi," diyor Darius sessizce, kalıntıları incelerken.

"Uzun zamandır buradalar. Sence babandan önce mi öldüler yoksa sonra mı?" Baban öldüğünde açlıktan ölmeye mi terk edildiler?

Babam haydutlar tarafından öldürüldü. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve gözlerim .

Darius bana bakıyor ve ne düşündüğünü dile getirmeden gözleriyle anlatıyor. Hayattayken acı çektiler ve onun ölümünden sonra da acı çektiler. Babamın ölümü, burada yalnız bırakılmam.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve boğazımı onun etrafından dolaşp simya masasına doğru ilerliyorum. Bazıları dökülmüş, bazıları parçalanmış şişeleri ve sıvıları inceliyorum. Yanlarında rastgele etiketler ve notlar var ve elim üzerinde aceleyle karalanmış sözcükler olan kâğıt parçasını elime aldığımda titriyorum.

Birinci gün

Beş dişi Bir

yeni rogure

Hamile olan bir dişi, diğerleriyle birlikte Zaigar'a taşındı.

Yeni rogure, ona bir doz Ultrian verdikten sonra başta şehvet olmak üzere bazı insani eğilimler yaşar.

Erkek agresiftir, ancak tohumunu bıraktıktan sonra biraz sakinleşir.

Bu süre sadece tekrar tamamen erekte olana ve kendini bir kez daha rahatlatması gerekene kadar sürer.

Buraya daha fazla dişi getirmeliyim, beş yeterli olmaz.

Organize etmek için iletişime geçmeliyim.

7. Gün

Yeni rogure bir dişiyi öldürdü. Doz verildikten sonra serbest bırakılmadan iki gün boyunca kafesinde tutuldu. Son derece agresif. Üçüncü gün kafesine bir dişi konuldu. Dişiye tecavüz etti ve tohumunu tekrar tekrar içine bırakmasına rağmen durmadı. Kaldı

dikleşti ve içine girebildiği her şekilde girdi. Leğen kemiğini kırmış ve vajinasını girişinden yukarıya doğru yarmıştır. Yeni rogures'in pençelerinin neden olduğu yırtıklar dişinin kalçalarında, karnında, göğsünde ve boynundaydı. Kadın

Yeni rogure dişinin içine girmeyi bırakmadı ve onu serbest bırakmadı.

Kan kaybından öldükten sonra bile.

Dişilerin hayatta kalması için yeni rogures'ları tohumlarını bırakmaktan alıkoyamayız. Dişileri öldürmeden hamile bırakacak kadar nazik kalabilmek için günde en az on iki salım yapmalıyız.

Ultrian'dan daha fazla doz yapmalıyım.

Daha fazla dassil, corsiel dust, blood of original rogure ve male wolf sipariş edin.

9. Gün

Erkek sakinleşti ve kafesindeki dişiye kendine ait olduğunu iddia etti. Kafesin açıklığına gelmesine izin vermiyor. Çok yaklaştığımda saldırganlaşıyor. Mayıs dişiye çıkarmak ve hamilelik durumunu test etmek için yeni rogure'u denemek ve sakinleştirmek gerekir.

Yeni rogure tohumlarını dişinin ya da derisine dökmeyi bırakmıyor. Dişi hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyor ve sersemlemiş gibi görünüyor.

11. Gün

Yeni kafesteki dişinin kızgınlık dönemine girdiğini fark ettim.

Dişinin kızgınlığı geçtikten sonra erkek rogure sakinleşme belirtileri göstermeye başladığında onu kafesten çıkarmayı başardı.

23. Gün

Yeni rogure ile kızgınlık geçiren dişi hamile kaldı ve Zaigar'a gönderildi

Diğerleriyle birlikte.

Yeni dişi, daha fazla ultrian için malzemelerle birlikte geldi.

Yeni rogure bir kez daha tüm dişilerle sabit bir hızda kızışıyor. Ultrian'ın bu sürümü en iyi şekilde çalışıyor. Yeni rogures içinde daha istikrarlı

sistemidir ve haftalık doz verildiğinde sürdürülebilir.

"Ne oluyor lan?" Titreyen ellerimle kâğıtları alıp Darius'a doğru yürüyorum ve ona gösteriyorum. Kaşları çatık bir şekilde kâğıtları okuyor ve metni tarıyor.

"Yeni roguire?" diye soruyor, kâğıtları değiştirip tekrar okuyor.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir haydut mu yakalamışlar? Sonra ona bu ultrian ilacını verip kadınlara tecavüz etmesine izin mi verdiler?" Derin nefes alıyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Sertçe başını sallıyor, burun delikleri açılıyor. "Ve bir dişi hamile kaldığında onu Zaigar'a gönderiyorlar... her neresiyse artık." Kâğıtları masanın üzerine itiyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bu benim babamın yazıyorum," diye itiraf ediyor ve midem bulanıyor.

Dudağımı ısııyorum ve kollarımı kavuşturarak ondan uzağa bakıyorum. Parmaklarım derime batıyor, etimi deliyor ama bu beni biraz olsun sakinleştiriyor. "Piç kurusu," diye tıslıyorum.

Başını sallıyor ve tekrar odaya bakıyor. "Bu bir süredir oluyordu, o ölmeden önce burnumun dibindeydi. Beni saatlerce dışarı gönderdiğini, avlanmamı ve becerilerimi mükemmelleştirdikten sonra bile geliştirmemi söylediğini hatırlıyorum. Bunu yapmaya devam etmemin garip olduğunu düşünmüştüm. Şimdi biliyorum ki muhtemelen buraya gelirken beni uzak tutmak istedi ve..." Kafesleri işaret ediyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve midemin içindekileri kaybetmemesini umarak odanın etrafındaki yüzeylere bakmaya devam ediyorum. Oda bir sürü kâğıtlar, kitaplar ve dergiler. Bunları gözden geçirmek sonsuza kadar sürer. Bunların hepsini yanımızda götürmek için birkaç liman gerekecek.

Parmağımı arkadaki kitaplıkta gezdiriyorum, parmak ucumda toz birikiyor. Darius'un gücüyle devrilmiş olması gereken kitaplar yere saçılmış durumda ve ben yıpranmış, siyah bir kitabın üzerindeki bir sembolde duraklıyorum. Sırtındaki Zahariss sembolüne baktığımda nefesim kesiliyor, beyaz bir İçinde siyah bir hilal olan bir daire. Önündeki tozu silerek dikkatlice çekip çıkarıyorum. Ön yüzü düz siyah, içinde ne olduğunu anlatan hiçbir kelime yok. Dikkatlice açıyorum ve rastgele bir sayfaya geliyorum.

Kurt tekrar içine sonra dişiyi bağladık. Bu Kurdu geri çekilecek kadar bitkin hale getirmek için birkaçımızın sırayla aletleri kullanması gerekti, ancak kurdun ne kadar çabuk iyileştiğini görmek için acı yöntemlerini kullandık ve bulgularımız mükemmeldi.

Kurt küçük kesikleri birkaç dakika içinde iyileştirirdi. Ölümcül olmayan daha derin yaralarda ise bu birkaç saat sürdü. Kurdun üzerine çeşitli yaralar yerleştirdik, her bölgeyi ve iyileşme süresini ve ayrıca ağrı sınırlarını inceledik.

Kurt son derece güçlüdür ve güçlü bir aura yayar. Kesinlikle Alfa. sık rastlanan bir bulgu değil. Gerçi Zahariss'in bir varisinin kızı olduğu için bu şaşırtıcı değil-

Kitabı bırakıyorum ve sendeleyerek geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor, ellerim nemli. Hayır, , hayır. Yerdeki siyah kitaba bakıyorum, kalp atışlarımın uğultusu kulaklarımı dolduruyor. Sayfa hâlâ açık, bedenim sanki bir şey çıkıp bana saldıracakmış gibi titriyor. Darius bana doğru koşuyor, ağzı hareket ediyor ama tek duyduğum mırıldanma. Genişleyen bakışlarımı yerdeki kitaba doğru takip ediyor ve ona doğru bir adım atıyor. Beni kendime getiren de bu oldu.

Öne kitabı yerden alıyorum ve göğsüme .
"Hayır," diyorum ona, geri çekilip ondan uzaklaşırken nefeslerim daha hızlı çıkıyor.

Adımının ortasında duraklıyor ve kaşlarını çatarak beni izliyor. Gözleri önce göğsümde sıkıca tuttuğum kitaba, sonra yere saçılmış kitaplara gidiyor, sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "O kitapta ne var, Rhea?"

İçindekileri okumasını istemediğim için başımı sallıyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum, sesimdeki dalgalanmayı durdurmaya çalışarak.

Bana doğru bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Kitabı bana ver, Rhea," diyor gözleri sertleşerek.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tabii ki beni ilgilendirir, babamın berbat deney bodrumundaydı. Ver onu bana."

Kitabı kendime daha da sıkı tutuyorum, titriyorum. "Bu değil," diyorum, sesim çatlıyor, dudaklarım titriyor. "Bu değil, Dar."

Adını kısaltınca aniden durdu ve merakla başını bana doğru eğdi. Gözleri titreyen bedenimde, beyaz parmak eklemlerimde geziniyor.

gözlerimdeki korkuyu gördüğünden eminim. "Orada görmemi istemediğin ne var?" Ona öylece bakıyorum, gözlerim bunu zorlamaması için yalvarıyor, neredeyse yalvarıyor. "Eğer bana gözlerindeki korkunun nedenini söylemezsen, küçük kurt, ondan kurtulamam." Gözlerim sulanıyor, başımı tekrar sallıyorum. Nefes vermeden önce dişlerini gıcırdatarak bir adım daha yaklaşıyor. "Şimdilik bu konuyu kapatacağım."

Başımı rahatlayarak öne eğiyorum ve başımı sallıyorum. Şimdilik bu kadar yeter, gerçi bu küçük ertelemeye uzun süre izin vereceğinden şüpheliyim. Okumam ve sonra da ondan kurtulmam gerekecek. Düşüncesi bile midemi taş a çevirse de içindeki her şeyi bilmem gerekiyor. Gözlerimi kaldırıyorum ve Zahariss'in sembolünü taşıyan başka kitap olup olmadığını görmek için zemini hızla araştırıyorum. Hiçbirini bulamadım.

Darius gergin bir sessizlikten sonra, "Bir şeyler toplayıp geri dönelim," diye mırıldandı. "Hepimizin geçmesi için geri kalanları toplamaları için Elitleri buraya getireceğim."

Başımı sallıyorum ve gözlerinin içine bakamadan ona doğru bir adım atıyorum. Uzanıp beni kendine çekiyor, ben hâlâ titrerken bir parmağını yanağımda gezdiriyor. I

Kokusunu derin derin içime çekerek ciğerlerime dolmasına izin veriyorum ve Elitlerin Kalesine geri dönüyoruz.

OceanofPDF.com

Otuz Üç

DARIUS

Dolabıma doğru yürüdüm, körü körüne bir tişört kaptım ve üzerime geçirdim. Sabahı Elitlerimle antrenman yaparak ve sadece varlığımla onları kıvrandırarak geçirdim. Sonra da, bakım işlerinden dönen adamların

Bazı rogarlar dinlendikten sonra başka bir göreve atanmışlardı. Hiç bitmiyor, sürekli bir uyku döngüsü, dışarı çık ve savaş, geri gel ve uyu. Tekrar ve tekrar. Yüksek'in cadıları her gün daha fazla güç patlaması bilgisi gönderiyor.

Daha da kötüye gidiyor.

Ofisime gidiyorum ve son kâğıt yığınının da büyük masanın üzerine atıyorum. Kardeşlerim masanın etrafında oturmuş, babamın evinden getirdiklerimizi gözden geçiriyorlar. Ben de ve babamın gizli bodrumunda kaydettiği notları gözden geçiriyorum.

Hiç etmediğim boktan bir gösteri. Babam kadınları tuttu ve Ayaklarımın altındaki bodrumda roguress varmış da haberim yokmuş. Tıpkı sürüsünü ziyaret ettiğimde Rhea'nın bodrumda kafeste olduğunu bilmediğim gibi. Onu biliyordum.

Kokusu tanıdıktı ve şimdi nedenini biliyorum. Babamla ziyarete onun evinde kokusunu almıştım. Sarah'yı aldığımızda fark ettim.

Babamın Alfa Paul ile konuşmasını dinlerken ayaklarımın altında kanıyor muydu? Selena teyzesi bize yemek hazırlarken açlıktan ölüyor muydu? Babam beni sürüyle konuşmam için gönderirken istismar edilmek üzere miydi?

Bu düşünceyle hırlıyorum, Drax dudaklarını geriye doğru hırlayarak kardeşimin kafasını bana doğru çevirirken içim içimi yiyor.

"İyi misin, kardeşim?" Leo soruyor, ona baktığımda gözleri temkinli.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu kim bilir ne kadar zamandır oluyor ve biz kokusunu bile alamadık. Bu nasıl mümkün olabilir? Ve ben nasıl oldu da babam hakkında ne biliyorsun?"

Babamın Rhea'ya yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını bilmek, böyle bir adamın soyundan geldiğimi bilmek beni iğrendiriyor. O gizli odaya indiğimizde, bu benim için daha da pekişti ve tepkimi kontrol edemedim. O anda hissettiğim öfke hayatım boyunca hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, kontrolüm bir devrilme noktasındaydı ve güzel, mavi gözler benimkilere bakana kadar gazabımı neyin hissettiğini umursamadım.

Eğer küçük cesur kurdum gelip beni sadece onun yapabileceğinden emin olduğum bir şekilde sakinleştirmeseydi, enkazın altında kalırdık.

İkimiz de onun sikimin üzerinde olmasını beklemiyorduk. Yine de, tıpkı söylediğim gibi. Kontrol edemiyordum, o kelimeyi söylediği anda onun içine gömülmekten başka bir şey düşünemiyordum.

İkimizin de ne bildiği bir kelime ama o aksini iddia ediyor. Benim küçük yalancım.

"Hiçbirimiz bilmiyorduk," diyor Damian, günlüğün sayfalarını çevirirken ve beni onun sıcaklığının sardığı anıdan çıkarıyor.

Sözleri bu düşünceyi bastırıyor. "Hepimiz bunun için kendimizi suçlu hissediyoruz." Çenesi titriyor. "Rhea haklıydı."

Jerrold koltuğunda geriye yaslandı. "Ne konuda haklısın?"

"Elit olmanın onuru yoktur." Bu ifadenin ardından sessizlik geliyor.

Söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok, gerçek bu.

"Ben lanet Elitlerin Alfa', neden Üstler bana bunun bir parçası olmam için başvurmadı?" Merak ediyorum.

"Hiçbir fikrim yok, belki de önce bir Higher olman gerekiyordu. Charles bunu için seni zorluyordu," diyor Jerrod, incelemek için başka bir günlük alırken örgüsünü omzunun üzerinden geçiriyor.

"Herkesin kışında dolaşıyor, bana sürekli mektuplarla Rhea'yı bulup bulmadığımızı soruyor ve onu aramak için kendi muhafızlarını da zorluyor." Onu bulmayı takıntı haline getirmiş ama ona sahip olmak istemiyor. "Ayrıca insanlara haydutlarla ilgili bir şey söylemedi ve hâlâ kimsenin Wolvorn'a girmesine izin vermiyor, herkesin acı çekmesini umursamıyor."

"Boktan bir yer," diyor Damian. "Bazı insanları gönderebileceğimiz bir yer arıyordum, Colhelm'de eski bir çiftlik evi var. Biraz tadilata ihtiyacı var ama umutsuzca ihtiyacı olanları kadar büyük. Etrafını çevreleyen ormanlar var ve içlerine tuzaklar ve çiftlik evinin etrafına bir bariyer yerleştirebiliriz. Haydutlar saldırmaya kalkışırsa biz oraya varana kadar onları yeterince güvende tutacaktır."

"Önden birkaç Elit gönderip başlamalarını sağlayacağım," diyorum ona.

"Zakith'ten alınan listeleri incelerken bazı şeyler bulduk." Gözlerim Leo'ya kayıyor. "Yakınları olan bazı Elitler

Yüce'lerle bağlantıları olanlar ya da yoksul bir geçmişe sahip olanlar Yüce'ler tarafından diğerlerini evlerinden almak için seçildiler," diyor Leo ve ellerim yumruk oluyor. "Şimdi sorun şu ki, elimizde bir isim listesi var.

Elitlerin içinde bizim için potansiyel bir tehdit oluşturabilecek kişiler var. Bu konuda ne yapmak istiyorsunuz?"

"Kurtul onlardan." Yaptıklarından sonra onların yaşamasını ve nefes almasını istemiyorum. Yüce'ler ve işin içinde olanlar tüm bu bilgileri bilmemi asla beklemeyeceklerdir, ne kadar zehirli olduklarını ortaya çıkarmaya başlamamızı beklemeyeceklerdir. Ve *Higher'ların silahlarının* en büyük tehditleri olmasını beklemezlerdi. Avantaj bizde, çünkü Şimdi.

Aragnis, Nightshade, Aliseon ve Karion'dan bazıları da dahil olmak üzere pek çok sürü bu işin içinde. Nesillerdir Elitlerin içinde olan pek çok aile de öyle.

"İnsanlar eksik olanları fark edecektir." Leo başını sallar. "Özellikle de aileleri ve Higher'lar."

Ellerimi yumrukladım. "Umurumda bile değil. Onlar bu iğrenç deneyin bir parçası, çocukları alıyorlar." Babamın karaladığı notları bir kenara itiyorum. Bir dışının bu yeni haydutlar tarafından tekrar tekrar tecavüze uğramasını nasıl gözlemlediğini görmek bile derimi yırtma isteği uyandırıyor. Sandalyeme sertçe geri oturuyorum ve gözlerim Leo ile birleşiyor. Sormama gerek kalmadan ne istediğimi biliyor. Gözleri endişeye dönüştüğünde başka tarafa bakıyorum, bu konuda onun saçmalıklarıyla uğraşacak havada değilim. "İşte orada, onları başka bir yere götüren Elitlerin isimleri. Sahip oldukları şeyden kurtuluş yok. bitti."

"Onları bir göreve gönderin."

Başımı kapı aralığına çeviriyorum ve Rhea'nın odaya girdiğini görüyorum. Üzerinde şort ve bol bir tişört var. Cadının evinden getirdiği kıyafetleri hala ona vermediğim için tişörtüm. Saçları başının üstünde bir yuva oluşturmuş, hiç umursamadan atılmış ve bu benim

ona hayranım. Dış görünüşüne önem vermiyor, insanlarına önem veriyor.

Ama yüzüne baktığımda, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve omuzlarındaki hafif çökmeyi fark ettiğimde, bitkin olduğunu biliyorum, ki bu da şüphesiz içindeki güç savaşından kaynaklanıyor.

Dün gece babamın evinden geldiğimizden beri huzursuz, uzaklara bakıyor ve bunun görmeme izin vermediği o kitapla bir ilgisi olmalı. Gerçi yakında içeriğini okuyacağım.

Onun bitkin haline ve yüzüne yerleşen parıltıya rağmen, sikim hala pantolonumun içinde kalınlaşıyor. Ona verdiğim ısırik izini ve sahiplenici bakışlarını görüyorum.

İçimde biriken gümbürtü, ben onu durduramadan dışarı çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve önce bir an için sıcaklıkla doluyorlar. Bazen bana nasıl baktığının farkında mı acaba?

Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyor, haklı , ama bilmeden gardını indirdiğinde, gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Şehvet, özlem... ve acı.

Bu hatırlatma devam etmemi sağlıyor.

"Onları bir göreve göndermenin ne faydası olacak?" Ona soruyorum.

Masanın sonuna doğru ilerliyor ve sert bir bakışla içindekileri tarıyor. "Onları bir göreve gönder ve sonra öldür," diyor gözleri benimkilere kayarken. Benim kana susamış küçük kurdum. Sırıttıyorum. "Ama onlardan bilgi almadan olmaz. Seçilen kişiyi nereye götürdüklerini bilmemiz gerekiyor. Bahsedilen bir yeri biliyoruz ama nereye götürdüklerini bilmiyoruz. ya da başkaları da var mı?"

"Bu kesin," diye homurdanıyor Leo ve gözleri benden ona kayıyor. Ona bakmamalıydı, gözleri sadece bende olmalıydı. "Ama diğerlerinin hâlâ nerede olduklarına dair soruları olacaktır."

Omuz silkiyor. "Eminim yapacaklardır, ama görev uzun , o zaman bize bir şeyleri çözmek için zaman verir. Bize söyleyebilecekleri yerlere gideriz ve orada biri varsa, onları dışarı çıkarmak için zamanımız olur." Yutkunuyor ve yere bakıyor.

"Onları dışarı çıkarmalıyız."

Yüzündeki suçluluk ifadesi çok açık ama biz de en az onun kadar suçluyuz. Pek çok şeyden.

"İşe yarayabilir," diye kabul ediyor Damian. "Bir süre için."

"Zamanımız yok ama şu anda tek seçenek bu. Evi temizlemek ve kalan Elitlerin bana sadık olup olmadığını görmek."

Charles'tan kurtulmak için olabildiğince çok insana ihtiyacımız var. Şu anda hiçbir şey bildiğimizden şüphelenmiyor ve güvenli bir şekilde başka bir yere götürmemiz gerekiyor. İnsanları tuttukları bu yerleri başarıyla boşaltmaya başlayabilirsek. Gerginleşecek, dikkatsizleşecek ve sonunda işi berbat edecek. İşte o zaman saldırmamız gerekecek.

Bu notları kopyalar ve dünyaya yayardım.

İnsanlar ne tür bir otorite altında yaşadıklarını biliyorlar, ancak bunu çok erken yapmak hata olur. Haydutlar zaten kaosa neden oluyor, şimdi daha fazlasını yapamayız. O zaman Charles birilerinin peşinde olduğunu kesinlikle anlayacaktır. Daha temkinli olacaktır ve onun dengesiz durumunda buna izin veremeyiz. Bu kadar şey tehlikeyken işleri berbat edemeyiz.

Bir de Kaden var, hâlâ Wolvorn'da tüm Yüce'lerle birlikte. Rhea'ya karşı kolaylıkla kullanılabilirdi ama Rhea onu tehlikeye atmazdı. Bunun yerine kendini teslim etmeyi tercih eder.

Ancak Charles ve diğer Higher'ların gerçekte ne yaptıklarını bilmediğimiz için, hedefleri konusunda karanlıkta kaldık. Ve karanlıkta kalmak sizi körü körüne bir bıçağın üzerine yürümeye yönlendirebilir.

"Elitleri örgütler ve bu işe karışanlardan kurtuluruz. Sonra da kaçırılanların nerede tutulduğunu bulup onları güvenli bir yere götürüyoruz. Sonra da Vrohkaria'da bir kargaşa yaratırız ve burada elimizde bulunan kayıtların kopyalarını her şehre dağıtırız. Sonra Kaden'i alır ve saldırırız," diyorum odadakilere.

Rhea dudağını ısırarak başını kaldırıyor. Onun buz mavisi gözlerinde ve akan bağda kayboluyorum. Drax onun dikkati üzerimizdeyken içimde hafifçe hırlıyor ve ben de sesi yankılıyorum. Başını merakla eğiyor, gözleri vücudumda geziniyor ve ben de ona izin veriyorum. ve kuvvetimi görmesine izin veriyorum. Onu korumak için yaratıldığımı görmesine izin veriyorum.

"Arka tarafta, söğüt ağaçlarının orada bekliyor olacağım," diye beni bilgilendirdi ve Runa'yı tekrar dışarı çıkarmaya çalışacağımızı bilerek odadan çıkıyor. Kıçının izliyorum ve alt dudağımı yalıyorum, ısırarak, işaretlemek, becermek istiyorum.

Beni ters yüz etti. Onun yanındayken doğru düzgün düşünemiyorum, onu tutup yere yatırma içgüdüleriyle savaşıyorum. Kıyafetlerini parçalayıp ve kokumu her tarafına sürerek, ona ve diğer tüm sikiklere benim olduğunu hissettiriyorum. O benim.

Ve onu tekrar becerdiğimde, attığı her adımda bunu hissedecek, en ufak bir hareket bile ona ne yaptığımı hatırlatacak. Ona nasıl sahip olduğumu ve onun bana nasıl izin verdiğini ve bundan nasıl zevk aldığını.

Spermim onun içinde kalacak, onu her zaman orada olacak kadar becereceğim, vücudundan damlayacak ve tenine sürülecek. Dilinde benim tadımla dolaşmasını sağlayacağım ve-

"Lanet olsun, Darius." Gözlerimi kırıştıyorum ve Leo'ya doğru bakıyorum. "Kardeşim, puslu saçmalıklarını kendine sakla," diye sırtıyor ve başını sallayarak arkasına yaslanıyor.

Aşağı bakıyorum ve gücümün dallarının içimden çıkıp Rhea'nın gittiği yöne doğru aktığını fark ediyorum. Derin nefes alıp onu kendime geri çağırıyorum,

Kardeşimin eğlencesine omuz silkerek.

"Bu iyi şanslar," diye araya Damian. "Onu kırbaçladıktan sonra, ona dokunmana izin vereceğinden şüpheliyim."

"Geçen sabah *kahvaltı* yapmama izin verdi," diyorum, yüzümde kendi sırıtışım beliriyor. "Ve akşam yemeği." Ama sonra ona yaptığım şeyi hatırlatınca yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Bu düşünceyle gözlerim kararıyor ve çenem, haydutların sebebinin o olduğunu düşünmeye yönlendirildiğim için titriyor. "Bunu yaptığımda onun masum olduğunu bilmiyordum," diyorum yüksek sesle, kendime bu gerçeği hatırlatarak. Hâlâ kelimeleri söyleyemiyorum.

"Biliyoruz," diyor Leo ciddiyetle. Kardeşlerim , ben ellerimdeki kanın hatırasını kovmaya çalışırken kâğıtları tekrar gözden geçiriyorlar.

Sağ tarafımdan ayak sesleri geliyor ve Josh kafasını ofisime sokuyor. Sormadan önce hepimize baktı. "Rhea'yı gördünüz mü?"

"Hayır," diyorum ona, ters ters bakarak. Rhea'yı herkesin önünde çıplak bıraktığı için ona hâlâ kızgınlım, Rhea da öyle. Aralarındaki gerginlik kolayca fark ediliyor. Buna sevindim, onu kızımın yanında hiç istemiyorum. Onun içine girdi, en başta benim olması gereken şeyi aldı ve her

Onu her gördüğümde yüzünü duvara yapıştırmak istiyorum.

Josh'un Rhea'ya yaptırdıkları hepimizin bir adım geri çekilip düşünmemizi sağlasa da, Rhea bize yaşadıklarını göstermek zorunda kalmamalıydı. Güvenine ihanet etti ve Sarah'yı kurtarmak için onu zorladı ama umurumda değil. Rhea'nın yüzündeki ifade ve sesinin ölü tonu

Kendini ifşa etmesi, onu gözlerinden bıçaklamak, gözlerini oymak ve çizmelerimin altında ezmek istemem için yeterli.

Josh'un gri gözleri benimkilere dikilmiş, saçmaladığımı biliyor. "Eğer onu görürsen, onu aradığımı söyle."

Tekrar. "Hayır." Ondan uzak durabilir ve kafasını koruyabilir.

Odaya girerek homurdanıyor. " gibi davranmayı bırak Darius, onunla konuşmam "

"Sizinle konuşmak istediğinden şüpheliyim."

"O da seninle konuşmak istemiyor, yani ikimiz de boku yedik, değil mi?" diye homurdanarak odadan çıktı.

Haksız değil, ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Benimle belirli konular hakkında ya da Higher'lar ve rogure'larla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşabilir ama bunun dışında duygusal olarak tam bir duvar.

Ne yazık ki onun için, ben Cazier'in varisiyim ve yıkım benim kanımda var.

Duvarları uzun süre çünkü onları teker teker yıkmayı planlıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Dört

RHEA

Ellerim söğüt ağacının dalları arasında süzülüyor, onları okşuyor ve içlerindeki yaşamı hissediyor. Tüm yaşamın bir gücü, kendi kalp atışı, kendi dili var ve ben bunu her şeyde daha fazla hissediyorum. Söylememe gerek yok, bu beni her zaman bitkin düşürüyor.

İç çekiyorum, sihrimin içimde kaotik bir iplikçik karmaşası olarak döndüğünü hissediyorum. Runa hiç uyuyor, etrafındaki güç titreşimlerini geliyor. O da yorgun, bir şey onu rahatsız etmedikçe daha çok uyuyor. Sonra da uyanıp huysuzlanmaya başlıyor.

Bu da beni büyütüyor.

Bir söğüt ağacının dibine oturup başımı gövdesine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Avuç içimi altımdaki toprağa bastırıyorum ve ellerim aracılığıyla gücümü nazikçe toprağa yönlendiriyorum. Çimenler gıdıklıyor. Büyüdükçe parmaklar, her sap uzadıkça uzuyor. Her birini sanki bir parçasıymışım gibi hissedebiliyor, yaşamın tıngırtılarını duyumsayabiliyorum.

Her zaman doğaya yakın oldum, her zaman ağaçlarda olmak ve çimenli kır çiçekleri tarlalarında oynamak istedim. Zahariss'in varisi olmak, Tanrı

Hayatın kendisi, yeşilliklerle olmayı neden bu kadar çok sevdiğimi anlamak zor değil.

Zahariss'in ilk ağacı yarattığı söylenir. Herhangi bir dağdan daha uzun ve herhangi bir denizden daha geniş. Kalın dallar ve kale büyüklüğünde yapraklarla doluydu, açan çiçeklerinin zamanın sonuna kadar parlayacağı söylenirdi. Öte yandan Cazier, yaşamın yok edilmesi idi. Yoluna çıkan herkesi yerle bir eder ve karaya çıktığında adımlarının altındaki yaşamı soldururdu.

Aşağıdakiler. Güçleri birbirine zıt olsa da topraklar yaşadı, gelişti ve Tanrılar Vrohkaria'da kaldılar, yok olana kadar dolaşılar.

Ancak toprak şimdi acı çekiyor, çok iğrenç yaratıklarla boğuşuyor ve yaşamı katlediyor.

Haydutlar geldi ve Tanrıların yarattığı toprakları tehdit ediyor, onları durdurmanın ya da geldikleri yere geri sürmenin bilinen bir yolu yok. Elitlerin, haydutlar saldırdığında gittikleri pek çok kasaba ve köyden duydum. Pek çoğu ele geçirildi ve pek çok insanımız kayboldu.

Darius hayatta kalanların Wolvorn Kalesi'ne sığınmak, güvenli bir yerde kalmak için gittiklerinden bahsetmişti. O kale ne kadar büyük olursa olsun, yine de herkesi barındıramaz. Halk kale kapılarında kargaşa yaratıyor, Başrahiplerden haydutlara son vermelerini ya da kendilerine yardım edebilecek başka birini iktidar mevkiine getirmelerini talep ediyor. Ama bunun kimseye faydası yok.

ayaklanmalar giderek sıklaşıyor ve kimin tarafında oldukları konusundaki tartışmalar yüzünden hayatlar kaybediliyor.

Tüm bunlar , Charles'ın durumdan faydalandığından ve insanların burnunun dibindeki çocukları çaldığından eminim.

Bu iğrenç bir şey ve Kade'in o kalede onunla birlikte olduğu düşüncesi, ailemizle birlikte, Tanrı bilir ona daha neler söylediler, neler yaptılar.

Kitapta okuduğum kelimeleri geri getiriyor. Bana Higher'ların yapabilecekleri her şeyi hatırlatıyor ve ben burada, söğüt ağaçlarıyla dolu bir tarlada biraz güvende oturuyorum.

Edward'ın nerede olduğunu, son zamanlardaki tüm bu kaosla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. İyi olup olmadığını, nerede olduğumu bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Darius'a sorabilirdim ama bu ona kendisinden bahsetmek olurdu ve bunu yapamam. Henüz söyleyemem.

Ellerimi sapların arasında gezdirirken gücümün daha fazlasını yavaşça onlara aktarıyorum, avuçlarım ısınırken bağlandığımı hissediyorum. Eğer başıma geleceklerden kurtulabilirsem, sürümün kalacak bir yeri olduğundan emin olmalıyım. Eridian'a gidemezler, artık Yüce'ler bildiğine göre olmaz. Belki Cadı Dinlenme Yeri'ne. Orada bir hayat kurabilirler ve Belldame onları güvende tutar. Edward onları oraya götürmeme yardım eder, sadece onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıyım.

Toprak ve tatlı çiçeklerin kokusu beni daha da rahatlatıyor ve yapmak için can atıyorum. Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum, ama koleksiyonuma eklemek için yeni bir parça olarak düşüncelerimle bir olmak . Bu düşünce beni durduruyor. Artık bir tane bile var mı? Yoksa artık Yok edildiler mi? Darius nerede olduklarını biliyordu, benim mağaramda ve kimseye söyleyip söylemediğinden emin . Sormaya cesaret edebileceğimden emin değilim. Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Uzun yıllar boyunca yarattığım parçaların artık olmadığını bilerek.

Artık yok.

Tıpkı Danny, Josie ve Solvier gibi. Keder beni bir anda vurdu. Ayak parmaklarımın ucundan kalbime kadar beni dolduruyor. Elimi üzerine koyuyorum, sanki parça parça koparılmış gibi hissediyorum. I serbest bırakılmak isteyen, serbest bırakılması gereken çığlığı yutmak. Bunların hiçbirini hak etmediler ve ben kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, her şeyin ortasında hep ben , değil mi? Her zaman benim hatam, benim suçum, benim kalbim, benim lanet ruhum. Çok yorgunum. En son ne zaman tamamen dinlendim ve gerçekten güvende hissettim?

Sonra çocukluğum dışında hiç huzurlu uyuduğumu sanmadığım aklıma geliyor. Her gece Darius beni odasına götürüp yatağına yatırsa ve kollarını boynuma dolarsa da, yine de kendimi tam olarak huzurlu hissetmiyorum. Hemen uykuya dalmama rağmen güvendedeyim.

Bana güvenmediğine karar verdim
beni odasında ve yatağında uyutuyor. Ben de kendime böyle söylüyorum zaten.

Ayağıma bir dokunuş beni irkiltiyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Darius bana bir kaşını kaldırıp oturduğum yeri çevreleyen uzun ot saplarına dikkatle bakarken gözlerim onunla çarpışıyor. Beni koza gibi sararak başkalarının görüşünden koruyorlar ama Darius yine de beni buldu.

Ben yanındayken her zaman olduğu gibi bakışları bana odaklandığında yanaklarım ısınıyor. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor ve o daha uzun durarak bana sunabileceği her şeyi görmeme izin veriyor. Bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini, sıcaklığımın yarattığı sis olmadan biliyorum. Tadının neye benzediğini, ikimizin de tadının neye benzediğini biliyorum.

ve bu benim arzulamaya başladığım bir şey. Karnımda kıpırdanan derin bir his, her zaman onu istemek. Ne olduğumuz hakkında çok fazla ayrıntı bilmiyorum, bu arzunun normal olup olmadığından emin değilim, ama yine de var.

Onun beni nasıl etkilediğini çok fazla önemsemekte zorlanıyorum, birbirimize yakın olduğumuz süre uzadıkça direnme iradem neredeyse yok oluyor. Kendimi korumak için bu duvarları ayakta tutmaya çalışıyorum ama eninde sonunda hepsinin boşa biliyorum. Yine de bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Çimenlere sokulmak istemenin özel bir nedeni var mı?" soruyor, gözlerini eğlence kaplıyor.

Kendiminkini yuvarlayıp ayağa kalkıyorum ve kir içindeki kıcımın tozunu alıyorum. "Çimenlere sarılmayı her şeye tercih ederim."

"Her gece bana sarılıyorsun."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Hayır, sanki kişisel yastığınmışım gibi bana sarılıyorsun."

Kıkırdıyor. "Şikayet etmiyorsun." Bu beni susturuyor çünkü o haklı, artık buna karşı koymuyorum bile. "Ne düşünüyordun?" Ona bir bakış attım. "O güzel kafanın derinliklerindeydin, söyle bana." Kollarını , ayaklarını omuz genişliğinde açıyor ve cevap vermemi sağlamaya çalışırken onunla daireler çizecek enerjim yok.

"Josie ve Danny," diyorum ve gözlerinde bir şey parlıyor. "Ve Solvier. Biliyor musun, Eridian'da sana ne söylediğini bana hiç anlatmadın."

Bana bakıyor, vereceği cevabı düşünüyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Bana yapmam gerekeni yapmamı söyledi ve zamanı geldiğinde öğreneceğim."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Ve tüm söylediği bu mu?" Ona bakarak soruyorum. Başını sallıyor ama gözleri yalanını ele veriyor. Ona benim bilmemi istemediği ne söylemiş olabilir? Biliyor musun?

"Aldığın kitabı şimdi bana gösterecek misin?" Konuşmadaki bu beklenmedik değişiklik karşısında gözlerim parlıyor.

"Hayır. Orada bilmen gereken hiçbir şey yok. Sana söyleyeceğimi söyledim ama herhangi bir konuda yardımcı olacak bir şey yok."

"O odanın içindekilerin bana ait olduğunu biliyorsunuz, dolayısıyla bana ait bir şeyi çalılıyorsunuz."

"Kes şunu Dar," diye uyarıyorum ve şimdi gözleri parlıyor. "Öğreneceğim."

Oflayıp *pufluyorum* ve onu geçmek için otların arasından ilerliyorum ama çok geçmeden kendimi sırtüstü buluyorum; Darius'un ağırlığı çökünce içimde bir kıpırtı oluyor. "Darius," diye homurdanıyorum, yüzümden bir parça saç almak için başımı sallıyorum.

Ellerini iki yanımda birleştirdi ve aşağıya baktı, günahkâr dudaklarında küçük bir sırıtiş vardı, gözlerimin ona gitmesine engel olamadım, hatırladım Ağzının vücudumda gezindiğı yeri. "Eğer bana ne istediğimi söylemezsen, kurdunun ortaya çıkıp oynamasını sağlamaya çalışalım."

Gücü hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarparken, kalın, siyah teller arkasından gelip bana ulaşırken bir nefes çekiyorum. Yanlarıma geliyorlar, o kadar çoklar ki sadece birkaç yeşil şerit görebiliyorum.

Çimenleri büyüttüm. Ani saldırı karşısında sırtım kamburlaştı, ellerim yanlarını kavrarken altında debelenirken küçük bir ses .

"Sakin ol," diye emrediyor ve gözlerim kısılıyor. Çok yoğun, her zaman yoğun. Beni dikkatle izliyor, bakışları gözlerim arasında gidip geliyor. "Gücünün bir kısmını dışarı çıkar."

Altında biraz kayıyorum ve gücümü bedenimin önüne çağırıyorum, sorgusuz sualsiz istediğini yaptığım için sinirleniyorum ama içgüdüsel olarak onun gücüne tepki veriyorum. Runa onun büyüsunü hissedince uyanıyor ve geri çekiliyor. İçimde bir hırıltıyla. Onu görmezden geliyorum, zihinsel olarak onu ileri itiyorum ama o kıpırdamıyor, pençeleri onu hareketsiz tutmak için kazıyor. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum. Bu seanslar çok yorucu ve Runa yardım etmeye hiç istekli değil. Düpedüz reddediyor ve sanki aramızdaki köprü her zaman olduğu gibi sarsılıyor ve yavaş yavaş yıkılıyor.

Darius daha da eğiliyor, iç mücadelemi izlerken yüzü benimkine çok yakın. Boynundaki işaretler beliriyor, siyah, sert çizgiler hafifçe titreşiyor ve ben kendiminkilerin çağrısını hissediyorum, kendiminkiler ortaya çıktıkça tenim ısınıyor. Yüzeye her zaman yaptığı gibi hayranlıkla izliyor. Gözlerini yüzümün yanından şakaklarıma doğru gezdiriyor ve sonra alınımın ortasında durarak narin tasarımı inceliyor. Gözleri hafifçe parlıyor ve açık yeşil gözlerinde her zaman büyülediğim o gümüş benekler beliriyor.

"O da senin kadar inatçı." Bir huff çıkardım. "Yeni bir şey deneyeceğiz."

"Ne?" Gücünün yanlarımı gıdıkladığını hissederek fısıldıyorum.

Cevap vermiyor, ama saç telleri yüzüme geliyor, tenimi okşuyor ve irkiliyorum, parmaklarım belini kazıyor. İşaretlerimi takip ettiklerini, onları şefkatle izlediklerini hissediyorum. Titriyorum, dokunuş *bir şeyler* yapıyor ama Ne olduğundan emin değilim.

Birden Darius'un gözlerinin beyazı siyaha dönüyor, benekler daha belirginleşiyor ve yeşil gözleri ürkütücü bir şekilde parlıyor. Siyah saç telleri şakağıma geliyor ve başımı hareket ettirememem için sert bir baskı uyguluyor. Gücümün daha fazlasını çağırıyorum, onu üzerimden itmek için kendimi hazırlıyorum, ama ellerimi ona bağlıyor, büyü bileklerimi sararak onları orada tutuyor ve hâkimiyetini serbest bırakırken karanlık bizi yutuyor.

Tek gördüğüm etrafımızdaki siyah, Darius'un gözlerindeki yeşil parıltı ve gücümün mavi telleri yavaşça onun karanlığı tarafından yutuluyor. Darius'un gözleri beni hareketsiz bırakırken panik başlıyor, hareket edemiyorum. Şakağımdaki teller sanki derimi kazıyormuş gibi hissediyorum, derimin altına girmek istiyorlar.

Yüzeye çıktım ve acı dolu bir çığlık attım.

Omurgamdan aşığıya doğru. Darius'un eli boğazıma geliyor, hafifçe sıkıyor, bir uyarı ya da teselli, emin değilim.

Gücüm içimde dönüyor, öfke ve vahşilik o kadar şiddetli bir şekilde bükölüyor ki, dışarı çıkmasına izin vermezsem patlayacağımı hissediyorum. Darius bana doğru daha da eğiliyor ve sonra tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Darius-" boğuluyorum, ne olduğundan emin değilim.

"Sakin ol," diyor tekrar, gözleri benimkilere odaklanmış, güven verici. "Rahatla, bırak gireyim." Şakaklarımdaki gücü cildimi yatıştırıcı bir şekilde okşuyor ve içimden geçen acının aksine o kadar hassas ki ağlamak istiyorum. Başımı sallıyorum, içime yaklaşmasına izin vermeyi reddediyorum. "Kurdunu ortaya çıkarmanın, gücünü kontrol edebilmenin tek yolu bu Rhea.

Beni içeri al," diye talep ediyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Runa içimde duruyor, koruyucu ve kıpırdamadan, içeri girmeye, ona ulaşmaya çalışan Darius'a hırılıyor. Onun da aynı derecede korktuğunu ve yapmak üzere olduğum şeyin onu üzeceğini bildiğim için inliyorum.

"Yapamam." Tüm vücudum titriyor, onun o kadar çok sarsılıyorum ki dişlerim takırdıyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor.

"Yapabilirsin, yapmalısın," diye hırılıyor, konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz, bunu bana vermelisin küçük kurt." Yanağımdan bir damla yaş süzölüyor ve gözlerimi yavaşça açıp Darius'unakilere kilitliyorum. "Bu konuda bana güvenebilirsin küçük kurt. En azından bu konuda güvenebilirsin."

Onun sözleriyle toprağa çöküyorum ve ona istediğini veriyorum.

Benim teklifim.

Hiç vakit kaybetmiyor, gözleri parlıyor ve şakaklarımdaki güç öyle bir güçle tenime işliyor ki tek gördüğüm hiçbir şey olmuyor.

Tek bir ışık kırıntısı bile yok.

Kendimi karanlığa bırakmadan önce duyduğum son şey Runa'nın uluması ve derin bir hırıltı.

OceanofPDF.com

Otuz Beş

DARIUS

Hiçbir şeyin içine doğru adım atarken siyah beni çevreliyor. Etrafıma bakıyorum, durumu değerlendirirken güç kısıntılarım bana sürtünüyor.

büyü , küçük mavi lekeler orada burada rastgele parlıyor. İleriye doğru bir adım atıp önümde hissedebildiğim her şeye dikkatle yaklaşarak kılıcıma uzanıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim ama küçük kurdumun zihin alanına girdiğime eminim, tıpkı onun Wolvorn Kalesi'nde benimkine girdiği gibi.

İlerlemeye devam ediyorum, etrafımdaki maviler ben yaklaştıkça çılgınca bir hareketle daha sık ortaya çıkıyor. Karanlık boşlukta aniden alçak bir hırıltı yankılanıyor ve duraksıyorum, sesi düşünürken başımı eğiyorum. Sonra bir ayak sürüme sesi duyuyorum ve onu takip ediyorum, ses etrafımda dönerken onu önümde tutmak için dönüyorum.

"Merhaba kurt," diyorum karanlığın içinde, dudaklarımda bir sırıtma belirliyor. "Rhea'ya bir sürü sorun , değil mi?" Alçak bir hırıltı daha duyuyorum ve Drax'ın kulakları içimde canlanıp sestten etkilenirken hiç rahatsız olmadan kıkırdıyorum. "Dışarı çıkma konusundaki isteksizliğiyle onu yoruyorsun, bunu biliyor muydun?" Daha fazla hareket, tırnaklar

zemin. "Bu durumda kimseye yardım edemez. Gücünü olması gerektiği gibi kullanamazken Kade'i yakalamasını nasıl bekliyorsun?" Etrafımda alçak bir vınlama yankılanıyor ve hareketin sesi kesiliyor.

Birden mavi kıvılcımlar geniş bir yay çizerek önümde, uzakta duran iki delici, buz mavisi gözü aydınlatıyor. Rhea'nın gücü yayılıyor, bana yaklaştıkça dallanıp budaklanıyor. Bir saldırı ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak hareketsiz duruyorum ama onlar tam önümde duruyorlar. Dokunmuyorlar, sadece gözlemliyorlar. Meraklı ve neredeyse korkmuş.

Nazıkçe gücümü çağırıyorum ve onu korkutmamak için yavaşça maviye doğru hareket ettiriyorum. Siyah maviye değişiyor ve teller temasla titreşiyor. Nefesimi içime çekiyorum, yoğunluğunu ben de hissediyorum.

Ham güç, ham güce dokunuyor.

Varis güçlerimiz başka hiçbir şeye benzemez ve başka hiçbir şeye bahşedilmemiştir. Büyünün en saf hali.

Mavi teller geri çekiliyor ve kurttan bir başka alçak sesle viyaklama geliyor. Drax içimde kıpırdıyor ve ben bu hoşlanmayarak çenemi sıkıyorum. Benim Teller hareketsiz kalarak Rhea'nınkilerin tekrar öne çıkmasını bekliyorlar ve da. Birbirlerine sarılıyorlar, maviler ilk başta çekingen davranıyor ama sonunda siyah sisin üzerinde hevesle dolaşıyorlar. İçimden geçen memnuniyet hissiyle derin bir nefes alıyorum ve bunun garip bir şekilde bir zamanlar Eridian'ın etrafındaki bariyere benzediğini fark ediyorum.

Birbirlerinin etrafında dönmelerini izliyorum, birlikte , sanki oynuyorlar. Uzaktaki mavi gözler alçalıyor, ondan alçak bir hırıltı geliyor, ama agresif değil, hayır, yumuşak, neredeyse bir mırıltı gibi. Ona doğru sırtıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum ve gözleri keskinleşiyor. "Drax sana zarar vermez. izin ." O da kabul ettiğini söylüyor. "Onu , değil mi?" Başı

kenara çeker. "Onunla doğru düzgün tanışmak istemiyor musun? Onunla birlikte koşmak?" Küçük bir adım atarken pençesi hareket ediyor. Drax içimde dimdik duruyor, onun için içimi bir heves kaplıyor. Ama dişi kurt durdu, tereddüt duruşunu doldurdu.

Seni bekleyeceğim kurt, tıpkı bakıcını bekleyeceğim gibi.

Yeni bir varlığın alana girdiğini hissettiğimde hayranlık ve haklılık karışımı bir duyguyla güçlerimizi, hareketimizi ve gelişmemizi izliyorum.

Zahariss'in gücü aynı yöne doğru savrulurken başımı çevirip yeni varlığa doğru bakıyorum. Bu gücün ışıltısı ona ulaştığında bir el beliriyor ve onu çağırıyor. Her düşüncemi kontrol eden bir kadının yüzü belirirken, mavi standlar neredeyse selamlayarak elin etrafını sarıyor.

Rhea gücünün avucunun içinde süzlşn izliyor, parmaklarını oynatırken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Onun güzelliğinden, Wolvorn Kalesi'nde yaptığım şey yüzünden kâbuslarıma giren narin yüz hatlarından gözümü alamıyorum. Aynı yüz hatları, Yüce Charles'ın emriyle sırtındaki etleri sıyrıp o taş zeminde kanlar içinde kalmasına neden olduğumda acıyla burkulmuştu.

Sihriyle oynarken o kadar masum görünüyor ki, ona bir gram bile acı verdiğim için, evini elinden almanın kısmen sorumlusu olduğum için kendimden daha çok nefret ediyorum. Ruhunun her zerresiyle uğruna savaştığı bir yuva.

Bunu yaptım çünkü emri reddedemezdim. Benim için ne olursa olsun, adamlarıma bir hain yüzünden acı çekmesine izin veremezdim.

O günü değiştirebilseydim, değiştirirdim.

Eğer geriye dönüp The Deadlands'e girme kararımı değiştirebilseydim, değiştirirdim.

Hayır. Hayır, bunu değıştirmezdım. Çünkü ne kadar nefret dolu olsa da ona sahip olmamak diğerklerinden daha büyük bir suç. Ama benimle Eridian dilinde konuşması için onu daha fazla zorlamalıydım. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum ama otomatik olarak sürüsüne bir şeyler yapanın o olduğunu, onlara zarar verdiğini düşündüm.

Rhea kendi hatası olmaksızın iktidardaki insanların oyunlarında sadece bir piyundu. Zahariss'in Varisi olmak doğduğı günden beri sırtına bir hedef işareti koymuştu ve merak ediyorum, eğer kendi anılarım engellenmemiş olsaydı, benim hayatım da onunkine benzer miydi?

Ben de onun gibi kadınlara ağza alınmayacak şeyler yapmak için eğitilir miydim, yoksa bunun sonuçları olur muydu?

Benim yetiştirilme tarzım sıcaktı. Mutlu bir çocuktum. Annem ve kız kardeşim bana bir çocuk olarak ihtiyacım olan tüm şefkati verdiler ve babam soğuk olmasına rağmen bana bir Elit olmak hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti. Büyüdükçe bana karşı daha sert davrandı ve artık benim için zamanı yoktu. Yine de Elitler Varisleri avlamak için yaratıldığından onun bile art niyetleri vardı. O bir Rhea'ya olanlarda suç ortağı. Hiç tanıdığım bir adam değildi.

Küçük bir kıkırdama kulaklarımı bu sese odaklıyor. Uzun zamandır duymamıştım ve içimde bir şey akıyor. Göğsümde başlıyor ve kolumdan ön kolumun ortasına inene kadar genişliyor. Bunu daha fazla duymak istiyorum, her gün duymak istiyorum ve bunun nedeni olmak istiyorum. Tıpkı onu sikime adımı haykırmasını duymak istediğim gibi. Bu günlük bir ihtiyaç.

Kızgınlığı sırasında ve dün onu birkaç kez sikmiş olmam yeterli değildi, neredeyse hiç değildi. Wolvorn Kalesi'nden kaçtıktan sonra onu aradığım o haftalar hep elim sikime dolanarak ona vuruşumun anısıyla, onun küçük inlemelerini ve

zevk çığlıkları. Vücudu titriyordu ve bana mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu.

Bunu ona ben yaptım, ben. Ve bunu yapan tek kişi ben olacağım.

İstese de istemese de, l Topraklar'a onunla göz göze an benim olmuştu. değil, gerçek hala geçerli.

Sadece benden her şekilde zevk alacak. Ellerimden, ağzımdan, sikimden, tıpkı dn olduğu gibi. Ben izin vermedikçe kendi narin parmakları bile onu boşaltamayacak ve eğer bunu öğrenirsem kendi kendine boşaldığı her sefer için kıına bir tokat yiyecek. Onun için iyi olan şey, benden kaçtığından beri ona başka kimsenin dokunmamış olması. Biliyordum.

Kızgınlık döneminde ona kokumu verdim.

Biri ona sahiplenme niyetiyle yaklaşmadıka da bunu bilmez. Bir Alfa'nın kokusunu alabildiği tek zaman budur, bu onlara onun sahiplenildiğini bildirir. Onu istiyorlarsa bana meydan okumaları gerektiğini bilmelerini saçlar.

Ve kimse Elitlerin Alfa'sına meydan okuyamayacak.

Bir kahkaha daha, bu seferki daha neşeli ve gölgelerde saklanmaktan bıktım.

Ona doğru yaklaşıyorum, kurdunun da karanlığa doğru geri çekildiğini fark ediyorum. Rhea'nın bakışları, tam önüne gelene kadar geldiğimi göremeyecek kadar gücüne odaklanmış durumda. "Küçük kurt," diye mırıldanıyorum ve sesimin kısık boğuk bir tonda olduğunu tüylerinin diken olmasından anlıyorum. Başını kaldırıyor ve benim varlığımla gözleri açılıyor. Sırtarak çenesini kavrıyorum ve onu istediğim yerde tutuyorum. "Görünüşe göre bu sefer aklımdayım."

"Ne?" Etrafına bakmaya çalışıyor ama tutuşum buna izin vermiyor. "İerideyiz... ben mi?"

"Senin içinde olmak üzereyim," diye alçak sesle homurdanıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, bu ani ihtiyacı uzak tutamıyorum. Ondan gelen masum mutluluğu duyduktan sonra olmaz.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor, elleri çenesini kavrayışımı pençeliyor. Pes etmiyorum, bırakmıyorum. Artık kendimi tutamıyorum. Boşta kalan elimle sırtından ensesine doğru süzülüyorum ve saçlarından bir yumruk alıp başını sertçe geriye doğru çekiyorum. Nefesini ağzıma verdi ve ben de bu fırsatı kaçırmadım.

Dilim içeri dalıyor. Tadına bakıyor, okşuyor, bana karşı inlerken sahipleniyor. Onu kendime yaklaştırıyorum, onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin veriyorum ve o da karnını örtülü sikime sürterek bana doğru eğiliyor. Bu yeterli değil, asla yeterli değil.

Ağzını bırakıyorum ve ona bakıyorum. Güzel gözleri parlıyor, yanakları pembeleşiyor ve düzensiz nefes alıyor. Bana ne kadar tahrik olduğunu gösteriyordu.

öyle. Dudaklarımı yalıyorum, onu tekrar dilimde tatmak istiyorum ve yapacağım şey de tam olarak bu.

Onu yere indiriyorum, acelemden dolayı çok nazik davranmıyorum ve sırtı çarptığında homurdanıyor. "Darius, ne halt ?" diye nefes alıyor, ben kendimi onun üstüne bırakırken gözleri beni içine çekiyor. Vücudu sesindeki öfkeyi yanıltıyor. Onun tahrik kokusunu alıyorum.

Şortunun yanlarından tutup aşağı doğru çekiyorum. "Seni yiyorum," diye mırıldanıyorum alçak bir tonda, külotunda görebildiğim ıslak lekeye bakarak. Homurdanıyorum, öne doğru eğilip yalıyorum, onun küçük bir tadına bakıyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Daha, daha, daha, daha.

Yaklaşabilmek için bacaklarını kabaca daha geniş açtım. Bir inilti onun için geliyor ve sonra bir el saçlarımda, sertçe kavırıyor. Ona bakarken gözlerim parlıyor, sabırsızlığım beni tüketiyor. "Yapamazsın öylece, sen Biliyorum," diye nefes alıyor, göğsü sert nefeslerle inip kalkarken

kendine bakıyor. Yapmak üzere olduđum Őeyi yůksek sesle bile sůyleyemezken sesindeki masumiyet içimdeki vahŐi bir Őeyi ortaya çıkartıyor.

Bir gůn benden tam olarak ne soracak. Ve ben de ona her Őeyi vereceđim.

"Neyi yapamazsın?" BaŐımı eđiyorum, ellerim kalçalarını sıkıyor. "Tadına bakamaz mısın?" Gůzbebekleri bůyüyor ve ben kıkırdıyorum. "Seni her zaman tatmak istiyorum. Her zaman içinde olmak istiyorum. Bu yůzden sana her zaman sahip olacađım." Eđilip kokusunu içime çekiyorum, içimden bir gůmbůrtů geliyor. "Ama kůůk kurt," diye mırıldanıyorum kůlotunun ůzerinden ve keskin bir nefes alıyor. "Seni tatmaktan daha fazlasını yapacađım." Kůlotunun kenarlarını kavrayıp ortasından yırtıyorum ve hiç vakit kaybetmiyorum.

Onun můkemmek, kůůk pembe amıđına dalıyorum, dilim dođrudan onun tahrik kaynađına gidiyor. Benden nefret ettiđini důŐnůyor gibi gůrůnebilir ama vůcudunun benimkine yakın olmak için can attıđını inkar etmek můmkůn .

Onun ilk tadını aldığımda inliyorum ve o da beni hissettiğinde uzun, alçak bir inilti çıkartıyor. GiriŐini yalıyorum, dilimin içine izin veriyorum, toplayabildiğim kadarını topluyorum. Ona yaptıklarımı dilimde topluyor. O

Altımda kıpırdanıyor ve ben de kalçalarını sıkıca kavıyorum. Daha da yukarı çıkıyorum ve klitorisinin etrafında důnůyorum, sabit bir ritim tutturanaya kadar alay ediyorum. Onu emiyorum, yalıyorum, ısırıyorum, benim ve sadece benim olduğunu iddia ediyorum. Hırıldılarım etrafımızda yankılanıyor ve onu daha sıkı kavıyorum, titremeye baŐladıđını hissediyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Bir elimi kalçalarının arasına gůtůrůyorum ve iki parmağımı kabaca, tam sevdiği Őekilde içine sokuyorum ve parmaklarımla onu becermeye baŐlıyorum. Salarımdaki eli sıkılaŐtıķa inliyor, ağır ağır nefes alıyor, kalçaları yuvarlanıyor, parmaklarımla ůzerinde kendini beceriyor.

"Őu haline bak, kůůk kurt," diye mırıldanıyorum ona karŐı, sikim onun içinde olmak için sızıyor. "Yine parmaklarımla ůzerinde kendini beceriyorsun, benim

el."

"Darius," diye inliyor, sırtı kamburlaşıyor. Adımı dudaklarından duymak beni vahşileştiriyor. "Çok... yakın," diye pantolonunu indiriyor ve parmaklarımı onun içinde döndürüyorum, tatlı noktayı hedefliyorum ve klitorisini emiyorum. Paramparça oluyor. İnemelerinin sesi, bacaklarının titremesi, dölünün dilimi kaplaması, kendimi tutamıyorum. Parmaklarımı içinden çekiyorum, bir saniyeliğine mutluluktan uçmuş yüzüne bakıyorum ve sonra belinden tutup onu yüzüstü çeviriyorum.

Bu onu sersemlikten kurtarır.

Homurdanıyor, ayağı çıkıyor ve yan tarafıma çarpıyor. Homurdanıyorum, kafasının arkasından hırlıyorum. Ona uzanmaya çalışıyorum ama o dönüp bir ayağını göğsüme koyuyor ve itiyor, ayağından çıkan mavi güç telleri kuvvete yardımcı oluyor ve ben geri itiliyorum. Ayağa fırlıyor ve ben de ayağa kalkıyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Oynamak ister misin, küçük kurt?"

Başını sallıyor, gözleri temkinli, yanakları kızarmış. "Beni becermiyorsun Darius, senden hoşlanmıyorum bile."

Kızarmış yüzüne bakarak dudaklarımı yalıyorum. Gözlerim çıplak amına doğru kayıyor. "Dilimde tadını alabiliyorum ve dün seviştik, benden gayet hoşlanıyorsun."

"Vücudum sana tepki verebilir, bunun üzerinde kontrolüm olmadığını biliyorsun, tıpkı senin benimle olmadığın gibi, ama bu senden hoşlandığım anlamına gelmez." Gözleri sertleşiyor, içimde bir şeyler kayıyor "Çok fazla şey yaptın." Hatırlatma karşısında irkilmemek için zor tutuyorum, yüzüm kayıtsızlık maskesi gibi. "Onlara izin verdin

sürümü aldınız, evime girmelerine izin verdiniz. Yaşam tarzımızı yok ettiniz!" "Ben

Cazier'in varisiyim, ne de olsa o yok ediciydi." Ve ben bunu biliyorum. Gözlerinin içine bakarak.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye soruyor, minik ellerini yumruk yapmış.
"Üzgün bile değilsin, değil mi?"

"Pardon?" Alay ediyorum ve sonra dişlerimi gıcırdatıyorum. Pişmanlığımın ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Evet, Darius. Özür dilerim." Ellerini havaya kaldırıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Yüzündeki öfke ifadesi beni daha da sertleştiriyor, ona olan ihtiyacımı daha güçlü hale getiriyor ve gözlerinde parlayan alevleri söndürmek istiyorum. İhtiyaçla dolmalarını sağlamak için. Bana olan ihtiyacıyla.

Ona doğru ilerliyorum, gücüm ona ulaşıyor. O karşı koyuyor, ellerini havaya kaldırıyor ve büyüğü ortaya çıkıyor, benimkiyle bir irade ve güç karmaşası içinde çarpışıyor. Ona doğru açık bir yol oluşturmak için ellerimi hareket ettirerek tellerin arasından geçiyorum. Ellerini öne doğru uzatıyor, gücünü her iki yanıma da yaklaştırmak için ellerini birleştirmeye çalışıyor ama çoktan kaybetti.

Gücümün kontrolü bende, değil. İki elimi de yan tarafıma doğru savuruyorum ve onun gücü dağılmadan önce benden uzaklaşıyor. Gözleri kocaman açılmış, göğsü kabarmış bir halde gücünün yok oluşunu izliyor ama ben çoktan onun üzerindeyim. Onu boğazından tutup kendime doğru çekiyorum, o da yumruğunu kaldırıp tam burnuma vuruyor. Parmaklarını bileklerime geçirip kan çekerken dişlerimi göstererek ona hırlıyorum.

O anda donup kalıyor ve ben de kolumdaki küçük kırmızı izi izleyip ona gülümsüyorum. Dostça değil. "Bu pek hoş değildi, değil mi?" Daha fazla hasar vermek için gücünü kullanarak sol tarafıma tekme atıyor ve ben de onu yere sürüklemek için kendi gücümü kullanıyorum. Önünde diz çöküyorum ve onu bir kez daha yüzüstü çeviriyorum. Altımda hırlıyor ve hırlıyor, küçük güç telleri onu serbest bırakmak için benimkilerle savaşıyor. Ama gidebileceği hiçbir yer yok.

Ellerimin arasında sıkışıp kaldı ve ben daha fazla beklemeyeceğim. Kalçalarını yukarı çekiyorum ve kıcının üst kısmını ısıırıyorum. Ben alçak sesle kıkırdarken o ciyaklıyor, dokunuşumdan uzaklaşmaya çalışıyor, diğerini ısıırıyor ve sonra izi yalıyor. İçine bir parmağımı sokuyorum, amı parmağımın etrafında kenetleniyor ve onu kıçından klitorisine kadar yalıyorum. Nefes nefese kalıyor ve elimde çırpınıyor ama ne istersem yapabilecek kadar bana bağlı.

Pantolonumun düğmelerini açıp ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. Elimi etrafına sardığımda inliyorum, parmağımı onun hareket ettirmeye devam ederken tabanını sıkıyorum, onu yalıyorum. Gücüm onu yerde sabit tutuyor. O titriyor, gücü hala benimkiyle savaşmaya çalışırken ondan boğuk iniltiler geliyor.

Uzun sürmez.

Geri çekilip elimi başının arkasına bastırıyorum ve aşağı doğru itiyorum. Tam avucumun altındaki zemine değdiğinde, parmağımı çekip sikimi ileri doğru itiyorum, bir erkeğin bildiği en dar amcığa taşaklarımı sokana kadar durmuyorum. Duvarları beni sıkıştırırken inliyorum, etrafımı tekrar sarma hissinin tadını çıkarmak için bir an duraklıyorum. Sonra acımasız bir hamleyle ileri atılmadan önce kalçalarımı geri çekiyorum. Boğuk çığlığı beni onaylarcasına hırlatıyor. Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavrarken başını yere eğiyor, kalçalarım daha hızlı hareket ediyor

Ona tekrar tekrar çarparken. Benim için daha yüksek sesle inliyor, daha fazla ıslaklık horozumu kaplarken parmakları zemini pençeliyor.

"Fuuuuck," diye inliyorum, başım onu hissedince geriye doğru eğiliyor. "Amın benim için yaratılmış Rhea, bunu şimdiye kadar bilmiyor muydun?" çırpınırken boğazından alçak bir ses çıkarıyor. "Olman gereken yer burası. Sikimi o daracık amına sokup adımın inletiyorsun." Sırtına doğru eğildim ve boştaki elimi dudaklarına götürdüm. "Em." İtaat ediyor

Hemen, parmaklarımı ağızına alıp güzelce ıslatırken başka bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmişti. Parmaklarımı sanki sikimi emmesini istiyormuşum gibi emiyor ve bu düşünceyle parmaklarımı boğazının arkasına bastırıp dilinin üzerinde gezdiriyorum. Kusuyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor ve Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ağızından çekmeden önce başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

Geriye , hâlâ uzun, sert darbelerle içine giriyorum ve ıslak parmaklarımı kıkına götürürken aşağı bakıyorum. Boğuk nefesi kulaklarıma ulaşırken oradaki etin etrafında dönüyorum, ovuyorum ve nazıkçe araştırıyorum.

"Darius," diye inliyor, ses tonunda tereddüt açıkça görülüyor.

"Bu daha önce çekilmedi, değil mi?" Soruyorum, gözlerim Parmaklar devam ediyor. Taşaklarımin kalkmasına neden olan olumlu bir ses çıkarıyor. "Bir gün seni tamamen buraya alacağım ve bu sadece bana ait olan başka bir şey olacak. Tıpkı parmaklarımı içine ilk sokan ben olduğum gibi, seni ilk tadan ben olacağım, seni ilk tatmin eden ben olacağım." Saçlarını bırakıyorum ve elimi kaldırıp bir kık yanağını tutuyorum, kendimi izlerken yana doğru çekiyorum bir parmağımı tamamen içine sokuyorum. Acı ve zevk karışımı bir inilti çıkarıyor ama ben durmuyorum, parmağımı kas halkası boyunca ileri geri hareket ettirip bir tane daha ekliyorum. Beni inanılmaz derecede sıkarken gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor, benden uzun bir inilti dökülüyor.

"Ah, Tanrım," diye inliyor Rhea, kalçalarını geriye doğru sallayarak itişlerimi karşılıyor ve ben dişlerimi sıkarak boşalma isteğimi bastırıyorum. Kendini çok iyi hissediyordu.

Hızımı artırıyorum, sonuna ulaştığımda sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum. Tenimizin her tokadında yankılanan ne kadar ıslak olduğunun sesi, bunu ona yaptığımı bilerek takdirle hırıldamamı sağlıyor. Sadece bana.

"Boşalmaya hazır mısın, küçük kurt?" Homurdanıyorum ve başını çılgınca sallıyor, küçük, nefessiz inlemeleri kulaklarıma afrodizyak gibi geliyor, ama şimdi çığlığını duymak istiyorum.

Parmaklarımı kışından çıkarıp onu tekrar saçlarından tutuyorum. geri çekiyorum, böylece göğsüme yaslanıyor ve temiz bir parmağımı sikimle birlikte amına sokuyorum, uyarılması parmağımın içeri kaymasını sağlıyor. O kadar dar ki. Acımasız bir tempoyla içine giriyorum. Elini kaldırıp saçlarımı kavradı ve bana sarıldı, boşalırken çığlık atarak başını geriye attı. Tam da istediğim gibi. Parmağımı çekip kalçalarını kavriyorum, ona çarparken tutuşum morarıyor. Omzuna doğru homurdanıyorum, geçen seferkiyle aynı yerden ısırmadan önce derisini yalıyorum, salıverilmemi onun içine dökerken, ait olduğu yerde olduğu düşüncesiyle inliyorum.

Rhea bana doğru yığılıyor, vücudu orgazmın etkisiyle titriyor ve ben onu orada tutuyorum, sikimi yavaşça içinde ileri geri hareket ettirerek son damlasına kadar aldığından emin oluyorum. Hafifçe inliyor, muhtemelen acıyor, ama bu düşünce omzunu daha sert ısırma neden oluyor, her hareket ettiğinde beni orada hissedeceğini biliyor. Yine, tam istediğim gibi.

Dişlerim daha derine inerken inliyor ve tüm döllerim içini kapladıktan sonra boynunu serbest bırakmadan önce boğazını ovuyorum. Onu yavaşça yere geri itiyorum ve hiç mücadele etmeden yere yatırıyor. Memnun, gürleyen bir mırıltı Bunu ona yaptığım, onu doyurduğum için göğsümden geliyor. sırtüstü çevirerek bacaklarını ayırıyorum ve boşalmamın içinden süzülüşünü izliyorum. Bu manzarayı dün görememiştim.

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, tamamen tatmin olmuş küçük kurdumun gözlerine bakıyorum ve elimi onun istismar edilmiş amına götürüyorum. İçine geri sokmadan önce döllerimi toplayıp etrafında dolaştırıyorum. Onun irkilmesini izliyorum, yine de

Gözleri ısınıyor. Parmaklarımı iç kısımlarında gezdiriyorum, içine gömüldüğünden ve orada kaldığından emin oluyorum. Her zaman onunla birlikte.

En son mağarasında döllere bu kadar yakından aktığını görmüştüm. O anda ona karşı hissettiğim sahiplenme kabul edilemezdi. Onu elimde tutma ihtiyacı, onun içinde olma ihtiyacı akıl sağlığım için sürekli bir tehditti. Bu yüzden oradan ayrıldım, iğrenç şeyler söyledim ve bana hissettirdiklerine duyduğum öfkeyle evinin etrafındaki ormanı yok etmemeye çalıştım.

Ben hiç böyle bir şey hissetmedim.

Ama onunla hep yapıyorum. O sadece dölleri boşaltacağım bir delik değil. Bunu şimdi biliyorum, o zaman da biliyordum. O benim istediğimden çok daha fazlası, çünkü ben istemedim.

Yine de olduğumuz şeyi reddedemeyiz.

Eğer bunu yaparsak, sonumuzun eski Tanrılar gibi olacağından şüpheleniyorum. Çıldırırız, hep arzularız, susuzluğumuzu asla gideremeyiz. Yapmaya çalıştığımız şeyi tehlikeye atamayız çünkü o inatçı ve ben ondan özür dileyemem.

Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Düşüncesi bile sırtımı ağrıttıyor.

Ama o benim. Tanrılar kendileri seçti ve bir Tanrı'ya karşı gelemezsin.

Bunun için
değil.

Bunun için asla.

Ve artık istemiyorum bile.

Onun güzel, buz mavisi gözlerine baktığım andan beri içimdeki her şey değişti ve bunun gitmesine izin veremem.

Otuz Altı

RHEA

Darius d llerini amıma geri sokmaya devam ediyor, arada bir klitorisimin etrafında alaycı bir şekilde d n yor. Altında tamamen t kenmiş bir halde yatıyorum, zevk hala i imde titreşirken nefesimi tutuyorum. O anlarda beni her zaman canlı hissettirir, hatta g r r, ama orgazmdan indiğimde, az  nce yaptığımız şeyin ger ekliği ortaya  ıkar. Tekrar.

Eğilip kendimi ondan uzaklaştırıyorum, yanaklarım ısınırken bacaklarımı kapatıyorum. Bakışları bacaklarımdan y z me doğru kayıyor, aramıza koyduğum mesafeden dolayı sertleşiyor. Sert e yutkunuyorum.

Darius y z mdeki ifadeyi g r nce  enesi gerildi ve yumruklarını sıktı. Arkasına yaslanıp kendini uzaklaştırırken kal alarını okşuyor. "Bunu yapma k   k kurt," diye mırıldanıyor sessizce, bir uyarı.

Başımı salladım. "Bu olmamalıydı."

Hırlıyor. "Yeter artık. şunu s ylemeyi kes. Bu ka ınılmaz ve sen de bunu biliyorsun. bile ikimizin de ka amayacağı bir şey bu. Ve ben istemiyorum." "Başkalarına gidebiliriz, acıyı dindirmeye  alışabiliriz." Sanki yapabilirmişim gibi. Kimsenin bana onun gibi dokunmasına dayanamayacağım ve v cudumun ağrılarını g rmezden gelmek  ok zor.

Ona yakın olduğumda, içimde yarattığı açlığa ihtiyaç duyuyorum.

Aniden öne atılıyor, eli boğazıma dolanıyor ve beni burun gelecek şekilde yaklaştırıyor. "Başka birine bakacak kadar

O güzel gözlerini dolduran erkeği duvara yapıştıracağım ve günlerce seni sikerken beni izleyebilecek. Sonra seni gördüğü için onun gözlerini alacağım.

Kalbini alıp akşam yemeği niyetine yemeden önce böyle yap," diye . "Beni bu konuda test etme, Rhea. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Onun sahipliğini ilan etmesiyle içimin kıpır kıpır olmaması ama oturduğum yerde kaymaktan kendimi alamıyorum, arasındaki ıslaklığın salgılarımıza karıştığını hissediyorum.

Dudağımı ısıriyorum. Bunu yapacağından hiç şüphem yok, başka biri ona dokunursa ben de aynısını yapmayacağımı söyleyemem. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. O bana karşı sahiplenici olabilir, ama sanırım ben de ona karşı öyleyim.

Aramızda bu kadar çok şey yaşanmışken, bunların hepsi karmakarışık, duygular ve istekler karmaşası ve birbirimize duyduğumuz arzu. Olanların şu anda yapmaya çalıştığımız şeyi etkilemesine izin veremeyiz. Bunun bizi Yüce'lerin kanını dökmekten, sürümü almaktan ve kaçırılanları bulmaktan alıkoymasına izin veremeyiz.

İç çekiyorum, boyun eğiyorum ama başımı sallıyorum. "Aynı şey senin için de geçerli o zaman," diyorum ona. Kendi taleplerim olmadan benden talepte bulunamayacağını bilmesini istiyorum.

"Başka kimseyi istemiyorum, sikime sarılmasını istediğim tek kişi . Sana söz veriyorum," diyor hemen, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Sözünün bir bok ifade etmediğini fark ettim, Darius."

Başparmağını çenemin alt kısmına sürtmeden önce boğazıma biraz daha baskı uyguluyor. Bir süre düşündükten sonra

tekrar konuşur.

"Masum olduğumu bilmiyordum," diyor, ilk kez bana yaptıklarını yüksek sesle itiraf etmeye bu kadar yaklaşmıştı. "Senin sözlerin hep yarı doğru ve yalandı Rhea, ikimiz de birbirimize güvenmiyoruz. İkimiz de Şimdi de aynı şeyi hedefliyoruz. Higher'ları durdurmak ve haydutlardan kurtulmak. Bu konuda birlikte çalışabilir ve ek faydalar elde edebiliriz." Bakışları omzumda bana verdiği ısırik izine gidiyor, gözleri tekrar benimkine dönmeden önce ısınıyor. "Kan yemini edelim."

Sarsıldım, gözlerim büyüdü. "Bunu yapamayız."

"Yapabiliriz ve yapacağız. Gelecek için birbirimize güvenebilmemizin tek yolu bu. şimdilik." Sözleri üzerine düşünüyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Aramızda bir güvenlik ağı olmadığı sürece birbirimize asla tam olarak güvenemeyiz.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve boğazımı bırakıp önüme oturuyor. Rahatlıyorum, şortumu kapıp tekrar giyiyorum, gözlerini her hareketimde hissediyorum. Sonra onun önüne oturuyorum, dizlerimiz birbirine değiyor. "Kan yemini hakkında ne ki?" Merak ediyorum. "Onlar artık kimsenin kutsamadığı Tanrılara ait"

"Bizler kurtuz. Cazier Deli Kurt unvanını kazandığından beri onlara tapmıyor olsak da, yine de bize kurtlarımızı verdiler. Bize hayat verdiler," diyor. "Eski Tanrılar hakkında çok şey öğrendim, kitaplar okudum ve onların bu topraklarda dolaştığı tarihlere gittim. Cazier'in Varisi olduğum için bana öğretilenlerden daha fazlasını bilmem gerekiyordu."

"Peki ne öğrendiniz?"

"Tanrıları asla terk etmememiz gerektiğini, bize yavruluğumuzdan beri öğretilen ve damlatılan yalanları asla dinlemememiz gerektiğini öğrendim. Cazier deli olsa bile, doğmamıştı. Eşinin farklı bir yolda yürümesi kaderin acımasız bir cilvesiydi."

"Arkadaşlara önem vermiyorsun, bu yüzden hissetmene şaşırdım."

"Bilmiyorum." Bana bakıyor. "Ve sen de bilmiyorsun." Gerçek. Ama çok şey değişti. "Ama ya Zahariss'le sıkışıp kaldıysa? Tanrıları kendi kontrolleri dışındaki bir şey için nasıl cezalandırabiliriz?"

"Tanrılar bizi terk etti ama" diye homurdanıyorum, bu düşünceden nefret ediyorum. Ama bizi terk etmeselerdi başka nerede olabilirlerdi ki? "Annem bana her şeyi öğretti

Tanrılar hakkında kitaplarda bulamayacağınız bilgiler verebilirdi." Yere bakıyorum ve bacaklarımı ovuyorum. "Bizi yarattıklarında insanların onlara sırt onlar için adil değildi. Onlara çok şey borçluyuz, en azından bizim minnettarlık."

"Kyt," diyor ve başımı kaldırıyorum. Sırıttıyor, gözlerinin içi gülüyor. "Sana biraz dil bildiğimi söylemiştim." Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atarken, şaşkınlığım karşısında kıkırdayarak başını sallıyor. "Highers kütüphanesinden bazı parşömenler ve kitaplar aldım. Güncellenmiş Elit listelerini bırakırken onları arıyordum. Bir gizleme büyüyle saklanmışlardı, bu yüzden belli ki bulunmalarını istemiyorlardı. Ne yazık ki bir Varis'in onları aramaya çıkmasını beklemiyorlardı."

"Kyt?" *Evet.*

Gülümsüyor. "Kyt".

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Zie lebahn brier" *Çabuk öğreniyorsun.*

Kıkırdıyor. "Kyt, dah lebahn brier." *Evet, hızlı öğreniyorum.*

Küçük bir kahkaha attım. Tanrıların dilini bilen bir başkası karşısında içimde yükselen baş döndürücü duyguya engel olamıyorum. Bu benim bir parçam nefes almak gibi ve biriyle konuşabilmeyi özledim. Benim ve ailem için çok değerli olan bu dili konuştuğunu duymak beni şok etti. "Hepsini biliyor musun?"

Gözleri hareket ediyor, bir kez daha beni ısırıldığı omzuma bakıyor. "En çok, Vihnarn." Sözleri karşısında donup kalıyorum; gözleri yavaşça benimkilere dönerken o baş döndürücü his yerini korkuya bırakıyor.

"Yalan söyledin," diyorum başka tarafa bakarak. "Bunun ne olduğunu bilmediğini söyledin. anlamına geliyordu." Bunun ne anlama geldiğini bilmesi ya da bu konuda yalan söylemem hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Yine de kızgın görünmüyor.

Güçlü, nazik bir el çenemi kavlıyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor. Darius başını yavaşça sallıyor, gözleri çok net. "Yapılabilecek hiçbir şey yok, bunu biliyorsun. İkimiz de bunu istemedik ama yaşamak zorundayız."

"Yapmak zorunda değiliz," diye fısıldıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir şey isyan ediyor. Darius'un gözleri simsiyah parlıyor. Başka bir uyarı.

"Öyle. Başka istemiyorum. Başka olmasını istemiyorum. Sana göz kulak olacağım, Rhea." Titrek bir nefes veriyorum, içimi bir ışık dolduruyor, ona inanmak istiyorum. "Ay ışığının altında, küçük kurt."

Birbirimize bakarken vücudum ısınıyor, bir kez daha her şeyi sadece ikimize indiriyoruz. Bu çekim, aramızdaki bu bağ beni yok edebilir. Herkesin yaptığından daha fazla. Yine de onun sahiplenmesini, beni korumasını hissediyorum ve hoşlanmadığımı, hatta hoş karşıladığımı söyleyemem. Kimse benimle ilgilenmemişti. Belki Josh, ama kardeşlik bağlarının ötesine geçen bu şekilde değil.

Elimi kaldırıp avucunu yanağıma götürüyorum, dokunuşuna, sıcaklığına yaslanıyorum. Sadece bir kez duvarlarımın biraz düşmesine izin veriyorum ve onu tamamen kabul ediyorum. Elmacık kemiğimi okşuyor ve öne doğru eğilerek burnunu benimkine değdiriyor. Birbirimizi içimize çekiyoruz, dudakları nazikçe benimkini almadan önce kokularımızın sarmasına izin veriyoruz. Yıkıcı bir öpücüktü. Duygu ve istek uyandıran bir öpücük. Sadece ihtiyaç değil.

Darius'un ağız benimkine doğru nazikçe hareket ediyor, dudaklarıma küçük küçük ısırıklar atıyor önce. Ondan ve içimdeki çelişkili duygulardan bir halde öpüşmeyi kesiyorum.

Titrek bir nefes veriyorum ve o

Elini boğazımdan çekip omzumda gezdiriyor, ta ki orada bıraktığı ısırığa kadar.

Sonunda çekilmeden önce parmağını üzerinde gezdirirken ürperiyorum.

"Yani, kan yemini," diyorum boğazımı temizleyerek. Şimdi bu konuya giremem.

Bir parçam adaletsizliğe haykırmak, Darius'a bana yaptıkları için bağışlamak istiyor. Diğer bir yanımda ise kollarına atılmak istiyor ki belki bir anlığına da olsa huzur bulabileyim.

İç çekiyor ama başını sallıyor. Sağ kolumu ona doğru kaldırdığımda Darius kıpırdamadan duruyor, vücudu doğal olmayan bir şekilde kilitlenirken gözlerindeki gümüş benekler dans ederek kararıyor. Kaşlarım çatılıyor ve yoğun bakışlarını koluma doğru takip ediyorum.

Şimdi de ben duruyorum.

Kolumu geri çekmeye çalışıyorum ama Darius elini uzatıp bileğimi tutuyor ve kolumu kendine doğru çekiyor. Diğer elini yukarı kaldırıyor ve parmaklarını bileğimin üstünden ön kolumun ortasına doğru gezdiriyor. Dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor ve onun yolunu takip ediyor. Ortadaki boşlukta daireler çiziyor, orada beliren ince desenin izini sürüyor.

Elini takip ediyorum, yüzeyin altında karıncalanmalar başladığında büyüleniyorum dokunduğu yere. Göğsüm ısınıyor. Boştaki elimi kaldırıp o noktayı ovuyorum ve oturduğum yerde hafifçe kayıyorum. Bakışlarımı kaslı kolunda gezdiriyorum, omzuna ve boynunun yan tarafına, ta ki çenesine gelene kadar. Sonra nihayet gözlerine.

Bakışlarını üzerimde bulduğumda aramızda hiçbir kelime geçmiyor. Bedenlerimiz bizim adımıza konuşurken söyleyecek bir şey yok. Bileğimi hâlâ kavrarken, tişörtünün yakasından tutup aşağı çekiyor, böylece boynunu tam olarak görebiliyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, elim titreyerek ileri uzanıyor ve beliren izi ediyorum. Göğsünün derinliklerinden yumuşak bir ses çıkarıyor.

Parmaklarım onun sıcak tenine dokunuyor, gözleri ısınıyor. Aniden geri çekiliyorum ve bileğimi bırakıyor.

"Neden orada?" Fısıldıyorum.

"Emin değilim, bana verilen alan buydu." Başımı salladım. "Normal bir olmadığını biliyorum, ama o zaman değiliz, değil mi?" Değiliz. "Kan yemini," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle ve ona bir kez daha sağ kolumu veriyorum. O da başını sallar. "Diğeri." Uymadan önce bir an duraksıyorum.

Sol elimi dudaklarına , bileğimi öpüyor ve hemen üstünden geçiyor. Gözleri benimkilere , ısırırken o benekler hâlâ orada. Keskin acıyla irkiliyorum, beni daha da deldiğinde dişlerimi sıkıyorum. Kan

Yavaşça çekilmeden önce gözleri hâlâ benimkilere odaklanmış bir şekilde ağzının etrafını sarıyor. Sol kolunu kaldırmadan önce yaramı yalıyor, kanımın tadına bakıyor.

Benimkine kıyasla çok büyük olan elini elime alıyorum ve ağzım bileğinin biraz daha üzerinde durana kadar öne doğru çekiyorum. Tereddüt ediyorum. Kan yemini hafife alınacak bir şey değil, aslında artık buna izin verilmiyor, Yüce'ler tarafından yasaklandı. Görünüşe göre Darius gerçekten de Yüce'leri umursamıyor. ve bunun için mutluyum.

Darius elini tuttuğum yerde parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Güven verici bir şekilde sıkıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra ağzımı elinin sıcaklığına götürüyorum.

derisini. Daha fazla zaman kaybetmeden . Köpek dişlerim anında kırılıyor ve kanı ağzıma hücum ediyor. Darius usulca hırlıyor ve ben ısırmaya devam ederken ona bakıyorum. Pantolonunun üzerinden bariz ereksiyonunu yakalıyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak kanının boğazımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Sırıttıyor, dudaklarını yalarken gözleri hınzırca bakıyor. Benimkini yuvarlayıp geri çekiliyorum, ısırığın etrafını yalarken köpek dişlerim onun içinden kayıyor. Elini bırakıyorum

ve arkana yaslan, sonra bekle.

"Bu yemini doğruluk üzerine ediyorum," diye başlar. "Yemini bozarsan bağı da bozarsın. Bu yemini, ikiz yemin sahibi için bir tehlike oluşturmayacağıma dair kanım üzerine ediyorum."

"Bu yemini doğruluk üzerine ediyorum," diye tekrarlıyorum. "Yemini boz ve bağı kopar. Bu yemini kanım üzerine ediyorum ki ikiz yemin sahibi için bir tehlike oluşturmayacağım."

Aynı zamanda, "Fedakârlık için kaybediyoruz," sonucuna varıyoruz.

Büyü havada karıncalanıyor ve ben Darius'un bana bıraktığı ısırık izine bakıyorum. Parlıyor, soluk ışık dişlerinin desenini hızla takip ediyor, kararmadan önce mor renkte parlayana kadar. Isırık izi kırılana kadar derimde kalıcı bir leke olacak, sadece biz izin verirse görülebilecek.

Vücudumdaki başka bir iz ne?

Başım dönmeye başlıyor, daha fazla yorgunluk beni tekrar boğuyor ve Darius'a doğru yığılıyorum. belimden kavıyor, kucağına oturana kadar manevra yaptırıyor ve yüzümü çenesinin altından boynuna doğru yönlendiriyor. Tenine sokuluyorum, gözlerim kapanırken onun kokusuyla hafifçe mırıldanıyorum. Onunla bir an için kendimi bırakıyorum.

"Zier ny lumniva, küçük kurt." *Sen benim ay ışığısın.*

Etrafımızda vahşi bir hırıltı duyulduğunda konuşmaya gidiyorum ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Darius ayağa kalkıyor, beni de yanına alıp arkasına yerleştiriyor. Karanlık üzerimize çökmüş gibi görünüyor ve mavi gözler içimizi delip geçiyor. Darius'un etrafından dolanıp benim olan kişiye doğru ilerliyorum.

"Runa," diye sesleniyorum nazikçe ve hırıltısı kısa bir süreliğine kesiliyor, ondan bir sızlanma geliyor. Darius'u ona uzatırken gözlerim doluyor ama o beni tutup göğsüne çekiyor. Kolu belime dolanıyor, kurdumla göz göze geldiğimde sırtımı ona

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, sadece güçlü bir şekilde hissediyordum.

"Runa, bana gel," diye yalvarıyorum ona, ama bir uluma havayı deliyor ve sonra Sıkıştırılmışlık hissi beni vuruyor, tıpkı taşınmış olsaydık olacağı gibi.

Kapalı gözlerimin kapakları arasından ışık parlıyor ve onları kırıştırarak açıp söğüt tarlalarına bakıyorum. Bizi sürgün etti.

Darius'un nefesi kıkırdayarak kulağıma çarpıyor. "Senin gibi inatçı." Öfkelendim. "Ne olursa olsun onu dışarı çıkaracağız. Güven bana."

Güven bana. Son zamanlarda bunu çok söylüyor ve kan yeminiyle bunun olmasını mı bekliyor? Aramızda hâlâ sırlar var ve Wolvorn Kalesi'nde olanlar hakkında derinlemesine konuşmadık bile. Bu noktada, hiç konuşacağımızı sanmıyorum.

Peki aklımın bir köşesinde beni ne kadar incittiğini hatırlatan o sızıyı nasıl geride bırakabilirim?

Yapamam ve yapabileceğimden de emin değilim çünkü o bunu kabul etmiyor bile.

Evet, biz medeniyiz, ortak bir amaç için çalışıyoruz.

Ama kalbim hala acıyor ve ne yazık ki onu inciten kişi, onu düzeltebilecek tek kişi.

Otuz Yedi

RHEA

Bileğimdeki ısırık izine bakıyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, içimdeki büyüünün karıncalandığını hissediyorum. Orada olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor mu?

Emin değilim.

İç çekip masanın üzerindeki bir başka lesia çiçeğine bakıyorum, bu sefer iki tane ve yine Darius'un onları nereden bulduğunu ya da neden bana sürekli yenilerini getirdiğini merak ediyorum.

Şikayet etmiyorum, onları görmeyi ve havayı delen kokularını seviyorum. Ama yine de bunu neden yaptığını anlayamıyorum.

Dün olanlardan sonra öğleden sonra çok daha geç saatlere kadar uyuduğumu bildiğim için oflayıp pufluyor ve giyiniyorum.

Darius'un tişörtlerinden birini daha giyerken bu düşünce beni Runa'ya geri götürüyor.

Sessiz, her zamankinden daha fazla değil, ama neredeyse somurtuyormuş gibi hissediyor.

Keşke beni ve Darius'u yerine bana gelseydi, onu görebilseydim, onu gerektiği gibi koruyamadığım için özür dileyebilseydim.
o yıllar önce.

Ama o beni dışladı.

Sanırım onunla aynı ortamda bulunabildiğim için bile kendimi şanslı hissetmeliyim. Kendi zihnimin içinde olmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Yine de bunu Darius'a yaptığım için şaşırmamalıyım.

Yine de çok gerçekçiydi, sanki farklı bir yerdeydik, ki sanırım öyleydik. Bir hayaletmişiz ya da bir şekilde oraya yansıtılmışız gibi değildi, hayır. Oradaki her şeyi sanki hâlâ karadaymışım gibi hissediyordum. Darius beni becerdikten ve birbirimize kan yemini ettirdikten sonra bunun doğru olduğunu biliyorum. Isırık izine tekrar bakıyorum ve kaybolmasını istiyorum. Emrimle kayboluyor, tıpkı vücudumdaki yara izlerinde olduğu gibi, düşünmek kadar kolay.

Oda aniden sallanmaya başlıyor ve ben sallanıyorum, kendimi sabitlemek için bir elimi yatağa uzatıyorum.

Pencereler takırdıyor ve zeminde çatlaklar oluşuyor. Lesia çiçeğini tutan cam sallanır ve devrilir, parçalanana kadar yuvarlanır, su dökülür.

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, sonra bu kargaşanın geldiği gücü hissedince kapıya bakıyorum.

Sallantılı bacaklarımla hareket ederek kapıdan çıkıp koridorda ilerliyorum, sarsıntı şiddetlenirken dengemi sağlamak için duvara tutunuyorum. Bir yerlerden bağırışlar duyuyorum ama o gücün sahibine giden görünmez ipi takip ettiğim için aldırıyorum.

Bir köşeyi dönüp duruyorum ve geldiğini fark ediyorum. Yoğunlaştırılmış bir büyü kuyusu gibi, arkasına saklandığı kapıdan çıkmaya hazır.

Onun baskınlığı bir sonraki darbeyi bana vurduğunda dişlerimi sıkıyorum, kendim de onu için yükseliyorum. Bir başkası merdivenlere doğru alarmla bağırırken

Dalga zeminden geçiyor ve kapıya doğru ilerliyorum, elimi kola koyuyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Sis, zemin boyunca dalgalar halinde ilerliyor. Yayılıyor, ama sonra geri çekiliyor. hareketi tekrarlamadan önce. Her süründüğünde, oda titrer, tıpkı sıkıntı içindeki insanların sesiyle kalenin çoğunun yaptığı gibi.

Gözlerim Darius'a kayıyor, vücudu ince siyah bir parıltıyla kaplanmış. İşaretleri boynunda belirgin ve her iki omzunun üzerinde iki büyük kütle yayılıyor.

"Darius, ne-" Söylemeye başlıyorum ama gözlerinin yapıştığı yeri takip ettiğimde hemen duraklıyorum. , odaklanmamış görünüyorlar ama değiller. Onları elinde tuttuğu kitaba kadar takip ettiğimde, üzerindeki sembolü görünce nefesim kesiliyor.

Darius başını kaldırıyor, gözlerini kırpana kadar kaşları çatılıyor. Yaptığı şey karşısında kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

"Rhea," diye mırıldanıyor, önce kitaba sonra da bana bakıyor. Şimdiden başımı sallamaya başlamıştım, yaptığı şey karşısında bacaklarım güçsüzleşmişti.

Güven. Söylediği buydu ama yine de araştırmaya devam etti ve herkesten, ondan saklamak için çok uğraştığım kitabı buldu. Ve işte burada, bu güvene tekrar ihanet ediyor ve şimdi bir kısmını okudu. Bana ne yaptıklarını okudu.

"Rhea," diyor tekrar, kitabı tuttuğu gibi yanında gevşekçe asılı bırakarak.

"Nasıl ?" diye mırıldanıyorum, midem bulanıyor. "Bırakacağını söylemiştin."

"*Şimdilik* bırakacağımı söyledim, küçük kurt."

"Yine de buna hakkın yoktu!" Bağırıyorum, vücudum hareket etme ihtiyacıyla titriyor, gözlerindeki bakışla görüş alanından çıkmak istiyorum. Bir adım geri atıyorum.

"Sakın-"

Dönüp koridorda koşuyorum, beni dışarı çıkaracak, buradan hemen uzaklaştıracak merdivenlere doğru gidiyorum.

Ayaklarım arkamdaki taşa çarpıyor ve hızımı artırarak basamaklara ulaşip her seferinde üçer, dörder iniyorum. En alttaki kapıya ulaştığımda kapıyı açıp arkamdan çarparak kapatıyorum ve Darius'un bağırıışlarına söğütlere doğru ilerliyorum.

O peşimdeyken kapıyı iterek açıyorum, arkamdan bir bariyer atıyorum ve ediyorum. Hırladığını duyuyorum ama devam ediyorum, ilerlerken çimenler ayaklarımı gıdıklıyor.

"Rhea, bekle," diye seslenir Darius.

"Benden uzak dur," diye bağıriyorum ve sonra onun bariyeri önümde beliriyor.

Yürüyüşümü yavaşlatıyorum, bariyere doğru yürürken göğsüm kabarıyor ve ellerimi bariyere koyuyorum.

Hiçbir şey, bir çatlak bile yok.

Homurdanıyorum ve benden biraz uzakta duran, kaşları çatılmış Darius'a doğru dönüyorum. "İşin bitti mi?"

Gözlerim sertleşti. "Buna hakkın yoktu!"

"Ben yaptım. Artık birbirimizden hiçbir şey saklamıyoruz."

"Bu özeldi." Bunlar benim çocukluk anılarımdı. Ne kadar korkunç olursa olsun, bana aitti.

Darius başını sallıyor, burun delikleri açılıyor. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istediğimi söylemiştim."

"Ne olmuş yani? Bu senin bunu yapmanı normal mi kılıyor?" Alay ediyorum ve düşen bir damla gözyaşını öfkeyle siliyorum. Onu arayacağını bilmeliydim, daha iyi saklamalıydim. Darius ne olursa olsun her zaman istediğini alacaktır.

onun sözleri. Haklı olmasına rağmen, şimdilik dedi. Ama bu böyle edemez. Hayır.

Kan yemini ne olursa olsun, güven yoktur ve var olan güveni de o yıktı. Bunu yapmaya devam edemem.

Bu , ona şimdiye kadar bilmek istediğim ama korktuğum şeyi soruyorum.

"Biliyor muydun?" Ona aniden sordum. Başını öne eğdi. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, benim de senin hakkında bir şeyler bilmemin zamanı gelmişti. Biliyordum. Senin hakkında.

Biliyor musun?!"

"Biliyor musun, küçük kurt," diye mırıldanıyor ama gözleri parlıyor, yana bakıyor.

"Artık sır yok, ha?" Alay edip uzaklaşmak için dönüyorum ama belime dolanan bir ip beni durduruyor. Aşağıya bakıyorum ve büyüsünün etrafımı sardığını görüyorum, sıkıca tutuyor ama acıtmıyor. Kendi gücümle onu hareket ettirmeye, üzerimden çıkarmaya çalışıyorum ama yine başaramıyorum, tıpkı onun bariyeri gibi.

"Darius," diyorum, aklımı kaçırmak üzereyim... Aklımı kaçırmak için dua ediyorum. "Çekil. Bırak. Benden." Dönüyorum ve adımlarının görüyorum. Ayakları çimlere daha ağır basıyor ve kolları agresif bir şekilde sallanırken yere kaşlarını çatıyor.

Yürüyüşüyle birlikte. Saplar kırılmanlaşmaya başlıyor, renkleri koyulaşıyor, sanki ölüyorlar.

"Bana sor ve sana söyleyeyim. Artık sır yok, ... saklanmak yok." "Benden mi yoksa senden mi saklanmak?" Ben tersliyorum, o da kollarını iki yana sallıyor.

"Sor." Adım atarken bana bakmıyor ve onu hiç bu kadar... rahatsız görmemiştim belki de? Gergin? Ama bu Darius, böyle şeyler hissetmez.

"Beni Ölü Topraklar'da gördüğünde bir Varis olduğumu biliyor muydun?" Cevabını beklerken onu dikkatle izliyorum.

"İlk başta değil, ama şüphelenmişim," diyor ve ben bir nefes veriyorum.

"Benden mağaradaki aileni korumamı istediğinde bunu anladım. Gerçi hâlâ

O zamanlar bir Varis olduğumu bilmiyordum, sadece... biliyordum. Varis olduğunu hissettim." Yine de o beni ifşa etmedi, ben kendimi ifşa ettim. Neden?

"Peki ya bu?" Elimi kolumun ortasında gezdirerek soruyorum. Parmaklarım derime batıyor, cevap vermesini istemiyorum ama bilmek zorundayım."

Darius bana, elimin olduğu yere bakıyor ve adımları uzamadan önce bakışlarında bir şey parlıyor.

"Biliyor muydum?" diye soruyor ama sanırım yumruklarını sıkarken bunu daha çok kendine söylüyor. "Sen söyleyene kadar bilmiyordum."

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve azından bilmediği için içime rahatlama gibi bir şey doluyor. Bu durumu daha iyi yapmıyor ama daha kötü yapmıyor. Runa uzanıyor, patilerinin üzerine koyuyor ama endişesini, gerginliğini hissedebiliyorum.

"Bilseydin hiç fark eder miydi? Yüksek sesle merak ediyorum ve Darius durup bana dönüyor. "Yine de yaptığın şeyi yapar mıydın?"

Sertçe yutkunuyor ve bir an düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Bilmiyorum." yerinden çıkacak gibi oluyor ve alaycı bir sesle başımı sallıyorum. "Tabii ki bilmiyorsun. Sen Elitlerin Alfa'sısın, Highers'ın köpeklerisin, başka bir şey değilsin.

bundan daha önemli."

Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Rhea-"

"*Bunu* bilseydim bana yaptığın şeyi asla yapmazdım. Benim bunu fark etmem bir saniyeden az sürüyor, ama senin?" Başımı geriye eğiyorum, öfkem yükseliyor. "Bilmiyorsun." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, bir hırıltı geliyor İzin vermem gerekenden daha fazla acıtıyor ve kalbim şu anda daha fazla çarpmaya dayanamıyor.

"I-"

"Siktir git," diye nefes alıyorum ve sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Siktir. Seni." Ona doğru gidiyorum ve beni tutuşunu bıraktığının ve sonra ona vurduğumun farkında bile değilim. Nereye ve nereye vurabilirsem. Yüzüne, göğsüne, bacaklarına, ayaklarına, karnına. Vuruyorum, tekmeliyorum, tırmalıyorum, tokatlıyorum ve hiç durmuyorum. Ona bağıríyorum, hırlıyorum, kendimi bu kadar çíğ ve açık hissetmekten nefret ediyorum ama yine de gerçek değışmiyor.

Bunun kararlarında bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyor. Tanrılar gerçekten yanlış seçti.

Tanrılar yalancıdır.

İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum!

Eller bileklerimi kavríyor ve sonra beni sert bir bedenin içine çekiyorlar. Mücadele ederken nefesim kesiliyor, kaçmak istiyorum ve canım yanıyor.

Yere iniyoruz ve ben onun üstüne düşüyorum ve biliyorum ki kendini yere bırakmasına izin verdi. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Hiç düşünmeden botumdan çıkardığım bıçağı elime alıyorum ve bir sonraki nefesimde bıçağı boynuna dayıyorum. Darius'a bakıyorum, irkilmiyor bile, kolları iki yanında gevşekçe uzanırken bıçağı hareket ettirmeye bile çalışmıyor. Bıçağı daha da saplıyorum ve boncuk boncuk kanın boynundan aşağı süzölüşünü izliyorum.

"Nasıl bilmediğini söylersin?" diye fısıldıyorum ona ve dehşet içinde gözlerim doluyor.

"O zamanlar, kristalde gördüklerimden sonra çok öfkeliydim, çok kör olmuştum. O anda hissettiğim tek şeyin Öfke." Parmaklarım kabzada sıkılaşıyor.

"Beni kırbaçladın," diyorum. "Sen..." Nefesim kesildi. "*Beni kırbaçladın.*" O anı hatırladıkça bulanıklaşıyor. Acıyı, ihaneti, Her dilimi, her vuruşu, sanki hala oradaymışım, Highers'ın önünde o soğuk zeminde diz çökmüşüm gibi hissediyorum.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Seni kırbaçladım," diye cevap verdi, sesi at gibiydi. Sonunda bunu yüksek sesle söylediğinde başım öne eğildi. Bunca zamandır bana bu sözleri bir kez bile söylememişti. "Özür dilerim, küçük kurt."

"Hayır, değilsin." Diğer elim göğsüne gidiyor, vücudum titrerken parmaklarım göğsüne batıyor. "Yalancı."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. Başımı sallıyorum. Eli hareket ediyor ve başımı kaldırmadan önce yavaşça çenemi kavriyor. "Sana yaptığım şey için özür dilerim. Sana bunu yaptığım için duyduğum pişmanlığın, çektiğim acının ne kadar derin olduğunu asla bilemeyeceksin. Etini sırtından kopardım. Senden. Vihnarn'ımdan."

İçimden bir hıçkırık kaçıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yaptığı şeyi kabul etmesini ve bunun için özür dilemesini, bana pişmanlık duyduğunu göstermesini istedim. Ama bunun yeterli olup olmadığını bile bilmiyorum. Bundan sonra hayatıma devam edip edemeyeceğimi. Bıçağı tutan bir el gözlerimi açıp bıçağın üzerine indiriyor.

"Ben nasıl bir erkeğim ki bunu yapıyorum?" Darius mırıldanıyor. "Bazen bana nasıl bakabiliyorsun, nasıl hala vücuduna girmeme izin verebiliyorsun?" O kendi kendine güler. "Ve bu bağlantıdan yararlanıyorum çünkü seni istiyorum. İstedığimi biliyorsun ama yine de bana izin veriyorsun," diye iç geçiriyor. "Ve şimdi bile mi? Yapman gerekeni yapmıyorsun ve o bıçağı bana saplamıyorsun. boğaz."

"Yapmalıyım," diye sızlanıyorum, yüzümden bir damla yaş akıyor. Bunu yapmalıyım, şimdi ve burada bitirmeliyim.

"Almalısın," diye kabul ediyor. "Al onu."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Al onu. İntikamını, adaletini, benden alacaklı olduğun kanı. Al. O."

"Bu-" değil.

"Al. Al." Homurdanıyor, hâkimiyetini serbest bırakıyor ve nefesim kesiliyor, göğsünde olan elim şimdi boynunun yanına gidiyor. Gözlerini tutarak onu orada kavıyorum.

Korkmuyor, gözlerinde en ufak bir tereddüt bile yok, çünkü onu tam anlamıyla burada ve şimdi öldürebilirim.

Ondan, bizden özgür olmak için.

Bileğimi çekiyor ve bıçak derisinin daha derinlerine batıyor. Panikle bir ses çıkarıyorum, bıçağı alıp yukarı midemin bulandığını hissediyorum. Göğsüm kabarıyor, vücudum titriyor ve gözlerimin vahşi, şaşkın ve emin olmadığını biliyorum.

"O kitapta ne kadar okudun?" diye sordum. "Sen ortaya çıkmadan önce okuyabildiğim kadarını."

Piç kurusu. "Okumana gerek yoktu, orada seni ilgilendiren hiçbir şey yoktu."

"Bu senin hayatınla ilgili, başka hiçbir şey benim için bundan daha önemli değil." Bir an bocaladım.

"Yine de buna hakkın yoktu."

"Söz konusu siz olduğunuzda, doğru ya da yanlış fark etmez," diyor rahatlıkla.

Homurdanıyorum ve bıçağı indiriyorum. Bıçak eti kolayca sıyrıp geçerken Darius benden başka hiçbir yere bakmıyor. Darius yüzünü buruşturuyor ama onun dışında hiç hareket etmiyor.

Gözyaşlarım çenemden damlıyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Sadece... sadece bir Varis olduğumu bilmekle kalmadın, aynı zamanda

Bizim ne olduğumuzu bilseydin ne yapardın biliyor musun? İznim olmadan hakkımda bir şeyler öğrenmek isteyerek güvenimi kırmaya devam " Hıçkırıyorum, midem bulanıyor. "Bunu hak edecek ne yaptım ben?" I

Çığlık atıp bıçağı döndürerek. "Elimden geleni yapmaktan başka bir şey yapmadım, başkalarını kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım, kendimi en sona koymaktan başka bir şey yapmadım!"

Darius homurdanıyor, elleri kalkıp kalçalarıma iniyor. Onları nazikçe sıkıyor, başparmağı ileri geri bana sürtünüyor. Bir kez olsun bıçağımı çıkarmaya çalışmadı, bir kez olsun beni üzerinden indirmeye çalışmadı.

"Yanlış bir şey yapmadın, bunu şimdi biliyorum. O zamanlar bilmiyordum." Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı. "Bana bu topraklarda merhamet olmadığını söylediğinde

Arkandan yürüyüp vücudundaki eti kırbaçlamadan önce haklıydın. Ama ben hatalıydım. Bunu yapmamalıydım. Bu pişmanlıkla yaşadım ve her zaman da yaşamaya devam edeceğim. Ama o zamanlar haklıydı. Rogue'lara sebep olan bir hainini cezalandırmaya ve ondan bilgi almaya çalışıyordum. Ailemi öldüren şeye sebep olan kişiyi." Onun da kaybettiğini ve buna benim sebep olduğumu düşündüğünü hatırlayınca nefesimi tutuyorum. Bunu onun bakış açısından düşünmeye çalışıyorum.

ve onun yerinde olsaydım ne yapardım, bunun cevabını bile bilmiyorum. Devam ediyor. "Bu kadar acıya neden olan nasıl sen olabilirsin?

Bu kadın nasıl bir Varis olabilir? Tıpkı hikâyelerde anlatıldığı gibi tehlikeli ve onlara karşı ne yapmamız gerekiyorsa yapmaya hakkımız var. O kristali gördükten sonra aklımdan geçenler bunlardı ve bana yalan söylendi." Gözlerini gökyüzüne kaldırıyor ama gerçekten bir şeye baktığını sanmıyorum. "Senin bir Varis olduğundan şüphelendiğimde, görevim her şeyden önce gelmeliydi ve senin ne olduğunu açıklamalıydım, ama her şeye rağmen, senin ne olduğunu diğerlerine açıklayamadım. Tıpkı senin de başka seçeneğin olmadığını hissedene kadar bana açıklayamadığın gibi, çünkü sen de şüpheleniyordun." Sinirli bir ses çıkarıyor. "O zamanlar bir hain olmana rağmen sana elimden geldiğince merhamet ettim Rhea. Öyle görünmeyebilir ama seni kurtarmak için fazla güç sarf etmedim.

Seni kırbaçladım, sadece kırbaçlamışım gibi . Hiç önemi yokmuş gibi." Sertçe yutkunuyor ve gözleri sanki hafızasından bir şeyler görüyormuş gibi odaksızlaşıyor. "O sırada iki seçeneğim vardı, haine zarar vermek ya da adamlarımın zarar görmesini sağlamak. Emre karşı koyamadım ve o sırada senin masum olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden doğru olduğunu düşündüğüm bir seçim yaptım."

Ben hala. "O zaman Leo'nun söyledikleri doğru muydu?" Gözleri tekrar bana döndü.
"Ne?"

"Leo, Charles'ın dediğini yapmazsan ona ve diğerlerine zarar vereceğini söyledi." O zaman da ona iyi davranmamı söyledi.

"Kahrolası Leo," diye nefes alıp gökyüzüne bakıyor. "Yalan söylemedi ama bu yaptığım şey için bir mazeret olamaz." Demek doğruymuş. Aniden doğruluyor ve omzundaki bıçak daha da derine saplanıyor. "O kırbacı tutmayı asla geri alamam." Elleri sırtımda gezinmeye başlayıp göremediği çizgileri takip ederken gözlerini benden kaçırmıyor. Titriyorum. "Sana karşı yaptığım tüm yanlışlar için özür dilerim, Rhea. Hayatımdaki pek çok şey için üzgün değilim, bunu yapabileceğimden bile emin değilim ama senin için üzgünüm."

"Kade'i güvende tutman, dünyamı güvende tutman için sana yalvardım," diyorum bana söylediği her şeyi düşünerek.

"Ve yeminimi bozdum."

"Beni dinlemen için yalvardım, masum olduğumu söyledim." Çocukluğumdan beri yalvarmamıştım ama ona yalvardım.

"Ve ben bunu görmezden geldim." Eli enseme geliyor. "Özür dilerim." Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve yüzümün düştüğünü hissediyorum. Öne doğru yığılıyorum, mücadele beni terk ediyor. Başım onun yaralanmamış omzuna düşüyor ve kokusunu içime çekiyorum, her zaman onun kokusunu istiyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar, boynuma masaj yaparak.

"Sana nasıl inanabilirim?" Ona karşı mırıldanıyorum.

"Öyleyim, küçük kurt. Bu konuda bana inan." Bir duraklama. "Lütfen," diyor alçak bir tonda ve bu kelime, *lütfe*n demesi ruhumu biraz yatıştırıyor. Darius lütfe demez ama benim için dedi. "Bunu bağışlanmak için , pişman olduğum için söylüyorum. Eğer o anı geri alabilseydim, *dinlemek* için öfkemi bastırabilseydim, yapardım." Elleri üzerimde sıkılaşıyor. "Ve o zaman en başta yapmam gerektiği gibi seni seçerdim."

Neden biri önce beni seçemiyor?

Bıçağı omzundan çekiyorum ve gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor. Kendimi oraya gömmeye çalışıyorum, sadece bir süreliğine saklanmak istiyorum, bir anlığına düşmeme izin vermek istiyorum. Daha fazla tutamadığımda hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve yeterince hava boğuluyorum. Darius boynumu sıkıca , beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor ve ben buna karşı koyuyorum.

Başparmaklarım gözyaşlarımı siliyor ama yerine daha fazlası düşmeye devam ediyor. Bulanık görüşümde, Darius başını eğiyor, sonra burnunu çok nazikçe. Hıçkırıyorum, tekrar kaçmaya çalışıyorum ama o beni boynuna, kendimi biraz güvende hissettiren bir yere geri getiriyor.

Havadaki büyüsünü hissediyorum, ondan geldiğini hissediyorum ama bakmıyorum, vücudum hıçkırıklarımınla sarsılırken olduğum yerde kalıyorum.

"Hüznünü, öfkemi hissetmeme izin ver. Nefretini... acını, Rhea." Başımı sallıyorum, kulaklarımı kapatmak istiyorum ama bir yandan da bu acıyı dindireceğini umarak onun sözlerini duymak istiyorum. Her şey acıtıyor. "Bırak hepsini alayım," diye devam ediyor. "Yeterince uzun zamandır saklanıyorsun, benden saklanmana gerek yok, asla benden saklanmayacaksın." Acı dolu bir ses beni terk ediyor ve vücudunu hissediyorum benimkinin altında gergin. "Bundan sonra ettiğim yemini bozmayacağım." Büyüsü sızıyor. "Ben Cazier'in, aşağıların varisiyim," diyor, eli yine enseme . "Ben karanlığım, bu yüzden onun içinde sığınak bulun. Bırak

"Onu açık alana çıkaracağım ve orada kendiminmiş gibi kabul edeceğim." Titremem daha da kötüleşiyor, dişlerim takırdıyor. "Seni koruyacağım, tek yapman gereken bana izin vermek." Parmaklarım ona saplanıyor, dişlerim omzunu ısırıyor ve benden bir hıçkırık daha geliyor. "Bunu hak etmiyorum ama geçmişte yaptığım gibi sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Benim Günlerim artık senin için, sadece senin için geçiyor. Ve şu andan itibaren, her zaman seni seçeceğim."

Gücüm içimden uçup gidiyor, kontrolsüz, vahşi ve özgür, ama bu sefer korkmuyorum. Onu geri çağırmak istemiyorum, sadece olmasına izin veriyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar.

"Bu... bu acıtıyor," diye ve Runa içimde huzursuzca hareket ediyor. Beni düşündüğümünden daha da yaklaştırıyor, bacaklarımı etrafına sarıyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz.

"Biliyorum."

Burnumu çekiyorum. "Senin de en az kadar acı çekmeni istiyorum." "Biliyorum."

İnliyorum ve Darius başımı tekrar kaldırıyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve beni bu şekilde görmesinden nefret ederek gözlerimi kapatıyorum, ama acımın bir kısmını dışarı çıkardığım için rahatladığımı hissediyorum. Beni tekrar boynuna götürüyor ve Gücünün serinliği sarıyor, beni yatıştırıyor. Nefesini başımın üstünde hissediyorum ve sonra derin bir nefes alıyor, içinden gürleyen bir ses geliyor. Ben daha fazla ağlarken, imkansız olmasına rağmen ona yaklaşmak için pençe atarken beni tutuyor. Kokusu bana bir süreliğine burada saklanabileceğimi hissettiriyor.

Sadece bir süre saklanmak istiyorum.

Darius beni kollarının arasına alıyor ve kollarım onun kollarına dolanıyor, korku dolu bir ses terk ediyor. Henüz değil, sadece biraz daha kalmama izin ver. Bana daha sıkı sarılıyor, beni yakınında tutuyor.

"Ay ışığının altında," diyor bana ve sözlerinin anlamı karşısında inliyorum. Ben kollarının arasındayken duruyor ve ben ona sıkıca tutunuyorum. Yürürken yaptığı sallanma hareketi gözlerimin dolmasına neden oluyor. Yaptığım onca ağlamadan sonra kaşınıyorlar. Bir kapı kapanıyor ve bana bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Tek bildiğim sıcak ve korunmuş hissettiğim. Süzölmüş.

Yarının ne getireceğini bilmiyorum ama bugünden daha iyi olmak zorunda. Öyle olmak zorunda.

OceanofPDF.com

Otuz Sekiz

RHEA

En lezzetli kokuyu ciğerlerime çekiyorum. Kaynağa yaklaşıyorum, zihnimdeki uyku sisini temizlemeye çalışırken içimde yaşamasını istiyorum. Sıcaklık vücudumu sarıyor ve işte o zaman duraklıyorum, çünkü farkına varıyorum. Gözlerim açılıyor ve koyu renkli işaretlerle kaplı, bronzlaşmış, dövmeli bir boyun görüyorum. Keskin bir çeneye kadar sert, narin çizgilerle girdapları takip ediyorum ve şu anda Darius'un üstünde yattığımı biliyorum, Darius'un üstünde uyudum. Bacaklarım onun iki yanında ve ellerim yanlarında. Buraya nasıl geldiğimi hatırlarken kaşlarım çatılıyor.

Darius kitap okuyor. Darius beni itiraf ediyor, üzgün olduğunu söylüyor. Sonra onu öldürmek istediğimi ama yapamadığımı hatırladım.

Bunun üzerine inliyorum, içimdeki her şeyin düşüncesiyle isyan ettiğini hatırlıyorum. Büyük eller bana dokunuyor, sert bir basınçla omurgamdan yukarı kayıyor ve beni daha da sıkıyor. Ilık nefes şakağıma çarpıyor ve ardından şefkatli bir

Beni yatıştırmaya çalışırken boğazındaki uğultuyu duymadan önce öpüyorum. Titreşimler onun teninde dudaklarıma çarpıyor.

Darius'un üzerinde yavaşça yükseliyorum, elleri uzaklaşırken kığım hala karnına tünemiş durumda. Onu uyandırmadan hareket ediyorum, sabit nefesleri bana hâlâ uyuduğunu söylüyor. Yine de gücü üzerimde hareket ediyor, yüzüne bir göz attığımda Darius'a geri dönmeden önce karanlık sis hafifçe etrafımda akıyor.

Uykusunda huzurlu görünüyor, siyah saçları dağınık ve karışık, kaşları gevşemiş ve dudakları hafifçe ayrılmış. Ölümlü gibi görünüyor. Elitlerin Alfa'sı ya da Cazier'in Varisi gibi görünmüyor. Sadece Darius'a benziyor ve Bu an bana wisp'ler tarafından karşılandığımız, vahşi kurtlarla tanıştığımız ve ay ışığı altında beni öptüğü geceyi hatırlatıyor.

Dün gece de ağlayan söğüt tarlalarında bana yumuşaklığını gösterdi. Bana yaptıkları için üzgün olduğunu söylerken beni korudu. Sonunda beni kırbaçladığını itiraf etti.

Gözlerinde gerçekten başka bir şey görmedim ve ondan her zaman istediğim de bu değil miydi?

Yaptığı şeyi kabul edip özür dilemek için mi?

Ama benim bir Varis olduğumu biliyordu ve hakkımızda daha fazla şey bilseydi anda bir şeylerin değişip değişmeyeceğini bilmediğini söyledi. Bu acıttı.

Ama adamlarının nasıl zarar göreceğine dair açıklamasından sonra ve her şeyin olduğu o anda, bir hain olarak görüldüğümü anladım.

Özrümü aldım ve pişman olduğuna inanıyorum. Bunu bana kalkan olarak, ona vurmama ve onu yere sermeme izin vererek gösterdi. Onu incitmeme ve omzunu bıçaklamama izin vererek. Sanırım yapabilseydim onu öldürmeme izin verirdi. Gözleri bana bunu gösterdi.

Bakışlarımı balkon kapısına çeviriyorum ve kim bilir ne haltların döndüğü bir başka günde güneşin doğuşunu izliyorum. Daha önemli meseleler var.

Vrohkaria'da yaşamaya devam etmek, onun bana yaptıklarını unutamamaktan daha iyidir. Özellikle de bir parçam, başkaları acı çekerken saklandığım için bana attığı her kırbacı hak ettiğimi düşünürken.

Ama ben de acı çektim.

Biraz daha saklanmak için boynuna doğru eğilme dürtüsü çok güçlü, ama direniyorum. Karnından kalkmak için bacağımı hafifçe kaldırdığımda ellerim dışarı fırlayıp belimi kavıyor. Sırt üstü döndüğümde ve Darius üstüme düştüğünde ciyaklıyorum.

Yüzü boynuma gömülüyor, çakıllı bir sesle mırıldanırken beni içine çekiyor. "Günaydın, küçük kurt."

"Günaydın..." Hiçbir şeyden emin olmadan cevap veriyorum.

Kıkırdıyor, hafif sestten tüylerim diken diken oluyor ve yatağın kenarından yuvarlanıp beni de yanına alarak ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Git temizlen ve kahvaltı edelim," dedi.

beni banyosuna doğru itti ve kırım tokatladı.

Duş almak için banyosuna giderken neden bu kadar... normal davrandığını merak ederek omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatıyorum. Duşa girmeden önce önceki gecedan kalma kıyafetlerimi çıkarıyorum, üzerlerindeki kir yatağın ne kadar kirli olduğunu merak etmeme neden oluyor. Suyun sıcaklığı yüzümden ve vücudumdan aşağı akarken her şeyin gevşediğini hissederek inliyorum. Dünkü pisliği temizlemek için kenardan biraz sabun alıp tüm vücuduma sürüyorum, kaslarıma masaj yaparken tekrar inliyorum.

"Böyle inlemeye devam edersen ben de sana katılırım." Darius'un sesiyle sırıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Suyun içinden göz kırpmıyorum ve onun lavabonun yanında durduğunu görüyorum. Ellerinde tişört. Gözleri vücudumun üzerinde hareket eden suyu takip ediyor, bakışları karanlık ve ateşli. Bakışlarının indiği her yeri hissediyorum, kalçalarımın arasını.

göğüslerim, boynum. Ellerim kenetlenirken nefes alışım hızlanıyor. Ne zaman onun Gözleri beni yakından inceledikten sonra nihayet benimkilere ulaşıyor, dudaklarını yalıyor ve ayakta durmak için dizlerimi neredeyse kilitlemek zorunda kalıyorum çünkü lanet olsun, bana öyle bakamaz.

Tişörtü lavabonun yanına koyarken dudakları sanki biliyormuş gibi yana yatıyor, ateşli gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. Yutkunuyorum. Yine buradayız, aynı Gözlerimizle bakıp dans ediyoruz, ama sonra yatak odasında belli belirsiz bir tık tık sesi duyuyorum ve Darius tek kelime etmeden kapıyı arkasından açık bırakarak çıkıyor.

Duşumun geri kalanını aceleyle tamamlayıp dışarı çıkıyorum ve o sesin ne olduğunu merak ediyorum. Kurulandıktan sonra dizlerimin üzerinde biten ve bana çok büyük gelen tişörtü giyiyorum. Yakasını kaldırıp burnuma götürüyorum ve tişörtün kokusunu içime çekiyorum.

Yatak odasına girmeden önce Darius. Onu balkon kapısının yanında, yüzünde çatık bir ifadeyle görüyorum. Görüş alanını takip ediyorum ve gözlerim açılıyor.

"Illium," diye nefes alıyorum ve ona doğru koşuyorum, Darius'un yanından geçip kapıları açıyorum. Geliyor, bana gaklıyor ve kanatlarını çırpıyor, ben yere oturup onu severken ellerime tünemek için kendini kaldırıyor.

, onu görmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Bu Croneian'ı tanıyor musun?" Darius yanıma gelip Illium'a kahvaltısına sızmış gibi bakarken soruyor.

"Evet. O Edwa-" Sözümü kesiyorum ve donup kalıyorum. Darius bana yardım eden kişinin adını bilmiyor, sadece yardım ettiğini biliyor. Başımı kaldırıp yüzündeki şaşkınlığa bakıyorum ve sonra tekrar Illium'a bakıyorum. Boynunda küçük bir deri kayış ve ona bağlı küçük bir kağıt parçası var.

Illium'u nazikçe yere bırakıyorum ve kayışı başının üzerinden geçiriyorum, kayışı çözmeden ve küçük parçayı açmadan önce göğsünü kaşıyorum.

Kağıt.

Umarım güvendesindir. Sizinle daha önce iletişime geçemediğim için üzgünüm, Charles... kendinde değil. Hepimizi seni aramakla meşgul ediyor, aynı zamanda yönetimine karşı isyan edenleri ya da kale duvarları içinde sığınak isteyenleri cezalandırıyor. Onun gazabına kurtarmaya çalışıyorum ama Rhea... işler hiç olmadığı kadar kötü.

Kendinize dikkat edin ve en kısa zamanda sizinle irtibata geçeceğim, çünkü çaldıklarını nerede tuttuğunu ve sürünüzü nereye gönderdiğini bulmuş olabilirim. Mektubumu bekle.

Edward.

Not elimden kapıldı ve irkildim. Ayağa kalktım ve Illium'u aldım, balkon kapılarına doğru yürüdüm ve şu sözleri mırıldandım
Onu sabah ışığında uçmaması gereken bir yere göndermeden önce teşekkür ederim. Darius'a dönmeden önce sadece bir leke haline gelene kadar onu izliyorum, mektubu okuduktan sonra içimi bir gerginlik kaplıyor.

Edward'ın benimle iletişime geçecek kadar güvende olmasına sevindim, gerçi Illium'un beni nasıl bulduğunu asla bilemem ama çalınanların nerede olduğunu da biliyor olabilir.

Öyle mi? Sürüm orada olacak mı?

"Kim lan bu?" Darius hırlayarak bana doğru geliyor. Ellerimi kaldırıp ondan uzaklaşıyorum ama o gelmeye devam ediyor.

"O-"

"Hiçbir erkek sana mesaj göndermemeli," diyor sessizce, ama o ilerlerken ve ben geri çekilirken daha az ölümcül değil. Omzumun üzerinden korkulukların üzerinden yere bakıyorum ve kaldırılıp kırım taşına çarpıldığında alarmla bağırmadan önce nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Darius'un omuzlarına tutunuyorum, bacaklarımın arasına girip enseme kavradığında gözlerim irileşiyor, yüzü öfke dolu. "Ne sikime gönderiyor bu erkek

"Mesaj atıyorsun, burada olduğunu nereden biliyor?" Tam yüzüme bakıyor, gözleri keskinleşiyor ve simsiyah kanıyor.

"Bana yardım ediyor," diye nefes , bırakırsa kim bilir kaç metre aşağıya düşüp öleceğim düşüncesiyle paniklememeye çalışıyorum. "O bir-"

"Kim ne?" diye homurdanıyor. Eli enseme sıkıyor ve burun delikleri açılıyor. Duraksıyorum ve neden bu kadar kızgın olduğunu iyice anlıyorum. Fark ettiğimde bir nefes çekiyorum.

"Darius," diyorum sakince, ama ses tonumda bir gerginlikle. "Geri dön. Lanet olsun. Yukarı." Gücüm bir uyarı olarak içimden kayıyor ve o da tam gibi karşılık veriyor. Ağır ağır nefes almaya başladı, gözlerinde vahşi bir bakış vardı, gücü ondan akan öfkeyle titriyordu. "Dar," diyorum daha nazikçe, başımı sallayarak ve ellerimi boynunun kenarlarında gezdirerek, başparmaklarımı teninin üzerinde okşayarak, altındaki güç titreşimini hissederek. "Kıskanmayı bırak." Burnumu kısıriyorum. "O benim için ikinci bir baba gibi."

Uzun bir nefes vermeden önce durgunlaşıyor ve sonunda rahatlıyor. Boynumdaki tutuşu gevşiyor, ama gücü daha nazikçe hareket ederken onu geri almıyor, benimkini ararken ve onunla iç içe geçerken rahat bir akış. Mavi ve siyah iplikçikler aramızda birbirlerine dolanarak dönüyorlar.

"Başka bir erkeğe dokunmayacaksın," diye homurdanıyor, burnu saçlarıma geliyor ve dudakları şakağımı sıyrıyor.

Sahiplenici erkek.

"Başka bir kadına da dokunmayacaksın," diyorum ona.

Kahretsin, kıskanç bir kadını.

"Asla," diyor ve beni kendisine doğru kaldırırken elleri kalçalarıma gidiyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve beni yatak odasına götürüyor, sandalyeye oturuyor ve beni de yanına alarak kucağına oturtuyor. "Söyle bana," diyor.

emretti ve ben de ellerimi tişörtünün altını karıştırmak için hareket ettirdim, buruşturup serbest bıraktım.

"Dediği gibi, Charles'ın diğerlerini nereye götürdüğünü de biliyor olabilir, benim sürüm orada olabilir, sadece beklememiz gerekiyor."

"değil, bana Edward'dan bahset." Ben bir şey söylemeyince ofladı. "Artık sır yok sanıyordum?" diyor ve ben ona bakıyorum.

"Sana söyledim, o benim için ikinci bir baba gibidir. Sana bahsettiğim, bana yardım eden kişi o. Beni kurtardı, yani bizi." Kaşlarını kaldırdı ve ben de açıkladım. "Josh, Cassie, Kaden ve ben... Vrohkaria'da dolaşıyor, hayatta kalmak için elimizden geleni yapıyorduk. Bir gün yiyecek çalmaya çalışırken beni bir pazarda buldu," diyorum ama o bu konuda bir şey söylemiyor. "Beni takip etti. Bana annemi tanıdığını söyledi. Ben tanımıyordum.

ona inandım, ama bana arbiel cana dedi. Bu kelimeleri sadece ailem biliyordu."

"Biz kurt kanıyız," diyor ve son birkaç ayını dil öğrenerek geçirdiğini unutarak başımı sallıyorum.

"Bunu söylediğinde ailemi tanıdığını ve vasim olarak atandığını anladım." Bu bilginin içime işlemesini izliyorum. "Bana Eridian'dan bahsetti ve ben ona hiç inanmadım. Ta ki beni oraya götürene kadar. Karşılığında benden tek istediği, güvenli bir sığınağa ihtiyacı olanlara yardım etmemdi. Ben yardım etmedim. İlk başta bu fikir hoşuma gitti." Kucağında kayıyorum, üzerimde sadece onun tişörtü olduğunu fark ediyorum. "Başkalarının yanında olmayı ya da bana dokunulmasını pek sevmezdim." Elleri kalçalarımın gidiyor ve sıkıyor. "Josie yıllar içinde bunu aşmama yardımcı oldu," diyorum sessizce, omzunun üzerinden pencerelere doğru bakarak.

Uzun bir nefes veriyor, başparmağı tenimde tembelce geziniyor. "O gün Josie ya da Danny'nin başına böyle bir şey geleceğini bilmiyordum. Bunu kabul etmedim. Soğukkanlılıkla öldürüldüler. Ölümünün bedelini ödeyecekler."

"Sen de onları durdurmadın," diyorum ona. "Geri çekildin ve bunu yapmalarına izin verdin, bana acımın daha yeni başladığını söyledin," diyorum kederimi yutkunarak.

"O kadar Higher ve Charles'ın kendisiyle dolu bir odada hiçbir şey yapamazdım ve o odadaki herkes tehlikede olurdu. Charles'ın beni dinlemesini sağlamaya çalıştım ama sözümü kesti. Israr edersem işlerin daha da kötüye düşündüm." Hiçbir işe yaramasa da en azından denediğini bilmek beni biraz rahatlattı. "O zamanlar senin bir hain olduğuna, haydutların sebebi olduğuna inanıyordum," diye homurdanıyor ve gözlerim tekrar ona dönüyor. "İnandığım şey buydu. O zaman," diye tekrarlıyor, sanki kendine hatırlatıyormuş gibi.

"Peki ya şimdi?" Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Bana inanıyor musun?"

"İstediğimi söyledim zaten," diye homurdanıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ama bana , değil mi?" diye iç geçiriyor. "Bana inanman için ne ?"

"Bu... gereken çok şey var," diyorum ve çenesi titriyor. Tek ve hızlı bir hareketle beni kaldırdı, taşıdı ve yatağa yerleştirdi.

Darius odaya bakıyor ve masaya yöneliyor. Birkaç fincanı umursamadan kapıyor ve yere düşmelerini irkilerek izliyorum. O sonra masayı yan yatırır. Bir eliyle masayı sabit tutarken ayağını kaldırıyor ve masanın ayağına indiriyor. Tahta yarıyor ve onu tutup kırılana kadar büküyor. Ağzım açık, az önce bir mobilya parçasını kırmasını izliyorum. Masanın kırık bacağını bana getiriyor, sonra pantolonunun arkasına uzanıyor ve bıçağını çıkarıyor.

"Ne?" Ona göz kırpıyorum.

"Oy ve dinle," diyor ve ben bakıyorum. Çok uzun zamandır oyma yapmamıştım. Parmaklarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum, sonra bıçağımı geçici olarak üzerinde gezdiriyorum. Bu

Temiz, üzerinde Darius'un kanı yok, ki sevindim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Nefes alıyorum, artık bana çok tanıdık gelen karışık kokularımızı içime çekiyorum. Tatlı ve çiğ kokular etrafımı sarıyor ve daha da güçlenip güçlenmeyeceğini, sadece bize ait eşsiz bir şey yaratmak için kokularımızı birbirine ekleyip eklemeyeceğini merak ediyorum.

Buna izin verecek miyim?

"Bana güvenmen için çok şey gerektiğini biliyorum, daha önce böyle bir şey yaşamadık, değil mi?" Darius soruyor, ben de başımı sallayarak tahtayı başlıyorum. "Kan yemini bile olsa, bu sadece sana ihanet etmeyeceğime dair bir güvence, ama sana ihanet etmeyeceğimi kanıtlayacağım. Ne kadar uzun olursa olsun beni alır." çömeldi, biraz odun siliyor.

Bacağıma düşen talaşlar. "Dün sana söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim. Dediğim gibi, senden af dilemiyorum, sadece konu sen olunca çok pişman olduğumu duymanı istedim, şimdi her zamankinden daha fazla." Kenarı yuvarlamaya başladım. "Aramızdaki mesafe itiraf ki beni çıldırtıyor. Sürekli sana doğru çekiliyorum ve sanırım sen kurdunla bir olmadığın için bunun etkisini tam olarak hissetmiyorsun." Bunu bir an için düşündüm. Çekimleri hissediyorum, ancak biraz sessiz hissettirdiğine katılıyorum. Yani sadece

Onun için ne kadar güçlü? Gözlerim onunkilere kayıyor, ama o beni izliyor.

Tahtayı oy. "Söz konusu sen olduğunda sabırlı bir erkek değilim. Bir şeyi bilmek istediğimde sınırlarım yok, hayır, senin hakkında her şeyi bilmeye ihtiyacım var. Ama küçük kurt, aramızdaki bağlantı bunu bilmeme neden olmuyor, sadece... sen." Elim oymanın üzerinde duruyor ve onun eli benimkini kaplıyor, tahtada bir oyuk daha açarken sıkıca tutuyor. "Gerçekte kim olduğunu bilmesem de, sanırım, hayır, içten içe kim olduğunu *biliyordum*. Bunu görmezden gelmeye çalıştım." Kendi kendine gülüyor. "Ama görmezden gelmeliydim.

Seni asla görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. yapmak imkânsız." Bunun üzerine yanaklarım kızarıyor ve uzanıp bir parmağını çenemde gezdiriyor.

"Biliyor musun?

Wolvorn Kalesi'nden nasıl kaçtın?" diye soruyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Oradan çıktık," diyorum yavaşça. O bunu zaten biliyor. "Peki liman taşını nasıl aldınız?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Anna'da bir tane vardı. Onunla uyandığını söyledi."

Başını sallıyor, oturduğu yerde kayıyor. "Bunu ona kim verdi?"

"Ne?" Oyma işime ara vererek soruyorum.

"Bunu ona kim verdi?"

"Bilmiyoruz, Edward olduğundan şüpheleniyoruz." Bizi oradan çıkarmaya çalışacağını söyledi ve Anna'ya yaptığı tek açıklama da buydu.

"O senin arkadaşın değildi," diye tükürüyor, hâlâ başka bir erkekle konuşmamdan nefret ediyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Çünkü ona ben verdim."

Otuz Dokuz

RHEA

Gözlerimi kırpmadan Darius'a bakıyor, sözlerini anlamaya çalışıyorum. Başımı sallıyorum, söylediklerine, bana yaptığını söylediği şeye inanamıyorum.

"I-" Ben ne? Burada tam olarak ne söylemeye çalışıyorum?

"Hücrende sana geldikten sonra, sana yaptığım şeyi yaptıktan sonra ona verdim."

"Ama neden?" Bunu neden yapsın ki? O zaman bana inanmamıştı, sözlerime inanmamıştı.

"Hücrenden çıktığım anda zindanın girişinde durdum ve seni orada çürümeye bırakamayacağımı biliyordum. Seni kırbaçladıktan sonra yaralanmıştın, kanaman vardı ve acı çekiyordun. Seni öyle görmek hoşuma gitmedi." Çenesi sıkıştı. "O zamanlar nasıl bir hain olduğun önemli değil, haydutların sebebi olman önemli değil, nasıl yalan söylediğin ve öldürdüğün önemli değil. Seni orada bırakamazdım," diye iç geçiriyor ve parmağını tahtanın üzerinde gezdiriyor. "O liman taşını Anna'nın üzerine yerleştirmek için içimde ne kadar çok şey vardı biliyor musun?

Seni oradan çıkarabilmek için sana yaklaşabileceğini umuyordum." Başını iki yana sallar. "Ben bir Elit'im, yasaları uygulardım, hainleri sürüklerim

ya da Vrohkaria'yı korumak için onları öldürmek. Bu benim görevim. O taşı Anna'nın yanına koyarak buna sırtımı döndüm."

Yumruğunu sıkıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sorunlu görünüyor ve ben onun bu yönünü görmekten hoşlanmıyorum, bu beni rahatsız ediyor. Sorunlu bir Darius iyi bir şey değil, yine de onu arzuluyorum.

Beni herkesten daha fazla savunmasız gördü ve bana zırhındaki başka bir çatlağı gösterdiğinde, her şeyi içime alıp yakınımda tutuyorum.

"Yaptığım şeyden nefret ediyordum, kaçmana yardım etmeye çalışıyordum. Yine de o hücrede çürüyüp gittiğin düşüncesi, o sırada tam olarak anlamamış olsam da, gerçekleşmesine izin veremeyeceğim bir şeydi. Bu yüzden Anna'ya taşı verdim."

"İşte bu yüzden bana kaçmamı söyledin," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor.

"Görevi ve seni seçmek zorunda bırakılmaktan nefret ediyorum." sallıyor, kaşları çatık. "Sen kaçtıktan sonra Anna'nın liman taşını nasıl ele geçirdiğini öğrenmek için Başrahipler pek çok muhafızı sorguya çekti ve ben oturup izledim, diğerleri acı çekerken ne yaptığımı bir kez bile açıklamadım. İşin kötüsü, bundan bir an bile pişmanlık duymadım. Bir seçim yaptım ve bunu hiç tereddüt etmeden yaptım."

Nihayetinde kaçmamıza yardım eden kişinin o olması, masum olduğumu bilmesede, başkalarının acı çekmesine izin verse de beni görevine tercih etmiş olması içimi ısıtıyor. O beni seçti.

Sonunda ben.

Gardiyanların acı çekmesini umursamadığım için bu beni kötü bir insan mı yapar? "Kaçtığında, seni kolayca takip edebileceğimi düşündüm. Kokunu aldım, Yani basit olmalıydı, tek yapmam gereken yaklaşmaktı. Ve bir kere yaptım, kısaca." Gözleri benimkilere kayıyor. "Sen olduğunu biliyordum, kendini gizlemek için bir pelerine bürünmüştün. Wolvorn Kalesi'nden ayrılmanızdan haftalar sonraydı ve bir köydeydiniz. Seni etrafta dolaşırken izledim, her küçük şeye bakıyordun, ama aynı zamanda

mallarla dolu tezgahların yanından geçerken. O zaman seni yakalayabilirdim, Yüce'lere geri gö.

"Ama sen yapmadın."

". Sadece o anda görüş alanımda olmanı istedim. Sonra sen posterinizi gördüm ve bir erkek size yaklaştı. Gergin olduğunuzu gördüm ve sonra odağım artık sizde değil, yanınızdan ayrıldıktan sonra o erkekteydi." O erkeğin benimle posterim hakkında konuştuğunu hatırlıyorum, hissettiğim gerginliği hatırlıyorum. "Ben onu takip ederken o uzaklaştı. döndü, sana yakından , benim hoşuma gitmeyecek kadar yakından. O hareket edince ben de hareket ettim." Gözleri kısa süreliğine kararıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Arkasından yaklaştım,

Elimi ağzının üzerine koydum ve bir sokağa ulaşana kadar onu tüm tezgahların arkasına sürükledim. Boynunu kırmakta tereddüt etmedim. Onu soğukkanlılıkla öldürdüm, hiç şansı yoktu. Cesedini yakındaki bir mahzene attığımda, seni tekrar bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde değildin ve etrafta çok fazla insan olduğu için kokunu tam olarak tespit edemedim. Ama bir tane buldum. kızım."

Derin bir nefes alıyorum ve bana anlattığı hikâyeyi pür dikkat dinliyorum. Tam olarak neden bahsettiğini, beni nerede gördüğünü biliyorum ve orada olduğunu, *beni* izlediğini, *koruduğunu* bilmek bedenimi karıncalandırıyor. Bilmiyordum bile.

"Elinde bir kova vardı ve ağlıyor olmasına rağmen gülümsüyordu. Bana ne söyledi biliyor musun?" diye soruyor.

"Zahariss," diye fısıldıyorum, kaşlarını kaldırıyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Ona Zahariss'in kötü adamları yiyeceğini söyledim, onu hatırlıyorum."

"Kana susamış küçük kurt," diye mırıldandı. "O zaman bile seni ele veremezdim. O zaman bile seni koruyordum, bir haini kurtarıırken ve gitmesine izin verirken bir Elit olarak herkesi koruma görevimi görmezden geliyordum." İç çekiyor, elini kalçamda "Bunların hepsini gerçeği bilmeden önce yaptım, bu yüzden sana söylediğimde

Sana inanıyorum, küçük kurt. Bana anlattığın ve bundan sonra anlatacağın her şeye. Bir daha asla sözlerinden şüphe etmeyeceğim, artık sır yok."

Darius meraklı gözlerle beni izlerken odunu ve bıçağı kenara koyuyorum. İlerleyip kucağına kayarken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Nefesini bırakıyor, elleri beni yerimde tutmak için kalçalarımın altına gidiyor. Sanırım ilk kez kendi isteğimle ona bu şekilde yaklaşıyorum, ona bu şekilde dokunuyorum ve gergin hissediyorum ama bu doğru geliyor.

Ellerim kaslı göğsünden yukarı kayıyor, oradaki belirginliği hissediyorum, sonra ellerimi omzuna götürüyorum ve ellerim başının arkasında, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Bana söylediği her şey zihnimde dönüp duruyor ve ona sadece tek bir şey söylemeyi düşünebiliyorum.

"Teşekkür ." Gözlerim onunkilerin arasında gidip geliyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Rhea."

"İstiyorum," diyorum, öne eğilip burnumu onunkine sürtmeden önce bir an tereddüt ediyorum. Gözleri parlıyor ve o da burnumu . Başının arkasını daha sıkı kavriyorum, midemde bir girdap hissediyorum ve içinde bulunduğumuz pozisyonu fark ediyorum. Kıpırdanıyorum ve göz temasını hiç kesmeden arkama yaslanıyorum.

"Dikkatli ol küçük kurt, beni heyecanlandırıldığını biliyorsun," diye mırıldanıyor ve bu yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden oluyor, içimi bir hafiflik kaplıyor. Başını eğiyor, bir eliyle başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Laeliah." *Çok güzel.*

O parmağıyla gülümsememi izliyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Başka kimseye böyle gülümseme."

Gülüyorum, göğsünü iterken içime bir hafiflik doluyor. "Saçmalıyorsun." O kaşlarını çatarken ben kalkıp yatağa geri dönüyorum.

"Şaka yapmıyorum, küçük kurt. Birine böyle gülümsersen bir saniye bile nefes alamaz." Ayağa kalktı ve yanıma oturmaya geldi.

"Tamam, Dar." Omzunu okşuyorum ve kaşları daha da çatılıyor. Sessizce oturuyoruz, vücudu yan tarafıma ve sessiz gücünün beni sardığını hissediyorum. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum, Darius'a dönüp baktığımda beni izlediğini görüyorum. Şaşırmamalıydım, o her zaman öyledir.

"Şimdi çok şey değişti, küçük kurt," diye mırıldanıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor. Bu yetersiz bir ifade. Bu kadar kısa sürede o kadar çok şey oldu ki, nefes almakta zorlanıyorum. "Olan oldu, artık hiçbir şey Şimdi bunu değiştiremeyiz. Ne yapıyorsak ona devam edeceğiz."

Başımı salladım. "Onlar için adaleti sağlayacağım ve çantamı geri alacağım. Kade'i geri alacağım.

Benim için başka alternatif yok." Bundan kurtulamayacağım. Eğer onları alamazsam, denemezsem kendimi asla affetmeyeceğim. "Onlar benim ailem."

Gözleri parlıyor ve anladığını biliyorum. Kendisini de haydutlara kaptırmıştı. "Öyleler ve sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim." Bir tutam ıslak saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Şimdi, bu erkek." Sesinde hâlâ hafif bir gerginlik var ama bu yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor.

Çekilmez bir erkek, bırakmıyor.

"İstismara uğramış varlıkları bulan oydu. Onları izler ve onlara Eridian'a taşınma seçeneği sunar. İsteddiği tek şey bunun süresiz olmasıydı. Ayrılmanıza izin verilmezdi, yakalanmak çok riskliydi ve sonra bulunacaktık. Çoğunlukla Omegaları kurtarılanları Ölü Topraklar'a götürmeleri için görevlendiriyor, biz de oraya gidip onlara Eridian'a kadar eşlik ediyorduk. Biz sadece iyilik yaptık Darius," diyorum ona. "Sürümüz küçük olabilir ama ilk geldikleri zamanki hallerinden çok daha iyi duruma geldiler, özellikle de yavrular." Başımı sallıyorum, kim bilir nerede oldukları düşüncesiyle kalbim sıkışıyor. "Onları koruyacağıma söz vermiştim, güvende olacaklarına söz vermiştim," diye homurdanıyorum, öfkem beni ele geçiriyor. İğneliyorum

Darius benim bakışlarımla. "Onları hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi onları kurtaracağım." İşaret ediyorum

Darius notu yere bıraktı. "Edward'ın sözüne güveniyorum. Eğer yerini bildiren bir mektup gönderirse, gitmeliyiz."

"Bu bir tuzak olabilir," düşünüyor. "Yüce'lere sadık olanlar tarafından örtbas edilmiş olabilir."

"Umurumda değil, Darius. Hepsini öldüreceğim, katledeceğim ve avlayacağım. Aylar oldu, neler düşünmeye dayanamıyorum. Gerekirse tek başıma giderim."

"Sanki öylesin de," diye alay ediyor, gözleri . "Gözümün önünden ayrılmıyorsun." Başını bana doğru eğiyor, ben de kendiminkini. "Bu sizin hoşunuza gitmeyebilir ama umurumda değil. İşler böyle yürüyor ve Şimdilik işlerin nasıl gideceğini. Ben bir ekip oluşturacağım, siz de kendi ekibinizi oluşturun. Birlikte gideceğiz ve bölgeyi arayacağız."

"Bir şeyler bulacağız, Edward sözünün eridir. Bana Ölü Topraklar'a geleceğini bile söyledi."

"Bunu nasıl bildi?" Kaşları çatıldı, bana dikkatle baktı. "Sana başka zaman söyleyebilir miyim?" Ağzını açmaya başladı ama ben elini dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu. "Bu senden bir sır sakladığımı anlamına gelmiyor. Sadece bunu ben söylememeliyim, bu onun güvenliği için. Eğer bu benim sırrım olsaydı sana söylerdim."

"Yapar ?" diye soruyor avucumun arkasından.

mıydım? Bana pişmanlıklarını anlattı. Bana üzgün olduğunu söyledi ve ben de ona inandım. Ayrıca Wolvorn Kalesi'nden kaçmamıza yardım etti, gidip mağaramdan benim için değerli olan bir şeyi çıkardı ve zamandan beri beni koruyor, neden yapmayayım? Başımı kaldırıp ona bakmadan önce ön kolumun ortasına bakıyorum. "Evet, Darius. Yapardım."

Gözleri benimkileri tutuyor, aramızdaki bağ zaplıyor ve başını sallayarak elimi ısırtıyor, ben de elimi ağzından çekiyorum. "İyi, küçük kurt, ama sen

eninde sonunda bana söylemek zorunda kalacak." Söyledim. "Senin burada olduğunu bildiği fikri hoşuma gitmiyor. Bunu nereden biliyor?"

"Nasıl dürüst olacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Edward her zaman bilir. Sanırım zaman zaman beni Ilium'a takip ettiriyor, ama pek çok Crone'lu olduğunu biliyorum."

"Eğer o sizi burada bulabiliyorsa, başkaları da . Seni burada bulabiliyorsa taşınacak başka bir yer. Ama aynı zamanda." Ayağa kalkıyor, bana bakarken boynunu kırıyor. "Eğer senin için bir babaysa, neden burada değil? Neden seni görmeye gelmedi?"

Ayağa kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürüyorum, Darius da arkamdan geliyor. "O önemli biri ve önemli anlaşmaları var."

Tek söylediği "Sen öyle diyorsan," oluyor ve her şeyi bilmemekten memnun olmadığını anlıyorum. Ona doğru dönüyorum ama birden kendimi kıcıyla göz göze buluyorum.

"Beni omzunun üzerinden atmayı bırak, Darius," diye homurdanıyorum, parmaklarım ona batıyor.

Kıçımın kıvrımını ısırarak kıkırdıyor. "Neden olmasın," diyor, yatak odasından çıkıp koridorda yürürken. "Kahvaltıdan önce kışına bakmayı seviyorum."

Kırk

RHEA

Arada sırada geldiğim boş odanın kapısı çalındı. Burası aynı zamanda başıma gelenleri yazdığım defteri sakladığım oda. Defterin şu anda nerede olduğundan emin değilim ve konuyu açıp bozulmasını istemediğim için Darius'a da sormadım. İkimizin de buradan nereye gideceğinden emin değilim, her ne kadar o ne istediği konusunda oldukça net olsa da, diğer yandan ben sadece gün be gün ilerliyorum.

Kapıya doğru yürüyorum ve kapı bir kez daha çalındığında açıyorum. Josh diğer tarafta duruyor, yere bakarken elleri ceplerinde.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, yumuşak bir sesle. Onu içeri almak için yana çekilmeden önce iç geçiriyorum. Yatağın ucuna geçip bacak bacak üstüne atarak oturuyorum, birazdan yapacağımız konuşmadan nefret ediyorum ama uzun zamandır beklediğimi de biliyorum.

Son zamanlarda pek çok şey açık açık konuşuluyor gibi görünüyor.

Odadaki küçük masanın yanındaki sandalyeye doğru ilerliyor, onu kapıyor ve önüme oturuyor. Kollarını dizlerine dayayarak sessiz bir şekilde

saçındaki topuzla. Bu hareketi sadece huzursuz olduğunda biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor sonunda. Dudağını ısırarak tırnaklarımın kenarlarını karıştırıyorum. "Senden büyüünü kaldırmanı asla istememeliydim. Bu yanlış. Hiçbir mazeretim yok."

Üzgün olduğuna inanıyorum, gerçekten. Ama "Beni incittin," diyorum ve o da titrek bir nefes alarak başını sallıyor. "Başkalarının görmesini asla istemediğim bir şeydi. Sen sadece beni o bodrumdan çıkardığın için gördün ve ben de Edward benim için bunu yaptığında Kade'in hafızasından silinmesini sağladım."

"Biliyorum Milal. Bunu asla yapmamalıydım. Bana ne oldu gerçekten bilmiyorum."

"Bu çiftleşme bağı, Josh," diyorum ona ve donup kalıyor, bana bakıyor. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gri gözleri irileşiyor ama üzgün ve bunun benimle bu konuda konuşmadığı için olduğunu biliyorum. "Bir kan arkadaşının bağı her şeyden üstündür. Bunu anlayabiliyorum. Yaptığın şey hâlâ canımı yakıyor, ihanete uğramış hissediyorum.

Beni başka seçeneğim olmayan bir yerden kurtarmış olmanı, istediğini elde etmek için bir silah olarak kullandın. Bunun için her zaman sana borçlu olduğumu hissettiğim gerçeğini kullandın."

Başı öne eğilir ve bir elini yüzünde gezdirir. "Bana hiç borçlanmadın. Asla." Başını sallıyor ve yumruğunu dizlerinin üzerinde sıkıyor. "Ben sadece, ona ulaşmak için derimden sürünüyordum ve sanki herkes düşmanımymış, yolumda duruyormuş gibi hissediyordum. Sen de bunun tali hasarıydın." Çenesi titriyor. "Çok özür dilerim, Rhea. Yaptığım şey için kendimden utanıyorum. Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimsin ve bunu sana yaptığımı inanamıyorum. Kendimde değildim."

Çok kederli görünüyor ve yaptığı şey için kendini affetmeyeceğini biliyorum. Yapmak zorundaymışım gibi hissettirdiği şey için. bu uçurumdan nefret ediyorum. Biz

Yıllar boyunca tartışmalarımız oldu elbette ama daha önce hiç bu kadar ayrı düşmemiştik. Ona ihtiyacım var. benim kardeşim, benim seçilmiş ailem ve bunu yaşadığı sürece taşıyacağını biliyorum.

"Bunu bana bir daha asla yapamazsın, Josh."

"*Asla*," diyor bağlantının altından ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir zamandan sonra ilk kez aramızdaki kan bağlantısının uğultusunu hissediyorum. Bu hoş bir rahatlık ama aynı zamanda Kade'den kalan boşluğun acısını da beraberinde getiriyor.

Bu düşünce beni durduruyor. Birbirimize karşı böyle , zaten çok şey kaybettik.

"Onu bulduğun için çok mutluyum. Gerçekten çok mutluyum. Mutlu olmayı hak ediyorsun Josh." Durakladım. "Darius'un Witches Rest'in dışında yaptığı şey..."

"Hak etmişim, bu yüzden kendimi savunmadım bile," diyor başını eğmeden önce sessizce. "Sana bir daha zarar vermeyeceğini söyledi, biliyorsun."

Onun sözleriyle . "Siz ikiniz ne zamandan beri konuşuyorsunuz?" diye mırıldanıyorum.

Ofluyor. "Çok değil, sık da değil. Buraya geldiğimizde onlara hayatlarımızdan bahsettikten ve yemek odasında yere yığıldıktan sonra, nasıl olduğunu görmek için koyduğun odaya gittim ve bir süre konuştuk. Darius yanından ayrılmamıştı."

Darius'un ben derin uykudayken yanımda kaldığını düşününce göğsüm ısınıyor. Düşünüyorum da, uyandığımda her gün yanıma gelir, gece gidene kadar bir süre benimle kalırdı. Fakat

Onunla konuşsam bile hep geri gelirdi. Onunla konuşamıyordum.

Tüm duygularımı işlevsel hale getirmek için bastırıyordum ve incinmişliğimin ortaya dökülmesine izin veriyordum.

Yine de asla duraksamadı ve bana karşı sabrı tükendiğinde, kendimi içinde bulduğum çöküşten uyanmama yardımcı oldu. Düşündüğümde, Darius buradayken bana çok yardımcı oldu.

Sakin bir nefes alarak öne doğru ve Josh'un sıkılı yumruğunu elime aldım. "Seni affediyorum," diye mırıldanıyorum, sadece düzelmesini istiyorum. "Çok şey oldu, aramızdaki bu mesafeyi istemiyorum. Ben kardeşimi istiyorum." Beni aniden yakalıyor ve kendine doğru çekerek sarılıyor. Kollarımı boynuna dolayıp onu yakınımda tutarken bacaklarım iki yanında sallanıyor. Onu çok özledim.

"Bunu telafi edeceğim, Rhea." Beni daha sıkı sıkıyor. "Söz veriyorum-"

Yatak odasının kapısı çarparak açılıyor ve ben sıçrayıp başımı kaldırıyorum. Darius kapı aralığında durmuş, Josh'un kucağındaki bana bakıyor ve gözleri Josh'a kayarken öldürücü, sert ve acımasız bir hal alıyor.

"Bırak lan onu. Şimdi," diye gürlüyor, hâkimiyeti odanın içine yayılıyor. Darius'un Josh'la en son kavga ettiği zamanı hatırlayarak 'un kucağından kalkıyorum. Konuşmak üzereyken şöyle dedi. "Charles buraya geliyor. Seni ve diğerlerini başka bir yere götürmeliyiz."

Kanım dondu.

Josh aceleyle, "Sarah'yı alacağım," der ve bunu yapmak için odadan çıkar, ancak gözleri her hareketini takip eden Darius'a geniş bir mesafe bırakmadan değil.

Odanın etrafına bakıyorum, bana verilen bazı kıyafetlerin odanın etrafına gelişigüzel atıldığını fark ediyorum. Biri gelirse diye saklamak için onlara doğru yönelmeye başlıyorum ki bir el beni ensemden kabaca kavırıyor. Sert bir göğsün içine çekildim. Dudaklar

Darius kulağımı ısırduğında hafif bir sızı ile tıslamadan önce titriyorum, öfkesi odayı dolduruyor.

"Bırak, biri temizler. Az önce içeri girdiğim şeye gelince, küçük kurt," diye alçak sesle homurdanıyor, her şeyini hissedebilmem için kendini bana bastırıyor. "Sanırım neden bir erkeğin kucağında oturduğun hakkında bir tartışma yapmamız gerekiyor.

başka bir erkek." Dudaklarını kulağımdan omzuma götürüyor ve tişörtümün kumaşını beni inletecek kadar sert bir şekilde ısıyor. "Ama bu daha sonra olacak ve olacak, Rhea."

Bizi döndürüyor, boynumdaki tutuşu beni dışarı ve koridora doğru yönlendiriyor. "O benim kardeşim gibi, Darius, yapamazsın-"

"Sessiz ol. Şimdi olmaz." Bu bir emir, sesinden bu emir damlıyor ve şu an onu zorlamanın zamanı olmadığını biliyorum. Koridorda sessizce yürüyorum, bir koridorun sonuna ulaşana kadar dolambaçlı koridorları dönüyorum.

Darius kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor, diğer odada gördüklerine hâlâ kızgın. Kokusu benim kokumun izleriyle birlikte etrafımı sarıyor ve beni neden yatak odasına getirdiğini merak ediyorum. Dönüp ona sormak üzereyken kapıyı kapattığını görüyorum, kendisi diğer tarafta. Kapıya doğru ilerleyip kolu tutuyorum. Çekiyorum ama kapı açılmıyor.

"Darius," diye fısıldıyorum. Tanrılar aşkına ne yaptığını merak ediyorum.

"Onlar gittiğinde geri geleceğim," diyor bana kapının ardından. sesi biraz boğuk.

"Burada tek başıma kalamam, diğerleri nerede?" İçimde yükselen panikle soruyorum.

Tek söylediği "Güvendeyim," ve sonra ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyorum.

"Darius!" Kapıya vurarak bağıriyorum ama cevap vermiyor. "Piç kurusu," diye homurdanıyorum ve sonra o piçi yere sermek için gücümü kullanıyorum. Sis gibi Teller kapıya ulaşır, zorla açmaya çalışır ama hiçbir şey olmaz. "O şerefsiz." Nefes alışım hızlanıyor ve kalbim kontrolden çıkmış bir şekilde kapıya yaslanıyorum. Runa içimde inliyor.

Kahretsin.

Ya Charles bir şey yaparsa? Ya birine zarar verirse ve sonra sürümü burada bulursa?

Ya Darius başından beri yalan söylediye ve Charles'ın tarafını tutup ona söylerse? Hayır. Hayır, bunu geçtik.

Güven, kendime hatırlatıyorum. Bunu sağlamak için kan yemini etmiştik. Beni incitecek bir şeyi kasıtlı olarak yapmayacağına dair içimi rahatlatmak için. Ön kolumdaki ısırık izine bakıyorum, bana ettiği yemini hatırlatan bir iz. Sanki beni tehlikeye atmayacağını hatırlatıyormuş gibi ince mor bir parıltı yayıyor. Ve son zamanlarda bana söylediği ve açıkladığı her şeyden sonra... hayır, bana bunu yapmaz, bundan eminim.

Ama buna çantamın geri kalanı dahil değil.

Sen benimsin, seni ben olmayan her türlü tehditten koruma sorumluluğum var. Sürünüz sizin bir uzantınızdır, bu yüzden siz olduğunuz sürece onlar da korunacaktır.

Bir zamanlar söylediklerini hatırlamak beni rahatlatıyor, çünkü özellikle onun koruması altında olmadığım zamanlarda buna sadık kalmıştı.

Elimi yüzüme sürüyorum. Darius da en az benim kadar Higher'lardan nefret ediyor. Charles'ın kellesini istiyor. Bunu unutmamalıyım.

Gözlerim henüz geçmediğim kapıya kayıyor ve ona doğru yürüyorum, yaptığım son oymayı elime alıyorum, diğer tarafta ne olduğunu merak ediyorum. Bu geniş bir oturma ve yemek alanına açılıyor ve Darius beni en son odaya kilitlediğinde buraya gelmediğim için kendimi tekmeliyorum. Bej duvarlar ve koyu zemin, yatak odasının karanlığından daha nötr bir his veriyor ve anında hoşuma gidiyor. Tavandan tabana pencerelere gidip dışarı bakıyorum. Dışarıyı görebiliyorum.

Darius ve benim Runa'yı dışarı çıkarmaya çalıştığımız söğüt ağaçları görünüyor ve daha geride, aynı dağları balkonda olduğumda görebildiğim gibi uzaktan görebiliyorum. Yere oturuyorum ve başımı pencereye yaslıyorum, Güneş daha doğudaki bir gölün parlarken, su ışıktaki parıldarken beklemek.

Şu anda bulunduğum konumda olduğuma inanmak zor. Eridian'daki rahat hayatım artık yok. Yüce'ler hayatta olduğumu biliyor ve en ölümcül olanı şu anda ayaklarımın altında olabilir. Sürüm kim bilir nerelere dağıldı ve biz de Yüce'lerin ve Elitlerin işledikleri daha sinsi eylemleri ortaya çıkarıyoruz.

Gösterdikleri her şey yalan, hiçbirine güvenemezsiniz. Her an gelip herhangi birimizi sırtımızdan bıçaklayabilecek Elitlerle dolu bir olduğumuz gerçeği uykularıma yardımcı olmuyor. Bazılarının bu kanada gelip içimizden birini fark etmesinden sürekli endişe duymak dehşet verici.

O zaman Sarah var. Muhtemelen Charles bu yüzden burada, Darius'un onun kayıp olduğunu biliyor. Darius'un Charles'ın bir şeyler döndüğünden şüphelenmeyecek kadar aptal olduğunu düşündüğünden şüpheliyim. Damian ve Zaide teyzemle konuşmuşlar.

Selena'yı evden götürdüler. Sarah'nın kaybolduğunu fark ettiklerinde teyzem bunu onlara söylerdi.

Darius bunun olacağını biliyordu. Elitlerinin oradaki varlığı hakkında sorgulanacağını, Damian ve Zaide'nin de sorgulanacağını biliyordu. Ne yaptıklarını bildiklerine güvenmek zorundayım.

Umarım Darius Charles'ı gitmesini sağlayacak kadar yatıştırabilir. Şu anda onunla yüzleşemeyiz, her ne kadar aşağı inip onu paramparça etmekten başka bir şey istemesem de. Kade'i bana geri vermesini ve çaldığı diğer sürüyle birlikte diğer üyelerimin nerede olduğunu söylemesini talep etmek için.

Kalenin içinde onun tarafında olup da Alfa'larına sırt çevirkaç Elit olduğunu kim bilebilir? Darius güçlüdür ama Charles'a ve kaç tane Elit'e karşı? Bu bir ölüm fermanı. Hayır. Şimdi saldıramayız. Eğer Charles herhangi bir şeyden şüphelenirse, onları başka bir yere naklettirecektir. Bundan eminim.

Sonra da bize sırtını dönecek.

Yüksek Charles olmasının bir sebebi var, diğerlerinden daha güçlü ama kimse gücünün boyutunu bilmiyor. Sadece güçlü olduğunu.

O gücün bir kısmını benim üzerimde kullandığı anılar zihnime zorla girince ürperiyorum.

Kanımın vücudumda yavaşladığını hatırlıyorum. Kalbimin her atışında kaburgalarımda nefesimi kesen bir acı hissediyordum. Ayrıca ateşi sever, çok ama çok ateşi. Ayaklarımın altı bunu kanıtlıyor. Gerçi onun normal değil.

Ayağa kalkıp odanın içinde volta atıyorum. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Kollarımı sallayarak, ben hecelemedikçe bedenimin asla aynı hatırlatan şeyleri kovmaya çalışıyorum. Bana yaşattıklarını her zaman .

Asla kaçmaz, asla gitmez. Sadece, her zaman orada.

Tekrar pencerelerin önünden geçiyorum ama hemen duruyorum, bir leylak ağacının oymasına tutunuyorum. Yüzümü cama dayayıp uzaklara bakarken kalbim düzensiz atıyor. Siyah noktalar ortaya çıkıyor. Oradaki çimenli tepelere dağılmış yüzlercesi olmalı. Avucumu cama bastırıyorum, daha fazlası göründükçe sertçe yutkunuyorum.

Sonra tam olarak ne olduğunu anladım.

Rogures.

Çok, çok fazla var.

Yakında bir yerlerde bir köye saldırı olacağını ve bunun pek çok hayatı söndüreceğini bilmek kalbimi sızlatıyor.

Ve tek yapabildiğim hiçbir şey yapmamak.

Sadece hareketlerini izleyin ve Zahariss'e dua edin ki o kiminle karşılaşılırsa karşılaşsınlar kaçsınlar.

Tek yapabildikleri kaçmak.

Kırk Bir

DARIUS

Hızlı bir duş alıp Rhea'nın kokusundan tamamen arındığımdan emin olduktan sonra merdivenlerden iniyorum. Ondan iğreniyorum.

Charles'ın beni bekleyeceğini bildiğim ana salona doğru ilerlerken kendimi onun varlığına hazırlıyorum. Ben Rhea'yı aramaya çıkmadan birkaç dakika önce Maverick gelip Charles'ın bazı muhafızları ve Maize ile birlikte Vokheim Kalesi'ne geldiğini haber verdi. Son konuştuğumuzda bana söylediklerinden sonra eninde sonunda geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

Leo salonun girişinde beni bekliyor ve başıyla küçük bir selam veriyor, çenesini sıkarak bir şeye sinirlendiğini belli ediyor. Charles'ın ağzından kaçırıldığına şüphe yok. Büyük, çift kapıyı açıyor ve geçmeme izin vermek için yana doğru ilerleyerek arkamdan geliyor. Elitlerim bankta oturuyor

Uzun masaların koltuklarında oturuyorlar ve benim girişimi duyunca konuşmaları hızla kesiliyor. Ortaya doğru yürüyorum, botlarım attığım her adımda taş zeminde ağırlaşıyor.

Alfa'ları olarak maskemi sıkıca yerinde tutarak, bana ve yalnızca bana sadık olması gerekenlere bakıyorum. Yine de bazıları gözlerime bakıyor, içlerinde bir meydan okuma girdabı ve kardeşlerime bana meydan okuyanların, bakışlarımla karşılaşarak bana saygısızlık edenlerin isimlerini söylemek için aklımda bir not tutuyorum. Alana hakimiyetimi yayıyorum ve bazıları daha dik oturuyor, gücüm koridorda ilerlerken her hareketime odaklanmalarını sağlıyor.

Charles odanın sonunda, salondaki en büyük masada oturuyor. Kardeşlerim ve benim oturduğumuz küçük bir platform üzerinde yükseliyor. burada toplantılar ya da yemek. Masanın yerimi alırken neredeyse ona hırlayacaktım, ama şimdi kendi halkına, ilgili kişiler dışında kimsenin haberi olmadan neler yaptığını bildiğimden, Drax'ın yerimizi sahiplenmesini kontrol altında tutmak daha da zor.

Masama giden iki küçük basamağı çıkıyorum ve o koltuğuma uzanırken tam önünde duruyorum. Solunda oturan Maize, hiç ilgimi çekmeyen üstünden taşan göğüslerini bana göstermek için öne doğru eğilirken bana çapkın bir gülümseme fırlatıyor.

"Alfa Darius," diye mırıldanıyor. Arka dişlerim gıcırıyor. "Seni görmek için bekliyordum. Gel, otur." Ben boş boş bakarken o yanındaki boş koltuğu işaret . Hareket etmediğimi fark edince suratını asıyor ve kollarını kavuşturup odaya bakarak yere çöküyor.

Gözlerim Charles'a kayıyor. "Burada ne işin var? Benimle konuşmak isteseydin Wolvorn Kalesi'ne gelirdim."

Şarabımdan bir yudum alıyor, *benim* şarabımdan, döndürerek bana sert bir bakış atıyor. Ben daha fazlasını beklerken tek söylediği "Seninle hemen paylaşmam gereken bir haberim var," oluyor.

Bana daha fazlasını vermiyor ve ben de dilimi ısırıp kan çekiyorum. Drax daha uzun durur. "Peki nedir bu haberler?" Öne doğru eğilip küçük bir parça ekmek alıyorum ve cevabını beklerken ısırıyorum.

"Alfa Paul ve oğlu Patrick Wolvorn'dan ayrılıp boş bir eve gittiler."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir sorun çünkü? Alfa Paul'ün eşi onu terk mi etti?" Biraz ilgili davranıyorum, yavaşça çiğniyorum. Bir ısırık daha alıyorum ev yapımı ekmeği yiyor ve bunun onun oynadığı bir oyun olduğunu bilerek devam etmesini bekliyorum. Ama artık benim de oynadığımı bilmiyor.

Charles iç geçirir ve bardağını sertçe masaya bırakır. "Arkadaşı orada, sorun bu değil. Sorun Patrick'in müstakbel eşinin kayıp olması. Bir kez daha."

"Nasıl olur da yine kaybolur? Onu daha birkaç ay önce Eridian'dan aldık." Elimde kalan ekmeği masaya fırlatıyorum ve kollarımı ona bakıyorum. "Başka bir saklambaç görevine devam edemem, yapacak çok şey var."

"Dediğimi yapacaksınız," diye gürliyor Charles ve oda duruluyor. Gerilimin yükseldiğini hissedebilirsiniz, Elitlerim huzursuzken diğerleri kanıma aç.

"!" diye emrediyorum Elitlerime, öfkemi zor zapt ediyor, masanın üzerinden atlayıp çıplak ellerimle kafasını koparmamak için kendimi zor tutuyorum.

Elitlerim hiç vakit kaybetmeden yerlerinden kalkıp

kendilerini koridordan. Hepsi gittikten Charles'a uyarıcı bir bakış attım.

"Mahzenime gelip bana söylediklerinizi yapmamı emretmeyin. Unutuyorsun, sana yardım ediyorum çünkü bunu ben seçiyorum."

Kısık bir kahkaha attı, kara gözleri acımasızdı. "Darius, bunun doğru olduğunu nasıl düşünürsün? Ben Vrohkaria'yı yöneten otoriteyim, benim sözüm kanundur, sen

Bunu son görüşmemizden biliyorum. Sana bir şey yapmanı söylersem, yaparsın. Sen

topuğumun altında!" Ellerini masaya vurur ve masa çatlar, ayağa kalkarken tahta onun gücüyle paramparça olur.

Hareket etmiyorum. Tahta parçaları yanağıma kesip vücuduma çarptığında ya da masanın geri kalanı yere döküldüğünde, yiyecek ve içecekler ziyan olduğunda değil. Leo'nun bana yaklaştığını hissediyorum, sözümü beklerken vücudu gergin, ama ben ona söz vermiyorum. Tişörtümü ellerimle siliyorum, içinden tahta parçaları çıkıyor ve Charles'a doğru başımı kaldırıyorum.

"Siz Lord Higher olabilirsiniz ama benim kimseye hizmet etmediğimi biliyorsunuz. Size yardım ettim çünkü babam son nefesinde benden bunu istedi. Ben Vrohkaria Kanunlarına bağlıyım ama sen öyle değilsin. Dikkatli ol Charles, yoksa beni ayakçın yapmaya çalışmaya devam edersen Elitlerin desteğini kaybedersin."

Gözleri çivit renginde parlıyor ve ben de kendi ona dikiyorum, önümdeki güç gösterisinde ortaya çıkmak isteyen işaretlerimden dolayı boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

"Benim yardımım olmadan Elitlerin sadakatine uzun süre sahip olamayacaksın Darius. Şimdiden aileleri bana geliyor, bir Varis'in Elitlerin Alfa'sı olmasından endişe duyuyorlar. Sence onların endişelerini kim yatıştırır? Ben . Ben olmasaydım, artık Elitlerin Alfa'sı olamazdın.

"İnsanların ne düşündüğü umurumda bile değil. Ben Cazier'in Varisiyim, ben bir Canaric kurduyum ve bunu ya da Alfa olarak konumumu değiştirebilecek hiçbir şey yok."

"Senin yerine nasıl geçebileceğimi zaten konuşmuştuk," diyor ve ben kılınıyorum. Bir eliyle Maize'nin sandalyesinden kalkmasına yardım ediyor. Dudağını ısırarak ona gülümsüyor ve ben boynunu kırmak istiyorum. "Biz Lasandrhea'yı ararken sen de Sarah'yı arayacak, Maize'le yatacak ve bu arada yavrular üreteceksin. Bulduğunda ondan da çocuk yapacağız, benim istediğim gibi ilerleyeceğiz." Lanet olası cesedimi çiğneyerek. "Yapacaksın

Yüksekleri toplayıp pozisyon çağrısı yapmadan ve seni babanın sana bıraktığı koltuğa zorla oturtmadan önce sana söylenenleri yap. Anlıyor musun, Darius?" Onun karanlık gözleri benimkilere dikilmişti ama benimkiler de bir o kadar karanlıktı.

"Beni zorla bir yere oturtamazsınız."

"Yapabilirim ve yapacağım, yeminle bağlıyım. Bundan kaçış yok." O düşünüyor. "Bu senin son uyarın. Daha fazlasına müsamaha göstermeyeceğim. Bir çiftleşme insanları yatıştıracak, her şeyi değiştireceğini düşündükleri isyanı hafifletmeye yardımcı olacaktır. O zaman bir kez daha daha büyük soruna odaklanabiliriz. Haydutları bitirmek." Maize'i masanın arkasında bırakarak ilerliyor ve yanıma geldiğinde duruyor. "Sarah'nın kaybolduğu gün Kazari sürüsünde olan Elitlerle konuşacağım ve sen de benim dediklerimi yapacaksın."

"Hemen ihtiyacım var." Çenemi sıktım. "Uzaklaşıyorsun Darius, bunu görmediğimi sanma. Ben meşgulüm, kör değilim ve seni bu hale getiren şeyi bulup ezeceğim, kime bağlı olduğunu sana hatırlatacağım." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Birkaç derin nefes alıyorum, ayaklarımın dibinden kaçmak isteyen güç dalgasını hissediyorum.

"Darius," diye mırıldanıyor Maize. Sesi etimi soyan bıçaklar gibi içimi gıcıklıyor. "Bu çiftleşme bir lütuf olacak, göreceksin. Umarım deneyebiliriz... hem de çok." Ben uzaklaşıyorum ve o yaklaşıyor. Leo boğazını temizliyor ve benim başım ona doğru sallanıyor.

Leo koridorda yürümeden önce Maize'e ters ters bakarak, "O zaman seni yalnız bırakayım," diyor.

"Yukarı çıkın, sağdan üçüncü oda ve daha ileriye *gitmeyin*. Birazdan sana katılacağım." Dişlerini göstererek gülümsüyor ve sırtını biraz dikleştiriyor.

Benim için hiçbir şey yapmıyor, kesinlikle hiçbir şey.

"Elbette, Alfa Darius, sabırsızlıkla bekliyor olacağım." Geçerken bir parmağını kolumda gezdiriyor ve ben onları tiksinti mızrakları gibi kırmak istiyorum

benim aracılığım la.

Charles'ın insanları rahatlatmak için çiftleşip yavru yapmamızı istediğini biliyorum. Cazier'in Varisi olarak benim sakinleştiğimi ve insanların tehlikeli olmadığını düşünmelerini sağlamak için.

Yanılıyor.

Bana zarar verenler, insanlara zarar verenler için her zaman tehlikeli olacağım. Highers ve Maize de o insanlar.

Salonun kapısı kapanır kapanmaz ve Maize kendisine söyleneni yapar yapmaz, gücüm patlıyor ve ben yere bakarak yüksek sesle homurdanırken oda büyüyle sarsılıyor. Siyah sis ayak bileklerimin etrafında dönüyor ve bir kasırga gibi tüm vücuduma yayılıyor. Tahta parçaları, benden bir güç patlaması salıverilene kadar daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde onun gücüne akıyor, bu tahta parçalarını farklı yön lere uçuruyor ve duvarlara çarpıyor.

"Orospu çocuğu," diye , nefesim hızlanıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, sıkıyorum ve bırakıyorum. Etrafımı saran sis genişçe dönüyor ve kıvrılırken onu serbest bırakıyorum. Teller birbirine dolanıyor ve Leo'nun sesini duymadan önce bir saniyeliğine görebildiğim tek şey tamamen karanlık oluyor.

"Darius, kardeşim. Sakin ol," diye sesleniyor ve Drax'ın alçak sesle homurdanıyor. Kontrolümü kazanmadan önce birkaç kez derin nefes alıyorum. yapmam gereken bir şey. Büyüm duruyor ve Drax içimde hırlayıp homurdanırken hatırlayıp bedenime işlemesine izin veriyorum. "Ne yapacaksın?" Leo belirsiz bir şekilde önümde durarak soruyor. "Bize daha fazla zaman kazandırmak için gidip başka bir eş bulman gerektiğini düşünüyor musun? Kayıp olanları ve saklandıkları yeri bulmamız gerekiyor."

"İsteyeceğim son şey bir başkasıyla çiftleşmek Leo," diyorum ona, koluma ve Rhea'nın ısırığının olduğu yere bakarak. Gizlenmişti.

Ben ve o hariç herkes, ben izin sürece. "Bu saçmalıklarla uğraşvaktim yok."

"Birini bulsak ve sen bir Varis üretecekmişsin gibi davransak nasıl olur?"

"Bunun için çiftleşme ısırıkları gerekir, bunu yapamam," diye iç ve koridordaki dağınıklığa bakıyorum. Ayrıca, küçük kurdum onu ele geçirirse uzun süre hayatta kalacağını sanmıyorum.

Leo'nun bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum. "O zaman ne yapacağız?"

Çıkışa doğru ilerliyorum. "Biz, onun, bu adamı tuttuğu yeri bulduk.

kurtlar ve biz bunu bitiririz. Onunla ilgili zamanımız tükeniyor." Durdum ve ona baktım. "Bodruma gel, ben de üst kattaki kaltakla ilgileneyim."

Leo iç geçiriyor ama yine de beni takip ediyor.

Arkamdan bodrum kapısını kapatan Damian duvara yaslanıyor, gözleri endişe dolu. Ben koridorda yürürken, Damian ve Leo da beni takip ediyor. Merdivenlerin dibine vardığımda omuzlarımı yuvarlıyorum, onlara bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Drax'ın tüyleri diken diken oluyor, derimi yırtıp Maize'i parçalamak istiyor ama onun yukarıda beni beklediğini biliyor.

Ama o Rhea için bir tehdit değil. Büyüm vücudumdan gözenekler açıp tenimi bir sis gölgesi gibi kaplarken bunu anlamıyor.

Ona *sakin olmasını* söylediğimde öyle güçlü hırlıyor ki dişlerim .

Charles'ın buraya gelmesini ya da Maize'i getirmesini beklemiyordum.

Şimdi değil, henüz değil.

Charles'ın son konuştuğumuzda söylediklerinin, adamlarıma ve Kade'e yapacağını söylediği şeylerin tehdidi başımın üstünde duruyor.

Boynumu yana doğru uzatarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Dehşet yerleşiyor ve o odada ne olursa olsun, bunun ileriye dönük gidişatı değiştireceğini biliyorum.

İşlerin ne kadar hızlı değişeceğini, saklayıp saklayamayacağımı, burada işleri yeterince yoluna koyana kadar kimsenin bilmediği bir yerde çalışmasını sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyorum.

Ama bilinmezlik ortadan kalkana kadar bana daha fazla zaman kazandıracak bir şeyler yapmalıyım.

Attığım her adımda, omuzlarım kararlılıkla sertleşiyor.

Merdivenlerden aniden bir çığlık sesi geliyor ve Leo ile Damian'ın anında yanıma gelmesiyle kafamı kaldırıyorum. Bir saniye içinde koşarak çıkıyorum, çığlığı atanın kim olduğundan emin değilim ama endişem aklımın bir köşesinde.

Maize'den başka kimse yukarıda olmamalı ve Rhea, Maize'i gönderdiğim yerden çok uzakta, benim sihrimle odamızda kilitli.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyoruz, sessizlik inerken tepede duruyoruz. Başımı eğip çığlığın nereden geldiğini duymaya çalışıyorum.

Bir şırıltı kulaklarıma ulaşıyor ve hemen koridorda yürümeye başlıyorum. Köşeyi dönerken kan kokusu burnuma geliyor ve içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Kan kokusunu takip ederek aşağı doğru ilerlerken Damian ve Leo'nun arkamda gerildiğini hissediyorum. Solumda, Maize'i gönderdiğim yerde açık bir kapı görüyorum ve omzumun üzerinden onlara bakıp başımla o yöne doğru selam veriyorum.

Bıçağım bir saniye sonra elimde, kanın kimden geldiğini ve buraya iznim olmadan başka birinin gelip gelmediğini merak ediyorum.

Bir gürultü daha ve sonra hiçbir şey.

Yatak odasının ulaşıyorum ve gözlerimi önümdeki manzaraya dikerek kısa kesiyorum.

"Siktir."

OceanofPDF.com

Kırk İki

RHEA

Önce

Hırlıyor ve adım atıyorum, öfkem ve gerginliğim uzaktaki o haydutların görüntüsüyle, Charles'ın kaledeki varlığıyla içimde titriyor.

Bu odada kalamam, bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Yatağın yanındaki masaya doğru yürüyorum ve Darius'un sonuncusunu değiştirdiği yeni lesia çiçeğini alıyorum. Kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Çiçeği dikkatlice bardağa geri koyduktan sonra kapıya ve kapıya doğru yürümeden önce homurdanıyorum.

Zihnimi rahatlatıyorum ve içimdeki gücü, bana bir Tanrı tarafından bahşedilen gücü hissediyorum. Darius beni burada tutamaz.

Avucumu kapıya koyuyorum ve Darius'un büyüsünün kapıyı sıkıca kilitletiğini hissediyorum. Gücümün avucuma geçmesini istiyorum ve çağrı işe yarıyor. İçimden çıkıp kapıya doğru sızıyor, Darius'un büyüsünün etrafını hissediyor, bir çatlaktan geçmeye çalışıyorum. Hiçbir çatlak bulamayınca gözlerimi kapatıp daha sert itiyorum, ahşaba daha fazla baskı yapıyorum.

Ta ki m  h  rdeki k    k bir   atlak kendini g  sterene kadar. Sihrimi oraya vuruyorum, altına giriyorum ve Darius'un sihrini y  zeyden uzakla  tırıyorum. Boynumun arkasında boncuk boncuk terler olu  uyor ve kolum kontrolde kalmaya   alı  maktan titriyor ama devam ediyorum.

K    k bir g    patlaması hafif bir esinti gibi y  z  me   arpıyor ve g  zlerimi a  ıyorum, onu serbest bırakmayı ba  ardığım i  in g  l  ms  yorum. Bir nefes alıyorum ve kolu a  ağı   ekerek ba  ımı koridora   ıkarıyorum. Ne bulmayı beklediğimden emin de  ilim ama bo  tu.

Odadan   ıkıp koridorda y  r  rken aynı korku hissi midemde a  ırla  ıyor, duyularımı a  ıyorum ve herhangi bir   eyi dinlemeye   alı  ıyorum. Ama her   ey sessiz.

Charles'ın nerede olabileceğinden emin de  ilim, sadece bu kanatta ve arka taraftaki bah  elerde bulundum. Elitlerin geri kalanı h  l   burada olduğumuzu bile bilmiyor, bu y  zden kalenin bu kısmına kapandık. Ba  ka bir koridordan d  nerken bir kapının kapandığını duyuyorum, zar zor   ıkan bir ses ama yine de duyuyorum.

Kimdi o?

Bir an donup kaldım, ba  ka bir   ey bekledim. Hi  bir   ey gelmeyince, sesi duyduğum yere do  ru hafif adımlarla ilerliyorum. Bir k   eyi d  nerken, daha a  ağıdaki odalardan birinden gelen ayak s  r  me sesine benzer bir ses duyunca ba  ımı e  ıyorum. Yutkunarak k    k adımlar atıyorum, s  r  mden birinin orada olup olmadığını merak ediyorum ve onlardan birini g  rmeyi umduğum i  in duyduğum heves adımlarımı hızlandırmama neden oluyor. Bir hı  ırtı kulağıma ula  tığında kapının   n  nde duruyorum.

Bir koku bana saldırdığında tutamağı uzanıyorum.

Ka  larım   atılıyor ve dudaklarım aralanıyor. Koku tam olarak tanımlayamadığım bir   ekilde tanidik geliyor. Kesin olan bir   ey var ki, o da s  r  m  n   yelerinden biri olmadığı,

ve bundan hoşlanmıyorum.

Ardından nefes nefese bir iç çekiş geliyor, ses tonunda bir kadın tınısı var ve gözlerim kapıya dik dik bakıyor.

Hiç düşünmeden kapıyı iterek açıyorum. Kapı büyük bir *gürültüyle* duvara çarpıyor ve önümdeki figür dönüyor, elbisesinin sol tarafındaki askı kolundan aşağı kayarken çok tanıdık dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Beni görür görmez donup kalıyor, gözleri benimkiler gibi irileşiyor. "Maize?"

Homurdanıyorum, gördüğüm şeye inandığımdan emin değilim.

"Burada ne halt ediyorsun?!" diye soruyor ve avuçlarını kaldırarak masmavi renkteki sihrini .

Odanın etrafına bakıyorum. Burada başka kimse yok ve başka birinin geldiğini de duymuyorum. Onun burada ne işi var? Öfke yüzeye çıkarken giydiği elbiseye bakıyorum. Neredeyse bir parça kumaş, bir tarafında iç çamaşırı bile giymediğini görebileceğim kadar yüksek bir var. Gözlerim elbisenin bedenini takip ediyor, göğsünün alt kısmına doğru iniyor, göğüslerini zar zor tutuyor.

Bir adım geri çekildi ve gözlerim yatağa gitti. İç çamaşırının gittiği yer orası. Ortaya koymuş ve orada nemli bir yol görüyorum. Bakışlarım tekrar ona yönelirken arka dişlerim gıcırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Kapıya doğru bir adım atarak homurdandım. Kade'in yanında olduğu içimden akıyor. Onu incitmişti.

"Burada olmamalısın!" diye bağırıyor, büyüü bir topun içinde çılgınca dönüyor. "Buraya nasıl girdin ki?"

"gereken yerdeyim." Ellerim yumruk oluyor ve başka bir yaşam belirtisi olup olmadığına dikkat ediyorum. Bu bir çeşit tuzak olabilir diye. Neden bu kanatta?

"Darius burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor, gözleri omzumun üzerinden bakıyor. Sırıttıyor. "Oh, ne hoş değil mi? Seni ona çiftleşme hediyesi olarak sunabilirim."

Zihnim kekeliyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Ah, seni zavallı şey," diye alay ediyor. "Elitlerin Alfa'sı Darius'un seninle takılmaya devam edeceğini mi sanıyorsun?" Gülüyor, sesi acımasız. "Sen bir hainsin, seni görmek istemez. Aslında isterdi, seni biraz daha kırbaçlamak hoşuna giderdi." İrkiliyorum ama hissetmiyorum bile, *çiftleşme* kelimesi tekrar yineleniyor. "Seni izledim, biliyorsun," diyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme ve başımı ona doğru eğiyorum, ama hissetmiyorum

Sanki benmişim gibi. Sanki başka bir şey yavaş yavaş bedenimi ele geçiriyor.

"Sanırım bir noktada beni gördün, görmek için beni takip etmeye çalıştın ama ağaçlara bakamayacak kadar aptalsın." Aklım Josh'a Eridian ormanında Elitlerin nerede olduğunu sorduğum zamana gidiyor, birini gördüğümünden çok emindim ve gördüm, onu. Kaşlarını çatıyor. "Darius'um sana katlanmak zorunda kaldığı için kendimi çok kötü hissediyorum, ona karşı ahlaksız bir fahişe gibiydin, çaresiz bir kaltak gibi kendini ona sürtüyordun," diye devam ediyor Maize.

Yüzümde beliren işaretler. Maize ellerini kaldırıyor. "Belki seni dizginleyip bir sandalyeye bağladıktan sonra Darius sonunda benimle çiftleşir ve beni tamamen kendisine ait kılar..."

Onun mu?

Kötü tarafa bakıyorum, sonra tekrar Maize'e. Hareket yavaş geliyor, sanki ağır bir yolda ilerliyormuşum gibi. Ancak içimdeki öfke çok hızlı. Patlamaya hazır bir volkan gibi ve Maize'in ağzı hareket etmeye devam ettiğinde, yüzünde bir sırıtma. Gözlerim bir kez daha yatağa, iç çamaşırına, sonra elbisesine ve sözlerine geri dönüyor.

"... Beni çok iyi becerecek ve sen de izleyebileceksin..." Başka bir şey duymuyorum çünkü hareket ediyorum. Bu cadının ona dokunduğu, Darius'un onu becerdiği düşüncesi... Onun burada olduğunu biliyor mu? Onu bu yatakta sikmeyi mi planlıyor?

Yanardağ patladı.

Büyüm avuçlarıma geliyor ve ona doğru bir top gönderiyorum. Topu kendi topuyla savuşturuyor, öfkeden önce yüzünde şok ifadesi belirliyor. onu ele geçirir.

Kızgın mı? Henüz hiçbir şey görmedi. Geçen sefer Highers'ın bariyerinin arkasında korunuyordu, burada ise açıkta.

Her iki eli de beni itiyor ve hazırlıksız yakalandığım için havaya savruluyorum. Sırtım duvara çarpıyor ve acıması gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum. Ayağa kalkıyorum ve o kıkırdarken ona tekrar saldırıyorum. Buzdan yapılmış bir parça bana doğru geliyor ve kolumun üst kısmına sürtündüğünü bilerek odanın kenarına doğru atılıyorum. Yine de ilerliyorum. Benim Sihir içimde dönüyor, kızgın ve dışarı çıkmak istiyor ve ben buna izin veriyorum. Gücümün telleri vücudumdan fışkırıyor, ona ulaşır boğazından yakaladığımda ellerimden fırlıyor. Çığlık atıyor, ben daha sert sıktıkça gözleri kan çanağına dönüyor ve tellerim derisini delmeye başlıyor.

Büyümde hiçbir ritim yok, bedenine karşı yerleştirmeleri üzerinde hiçbir düşünce kontrolü yok. Kafamda görebildiğim tek şey yataktaki iki beden. Biri bana ait, diğeri ise hiç kimseye ait değil.

Darius bana ait, ben de ona. Başka kimse ona bu şekilde dokunamaz, ona bu şekilde sahip olamaz.

Bu kelimeleri söylemeye nasıl cüret eder?

Yapabileceğimi bilmediğim bir hırıltı, Runa'yla birlikte boğazımdan yükseldi. yankılanıyor. Maize'i kenara atıp bir adım ona bakıyorum.

yanımda bir sızı hissediyorum. Aşağı bakıyorum. Kaburgalarımın hemen altında bir buz parçası çıkıntı yapıyor, kanım etrafından sızarken dışarı çıkıyor. Onu elimde tutuyorum, çekip çıkarırken gözlerim Maize'e kilitleniyor. Yolumun üzerinde. Büyüm bana doğru geri çekilirken bana dehşetle bakıyor ve içimde seyahat ettiğini, yaralandığım bölgeye koştüğünü hissediyorum.

Ellerini savuruyor ve bir saniye sonra buzdan yapılmış bir bıçakla ayağa kalkıyor. Ona doğru ilerliyorum.

"Kade bana eşlik etmekten hoşlanıyor." Gülümsüyor, dişleri kanlı. Bu isimle duruyorum, kaynayan kanım bir anda soğuyor. "O çok kayıp bir yavru," diye . "Birinin onunla gerekiyordu... yaptığı hatayı görmesini sağlamalıydı. Çılgılık atmasını sağlamalı."

Tekrar üzerine atılıyorum, savurduğu kılıcın altından sıyrılıyorum ve bizi yere çarptırıyorum. Bıçağıyla boğuşuyorum, elim bileğine geliyor ve onu sabitliyor. Gücünün bir patlaması karnıma çarpıyor ve öksürüyorum, dudaklarımdan kan sızıyor. Homurdanıyorum ve diğer bileğini sıkıyorum, gözlerim sertleşiyor. Onu dizginlemek için büyümü çağırmaya çalışıyorum ama büyüm sadece Benim tarafımda hasar var.

"Nerede o?" Hırlıyorum, bileğini öyle sert sıkıyorum ki kemikleri gıcırıyor.

Gülüyor. "Wolvorn Kalesi'nde, başka nerede ki. Üstatların ve tabii ki benim rehberliğimde düzgün bir şekilde eğitilmesi gerekiyor."

"Ona ne yaptın?" Altımda kıpırdanıyor, gülüyor. "Söyle bana!"

Yüzüme tükürdü. "Darius burada olduğun için mutlu olmayacak ve bana yaptıklarını gördüğünde de mutlu olmayacak." Dudaklarını yalıyor. "Seni yakaladıktan sonra vahşileşecek ve ben onu bedenimle yatıştıracağım. Rahatladığından ve olması gerektiği yerde olduğundan emin olacağım.

birlikte. İçimde, sen hayatımızın geri kalanında

Highers'ın piyonu, yavrularını birbiri ardına doğuran bir kısarak. Ara sıra gelip seni ziyaret edeceğim, Kade'i de yanımda getireceğim. Aslında Kade de bir gün sizden bir çocuk sahibi olabilir, ondan beklenen de budur." Ben

hasta olacağım. "Ama en , karnım Elitlerin Alfa'sının tohumuyla dolduğunda gelip seni göreceğim. Sana asla sahip olamayacağın şeyi, o çaresiz gözlerinde arzuladığını gördüğüm şeyi göstereceğim." Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da kıkırdıyor.

"Eridian'da ona nasıl baktığını gördüm, seni zavallı sevimsiz aptal. Sen asla onun ihtiyacı olan şey olamazsın. Hayır, onun ihtiyacı olan kişi ben olacağım.

susuzluğunu, açlığını gidermek için. Onu tatmin edebilecek tek kişi benim ve Yüce'ler bunu biliyor, bu yüzden sen kendine işkence ederken ben ona sahip olacağım.

"Sana hepsini izlettikten sonra ikimizin birlikte olduğu görüntüler."

Göz kırpıyorum.

Sonra tekrar göz kırpıyorum.

Bir belirti görüşümü kaplıyor ve bedenimin titrediğini hissediyorum. Runa o kadar derinden hırlıyor ki, Maize'in gözlerine korku akarken dudaklarımdan kaçtığına eminim. "O senin değil," diye hırlıyorum ona doğru.

Sırıttıyor ve sihrinin bir kez daha ellerinden geldiğini hissediyorum. Soğuk bir anda önce avuçlarıma, sonra parmaklarıma çarpıyor. O kadar soğuk ki yakıyor. Ellerimin arkasını buz kaplamaya başlıyor ve onları Maize'in bileklerinden çıkarmaya çalışıyorum ama faydası yok, ona yapışıp donuyorum. Dişlerim takırdamaya başlıyor, o konuşurken gözlerim tekrar ona odaklanırken vücudum titriyor.

Gülümsemesi yapış yapış. "Ama o benim, Lord Higher karar verdi ve Darius da kabul etti."

Kabul etti mi? Etmezdi, edemezdi.

Başım dönüyor, buz yayıldıkça ellerimdeki acı ön kollarımın ortasına kadar ilerliyor. Merkeze ulaşmasını izliyorum, kaplıyor

O kol boyunca işaretlerim. Ortadaki noktayı kapattığında. İşte o zaman daha önce hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Bir vahşilik. Bir katalizör.

Anında tatmin olduğum bir vahşet.

Öne doğru hamle yaptım ve dişlerim bir saniye içinde boynundaydı. Çığlık atıyor ve ben de sertçe ısıriyorum, kanı ağzıma akarken hırlıyor ve hırıltılar çıkarıyorum. Benimle savaşmaya çalışırken boynunu parçalıyor, oyuyor ve katlediyorum. çılgınca kıpırdandığının belli belirsiz farkındayım, vücudumdaki buzun şu anda vücudum boyunca hareket ettiğinin belli belirsiz farkındayım. kollarıma ve hızla boynuma kadar yayıldı.

Hala durmuyorum.

Parçalanmış etinden bir parça alıp geri çekiyorum ve yanıma alıyorum. Bu Ağzımdan düşüyor ve geri gidiyorum, diğer tarafa geçerken Maize'in acı dolu yüzünü yakalıyorum. Dişlerim tekrar derisinde ve bu sefer o çığlık atarken daha derine inip ısıriyorum.

Ona sahip olmayacak. Ona dokunmayacak. O benim.

Made

n.

Made

n.

Mayın

.

Boynundaki gevşek deriyi artık tutamadığım için omzuna doğru ilerliyor, ulaşabildiğim her şeyi çiğniyorum. Durmuyorum, duramıyorum çünkü Runa beni içimde destekliyor, önümüzde duran olası tehdide karşı cesaretle alçak sesle hırlıyor.

Aklımın bir köşesinde, durmam, ona Kade'i sormam, onu oradan nasıl çıkarabileceğimi söylemesi için zorlamam, bana yardım etmesi için zorlamam gerektiğini biliyorum.

cevaplarımı almak için ona işkence etmek zorundayım.

Ama onun Darius'la birlikte olduğu düşüncesi, Darius'un kabul ettiği şey için burada olması...

Tehditten kurtulmak için içgüdülerim devreye girdi ve denesem bile herhangi bir kontrol için mücadele edemezdim.

yüzden eylemlerimi kontrol etmeye çalışmıyorum, onları kullanıyorum.

Ve altımdaki avın nefes almayı bıraktığından emin olana kadar durmayacağım.

OceanofPDF.com

Kırk Üç

DARIUS

Şimdi

Rhea orada duruyor, vücudunun yan tarafı görünüyor. Yer yer kanla kaplanmış ve havaya karışan kanının kokusunu alabilecek kadar yakıным. İleriye doğru bir adım atıyorum, henüz önündeki cesede bakmıyorum bile, çünkü neresinin yaralandığını, neresinin incindiğini görmem gerekiyor.

Birkaç kesik ve sıyrık görüyorum ve içimdeki kan kaynıyor, çok hızlı ve güçlü bir öfke. Varis işaretlerim parlıyor ve gözlerimin değiştiğini biliyorum.

Homurdanıyorum, alçak ve derin, onun incinmesi düşüncesinden nefret ediyorum.

Rhea'nın kafası bana doğru dönüyor, yüzünde bir hırıltı var. Titriyor, kendi Varis işaretleri benimkiler yüzünden ortaya çıkıyor ve bu beni biraz sakinleştiriyor. Aramızdaki bağlantı görünmez bir ip gibi birbirimize dolanıyor ve ben bir adım öne çıkıyorum.

Dişlerini sıkıyor, ellerini yumruk yapıp bize doğru dönüyor. Mavi teller parmak eklemlerinin etrafında beliriyor ve

Çılgınca ve başımı onlara doğru eğerek duraklıyorum. Kendi gücüm tepki veriyor, yüzeyin hemen altında hazır bekliyor.

Leo ve Damian küfürler savurur.

Ağzını ve boynunu kaplayan kan, cildini kırmızıya boyuyor. Bu Tişörtünden aşağı akıyor, lekeler sıçramalar ve ne kadarının onun olduğunu merak ediyorum.

Bu düşünce beni tekrar hırlatıyor.

Küçük kurdum öfkeyle titrerken bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha. Açık kapıdan içeri adımımı attığımda başımı yerdeki cesede çeviriyorum, gözleri donuk ve açık. Kaşlarım çatıldı.

Odaya bir adım daha atacakken Rhea homurdanarak beni uyarıyor.

Başımı ona çeviriyorum, baskınlığım ortaya çıkıyor, böylece aura koridoru ve odayı dolduruyor. Onunki benimkiyle buluşuyor, ama bir çatışmadan ziyade, birbirine karışıyor ve bizim olan bir şey yaratıyor.

Ona bakıyorum, işaretleri titreşiyor, gözleri Wolvorn Kalesi'nden beri ilk kez gördüğüm siyah beneklerle doluyor.

Yerdeki ceset seğiriyor ve ona tekrar bakmak için gözlerimi ayırıyorum.

"Siktir," diyor Damian, yanımdan geçip giderken.

Rhea derin bir hırıltı çıkarıyor ve elim uzanıp Damian'ı kolundan kavrarken onun her hareketini izliyor, avının önünde durmak için dönüyor, onu yanına yaklaştırmamaya hazır.

"Git," dedim ona. "Sen de Leo, bunu ben hallederim."

"Onu öldürdü amına koyayım," diye tıslıyor Leo. "Bu Highers'a ulaştığında..."

"Git dedim. Seni ondan uzaklaştırmak için canını yakmak zorunda bırakma beni." Onlar

Tereddüt ettiler, ama emrettiğim gibi yaptılar ve beni gözlerinde öfke olan kadınla yalnız bıraktılar.

Ayak seslerinin geri çekildiğini duyduğumda, buradan uzaklaştıklarını bildiğimden, odaya girip kapıyı kapatıyorum, asla ona sırtımı dönmüyorum.

Beni izliyor, ben odanın ortasına ilerlerken beni takip eden tek şey gözleri.

"Bir cadı mı öldürdün, küçük kurt?" Gözlerimi bir kez daha onun kana bulanmış bedeninde gezdirerek soruyorum. Bir savaşçıya benziyor, bir Highers cadısını alt etmiş ve hayatta kalmış bir savaşçıya.

Derimin altına öfke yerleşse de, bu manzara karşısında sikim doluyor. Odamızdan nasıl çıktı?

Ona doğru bir adım daha atıyorum ve bu sefer bana hırlıyor, gözleri vahşi, göğsü kabarıyor. Görünüşe göre kızgın olan tek kişi ben değilim.

Başımı ona doğru eğip dudaklarımı yalıyorum. "Dövüşmek mi istiyorsun?" Ona soruyorum ve elleri yumruk oluyor. "Benim küçük kurdumu bu kadar heyecanlandıran ne, hmm?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Güzel.

Uyarı hırıltılarını ve duymazdan gelerek bir adım daha atıyorum. Beni korkutmuyor, tek yaptığı beni tahrik etmek olduğunun farkında değil.

Ona içimden derin bir mırıltı geliyor. Şu anda bu durumda bunu konuşacak durumda değil. Maize'nin ona ne söylediğini, cadının ne için burada olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum. Gözleri bana bildiğini söylüyor. Hakimiyeti onun üzerinde titreşiyor ve benimkinin onu tekrar selamlamasına izin veriyorum, bu odada onunla aynı derecede eşit bir şey olduğunu bilmesine izin veriyorum.

Hırıltıları daha şiddetleniyor ve odadan bilinmeyen bir esinti geçiyor. Gülümsüyorum.

Ona saldırıyorum, o bana tekme atarken kollarımla onu kavırıyorum. Saldırılarında hiçbir koordinasyon yok, hiçbir düşünce ya da sebep yok. Hırlıyor, hırlıyor, kıvırıyor, tekmeliyor ve dişlerini gösteriyor.

O vahşı.

Onu döndürüp yatağa doğru itiyorum. Çırpınıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Başı öne doğru fırlıyor ve dişleri omzuma saplanıyor. İçimden bir kıkırdama çıkmasına izin vermeden önce inledim. Ahh, demek yaptığı buydu. Benim küçük kurdum Maize'in boğazını o artık yok olana kadar parçaladı.

Tanrım, daha sert olamazdım.

Yatağa düşüyoruz, bacakları belime dolanıyor ve kalçalarımın sallanmasına olamıyorum, burada yaptıkları hakkında tam olarak ne düşündüğümü bilmesini sağlıyorum. Ellerim bileklerine doğru iniyor ve onları başının iki yanına sıkıştırıyorum. Tenime doğru hırlıyor. Onu omzumdan kurtarıyorum, üzerinde gezinirken derimin yarıldığını hissediyorum. Bana dişlerini gösteriyor, gözleri öfkeyle dolu ve ben ona sırtıyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum. "Çok alıngan, çok vahşi." Ona tekrar sallanıyorum ve kalçaları belimi sıkıyor. "Siktir. Şu anda neye benzediğin hakkında hiçbir fikrin yok." Bir elimle bileklerini kavrarken, diğer elimle boğazını sıkmak için sihrimi kullanıyorum. Isırmak istercesine boğazına yapışıyor ama dişlerini savuşturup onu sıkıca kavriyorum. Hâlâ sakinleşmediğinde, sıkıyorum. Ardından hırıltılı bir nefes geliyor. "Bir soruna neden oldun, küçük kurt." Sözlerimin yerine oturup oturmadığından emin olmadan ona söylüyorum.

"Az önce zaman çizelgesini hızlandırdın ve bu yapmamaya karar verdiğimiz bir şey." Altımda kıpırdanıyor ama tek yaptığı sikimde sürtünmeye neden olmak.

"Bunu yapmaya devam et."

"Siktir git," diye nefes alıyor.

Gülüyorum ama bu hoş bir ses değil. "Kendini böyle tehlikeye atarak ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cevap verecek oldu ama boğazına daha fazla baskı uyguladım. "Hayır," homurdanıyorum. "Nasıl olduğunu bilmiyorum

Odamızdan çıktın ama bir Yüksek Cadı'nın peşinden mi gideceksin? Sen aklını mı!" Kontrolümü kaybederek yüzüne bağıyorum.

Ciddi şekilde yaralanabilirdi, hatta ölebilirdi! "Büyünüz üzerinde tam kontrole sahip değilsiniz, üzerinizde silah yok ve dişlerinle onu nasıl düşündükçe taş gibi olsam da..." Derin bir nefes alıyorum, biraz sabır istiyorum ama bulamıyorum. "Seni öldürseydi ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Onu buraya sikmek için mi aldın?" diye , gözleri parlıyor. Gerçekten bir başkasına dokunacağımı mı düşünüyor?

Bir an ona bakıyorum ve sonra onu yataktan sürüklüyorum. Bileklerini bırakıyorum ve onu duvara doğru döndürüyorum. Avuç içleri duvara çarpıyor ve onları sihrimle orada tutuyorum. Bir saniye içinde şortunu çıkarıyorum ve sonra elimi kışına indiriyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor, acıdan kaçmaya çalışıyor, ama ben tekrar yapıyorum. Sonra tekrar ve tekrar. "Eğer yapsaydın bu kaleyi yırtıp atardım. Öldüm," diyorum ona, ses tonum alçak ve sadece bunu düşünmek bile tehlikeli. "Yakınımdaki her şeyi ve her şeyi yok ederdim. Kim olduğu, kimin yakınımda olduğu umurumda olmazdı. Senin burada olmadığın düşüncesi..." Homurdandım ve kışına bir tokat daha attım. İnliyor, olduğu yerde kıvranıyor ama benim merhametime kalmış durumda. "Aylardır sensizim, bir ay daha sensiz olmayacağım. ömür boyu."

Külotunu yırtıp çıkarıyorum, bacaklarının arasını yokluyorum ve inliyorum. Orada hissettiğim ıslaklık. Birazını toplayıp dudaklarıma götürüyorum ve onun tadı karşısında gözlerimi kapatıyorum. Bir elimi boğazının ön tarafına uzatıp oradaki kanın bir kısmını topluyorum ve görmesi için önüne getiriyorum.

"Şuna bak," diyorum ona. "İkimizin de ellerinde düşman kanı varken seni becereceğim." Hırlıyor. "Bu hoşuna gitmedi mi?" Hiçbir şey söylemiyor ve ben bir an düşünüyorum. "Onun kanının üzerimde olmasından hoşlanmıyor musun?" Tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor. "Zor iş, küçük kurt. Onun kanını sen akıttın ve düşmanın kanı bizim kanımızdır. Artık hiçbir şeyi tek başına yapmıyorsun, artık ben varım. Ve ikimizin de üzerinde o orospunun kanı varken seni becermem mi? Kahretsin Rhea, küçük dişlerinin onu parçaladığını düşününce bile boşalabilirim." Kendimi dışarı çıkardım ve bir elimle sikimi okşadım. Ona sahip olmalıyım. Şimdi. Kalçalarını eğiyorum ve sonra acımasız bir hamleyle içine giriyorum.

Rhea çığlık atıyor, ben geri çekilip tekrar ileri iterken elleri duvara kenetleniyor. "İşte bu," diye mırıldanıyorum. "Bana ne yaptığını hisset, ne kadar sert Yap beni. Seni ne kadar *arzuladığımı* hisset."

İnliyor, parmak uçlarına gidiyor ve elim saçlarında, başını geriye doğru çekiyorum, böylece bir sonraki söyleyeceğim şey için bana bakabiliyor.

"Ona asla dokunmam." Ters ters bakıyor. "Ona asla dokunamam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, tıpkı sizin bir başkasına dokunma düşüncenizin de aynı şeyi yapması gibi. Olay bu, değil mi? Yaptığın şeyi neden yaptın?" Hırlıyor ve ben de kalçalarımı öne doğru iterek ondan bir inilti çıkarıyorum. "Kahretsin, beni çok iyi sıkıyorsun." İnliyor, bana karşı geri itiyor. "Aferin kızıma," diye inliyorum, başını öne doğru itiyor ve ensesini ısıriyorum.

Etrafımda titreşiyor ve ben de diğer elimi klitorisinin etrafında dolaştırıyorum. Çıkardığı inilti taşaklarımı sıkıyor ve itişlerim hızlanıyor. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sert ses, ona karşı ağırdan almadığımı anlamamı sağlıyor. Şu anda bunu yapmamı istemiyor ve denesem bile yapamam.

Kontrolden çıkmış hissediyor, sakinleşemeyeceği için korkuyor. Bunu havada hissediyorum, ruhunun bana söylediğini hissediyorum. Bu yüzden ona bunu vereceğim, hareket edemeyene kadar onu becereceğim, onu ihtiyacı olmayan öfkesinden geri getirmeme izin vereceğim.

onu yakalamak için burada olacağımı bilmesini sağlamak, düşüş nasıl olursa olsun.

"Sen benimsin," diyor bir iniltiyle, kalçalarım öne doğru fırlarken, sözleri karşısında bir an duraksıyorum. "Sana sahip olmasına izin verilmiyor ve sen ona izin verecektin!"

"Beni sahiplenmen beni zorluyor küçük kurt, ama kimsenin bana böyle dokunmasını istemiyorum. Sadece sen." Parmaklarımı aşağı doğru hareket ettiriyorum, sikimin etrafında gerildiğini hissediyorum. "Benim için o kadar ıslaksın ki, sikimden damlıyor." İnliyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Kokunun üzerimde olması, sikime yeterince yaklaşan herhangi birinin bunun onlara ait olmadığını bilmesi." Onaylayarak homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Sadece sen, küçük kurt," diyorum, kalçalarımı ileri doğru yumrukluyorum ve parmaklarım tekrar klitorisine gidiyor. Etrafımda kenetleniyor. "Sonuçları ne olursa olsun bana dokunmasına asla izin vermeyecektim. Şimdi sikimin üzerine gel ve onu kapla. Bırak içime girsin ve orada kalsın, tam olması gerektiği yerde.

ol." Amı kasılırken sırtı kavisleniyor. Sikimde bir ıslaklık dalgası hissediyorum, o boşalırken kalçalarımı her geri çektiğimde ondan damlıyor.

"Siktir." Kalçalarım kekeliyor ve sonra belini kavriyorum, ona gerçekten istediği şeyi verirken onu kendime sabitliyorum, neden istediğini gerçekten bilmediğinden emin olsam bile. Ama ben biliyorum, içgüdülerimi ve onunkileri biliyorum.

Gözlerim kapanıyor ve iç organlarını boyarken vücudumdaki gerginliğin bir kısmı boşalırken başım geriye doğru eğiliyor. Rhea öne doğru yığılıyor, bacakları titriyor ve ben de hızla içinden çıkıp onu kollarıma alıyorum. Odadan çıkıyorum,

yatak odamıza ulaşana kadar koridorları kullanıyorum. Onu yatağa yatırıp bacaklarını ayırdım, henüz onunla bitmemişti. Sikim tekrar içine girer girmez gözleri açılıyor ve benimkilerle birleşiyor.

Elim tekrar boğazına gidiyor, boğazıma ulaşmaya çalışırsa onu zapt hazırım, ama gözleri artık açık ve işaretleri azalmış.

Tembelce içine girip çıkıyorum. "Yaralandın mı?" Başını sallıyor ama ben dizlerimin üzerine yaslanıp ona bakıyorum. Tişörtünü ortadan yırtıyorum, homurdanıyor ama onu görmezden geliyorum. Kolunda bir kesik ve kaburgalarına yakın bir yara var. Elimi üzerine koyarken homurdanıyorum, kalçalarımı ileri geri hareket ettirmeye devam ederken hiç durmuyorum. "Yaralanmışsın." Elimin altında sihirli nabzını hissediyorum, kaşlarım çatılırken gözlerim onunkilere kayıyor. İyileşiyor.

Kendini tehlikeye attığı için hâlâ kızgınım ama büyüsünün onu bir kurda sahip olmaktan daha hızlı iyileştirdiğini bilmek beni sakinleştiriyor.

İnliyor, gözleri kafasının içinde dönüyor ve ben açığı değiştirerek tekrar üzerine eğiliyorum. Nefesini içine çekiyor ve elleri omuzlarıma gelirken çenesini ısıyorum. Daha soyunmamıştım bile.

"Bütün gece seni becereceğim. Bu şekilde, başka bir yere gitmeme gerek olmadığını bileceksin. Başka bir yere gitmek *istemediğimi*. Bu Her zaman sen, Rhea." Bacaklarını belime dolayıp daha derine inmek için kıcından tutup kendime çektiğimde sızlanıyor. Tekrar boşalırken ona "Aferin kızıma," diyorum. O boşalırken onu izliyorum, içimde sahiplenme duygusu yükseliyor, kimsenin onu böyle görmesini istemiyorum ve görmeyecekler de. Onları öldüreceğim.

Tıpkı Maize'i öldürdüğü gibi.

Aşağı indiğinde tekrar dizlerimin üzerine çöküp onu kucağıma alıyorum. Ellerimle kıcını sıkıp yoğurarak onu yukarı ve aşağı kaldırıyorum. etini. Muhtemelen daha önce kıcını tokatladığım için tıslıyor ama bana durmamı söylemiyor. Ağzım onun üzerine geliyor, onu tatmak istiyorum,

ve anında açılarak beni içeri alıyor. Dillerimiz birbirine dolanırken göğsüm onaylarcasına gürlüyor ve ben onu tekrar sikimin üzerine bırakırken o da bunu yankılıyor. Ağzımın içinde inliyor ve ben de onu daha sert zıplatarak sesini yutuyorum. Nefes nefese geri çekiliyor, amcığının etrafı sıkılaşıyor İnliyorum, tutuş ayarım morarıyor. Kollarını boynuma doluyor, ısırırken yüzünü oraya gömüyor.

Serbest bırakılmam onun içine dökülüyor ve istediğimden daha hızlı boşalmama neden olduğunu bildiğim için sakladığı sırtışı hissedebiliyorum.

Benim küçük kurdum üstün olduğunu mu düşünüyor?

Onu yere atıp üzerinde geziniyorum, gözlerindeki ışıltıya bakıyorum ve bir an durup bunu içime çekiyorum.

Sikimin üzerinde kıpırdandığında sırtıyorum. "Oyun zamanı şimdi başlıyor ve işim bittiğinde, sikim hala içindeyken uyanacaksın."

Kırk Dört

RHEA

Darius banyodan çıkarken ona ters ters bakıyorum, saçlarını havluyla ovarken arkasından buharlar yükseliyor. Tamamen giyinmişti ve ben aniden onu kızıştığımdan beri bir kez bile çıplak görmediğimi fark ettim.

Gözlerimle buluşmadan önce dolaşan parlayan gözlerimi fark ediyor. "Günaydın, küçük kurt." Bana sırtıyor ve öfkem tavan yapıyor.

"Bana 'sabah kurdu' deme, seni pislik." Ona doğru yürüdüm ve kaval kemiğine tekme attım. Yalınayak olduğum için bir işe yaradığından şüpheliyim. "Sakin bir daha beni odaya kilitleme." Kalçalarımın arasındaki acı yüzünden ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve Darius gözlerinde bir parıltıyla bu hareketi izliyor.

"Ağrın mı var?" Öfkelendim. "Ahh, ağrıyor ama memnunum," diye gürlüyor. "Güzel." Lanet olası erkek.

Yatağına doğru ilerleyip kenarına oturuyorum, dün geceye dair her şey geliyor. Darius sözünün eri çıktı ve ben bayılana kadar bütün gece dinlenmeme izin vermedi, ta ki ben uyandığımda siki hâlâ içimdeydi. Bir elimi ağzıma götürdüm.

Maize'i ben öldürdüm.

Kendimi kontrol edip ondan bilgi almadım, Kade'i sormadım.

Aptal, aptal, aptal.

"Hey." Darius şimdi , gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "Önemli değil."

"Önemi var. Tanrım, ben ne yaptım?" Ellerimi yüzümü örtmek için kaldırdım.

Pervasızdım, onu öldürmemeli ve hayatta tutmalıydım. Kade'i yakalamak, sürünün geri kalanının nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için bir şansım olabilirdi. Ama onu düşünmekten çok uzaklaşmışım ve

Darius'la birlikte, çiftleşmeleri hakkında.

Öfkemi, onu bitirme isteğimi durduramıyordum.

Darius çömelirken ellerim kendi ellerimi tutup yüzümden uzaklaştırıyor. benden önce. "Maize'nin hâlâ hayatta olması daha mı iyi olurdu, evet. Bilgi toplamak için onu sorgulamak daha mı iyi olurdu, o da evet. Ama, küçük kurt, onu o odaya gönderdiğimde." Geriliyorum ve o da kalçalarımın uzanıp onları sıkıyor. "O şeyleri zaten yapacaktım." Kaşlarım çatıldı ve o da iç geçirdi. "Yüceler tarafından onunla çiftleşmem emredildi." Ben durduramadan boğazımdan bir hırıltı kopuyor. O kıkırdıyor, ben ters ters bakıyorum. "O anda kabul ettim, çünkü kabul etmezsem insanlar zarar görecekti."

"Kim?" Fısıldıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. "Kim, Darius mu?"

İç çekiyor. "Adamlarım ve Kade." Kalbim boğazımda düğümleniyor. Kade'e zarar veriyorlar, bundan duyduğum korku artık gerçek. Ve adamları bir kez daha, onu hizada tutmak için üzerinde tutuyorlar. Darius kalçalarımı okşarken sertçe yutkunuyorum. "Bunu istemedim, o yüzden kabul ettim. Charles'ın buraya gelmesini ya da Maize'in çiftleşmek için onunla birlikte olmasını beklemiyordum. Ona buraya, bu odaya gelmesini ve sonunda onunla çiftleşme kisvesi altında ondan olabildiğince çok bilgi almayı planladığımı söyledim. Bu *asla* gerçekleşmeyecekti" diyor

zorla, onu duymamı isteyerek. Gözlerinin içine bakıyorum ve orada yalan görmüyorum, sadece gerçeği görüyorum. Ama bunu sadece o mu söylüyor? Sözlerine güvenebilir miyim?

"İnan bana küçük kurt, ben olsam ona dokunmazdım. Tıpkı sana söylediğim gibi." nasıl yardım ettiğini düşündüm. Onun ölümüne tepkiyi düşündüm. Kızgın değildi, sadece kendimi tehlikeye attığım için kızgındı. Ona başımı salladım ve o da nefesini bıraktı. "Ondan bilgi aldığımda kafası benimdi ama oraya önce sen vardın. Odamızdan nasıl çıktın?"

"Gücünü geri aldım."

Çenesi titriyor. "Zeki. Tehlikeli ama akıllı."

"Ne oldu, bana her şeyi anlat." Ellerim kucagımda kenetlendi

"Charles Sarah'nın kayıp olduğunu biliyor. Onu tekrar aramamı istiyor, bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Ondan, otoritesinden uzaklaştığımı biliyor ama nedenini bildiğini sanmıyorum." En azından bu iyi. "O beni daha yüksek bir yere oturtmakla tehdit edip duruyor."

"Yüksek olmak yapmaya çalıştığımız şeyde bize yardımcı olmaz mı?" diye sordum. Bir an düşünür. "Hayır. Eğer bir Yüksek olsaydım Charles'a bağlı olurdum."

Daha yüksek. Onu koruyacağıma, ona zarar vermeyeceğime yemin ederim. Hangi Yapmaya çalıştığımız şeyin amacını boşa çıkarıyor. Size söylediğim gibi, ben de öyle biri olmak istemiyorum. Hatta şimdi babamın Charles ne yapıyorsa onunla ilgiliydi. *Hepsi* ne yapıyorsa." Gözleri kararıyor, derisinin yüzeyinin altında öfke kabarıyor. "Babam, o ne yaptı?"

Başka tarafa bakıyorum. Bu konuşmanın zamanı olduğunu sanmıyorum. "Rhea, anlat bana."

"Bunun bir yararı olmaz, Dar."

"Kafamın içinde tekrar tekrar düşünüp duruyorum. Bu noktada meraklan delireceğim." Çenemdeki eli yüzümü kendine doğru çekiyor. O

burnunu benimkine sürtüyor. "Bilmek istiyorum, zorundayım."

"Yapacak daha önemli Şeyler var-"

"Şu anda hiçbir Şey daha önemli değil," diyor ve sözlerinin yoğunluğu gözlerim açılıyor. Beni yatağa doğru itiyor ve üzerime doğru sürünerek kalçalarımın arasına yerleşiyor. Bir elini saçlarımda gezdiriyor, konuşmamı beklerken sa tellerimle oynuyor. Ellerim ekingen bir Şekilde yanlarına gelip tişörtünün üzerinden kaburgalarına yaslıyor. Bunu yapmıyoruz, seviŐmedięimiz sürece sadece dokunmak için dokunuyoruz.

Şu anda buna ihtiyaı varmış gibi geliyor, belki benim de vardır.

"Anlat bana," diyor nazikçe ve ben de o naziklikle teslim oluyorum.

"Ben yakalandıktan birkaç yıl sonra geldi," diye başlıyorum. "Emin değilim, zamanı pek takip edemedim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sanırım onuncu yaş günümden çok önce değildi. Her doğum günümde bana eziyet ederlerdi. Patrick'le birlikte geldi ve ben..." Gözlerinden kaçmak için başımı yana . Çenemi kavırıyor ve beni geri çekiyor, gözleri devam etmem için yalvarıyor. "Bunun olduğunu düşündüm, bunun benim Şansım olabileceğini düşündüm. Bana yardım etmek, beni ailemden kurtarmak için burada olduğunu. Ama yapmadı." BaŐparmaęıyla çeneme vuruyor, muhtemelen çenemde yükselen

İçimdeki duygular. Runa yüzeye çıkıyor ve Darius'un kurdunun derisinin altında yaklaştığını hissediyorum. "Kafesimin kilidini açtı ve her Şeyin yoluna gireceğini söyledi, ben de kendi isteğimle ona gittim. Ama kafesimden çıkar çıkmaz güldü, beni odadaki masaya doğru itti ve orada bulunan diğerlerine emirler yağdırmaya başladı." G Darius'tan anında kayıyor ama ben korkmuyorum. Duman gibi siyah bir sis onun etrafında kıvrılıyor ve üzerime akıyor, dolaşıyor, güven veriyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendi nefesimi yüzeyin altına taŐıyarak onunkini selamlıyorum. Öfkeyle titriyor ve kaburgalarına daha sıkı tutunuyorum. "Diğerleri gibi o da orada olacaktı... beni test edecekti. O da

Bir köşede bir şeyler , talimatlar veriyor, annem için ağlarken onlarla birlikte gülüyordum." Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve oda Darius'un gücüyle sarsılıyor. "Beni istediği yere yerleştirmek dışında bana dokunmadı ama bana yardım da etmedi Darius. Onları cesaretlendirdi, tıpkı katılmadıklarında hepsinin yaptığı gibi." Öne doğru eğilip burnunu benimkine sürmeden önce gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

Onların kahkahalarını, kaçtıktan sonra yıllarca kulaklarımda çınlayan zalim kahkahalarını hatırlamamak için gözümü kırpıyorum. Onları geri istemiyorum.

"Eğer onu ellerimle öldürebilseydim, Rhea, yapardım. Babası olsun olmasın, kanı olsun olmasın, bunu yapardım."

Darius'la ilgili şu ana kadar öğrendiğim her şeyi ve bence o yapardı. Wolvorn'dan kaçmayı o mümkün kıldı.

Beni köye götürdü ve kim olduğumu bildiğini düşündüğü kişiyi öldürdü. Burada olduğumu bir kez bile kimseye söylemedi ve Sarah'nın geri dönmesine yardım etti, şimdi de işleri yoluna koymam için bana yardım ediyor.

Kaşlarım çatılırken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. Babasına ve onun bana yaptıklarına karşı öfke dolu. Bir şeyleri parçalama, avlama ve öldürme ihtiyacını hissedebiliyorum, sanki bu duygulara sahip olan benmişim gibi.

Sanırım düşmanım istesem toprakları yok eder ve ayaklarımdan altına serer.

"Şimdi ne olacak?" Göğsümün içinde dönüp duran duygulardan uzaklaşarak soruyorum. Maize öldüğüne göre, Higher'lar bundan hoşlanmayacaktır.

İç çekiyor. "Sanırım Maize'nin benimle meşgul olduğu bahanesiyle gitmesinden kurtulabiliriz." Kaşlarımı çattım ve o kıkırdadı. "Onun öldüğünü biliyorsun, küçük kurt. Surat asmana gerek yok."

"Somurtmuyorum." Surat asmıyor muyum?

Hiçbir şey söylemiyor ve devam ediyor. "Bununla birlikte, umarım Highers'ın hiçbir şeyden haberi yok ve yapmak için yola çıktığımız şeye devam ediyoruz. Kaçırılanları bulun ve Kade'i getirin." Başımı salladım. "Bu arada, hâlâ o hafıza kristaline ve Tanrıların uçağını aramaya ihtiyacımız var."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye iç geçiriyorum ve kürklerin içine daha da gömülüyorum.

"Kütüphane bir başlangıç." Bunun üzerine kulaklarım dikildi.

"Gerçekten bir kütüphaneniz mi var?" Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, içimde bir heyecan .

"Tabii ki."

"O zaman ben neden görmedim?"

"Başka şeylerle meşguldük. Şimdilik son derece dikkat çekmememiz gerekiyor, bu yüzden aramaya başlamak için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Kütüphanede ne tür kitaplar var?" Beni ayağa kaldırırken soruyorum. "Birçok çeşit." Vücuduma bakıyor. "Her ne kadar düşmanlarımızın Üzerindeki kanı ." Düşmanımız. Benim değil, bizim düşmanımız.

Yere bakıyorum ve burnum seğiriyor. Yanlış yapanların kanını dökmek isteyebilirim ama içinde yıkanmak istemiyorum. Yine de Darius'un yoğun bakışları üzerimde, hiç umursadığını sanmıyorum.

Banyoya doğru başını sallıyor. "Yapmam gereken bazı şeyler var, sonra seni oraya götüreceğim."

"Ne gibi şeyler?" Merak ediyorum ve sonra aklıma bir fikir geliyor. "Bunun senin gecenin bir yarısı gizlice kaçmanla bir ilgisi var mı?"

Duraklıyor. "Uyuyor olman gerekiyordu."

"Ve sen burada olmadığında uyanıyorum." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek bu. O odadan çıkar çıkmaz bunu hissediyorum.

"düşünmemiştim," diye mırıldandı sessizce. "Uyuyabilmen için bu gece seninle kalacağım."

Başımı salladım. "Ne yapıyorsun da gecenin bir yarısı çıkman gerekiyor?"

"Bilmen gerekmeyen bir şey." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Güven bana, küçük kurt. Bilmene gerek yok, yoksa sana söyledim."

"Ama-"

Giderken kapı arkasından kapanıyor ve ben yine nereye gittiğini merak etmek zorunda kalıyorum.

Bir dahaki sefere öğrenirim.

OceanofPDF.com

Kırk Beş

RHEA

Geniş odayı çevreleyen uzun raflara bakıyorum. Yüzlerce kitap ve parşömen koyu renkli ahşabın içindeki duvarları kaplıyor ve mekânı zamandan daha eski hissettiriyor. Narin ışık topları etrafta süzülüyor, hafif parıltıları görmemizi sağlıyor. Ortada otuz kişilik bir masa yer kaplıyor, kalemler ve kâğıtlar sanki sık kullanılıyormuş gibi masayı süslüyor.

Odanın içinde ilerlerken arkamdaki Darius'a "Bu inanılmaz," diyorum.

"Higher"ların kendi kütüphaneleri olabilir ama bizim de var," diyor bana ve yan taraftaki raflara doğru ilerliyor. Rafların karşısına dikkatlice bir merdiven yerleştiriliyor ve Darius onu bir mekanizma üzerinde yana doğru hareket ettiriyor.

"İnsanlar mı?" Merdivene bakarak ona soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Zayıf olabilirler ama çok faydalı şey icat ettiler." Başımı sallıyorum ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, deriyi parmak uçlarımda altında hissediyorum.

"Hiç gördün mü?"

"İnsan mı?" Yanıt olarak mırıldandım. "Asla, sözde kuzeydeki uzak topraklarda yaşıyorlar."

"Orası İblislerin yaşadığı yer değil mi?" Vrohkaria ile ilgili bir kitap çıkardım ve sayfaları karıştırarak yerleşim yerlerine renkli bir şekilde baktım.

"Öyle." Bana doğru yürüdüğünü ve durduğunu duyuyorum. Ben kitaba bakmaya devam ederken kolları beni sarıyor ve raflara yaslanıyor. "Diğer diyarları merak ediyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Pek sayılmaz. Aramızda dolaşan pek çok varlık olduğunu bilmeme rağmen, sanırım kurtlar ve cadılarla elimiz kolumuz dolu."

"Öyle yapıyoruz."

Bir kapı açıldı ve ikimiz de ona doğru döndük. Nefesim kesildi, kitap yere düştü. "Ellian?" Sarah'yı bize getiren Omega'ya bakarak soruyorum.

Başını eğmeden önce hafif gözleri bir an için genişliyor. "Alfa."

Kitabı alıp yerine koymak için çabalıyorum. Darius'un kollarının altından geçerek ona doğru ilerliyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Onunla Darius'un arasına bakıyorum.

"Benim için çalışıyor," diye cevap veriyor Darius, kaşları çatılmış bir halde. "Onu tanıyor musun?"

"I..." Ona Edward'dan bahsetmeden önce kendimi durdurup, nasıl cevap vereceğimi düşünerek parmaklarımı karıştırıyorum.

"Alfa Darius aylar önce kütüphanesini düzenli ve temiz tutma onurunu bana verdi," diyor Ellian, koyu renk saçları artık omuzlarına kadar uzanıyor.

Darius'a doğru bakıyorum. "Ölü Topraklar'da bana Omega dediğinde, sanki onlar senden aşağıdaymış gibiydi, onlara zayıf diyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Yine de senin için çalışan bir tane var."

Darius yaklaşarak geldi. "Güçleri zayıf, kırılğan ve kırılabilirler ama bu işe yaramaz oldukları anlamına gelmez. Bilgi ve zekâda, irade ve cesarette güç vardır." Benim

Gözleri onunkiler arasında gidip geliyor, acaba bana onca zaman önce Omega dediğinde söylediklerinin arasında daha fazlasını mı kastediyor diye merak ediyorum.

Bir boğaz temizleniyor ve gözlerimiz açılıyor, tekrar Ellian'a doğru ilerliyoruz. "Is yardımcı olabileceğim bir şey var mı Alfa Darius?" Ona o gün Sarah'ya yardım ettiğini birine söyleyip söylemediğini, o günden sonra Edward'ı görüp görmediğini sormak istiyorum. Ama ben soramadan Darius konuşuyor.

"Hayır, bizi yalnız bırak."

Ellian'ın başını eğip tek kelime etmeden odadan çıkması buradaki sayfalar arasında tansiyonun yükselmesine neden oluyor.

"Yani," diye mırıldanıyor Darius ve ben geriliyorum. "Omega'yı nereden tanıdığını söylemek ister misin?" Başımı sallıyorum. "Daha fazla sır."

Ona döndüm. "Sende hâlâ biraz varken bunu söyleyecek kadar cüretkârsın."

Gözleri çıplak ayaklarıma dalıyor ve tekrar gözlerimle buluşana kadar onları yavaşça okşayarak kaldırıyor. "Sırlar seninle aramda olduğunu söyleyebileceğim şeyler değil, sadece bilmen gerekmeyen bilgiler."

"Bu saçmalık." Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman ben de senin bilmene gerek olmayan bilgilere sahibim."

Darius başını yana eğiyor. "Çocukça mı davranıyorsun?"

Kekeliyorum. "Pardon?"

Etrafımda dönmeye başlıyor ve ben de arkamda olmasını istemediğim için onun hareketlerine ayak uyduruyorum. "Çok tatlı." Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Seni böyle öfkeli, gözlerin öfkeyle parlarken görmek."

"Neyin var senin?" Onu takip etmeye devam ediyorum, görüş alanımda tutuyorum.

"Benim sorunum sensin." Durdu ve ben de aynısını yaptım. "Başka biri benimle senin konuşsaydı, saygısızlığı yüzünden cezalandırılırdı."

"Saçmalıklarını yüzüne vurmak saygısızlık değildir."

"Senin için değil, hayır. Kavganızı, tavrınızı ve çocuksu asmalarınızı sevdiğim için şanslısınız. Yine," beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, "şirin." Öfkem artıyor ve işaretlerim ortaya çıkıyor. "Ama şimdi, sen böyleyken?" O

bir adım atıyor, botları ayak parmaklarımın ucuna değiyor. Kokusu beni selamlıyor ve saçlarımdan bir tutam alıp uçlarıyla oynarken keskin bir nefes alıyorum.

"Çok güzelsin." Saçımı bırakıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. O bastırdıkça dudaklarım aralanıyor ve dilim kendiliğinden tadına bakmak için dışarı çıkıyor. Bir üzerine gözleri kararıyor. "Sadece sen benim sana verdiğim tepkiyi , sana olan ihtiyacımı her şeyin üzerinde tutabilirsin." Derin bir nefes alıyor ve küçük bir hırıltıyla hâkimiyetinin bir kısmının akmasına izin veriyor.

"Konu sen olunca sabrım hiç bu kadar sınanmamıştı küçük kurt." Bir nefes daha alıyor. "Kalçalarını birbirine sürtmeyi ve o lanet gözlerinle bana bakmayı bırak da biraz çalışalım.
bitti."

Sözlerine göz kırparak yeni filizlenmiş çimenlerin rengini alıyorum. Yine o çekim var, bizi yakınlaştırmak isteyen, bize ihtiyaç duyan *başka* bir şey. Bu şimdi daha güçlü hissediyor. Rehberlik etmek yerine, inkar edilmesi çok zor bir şiddetle itiyor, itiyor.

"Bakalım burada ne bulabileceğiz," diyor Darius, geri yan taraftaki raflara doğru ilerleyerek.

Runa içimde uzanıyor ve işaretlerimi gizliyorum, elimi ön kolumun üzerine koyuyorum ve orada bir büyü nabzı hissediyorum. Aşağıya bakıp görmeme gerek yok, neyin görüldüğünü hissedebiliyorum.

Merak ediyorum, o da gösteriyor mu?

"Burada Tanrıların bir düzlemi hakkında hiçbir şey yok. Sadece Cazier başta olmak üzere, çıldırdıklarında toprakları nasıl yok edeceklerine dair metinler var."

"O bir Tanrıydı," diyor Darius koltukta. "Onun gücüyle, hiçbir şey onu eşine ulaşırmaktan alıkoyamazdı."

"Ama ne değişti?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Toprakları Cazier ve Zahariss yarattı. boyunca onları beslediler. Varisler ortaya çıkmaya başladıktan sonra Cazier'in delirmesine ve sonra ortadan kaybolmasına ne sebep oldu?"

"Bu bilinmiyor. Zahariss de görülmemişti."

"Acaba onu seviyor muydu?" diyorum yüksek sesle, odanın arka tarafındaki büyük pencerelerden bakarak. "Tanrılar sevebilir mi ki?"

"Varisler yapabilir, bu yüzden neden yapamayacaklarını anlayamıyorum." Gözlerim Darius'a kayıyor. "Varisler tarih boyunca diğer kurtlarla çiftleşti, tabii ki tehlikeli görüldükten sonra gizlice. Yine de kendi aileleri oldu, başkalarını sevdiler ve ölene kadar hayatlarını birlikte geçirdiler. Kayıtlar, bir Varisle ilişkisi olduğu tespit edilen sevdiklerinin de idam edildiğini gösteriyor. Gerçi şu anda yüzlerce yıl öncesinden bahsediyoruz."

"Bu çok üzücü," diye fısıldıyorum, tekrar pencereye bakarak.

"Ne üzücü, küçük kurt?"

"Gizlice sevmek zorunda olduklarını. Sonuçlarından korktukları için sevgilerini başkalarına gösteremediler."

"Başka seçenekleri yoktu, tehlikeli oldukları ve görüldükleri yerde haklarından gelinmesi gerektiği düşünülüyordu."

"Başka seçenekleri olmadığını biliyorum." Nasıl hissettiklerini merak ediyorum. Varisler fark edilir ve öldürölme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar ve bu tehdit sevdiklerine kadar uzanacaktı. Yalnızlık çekmiş olmalılar.

"Her şey değişecek," diyor Darius aniden, kitabın başka bir sayfasını çevirerek. "Yüce"ler gittiğinde ve haydutlar yenildiğinde, Varisler isterlerse özgürce sevebilirler. Özgürce yaşayacaklar."

"Biz ölene kadar başka Varisler doğmayacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu odada hâlâ yaşayan iki Varis var." Gözlerimi ve sonra sessizlik çökerken başka bir kitap alıyorum.

"Babanın evinde bulduğumuz notlar hakkında ne yapmak istiyorsun? bodrum? Bu yeni hayduttan ve kadınlara yaptıklarından?" Ona sordum.

"Bahsedilen yeri bulup bulamayacağımıza bakacağız, sonra malzemeleri toplamaya çalışacağız ve ne işe yaradığını bulabilecek miyiz göreceğiz. Şu anda Elit bir cadımız olmadığı için Anna yardım etmeyi kabul etti. Zaten Maize de güvenilir biri değildi."

"Bunu bir başkası üzerinde mi kullanacaksın? Onların yaptığı gibi deneyler mi?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Darius tereddüt etmeden, "Bunu hak eden birine, evet," diyor. "Aklında biri var mı?"

"Var." Bir sayfa çeviriyor ve sonra tekrar geri çeviriyor. "Şuna bir bak." Kitabı bana doğru kaydırıyor.

Varislerin nerede ikamet ettikleri bilinmemektedir. Yakınlardaki ormanlarda veya dağlarda dinlendikleri, mağaralarda sadece kendilerinin yaşadığı düşünülmektedir. ama bu doğrulanmadı. Eski bir hikayede, onların

bir zamanlar Tanrılara ibadet edilen bir tapınağa benzeyen eski bir yapı olan Tyeetha kalıntılarının yakınında çokça görülmüştü.

"Zakith'teki harabeler mi?" Başını sallayan Darius'a bakarak soruyorum. "Sadece çıplak kemikler, ufalanmış ve terk edilmiş. Annem eskiden herkesin değer verdiği bir yer olduğunu ve birçok kişinin kutsanmak için oraya gittiğini söyledi."

Darius omuz silkiyor. "Bu bir başlangıç, Maize'e olanları nasıl gizli tutacağımızı bulduktan sonra oraya gideceğiz."

"Peki ya ?" Soruyorum.

"O halde savaş umduğumuzdan daha erken geliyor."

"Şu anda roguire'larla ilgili ihtiyacımız olan son şey bu," diyorum ve sonra dik oturuyorum. "Kahretsin, uzakta haydutlar gördüm, sana söylemeyi unuttum."

"Nerede?" diye soruyor, gözleri keskin.

"Kuzey. Darius, onlardan çok vardı." Dudağımı ısırdım. "Çok fazla zarar verecekler."

"Oraya birkaç Elit göndereceğim."

Dudağımı ısırdım. "Ya çok geç kalırlarsa?" "Ne yazık ki küçük kurt, son zamanlarda hep geç kalıyoruz."

Kırk Altı

RHEA

Yemek odasındaki konuşmalar kesilince ayağa fırladım ve bir koltuğa oturdum. Darius yanımdaki masanın başına oturup tabağına yemek koymaya başlarken yüzünde bir gülümseme belirdiğinde ben hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum.

Damian masanın öbür ucundan, "Bu farklı," diye mırıldanıyor.

Öfkelendim. "Son zamanlarda kendi başıma yürüyemediğimi mi söylüyorsun?" Darius'a ters ters bakıyorum. Beni omzunun üzerinden atma alışkanlığına bir son vermesi gerekiyor.

"Sana bakmayı seviyorum-" diye hırlayarak Darius'un gözleri kızarıırken sözünü kesiyorum. "Beni yemeğimden alıkoymayı bırak," diye homurdanıyor Leo.

Yanımdaki bir dürtme dikkatimi çekiyor. "İyi misin?" Josh bana ve Darius'a aklımızı yitirmişiz gibi bakarak soruyor. Belki de kaybettik, en azından ben Darius'un kaybettiğini ya da yeni bir kişilik kazandığını düşünüyorum. Bu noktada kim bilebilir ki, sadece aramızdaki şeyler değişti. Sarah Josh'un yanında kıkırdıyor ve Josh hemen ona doğru eğilip boynuna sokuluyor.

"Bu yeni bir gelişme," diyor Sarah, Josh'a aşk dolu bir gülümseme vererek.

Leo bir parça etin etrafında "Bu bir Şey," diye mırıldanıyor ve ben ona doğru baktı. "Onu iyi emdin mi? Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim." Darius'un kafası o tarafa doğru savrulurken ellerim kuağımda sıkılaşıyor, kendi bakışları Leo'nun yüzünün yan tarafında sertleşiyor.

"Hiç alamadığın için kıskanıyor musun?" Zaide elindeki bıçağı bileyleylerken başını kaldırıp bakma zahmetine bile katlanmıyor. Geri döndüğünü bilmiyordum. Hâlâ kristali bulmaya çalıştığını sanıyordum.

"Ha," diye gülüyor Seb. "Merak etme sarışın, yemekten sonra Darius ve Rhea'nın göz göze sevişmelerini izledikten sonra bir seks partisine yakışır bir duş seansı yapabileceğinden eminim."

"Ne oluyor ?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Biz göz sikişi yapmayız.

Seb öne eğiliyor, böylece onu masanın altından görebiliyorum, gözlerindeki o pırıltı hiç kaybolmuyor. "Hadi Rhea, bebeğim," diye mırıldanıyor ve Darius tabağına koymakta olduğu et parçasını durdurarak Sebastian'a alçak sesle homurdanıyor. "şuna bakar mısın, fena kapmış."

"*Kötü* hissettiğim tek Şey ellerimi boynuna dolama isteği," diyor Darius, sesinin alçak tonu bir uyarı niteliğinde ama Sebastian'ı daha da gülümsetiyor.

"Tanrılar," diye fısıldar Colten Hudson'a. "Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim."

"Görmesi kolaydı yavrum," diye yanıtlıyor Hudson. "şimdi biraz daha ye, sonra antrenmanımız var. Taylor zaten dışarıda Jerrod'la birlikte bekliyor."

Colton

başka bir Şey mırıldanıyor ama Hudson'ın dediğini yapıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum. Bu ikisinin çoktan kemikleri atlaması gerekiyor.

Önüme bir tabak konuğunda hâlâ onlara gülümsüyorum ve başımı kaldırıp Darius'a baktığımda yüzümdeki şaşkınlık açıkça görölüyor. O görmezden geliyor

ve ben ona bakarken başka bir tabak alıp yiyecekleri doldurmaya devam ediyor.

Darius kendi tabağını yere bırakıyor ve sonunda bana bakıyor. Benimle tabağın arasına bakarken gözlerinde baş döndürücü bir şey var, sessiz bir emir, bana bundan sonra işlerin böyle olacağını sözsüz olarak söylüyor. Benim geçimimi sağlayacak ve diğerlerine de tam olarak ne yapmak istediğini gösterecek.

Bu, ettiğimiz kanlı yeminden, geçici bir ateşkesten daha fazlasıdır, itiraflarımızdan daha fazla. Bu şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha fazla. Hepsi sadece bir tabak yemek için.

Yutkunup tabağıma bakıyorum ve beni dikkatle izleyen Darius'u görmezden gelerek bol miktarda et ve meyveyi mideye indiriyorum. Masa sessiz, onlar da bunun ne anlama geldiğini, herkese ne ilan ettiğini kabul ediyorlar.

Bundan sonra bana yemek verecek tek kişi o olacak.

"Anladın mı?" Darius söylüyor ve bakışlarım onun bakışlarını takip ederek Zaide'ye gidiyor. kafasını sallıyor. Bir dilim daha et alıyorum, tatlar dilimin üzerinde patlıyor ve lanet olsun, daha önce hiç bu kadar lezzetli et yememiştim.

"Yakında tekrar deneyeceğim," diye cevaplıyor Zaide ve hafıza kristalinin hâlâ bulunamamış olması biraz bozuyor. Onu görmem gerekiyor.

Darius başını sallar. Darius bir süre sonra, "Bizi çalınanlara ve Rhea'nın sürü üyelerine götürebilecek bazı bilgiler bekliyoruz," diye anons edince kafalar havaya kalkarak ona dikkat kesildi.

"Bu bilgiyi nereden aldın?" Leo bir elini sarı saçlarında gezdirerek soruyor.

Darius bana döndü. "Rhea'nın *arkadaşı*." 'Arkadaş' kelimesini sanki kurt boku yemiş gibi söylüyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Josh bana dönüp soruyor

dile getirilmemiş bir soru.

"Edward bana Ilium'u gönderdi, şöyle bir not bıraktı-" Bağlantı kesildi ve Darius'a kızgın bir nefes verdim. "Şunu yapmayı keser misin!" Feveran ediyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun ki? Bana hiç söylemiyorsun."

"Neden sana söyleyeyim ki, bunun engelleyebilesin?" Kaşlarını kaldırıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sana özel bir şey yapmamamı söylemiştim. etrafımdaki konuşmalar."

"Ugh, çok sinir bozucusun." Josh'a döndüm. "Evet, Edward. Yakında benimle tekrar iletişime geçmeye çalışacağını söyledi." Başını sallıyor ve Sarah'nın elini sıkıca tutuyor, aralarında bir bakış geçiyor.

"Haber aldığımızda yola çıkacağız. Bu arada, Zaide ve Damian'ın Zakith'te geçirdikleri zaman hakkında sorgulanmak üzere Üstler tarafından Wolvorn'a çağrılacaklarına şüphe yok. Bu gerçekleştiğinde, ortalıkta görünmeyeceğiz ama bazı Elitleri ava göndermeye hazır olun."

"O zaman onları avlamaya gideriz," diyor Damian.

"Sadakati öğrenmeleri gerekirdi," diye Zaide.

" olmalı." Darius parmaklarını masaya vuruyor. "Herkes için zırh aldığından emin ol Damian. Beklerken şimdilik eğitime devam edeceğiz. Charles'tan henüz haber almadık ama Maize'i sormasının uzun süreceğini sanmıyorum."

"Fazla zamanımız olduğundan şüpheliyim," diyor Leo. "Ve eğer diğerlerinin nerede olduğuna dair bir haber alırsak, oraya ulaştığımızda hayatta bile olmayabilirler."

" deme lan!" diye Hudson, göz ucuyla bana bakarken ben yavaşça yemeğimi seçiyorum, gözlerim tabağımda.

"Dürüstçe konuşuyorum," diye kendini savunuyor Leo. "Hepimiz bunun mümkün olduğunu biliyoruz."

Kabaca yutkunarak, yavaşça yiyorum. Üç ay önce Eridian'daydım, kışa doğru çalışıyordum ve Axis'in olması gerekenden daha fazla kontrol sahibi olmasına izin vermesi konusunda Kade'e ulaşmaya çalışıyordum. Şimdi buradayım, Elitlerin kalesindeyim, sürümün yarısı bile yok, Elitlerin Alfa'sı tarafından bana verilen lezzetli bir yemeği yiyorum ve sürüm dışarıda bir yerlerde, belki de ölü, Kade ise Yüce'lerin ve ailemizin pençesinde.

Ne yapıyorum ben?

Hudson, "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz, bu yüzden spekülasyon yapmaya gerek yok" diyor.

oturup durmamalıyım.

"Ve hepinizin gerçekçi olması *gerekliyor*."

yer," diye verir Leo. "Hepsi öldüyse hazırlanman gerek." Şu anda kimseye yardım etmiyorum bile.

"kapatmazsan öleceksin!" Josh bağırıyor.

"Maize'i öldürdüğünü öğrendiklerinde Rhea bizi öldürtmeden olmaz!"

Herkes bana doğru bakarken çatalımı düşürüyorum, çingırağı aniden sessizleşen alanda yüksek sesle çınlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gücüm beklenmedik bir şekilde yüzeye çıkıyor. İçimden fırladığında çok güçlü, öfkeli, vahşi ve özgür. Etrafımda buz mavisi kırbaçlar, saçlarım uçuşuyor. Hiçbir şey duyamıyorum ve gücüm kontrolsüz bir şekilde dışarı akarken hiçbir şey göremiyorum.

Biri bağırıyor, bir şeyler çarpıyor, patlıyor ve parçalanıyor ve tüm hissettiğim.... kaybolmak.

Neden ben, neden onlar, neden biz. Neden başkaları yine acı çekerken ben burada oturup hiçbir şey yapmıyorum?

Neden, neden, neden.

Bu dünyaya yeterince kan vermedim mi? Bu kadar gözyaşı, bu kadar ağlama, kadar acı yeter! Üzerimdeki leke için hak ettiğimden fazlasını vermedim mi?

Hepimizin hayatta kaldığından emin olmak için yapmam gereken şeyden ruh. Yine de dışarıdalar, yalnızlar ve Maize ile kendimi kontrol edemeyerek daha fazla ölüme neden olmuş olabilirim.

İçimde dolaşan ve kontrol bile edemediğim bu güce layık değilim. Ailemi bile koruyamıyorsam Zahariss'in Varisi unvanına layık değilim. Benim için elinden geleni yapan bir annenin kızı olmaya layık değilim.

Bir güç duvarı beni içine hapsederken kollar üzerimden akıyor. Bu Runa yüzeye çıkarken öfkeyle dalgalanıyor, içinden kıvılcımlar fışkırıyor. Öfkeli, dünyaya karşı çok öfkeli, yüzündeki hırıltıyla çok tehditkâr. İçinden bana doğru koşarken güç onun üzerine akıyor, onu bir zırh gibi kaplıyor ve ben önümdeki masayı sıkıca kavrayarak ileri atıyorum.

Bana vurmasının gücünü.

Düşüncelerim öfke ve umutsuzluk arasında dağılıyor, odaklanamıyorum Runa içeriden savaşına devam ederken biri ya da diğeri. Bana tekrar tekrar vuruyor, öyle ki yemin ederim derimden sürünerek çıktığını hissediyorum. Gücümü geri çekemiyorum ve onu tutamıyorum.

Karanlık maviliğimin içinden sızıyor, sisli dallar sürünerek ilerliyor ve bana ulaşıyor. Ama hareket edemiyorum, acı bedenimi kesip beni tutsak ederken hareketsiz kalıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, büyümü geri çağırmaya çalışırken burnumdan ağır ağır nefes alıyorum ama yapamıyorum. Beni dinlemiyor. Dinlemeyecek.

İşte o zaman paniklemeye başlıyorum. Göz kapaklarım düşerken benden daha fazlasını aldığını, benden hissedebiliyorum. Siyaha bakıyorum, bana ulaşmasını, durmasını, sadece durmasını istiyorum. Sanki beni duyuyormuş gibi, bir hız patlamasıyla güç duvarımdan fırlıyor ve göğsüme çarparak beni nefes almaya zorluyor.

Nefes bile almıyordum.

Gittikçe daha fazla siyah bana ulaşırken ciğerlerime hava çekiyorum ve bana yardım etmesini isteyerek bunu memnuniyetle karşılıyorum. Birden arkamdan çekilip güçlü, tanıdık kollara doğru kaldırılıyorum, siyah etrafımızdaki maviyi tamamen kaplıyor.

"Ne-" Öksürüyorum, Darius beni daha sıkı tutarken onu kavriyorum. "Yapamam, bunu durduramam," diyorum ona, bedenim zayıflıyor.

"Merak etme küçük kurt." diyor nazikçe, dudakları başımın tepesine geliyor. "Uyu."

"Ben hastayım..." "Uyumaktan..." diye nefes alıyorum. Ama yapıyorum, gücüm vermem gereken her şeyi alırken yardım edemiyorum ve yorgunluğa yenik düşüyorum.

Tekrar.

Bağırışlar bana ulaşıyor ve gözlerimi açıyorum, beni delip geçen ışıktan irkiliyorum.

Birisi "Buna bir son vermeli, gücünü kontrol edemiyor, o yüzden kullanmamalı, bu çok tehlikeli" diye bağılıyor.

Darius onlara "Öğreniyor, henüz tam olarak kurduyla birlikte değil ama olduğunda kontrolü ele alacak," diyor.

"Neredeyse kafamı koparıyordu!" Leo homurdanıyor, bağırın Leo olmalıydı. "Bir saldırıya karşı kendimi savunmamamı bekleyemezsiniz. Onu bıçaklamak zorunda kalsam bile-"

Sözleri kesiliyor ve uykulu gözlerimi Darius'un onu boğazından tutup duvara yapıştırdığı yere çeviriyorum. "Yapma," diyor alçak sesle,

tehlikeli bir tonda. "Eğer buradan burnun kanamadan çıkmak istiyorsan o cümleyi bitir."

Leo gözlerini kocaman açarak, "Kardeşim, ciddi olamazsın," diye öksürür.

"Ölümcül, sana zarar vermeme neden olma Leo," diye uyarır Darius ve sonra alçalır

Sesi benim duyamayacağım kadar kısık. Leo'ya ne söylerse söylesin, mavi gözleri Darius'un omzunun üzerinden bana kayıyor, gözlerinde daha önce olmayan bir anlayış var. Başını sallıyor, onu bıraktığında gözleri tekrar Darius'a kayıyor.

Leo ona, "Tamam, ," ve başka bir şey söylemeden odadan çıkmadan önce omzuna bir el koyar.

"Hey," diyor Anna'nın nazik sesi ve ben yatağın diğer tarafında ona doğru dönüyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, elimden geldiğince doğrulmaya çalışıyorum. Darius öne atılıyor ve yastığa yaslanmama yardım ediyor, yüzü gergin.

"İç şunu," diyor Anna, bana bok gibi kokan yeşil bir şey uzatarak. Burnumu kırıstırıyorum ve ona bakıyorum. "Yardıma dokunacak, söz veriyorum."

Gülümsüyor, kızıl saçlarını omzuna atıyor ve yanımdaki yatağa oturuyor, ben de kaybolmasını umarak yeşil sıvıya bakıyorum.

"İç yoksa zorla boğazından aşağı indiririm," diye uyarıyor Darius diğer yanımdan, kollarını kavuşturmuş beni izlerken.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum onun huysuzluğu karşısında. Burnumu sıkıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum, sıvının kalınlığını görmezden gelmeye ve mümkün olduğunca çabuk içmeye çalışıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Darius ve ben az önce içtiğim şeyi bastırmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Etkilerini hissetmesi ne kadar sürer?" diye soruyor Anna, ben iç çekerek yastıklara daha da gömülürken.

"Bir saat kadar," diyor ve elimi sıkıyor. "Senin için endişeleniyorum, Rhea. Senin bu gücün." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Eğer onu kavrayamazsan, senden her şeyini alır."

"Deniyorum," diye onu temin ediyorum. da.

"Her şeyin bir bedeli vardır. Eğer bir an önce kontrol altına almazsan seninki hayatın olacak," diyor ve Darius homurdanıyor, yatak odasının içinde volta atmaya başladığında oda derin bir şekilde titreşiyor.

"Ne?" Kalbim küt küt atarken ona sordum. Ölemem, sürüm ve Kade hâlâ dışarıdalar ve ben hayatta kalmak için çok mücadele ettim.

"Çok hızlı bir şekilde çok fazla şey veriyorsunuz ve kendinizi . Eğer Hiçbir şeyiniz kalmadığında ve devam etmeye çalıştığınızda ya da sizin durumunuzda duramadığınızda, bu hepinizi alacaktır." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Sadece kurdunun seninle bir bütün olmasına ihtiyacın var, Belldame sana bunu söyledi."

"Bütün olmak için ortaya çıkmak istemiyor." Tanrılar aşkına nerede yanlış yaptığımı merak ederek sönüyorum. Runa benden nefret mi ediyor? Yaşadıkları için benden nefret mi ediyor?

"İstiyor," diyor Darius, hâlâ yerde volta atarken. "Bunu hissettim, ayaklarının altındaki zemini hissetmekten başka bir şey istemiyor. Korku onu durduruyor." Ellerini saçlarında gezdiriyor, bakışları her yeri yakıp kavuruyor.

"Öyle bile olsa," diyorum, ona dikkatle bakarak, "eğer dışarı çıkmazsa yapabileceğim pek bir şey yok."

"Daha fazla zorlamalısın," diye homurdanıyor Darius.

"Hayır," diye çıkışıyorum ona, dişlerimi göstererek. "Onu hissedebiliyorum, bu çok fazla, dinlenmesi gerekiyor, Darius."

"Kendini göstermezse sonsuza dek dinlenebilecek çünkü ikiniz de öleceksiniz!" diye kükrüyor, ben bakarken oda sarsılıyor, benim

geniş gözleri onunla birleşiyor.

"Dar..." Başını iki yana sallar ve yatak odasının kapısı şiddetle duvara çarparak odadan çıkar.

İç çekip tekrar , ruhen hâlâ bitkin . Her şey etrafımda yıkılıyormuş gibi hissediyorum, birbiri ardına gelen başarısızlıklar. Her zaman bir şeyler yoluma çıkıyor.

Bu sefer kendim olacağımı bilmiyordum.

"Dinlen, Rhea." Anna elimi okşuyor ve ben onun burada olduğunu bile unutarak sarsılıyorum. Elimi sıkıyor ve odadan çıkmadan önce eşyalarını topluyor.

Beni kendi sessizliğimde yalnız bırakarak.

Runa'yı hafıfçe dürtüyorum. O da kadar bitkin bir halde kıvrılmış uyuyor. Varis gücüm onun etrafında süzölüyor, arada bir mavi kıvılcımlar çıkıyor, asla yerleşmiyor ama saldırgan da değil.

şu anda.

Yemek odasında ne olduğunu bile bilmiyorum. Düşüncelerim sarmal oldu ve içimden fırladı. Gücüm patladı.

Neredeyse Leo'nun kafasını mı koparıyordum? için bir tehlike miyim? Bu düşünce beni durduruyor. Hayır, bunu kabul edemem. Kabul edemem.

Bunu gerek, sürüm tehlikede. Kade'in hayatı tehlikede. Bana ulaşmak için onu kullanmaktan çekinmezler, zaten kullandılar.

Ancak bu kez onarmaya bile çalışamayacağım bir şey yapmalarından korkuyorum.

Ölüleri diriltemem.

Öldüğün zaman. Öldüğünde.

Onun hayatını almalarına izin vermeyeceğim, ona bir hayat vermek için çok mücadele ettim ve içimdeki bu gücün benimkini almasına izin vermeyeceğim. Yapacak çok şey var.

Darius'un gittiği kapıya doğru bakıyorum, Runa konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum. Yardım edebilecek tek kişi o ve bunu yapmak için ona gerçekten izin vermem gerekiyor. Bana yaptıkları için onu tamamen affetmeli ve yoluma devam etmeliyim. Özür diledi, kendi doğrularını söyledi ve sanırım ben de kendi doğrularımı söylemeliyim.

O, şu anda yolumun denizlerindeki tek yüzdürücüm ve ona tutunup sıkı sıkı sarılmam gerekiyor.

Runa'yı çıkarmak için tek umudum o ve bunu yapmak için bazı duvarları yıkmam gerekiyor.

Sürüm fedakârlığa değer, Kade de en tehlikeli kişiyi özenle inşa ettiğim duvarlarımın içine alma fedakârlığına değer.

Darius yok edicinin varisi, zaten zamanında kalemi yerle bir ederdi.

Anna beni tekrar kontrol ediyor ve sonra Darius'u bulmak için yataktan sallanarak çıkmadan önce o korkunç içkiden biraz daha içiyorum.

Onu kütüphanede buluyorum, pencerenin önünde bir ileri bir geri giderken volta atmaya devam ediyor. Işık onun üzerinde parlıyor, gölgesi yerde daha kalın görünüyor ve büyüsünün etrafında toplandığını biliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, kendi kendine hırlarken onu görüş alanımda tutuyorum. İçimi çekiyorum, kollarımı ovuşturuyorum ve yorgunluğu iliklerime kadar hissederek ilerliyorum. Anna'nın bana büyümü kontrol altına alamazsam söylemesi tahmin ettiğim bir şey değildi. Runa'nın bana yardım etmeyeceğini düşünerek, her şeyin şu anki haliyle yaşamayı öğrenebileceğimi sanmıştım.

Dışarı çık.

Duygularım ne olursa olsun, şu anda yapmam gereken şey konusunda başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Darius'a doğru yürüyorum, ondan yayılan gerginliğe dikkat ediyorum. Kızgın görünüyor ama neye kızdığından emin değilim.

Belki de ben?

"Darius?" Adımlamaya devam ediyor. Bir adım daha atıyorum ve onu durdurmak için elimi uzatıyorum. "Dariu--" Aniden dönüyor ve ben masanın üzerindeyim, iri ellerinden biri boğazımı sıkıca kavıyor. O sertçe nefes alırken bacaklarım kalçalarının iki yanında sallanıyor.

"İstesene de de senden çıkacak," diye hırlıyor bana, ben ona göz kırparken. Elim bileğine gidiyor, elini boğazımdan çekmeye çalışıyorum ama sıkıca tutuyor.

"Seninle ilgilenmiyorum

Bu konudaki duygularını, bunun zalimce olduğunu düşünüp düşünmediğini. Onun kışını senin içinden çekip çıkaracağım!" Sözleri öfke dolu ama içinde başka bir şey daha seziyorum. "Seni kendi lanet gücünle kaybetmeyeceğim."

"Darius," diye yutkunuyorum ve o da yutkunmamı avucunun içinde hissediyor. Başparmağı nabız noktama doğru ilerliyor ve gözleri nabzımın derimin altında attığını hissettiğinde sabitleniyor. "Biliyorum," diyorum ona ve gözleri yavaşça benimkilere geliyor. Boynumdaki tutuşu hafifçe yumuşuyor. "Dışarı çıkması gerektiğini biliyorum. Ben... Ben ölmek istemiyorum," diyorum ve gözlerimin arkasında istenmeyen bir sızı hissediyorum. "Hayatta kalmak için çok mücadele ettim," diye mırıldanıyorum. "Runa'nın istemediğini ve canının yanacağını bildiğim halde onu dışarı sürükleme düşüncesinden nefret etsem de, bunun topraklarla bir olma sebebim olmasına izin veremem. Bu şekilde olmaz."

Darius'un gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayıyor. Derin bir nefes alıyor, beni içine çekerken başparmağı hâlâ nabzımın üzerinde ileri geri gidip geliyor. "Onu senden çıkarmak için yapmam gerekenler yüzünden benden daha çok nefret edebilirsin ama en azından bunu yapmak için hayatta olacaksın. o."

Başımı onunkine doğru sallıyorum. "Senden nefret etmiyorum, Darius," diye fisıldıyorum ve o da geri çekilip ellerini başımın iki yanına koyuyor.

Sözlerimi duyunca kaşları çatıldı, gözleri şaşkınlıkla doldu. "Beni incittin, ve pişman oldun. Sana inanıyorum." Dudağımı ısırdım. "Söğütlerde söylediğin her şeye inanıyorum. Kızgındım ve istemediğim bazı şeyler söyledim ama Darius, senden asla nefret etmedim. Nasıl edebilirim ki?" O benim için olduğu kişiye olmaz. Nefret bizim için mümkün değil.

"Benden nefret etme yeteneğini elinden aldım," diye mırıldanıyor, başını yana çevirerek.

"Hayır, Tanrılar yaptı." Uzanıyorum ve tereddütle yüzüne dokunuyorum. Bir parmağımla çenesini okşarken, oradaki kirli sakalı kaşırken hissettiğimde hareketsiz kalıyor. I

Sonra dudaklarına geçiyorum, yanağına geçmeden önce yumuşakça dudaklarında gezdiriyorum. Sonra parmağımı daha sert bastırıyorum ve bana bakması için başını çeviriyorum. Burnunu ve oradaki küçük yara izini takip ediyorum, sonra da dudaklarının arasına dokunuyorum.

Kaşlarımı kaldırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Dokunmak pek çok kişi için normal bir şey gibi görünüyor, ancak bizim için bu yeni, yabancı bir şey. Yine de hoşuma gitmediğini söyleyemem. Ona özgürce dokunabilmek, uzun bir aradan sonra yeni bir nefes almak gibi hissettiriyor.

Darius iç geçiriyor, başını saçlarında gezinen elime doğru eğmeden önce bir an duraksıyor ve birinin ona bu şekilde dokunmasının onun için ne kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Darius bu tür bir şefkate izin verecek bir erkeğe benzemiyor. Her zaman asla bir eş istemediğini söylerdi, bu yüzden bir düzen kurduğunda etrafta kalıp sarılmadığını varsayıyorum.

Yine de benimle yatakta kaldı, her gece bana sarıldı, muhtemelen onu öldürmeye çalışmayayım diye, ama yine de bana sarıldı. Yoksa şimdi de aynı şey mi, sadece bana yakın olmak çünkü bana ihtiyacı var.

Gözün üzerimde mi?

Şüpheler çirkin yüzünü göstermeye başlıyor ve elimi geri çekmeye başlıyorum. Kendi eli havalanıp bileğimi yakalıyor ve bakışlarıyla elimi saçlarının arasında tutuyor.

yüzümde dolaşıyor. Gördüğü şey karşısında homurdanıyor ve eğilip burnunu benimkine sürtüyor. Masanın içinde eriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ışığa ihtiyacı olan bir çiçek gibi onu içime çekiyorum. Bir süre böyle kalıyoruz, elim saçlarını tararken o burnumu ve yüzümü dürtüyor, beni içine çekiyor.

Bu, Elitlerin Alfa'sının değil de Darius'un olduğu diğer anlarla birlikte değerli anılarımda saklayacağım yumuşak bir sevgi anıdır.

"Bana yardım edecek misin?" Ona sessizce soruyorum, yakınlığı karşısında biraz kıpırdanıyorum. "Onu tek başıma çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Sana yardım edeceğim, küçük kurt," diye mırıldanıyor boynuma karşı, hafifçe ısırarak. "Tek gereken istemek ve ben de yapacağım." Tekrar eğilir, yüzünde bir sırtıma belirir. Diğer sorununda sana seve seve yardım ederim.

"

"Başka ne sorun var?"

"Becerilmeyi istemeyeceğin, bu yüzden uygun gördüğümde seni becermeyi kendime görev edineceğim." Ona göz kırpyorum. "Bir sorun mu var?" I yavaşça başımı sallamadan önce tereddüt ettim. "O zaman başlayalım, çünkü seni etrafımda hissetmeye ihtiyacım var."

Kırk Yedi

RHEA

"ama Rhea," diye mırıldanıyor Darius, yumruğumu elinin bir tokadıyla engelliyor. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Saatler oldu göt herif," diye nefes nefese kaldım. "Yetmedi mi artık?" Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarken alnımdan terler akıyor. Sabahtan beri antrenman yapıyoruz ve neredeyse yere yığılmak üzereyim. Taylor Eridian'a geldiğinden beri onunla antrenman yapıyoruz, ama bu? Bu tam bir işkence.

"Daha iyi olmanız gerekiyor ve elde edebileceğiniz tüm becerilere ihtiyacınız var. hayatta kal." Darius bana doğru bir adım atıyor ve beni doğrultuyor. Kaslarım itiraz edince inliyorum. "Ayaklarını omuz genişliğinde aç ve her zaman vuruşuna doğru eğil. Bir sonraki manevran için son saniyelerde geri çekilme. İşlerin nasıl gideceğini ya da rakibinin bir sonraki hamlesinin ne olduğunu bilemezsin. Bu yüzden her vuruş, her vuruş önemlidir." Başımı sallayıp nefes alıyorum. "Güç kontrolün üzerinde çalışalım ve sonra günü tamamlayalım."

Sürünün geri kalanına bakıyorum ve onların da benimle benzer durumda olduğunu görüyorum. Taylor ve Colten hala güçlü olanlar gibi görünüyor, onlar

neredeyse hiç terlemedi. Josh saldırılarını engellerken Seb kurduyla etrafta koşturuyor. İkiŖi de diğeriine vuramıyor.

Sonbaharın ilk haftasına girdiğimiz şu günlerde hava çok daha serin. Yapraklar renk değıştirmeye başlıyor ve ben etrafımdaki kokuları içime çekiyorum, sırtımdan ter damlaları aksa da açık havada olmayı seviyorum.

"Tamam, sihirle deneyelim." Ellerimi kaldırıp içimdeki gücü çağırıyorum ve çağırma cevap verdiğini hissediyorum. İçimdeki teller yüzeye fırlıyor, ellerimin etrafında sis oluşuyor. Darius kendi çağrısını yaparak izliyor. Ellerini kaldırdığında sisi katılaşıyor ve keşke onun kontrolüne sahip olsaydım diyorum.

"Ben araya girene kadar bir Varis olduğunu bile nasıl bu kadar kontrol sahibi olabiliyorsun?" Ona soruyorum.

Darius ellerine bakar, gücü ellerinin üzerinde hareket etmektedir. "Sana söyledim, bu nefes almak kadar kolay. Sen ve kurdun uyum içinde olduğunuzda, ben Aynı hissi vereceğinden eminim. Elimde istediğim gibi kullanabileceğim, kendi bedenimin bir uzantısı olan bir bıçağā sahip olmaktan farklı bir his değıl." Gücü ellerinden fişkırıyor, ondan ayrılıyor ve benimkinin etrafını sarıyor. Siyah ve mavi iç içe geçiyor ve sanki onun eli benim elimdeymiş gibi hissediyorum, onun gücü değıl. "Benimkini senden çıkarmaya çalış," diye emrediyor ve ben konsantre olmak için elime bakıyorum.

Gücümün onunkini itmesini, onu kendi gücümle kavramasını ve benden uzaklaştırmasını istiyorum. Ama benim gücümün kendi fikirleri var ve hevesle onunkini okşuyor. Bunun cüretkârlığıyla alay ediyorum. Daha sert itiyorum, dudaklarımı yalıyorum ve sonunda buğum hareket ediyor, onunkine doğru itiyor. Siyah elimden biraz uzaklaşıyor, geri çekilip mavinin etrafında daha sıkı toplanana kadar kıllanıyor. Çabalarımın enerjimin tükenmeye başladığını hissedebiliyorum ve homurdanıyorum, artık hiç kıpırdamadığında daha da sinirleniyorum.

"Sakin ol," diye emrediyor Darius ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Duygularını kontrol et, gücün senin bir parçan, senin içinde. Eğer zihnin allak bullak olursa, gücün de allak bullak olur."

"Ben... zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum, şu anda duygularım üzerindeki zayıflığımdan nefret ediyorum ama onun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bacaklarım titremeye başladı ve Kemiklerim acıyor.

Gözleri yüzümde gezinmeden önce benimkileri tutuyor. "Biliyorum küçük kurt, bu yüzden daha çok çabalamalısın. İyi olan şey, bunun farkına varmış olman ve şimdi kendine yardım etmenin bir yolunu bulabilirsin." Göğsü önüme değene kadar yaklaşıyor ve ellerimi yanlarıma indiriyorum. Ona bakıyorum, güçlerimiz hala ellerimin etrafında birbirine sarılmış. "Hep böyle miydi?"

Yutkunuyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Varis gücümü tamamen içime aldığımdan beri kendimi vahşi hissediyorum. Sadece... vahşi." İçimde sürekli bir girdap var, gücüm ve kendim arasında sürekli bir savaş. Sanki ruhumu sarıyor ama dürtüp dürtüyor, onu öngörülemez hale getirmek için kızdırıyor ve dolayısıyla beni de öngörülemez getiriyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

Eli yan tarafına geliyor, başparmağı çenemde geziniyor. "Hazır olur olmaz kurdunu dışarı çıkarmalısın."

"Biliyorum, sadece hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacım var." Benden nefret etmeden önce Runa'yla biraz daha zaman geçirmek istiyorum.

"Bir Varis olduğunuzda bizi güçlü kılan şeyin, içimizdeki büyüünün kurdumuzunkiyle bir olması olduğu söylenir. Bu yüzden başkalarının yapamayacağı ve sadece hayal edebileceği şeyleri yapabiliyoruz. Bu nadir, güçlü, özel ve ağır bir şeydir. Varis olmak pek çok zorlukla birlikte gelir, en azından bu çağda."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Çıkmasını istemediğimden değil, sadece onu zorlamak istemiyorum. Zalimce geliyor ve onu inciteceğini biliyorum. O bir

Yeterince acı çekiyorum," diye fısıldıyorum son sözleri, başım suçluluk duygusuyla öne eğik, ama Darius izin vermiyor. Avucu yüzüme değiyor ve beni sabit tutuyor. "Senin hatan değildi," diye homurdanıyor ve ben alay ediyorum. Başımı hafifçe sallıyor, Parmakları tenime saplanırken gözleri sertleşiyor. "Değildi, küçük kurt. Bir çocuk olanlara nasıl yardım edebilir ki? Bu düşünce tarzını bırakmalısın."

"Onun dışarı çıkmasını engelleyebilirdim, bunu önleyebilir ve onu içimde güvende tutabilirdim. Hayatımdaki en değerli şeylerden birini kaybettim." O da benim kadar gençti, yaş olarak sadece bir yavruydu. İkimiz de çok gençtik ve tekrar tekrar haksız yere incindik. Kurt edinmek yaşayabileceğimiz en gerçeküstü deneyimdir, kutsaldır ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Büyü aniden göğsümde toplanıyor, yüzümün sıcaklığı bana işaretlerimin ortaya çıktığını haber veriyor ve Darius onların ortaya çıkışını dikkatle izliyor, bakışlarını onlar oluşurken üzerlerinde gezdiriyor. Boynundakilerin benimkilerle birlikte titreştiğini görüyorum, sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Elimi kaldırıyorum, gücüm hala onun etrafında dolaşıyor ve tek bir parmağımı çenesinin altındaki narin çizgiye dokunduruyorum. Boynundan aşağıya, omzuyla birleştiği kıvrıma doğru nazikçe iz sürüyorum, parmak ucumun altında onun gücünü hissediyorum. Sertçe yutkunuyor, göğsünden gelen derin bir sesi içimde iliklerime kadar hissediyorum. Gözlerimi kapatıp onu çekiyorum, sadece bir saniyeliğine huzuru hissediyorum. Dudaklarıma değen bir dokunuşla gözlerim tekrar açılıyor ve beni büyüleyen tek gözleri görüyorum.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, dudaklarımız birbirine değerken ama tam olarak birleşmezken beni daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla izliyor. Gözbebeklerinin büyümesini izliyorum ve bir kez daha her şey kaybolurken kendi gözlerimin değiştiğini hissediyorum ve tüm odağım, tek gördüğüm o oluyor.

Saçı sakalı birbirine karışmış erkek, kurtlar, yüzünde çocuksu bir ifade.

Nadiren ve çok az sayıda, burnunu hafifçe benimkine sürüyor.

Bana böylesine korunmasız bir yoğunlukla baktığında, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, ama hayatımda ilk kez tam anlamıyla nefes alıyorum.

O benim kurtarıcım
olacak. Benim yok
edicim.

Ona izin veririm ay ışığım olur.

"Benim için en tehlikeli kişi sensin." Dudaklarına fısıldıyorum, ona mı kendime mi hatırlatıyorum, bilmiyorum.

"Ve sen çok güzelsin," diye mırıldanıyor dudakları tamamen dudaklarıma yapışmadan önce, anında erişim talep ediyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum. O beni tadarken ben boynunun kenarlarına yapıştığımda onaylar gibi bir ses çıkarıyor. Bir eli sırtımda ilerliyor, parmakları saçlarıma ulaşana kadar omurgamda geziniyor.

Yumruğuyla kavrayıp başımı geriye yatırmadan önce parmakları saç tellerimin arasında kayıyor. Bu baskın tutuş karşısında boğazımdan bir inilti kaçıyor ve beni kendine doğru çekiyor, birbirimizi hissederken ağızlarımız hiç durmuyor, hiç tat almıyor.

Öpücüğü yumuşatıyor, daha yavaş hareket ediyor ve geri çekilene kadar tadını çıkarıyor. Gözlerim yavaşça açılıyor ve parlak olanlarla kilitleniyor, içimde uyandırdığı arzunun bulanıklığını kırıştırıyorum. Sırıttıyor, beni tekrar kendine çekmeden ve burnunu burnuma sürmeden önce kendi gözleri de ısınıyor.

Onun kucağına sarıldığımda, birkaç dakikalığına endişelerim, şüphelerim ve korkularım . Sanki bana bu huzur anını yaşatmak için onları benden aldı.

Sonra da kıkımın üstüne yığılıyorum.

Dudaklarından bir kıkırdama dökülen Darius'a bakarken homurdanıyorum, gözlerim şok içinde açılıyor. "Gardını asla düşürme, küçük kurt."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, gökyüzüne doğru bakıp iç çekiyorum.

O huzur anından ne kadar keyif da, bunun benden ne kadar hızlı kopup gidebileceğini bana hemen hatırlattı.

Josh, Colten'la birlikte yanıma gelirken "Hey," diyor ve göz ucuyla Darius'un gerildiğini görüyorum. Selamlamak için elimi sallıyorum, Hudson'ın onların çok gerisinde olmadığını fark edince dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Hey Colten," diyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Hoşuna giden bir Elit'le tanıştın mı?"

Hudson yanına kaşlarını çatarak ona bakarken yanakları kıpkırmızı kesilir. "Rhea!" Omuz silkiyorum.

yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Başka Elitlerin yanına gitmedik nereden bileyim."

"Hala bakabilir ve beğenip beğenmediğinizi görebilirsiniz. Seninle gelebilirim ve onlar antrenman yaparken gizlice onlara bakabiliriz. Hepsi terliyor olur, kasları sergileniyor- Hey!"

"Darius yüzüme doğru homurdanıyor ve beni kollarımdan tutarak yerden kaldırdığı yerde neredeyse sallanmamı sağlıyor.

"Neden olmasın?" Ona soruyorum ve gözleri parlıyor, beni omzunun üzerinden atarken derin, gürleyen bir hırıltı geliyor. "Darius!" Çığlık atıyorum. "Beni buraya itip kakmayı bırakmalısın, kendi başıma yürüyebilirim ve beni bir bez bebek gibi oradan oraya fırlatıp duramazsın." Kıçını yumrukluyorum ve bir adım bile atmadığında kaşlarımı çatıyorum.

Kıçıma inen bir şaplak beni sarsıyor. "Adamlarıma bakmayacaksın ve adamlarım da sana telaşlı telaşlı bakmayacak. Bu lanet vücudunun her kıvrımına bakmayacaklar ve seni o anda ve orada becermek istediklerini görmeyeceksin. Onlarla tartışmaya cüret edersen seni hepsinin önünde beceririm ve o zaman asla elde edemeyecekleri şeyi görebilirler." Kolu kalçalarımı sıkıyor. "Beni duyuyor musun, Rhea?"

Hayır, hayır bilmiyorum çünkü külotum aniden ıslandı, kalçalarım birbirine sıkıştı ve nefeslerim onun sahipleniciliği karşısında daha hızlı çıkmaya başladı.

"Rhea," diyor.

"Tamam," diyorum çok daha soluk soluğa. Kabul etmiş olabilirim ama bir yanım onu zorlayıp gerçekten ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyor. "Belki-"

"Rogures!" Başımız bağırışa doğru kayıyor ve Damian'ın dalların arasından bize doğru koştuğunu görüyoruz. Ayağa fırlayıp onu karşılamak için koşmaya başladık.

"Nereye?" Darius söğüt tarlasından kaleye doğru ilerlerken soruyor.

"Batıya, bize doğru geliyorlar," diyor Damian ona. "Darius, çok kalabalıklar, daha önce bu kadarını bir arada görmemiştim. Leo çağırıyor, Elitler yakında hazır olur."

Darius başını sallayıp kalenin kapısını açıyor, Damian ve ben peşindeyken merdivenlerden yukarı koşuyor. "Okçular yerleştirin, adamların dörtte biri kurt olsun, geri kalanı da silahlarla donatılsın. Yakında orada olacağım." Damian koridorda hızla ilerlerken ben de Darius'u odasına kadar takip ediyorum. Soyunmaya başlıyor, başka bir küçük odaya uzanıyor ve zırhını giymeye başlıyor. Önden gidip siyah bilekliklerini alıyorum ve kollarına bağlamaya başlıyorum. Duraklıyor ve gözlerinde merakla beni izliyor.

"En azından yardım edebilirim. Sürüm burada, istesen de istemesen de onları koruyacaksın. Yardım edeceğim."

"Bu kaledeki herkesi koruyacağım ve hayır, yardım etmeyeceksin," sertçe homurdanıyor.

"Dar," diye başladım.

"Hayır," diye tekrarlıyor ve zırhının geri kalanını giyiyor. Göğsündeki kırmızı ve altın kayışlar, Elitlerin Alfa'sı olarak statüsünü keskin bir şekilde hatırlatıyor.

"Burada olduğunu kimse bilmiyor, yardım edersen öğrenirler ve bana sadık olan tüm Elitleri henüz onaylamadık."

"Kapüşonlu bir zırh ve yüz maskesi giyeceğim, ben olduğumu bile anlamayacaklar."

"Varis gücünü kullanırsan kullanacaklar," diye çıkıyor. "O zaman kullanmam," diye uzlaşıyorum.

"Ve ne? Kendini öldürölme riskine mi atacaksın? Hiç şansın yok Rhea." "Bir odaya kapanıp hiçbir şey yapmadan duramam, Darius."

"Yapabilirsin ve yapacaksın!" diye kükrüyor ve ben irkiliyorum. Keskin bir şekilde dönmeden önce gözleri kısa bir an için pişmanlıkla parlıyor.

"Sakın buna cüret etme!" O kapıya yönelirken ben de peşinden koşuyorum. "Beni bir daha bu odaya kilitlemeye cüret etme!" Kapıyı çarparak kapattı ve ben çığlık attım.

Hayal kırıklıklarımı, aşılmaz tahtaya vurarak. "Yardım edebilirim, benden burada kalmamı bekleyemezsiniz."

Darius kapının diğer tarafından, "Güvende olman gerek Rhea, şu anda en iyi halinde değilsin, hâlâ iyileşme sürecindesin," diyor. "Dışarıda senin için endişelenirsem en iyi yaptığım şeyi yap."

"Peki en iyi yaptığınız iş nedir?" diye sordum. "Yok etmek."

Kırk Sekiz

DARIUS

Ben arkamı dönüp uzaklaşırken Rhea yatak odamın kapısının diğer tarafından küfürler savurup vuruyor. Orada kapana kısılmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama burası onun için en güvenli yer. Başkaları tarafından görülmesi ya da daha kötüsü yaralanması riskini göze alamam.

Onun gücü bir sorumluluk ve eğer bir şeyler ters giderse, sadece adamlarıma değil, bu süreçte kendisine de zarar verebilir. Bunun olmasındansa onun gazabına uğramayı tercih ederim ve gözlerinin öfkeyle parladığını düşünmek beni daha sonrası için heyecanlandırıyor.

Koridoru dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, kardeşlerim kan bağıyla değil, bağla bağlılar ve aşağıda beni bekliyorlar. "Hazır mıyız?" Önlerinde yürüyüp kalenin batı girişine doğru ilerlerken Leo'ya soruyorum.

"Evet, okçular yerlerini aldı, kurtlar hazır ve Rhea'nın sürüsü güvende. kale." Başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Emrinizi bekliyoruz," diyor, kapıyı açıp avluya doğru yürürken, her iki tarafta da kurt ve insan gibi bekleyen Elitlerimi görüyorum.

Ben kapıya doğru ilerlerken onlar da arkamızdan geliyor, taş zemine sertçe vuran botlarının sesi içimi titretiyor. Parmaklarım dövüş için, akacak kan için ve birçok haydutun kellesinin uçmasını izlemek için heyecanla seğiriyor.

Kale duvarlarının dışına açılan kapıda duraklıyorum. Metal yapının iki yanındaki iki Elit hazır olda duruyor ve kapıyı açmak için krankları çevirmemi bekliyorlar. Sabırsızca ayaklarını sürüyen ve olacaklara hazır bekleyen kardeşlerime dönüyorum. Onların yanından geçip Elitlerime bakıyorum, hepsi hareketsiz duruyor, ayakları omuz genişliğinde açık ve emrimi bekliyorlar.

"Elitler," diye sesleniyorum ve daha dik duruyorlar, elleri .

"Rogure'lar üzerimizde, eğitiminizi hatırlayın. Sizi ısırmalarına izin vermeyin, hayatta kalırsanız kendi boğazınıza bıçak da çekebilirsiniz. Zehirleri sizi içten içe kaynatacak ve organlarınızı yiyip bitirecek. Tedavisi yok, bunu unutmayın." Göz teması kurmaya dikkat ederek bakıyorum. "Arkanızı kollayın, iki ya da daha fazla kişiyle hareket edin çünkü rogure'lar daha küçük sürülere ayrılacaklar. Tek başınıza yakalanmayın, yoksa ölmüş sayılırsınız."

"Rah," diye bağıyorlar, avuçlarını göğüslerine vurarak sözlerimi onaylıyorlar.

"Biz Elitleriz," diye kükrüyorum, yaklaşmakta olan savaşın kanımı tutuşturduğunu hissediyorum. "Rah!"

"Biz ölümcülüz." "Rah!"

"Biz yıkımız," diye homurdanıyorum.

"Rahhhh!"

Dönüyorum ve kapının açılması için başımı sallıyorum. Metal, taş duvar boyunca sıyrılıyor ve yeterli boşluk olur olmaz açıklığı işaret ediyorum. "Girin."

Düzinelerce kurt hırlayarak ve yanımızdan geçiyor. Biz de takip ediyoruz, bıçaklarımız elimizde. Leo yayını çeker, zehir uçlu ok çoktan çentiklenmiştir. Jerrod Çift bıçaklı baltasını sallıyor, kavramasını doğru yapıyor. Zaide düello kılıçlarını hazır tutuyor, Damian ise avucunun içinde sıkıca kavramış, gözlerini dikmiş bakıyor.

siyah şekillerin belirmesini izliyorum, sayıları her birkaç dakikada bir artıyor ve içimden homurdanıyorum. Leo yanılmamıştı. Yolumuza çıkan en az yüz haydut olmalı, daha fazla değilse bile.

Vrohkaria'nın batı yakasının çoğunu kaplayan Bayson ormanındaki ağaçların arasından çıkıyorlar, sadece kendilerinin bildiği sıra dışı ulumaları etrafımızda duyuluyor ve kollarımdaki tüyler beklentiyle diken diken oluyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Leo, "Düşündüğümde daha fazlası var."

"Hepsini öldürün," dedim en yakınıma. "Ayaklarının dibine gelene kadar durma."

"Her zaman." O benim ön kolumu kavlıyor, ben de onunkini kavriyorum, sonra ben de aynısını yapıyorum.

Damian, Jerrod ve Zaide.

Çimenli arazide hızımızı artırıyoruz, Elitlerim hemen önümüzde kurtlarla birlikte yayılıyor. Küçük tepenin zirvesinde işaretimi bekliyorlar.

Yıllardır toprakları tahrip eden, peşlerindeki her şeyi kırıp geçiren ve öldüren yaratıklara doğru yola çıkmadan önce.

Bu ailemi öldürdü. Hepsini öldüreceğim.

Tepenin zirvesinde durup ormanı daha fazla işaret var mı diye tarıyorum. Daha fazlasının gelmeyeceği belli olduğunda, toprağın yeşiline karşı siyah kütleyle yüzleşiyorum. Hırıltıları etrafımızdaki havayı dolduruyor ve kalın, siyah

Bize doğru yaklaşmaya devam ederken keskin dişlerinden salya damlıyor. Tehlike hissi yok ve kiminle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlar.

"Durun!" Sıraya sesleniyorum, adamlarım saldırıya hazırlanmak için duruşlarını alıyorlar. Bekliyorum, acele ettiklerine dair ilk işareti izliyorum, çünkü edecekler. Ve iki dakika bile geçmeden, saldırdılar. "Hücum!" Diye bağıriyorum ve hep birlikte hareket edip kurtlarımızın arkasından koşarak onları kafalarından vuruyoruz.

Drax içimde homurdanıyor ve boynumdaki işaretlerin belirdiğini hissediyorum. Tehdidi sona erdirmek için ileri atılırken benim gücümle birlikte onun da bana güç verdiğini hissedebiliyorum.

Tepenin dibine varmadan hemen önce kitlenin içine hareketlerini yavaşlatacak taşlar atılıyor ve ardından çarpışıyoruz. İlk kurtlar tepenin hafif eğimini kendi avantajlarına kullanıp zıplayarak birkaç masum rogure'un sırtına iniyor. Öldürebileceklerine güvenerek, bıçağımı ilk kurdun ağzına doğru savuruyorum, iki yanından yarıyorum ve sonra bıçağımı yukarı doğru, doğrudan kalbine saplıyorum. Öldü. İkincisi bana doğru geliyor ve dönüyorum, canavarı yaralarken kılıcım da benimle birlikte dönüyor ve ayağım yan tarafına inerek onu deviriyor. Hiç vakit kaybetmeden kılıcımı yukarı kaldırıyor ve gri, çürümüş boynuna indirip koparıyorum.

Bir ok yanımdan uçarak geçti, hafif yeşil renkli zehirli ucu Hemen ileride bir rogure'un kemik renkli gözü. Bir saniye sonra bir balta iniyor ve kafatasına saplanıyor. Sağımdan gelen bir hırıltıyla dönüp bir diğerinin sırtına sıçırıyorum, kafasını tuttuğumda vücudundan gri et parçaları kopuyor. Zaide bıçaklarını boynunun önünde çaprazlıyor ve bıçakları birbirinden ayırarak eti kesiyor. Hortlak yere düşüyor ve ben de onu takip ederken dizlerimi kilitliyorum. Damian'ı yan tarafta, kolu kanayan bir Elit'e yardım ederken görüyorum. Rogue'u yere indiriyor ama ısırık yarası olan ve kanına siyah karışan adama bakıyor,

Dişlerimi sıkarken gözleri kısa bir süreliğine bana geliyor. Yapabileceğimiz bir şey olmadığını ve en iyisinin bu olduğunu bilerek ona başımı sallıyorum.

Damian Elit'e bir şeyler mırıldanıyor, gözlerinde hüznün parlıyor
avuç içi göğsüne çarparak karşılık verir. Damian bıçağını göğsüne ve kalbine
saplarken bıçağı düşürür. Ceset

Kanla ıslanmış yere düşüyor ve sonra Damian dönüp benim yaptığım gibi bir
sonraki rogure'a yöneliyor, gücümü avucumdan dışarı itiyor ve onu mızraklıyor.

Henüz durup ölenlerin yasını tutamayız.

Yerleri ölü haydutlarla doldururken güneş yavaş yavaş batmaya başlıyor.
Önümüzdeki katliama bakarken cesetlerin üzerinde duruyorum, hem adamlarım
hem de hayvan çizmelerimin altında eziliyor. Kan ve bağırsaklar artık kırmızı olan
çimlerin üzerinde iz bırakıyor, ölümün kokusu havaya siniyor. Seçkinlerimi
arıyorum ve kaç adamımız kaldığını sayıyorum. Savaş alanına bakıyorum ve bir
Elite yere çömelmiş, elleri başka bir bedeni sallıyordu ve ben de kardeşinin
kalkması için yalvaran çığlıklarını duyarken başımı eğerek ona yaklaştım.
Daha ilerideki bir başka Elit hırlıyor ve sanki onu duyabiliyormuş gibi ölü bir
rogure'a orospu diyerek defalarca tekmeliyor. Bakışlarımı soluma çeviriyorum ve
birkaç

Elitler Bayson ağaç sınırına yakın, kendi aralarında konuşuyor ve bana bakıyorlar.
Gözlerimi kısıyorum, içgüdülerim bana ormana girdiklerinde bir şeylerin doğru
olmadığını söylüyor. Peşlerinden yürüyorum ve
ve Elitlerin geri kalanını son haydutlarla başa çıkmaları için bıraktı.

Neredeyse anında yanıma ulaşıyorlar, ter ve gri et parçalarıyla kaplılar, derileri
kan sıçramalarıyla daha da kırmızı. "İyi misin?" Damian kolumdan aşağı sızan kana
bakarak soruyor

haydutlar pençelerini deri zırhıma geçirdiler.

"Ben iyiyim," diyorum ona, yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorum ve ciddi bir şey görmüyorum. "Sanırım kendimize yeni hainler bulduk," diye homurdanıyorum, ağaç sınırına varıp içeri girerken adamların gittiği yöne doğru başımı sallıyorum. Adamlarım da en az kadar sinsi, hainlerin nerede olduğunu gösteren şeyi dinliyorlar.

İleride ağır bir nefes sesi duyuyorum ve hızla ilerleyip büyük bir ağacın etrafından döndüğümde bazı Elitlerimin sıralandığını ve bize baktığını görüyorum. "Siz ne halt ediyorsunuz?

ne yapıyorsun?" Kardeşlerim arkamda dururken ben de bağıyorum.

Sarışın, Christian. "Yapamam Alfa," diyor alaycı bir ses tonuyla ve hırıltılar geliyor. Nereden geldiklerini biliyorum, sesi tanımak için dönmeme gerek yok. Annemin ve kız kardeşimin onlar tarafından öldürüldüğü haberini aldığım günden beri bunu duyuyorum. Beni şaşırtan şey ise Arkamızdan nasıl sızdılar?

Ben Christian'a hırlarken kardeşlerim arkalarını dönüp beni koruyorlar. "Açıkla. Şimdi." Gücümü ellerime çağırıyorum ve sonra sırtımda iki kütle belirirken omurgamın tabanında bir karıncalanma hissediyorum. Christian ve diğerleri gücüme tiksintiyle bakıyorlar, yakında dehşetle bakacaklar.

"Lanet olası bir Varis pisliğinin Elitlerin Alfa'sı olmasını istemiyoruz. Sen Derraztfur'un çukurlarına aitsin," diyerek yere tükürüyor ve Kurak Topraklar'ın dağlarının ardında uzanan Dracozar Toprakları'nın lav dolu mağaralarından bahsediyor. "Ve Patrick Kazari görevi devralırken sen de oraya gideceksin. Alfa." Bana bir liman taşını gösteriyor ve ben başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum. Gözlerim değişiyor.

"Bunu bana yapmaya cüret edecek kadar cesur musun yoksa ölmek mi istiyorsun bilmiyorum." Elitlerimin arkasından daha fazla hırıltı geliyor ve hepsi gülüyor.

"Cesaret ediyoruz çünkü yeni bir çağ geliyor ve bu çağ sizi içermiyor. Patrick Elitleri devralacak ve Vrohkaria olması gerektiği gibi yönetilecek."

"Peki Vrohkaria nasıl yönetilmeli?" Başımı eğiyorum, gözlerim adamları tarıyor.

"Kadınları sırtlarına alarak," diye kıs kıs gülüyor, gözleri çıldırmış. "En güçlü soyumuzu kimin doğuracağını seçebilmeliyiz. Tüm bu rıza saçmalıkları ve çiftleşme düzenlemelerine ihtiyaç duymak." Gözlerini deviriyor ve benim görüşüm daralıyor. "Lord Higher Charles bile bunun çok aptalca olduğunu düşünüyor, Patrick haftalar önce bir tavernada bize bunu söyledi. Tek yapmamız gereken önce senden kurtulmak ve Varis pisliğini çukurlara göndermekten daha iyi bir yol var mı? Buradan canlı çıkmanızın imkânı yok."

"Tek yapman gereken Alfa'na ihanet etmek, değil mi?" Leo yanımdan alay ediyor, yayı arkamdaki rogure'lara nişan alıyor. "Vrohkaria halkı bu yeni çağa katlanmayacak. Sen zaten ölü bir adamsın, bu yüzden başarısız olduğunu göremeyeceksin."

Gücüm bir ip gibi Christian'ın boynuna dolanıyor ve kulakları sağır eden bir çatırtı havayı yararak diğerlerinin şok içinde geriye sendelemesine neden oluyor. Christian yere düşüyor, başı artık garip bir açıda. Diğer hain adamlar kık üstü düşerken, ben de kardeşlerime güvenerek ileri doğru bir adım atıyorum.

Gücüm üzerlerinden arkalarındaki iki haydutun gözlerini hedef alırken içlerinden biri "Durun!" diye bağırıyor.

Gözbebeklerinin patladığını hissediyorum, çünkü gücüm giriyor, beyinlerini hedef alıyor ve onları anında öldürüyor. Ben önümdeki iki adama bakarken adamlarım arkamdaki diğer haydutların icabına hızlıca bakıyor. Onlara doğru yürüyorum, ilk erkeğe ulaştığımda eğiliyorum, kuyrukları omuzlarımda

ileri geri hareket ediyor. Kesin bir sidik kokusu alıyorum ve soldaki adama, Gerry'ye burnumu kıvırıyorum.

"Hepsi Christian'ın planıydı, bunu bize o yaptırdı," diyor ve ben iç çekiyorum.

Zayıf piçler. Bu erkekler nasıl Elit oldu?

Başımı eğip dalların arasından yukarı bakıyorum, yıldızlar ve ay ışığıyla canlı gökyüzünü görüyorum. Sırıtiyorum. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ayağa kalkıp dönüyorum, kardeşlerimin yanından geçip omzumun üzerinden sesleniyorum. "Onları bodruma götürün." Onlardan bilgi almaktan nasıl keyif alacağımızı bilmek için duymam gereken tek şey kıkırdamaları.

Yanlarındaki haydutlar onlara saldırmadı, beni Derraztfur'un mağaralarında sonsuza dek yakılmak üzere çukurlara götürmeye çalışan adamlar için gelmediler. Asıl soru, o haydutları nasıl kontrol ettiler?

Kırk Dokuz

RHEA

Hızla hareket ediyorum, bıçağımı bir rogure'un karnına saplıyorum, metal gri, çürümüş etini kolayca deliyor. Hırlıyor, dişlerini bana doğru savuruyor ama kısa süre sonra yan yatıyor. Bir Elit ile savaşıyor diğere doğru ilerliyorum, Elit boğazına nişan alırken ben de böğrünü keserek ona yardım ediyorum. Yere yığılırken vücudundan kan fışkırıyor ve onu kırmızıya boyuyor. İşte Bir seferde gördüğümde çok daha fazla sayıda haydut var ve böyle büyük bir sürünün bir köye düşüncesi boğazımın arkasındaki safranın yükselmesine neden oluyor.

Elit bana bakıyor, kara kaşlarında bir çatık var ve hızla dönüyorum, bir sonrakini arıyorum ve yüzümdeki yarım maskeyi ayarlayarak sadece gözlerimin görüldüğünden emin oluyorum.

Darius beni yine odasına kilitleyebileceğini düşünmüştü ama çok yanılmıştı. O gider gitmez, dolabında bulduğum Elit zırhı ve birkaç bıçağı giydim, sonra da geçen seferki gibi kapıdaki büyüsünü bozdum.

Gerçi o güçlendirdiği benim biraz daha uzun sürdü. Görünmeden dışarıya ulaştığımda, kale duvarlarının etrafında sessizce ilerledim,

küçük bir grup Elit'in emirlerini takip ediyordum. Düzen içinde onlara katılırken, gizlendiğimden ve arkada kaldığımdan emin oldum. Sonra Darius'un adamlarına emir verişini ve onları cesaretlendirişini huşu içinde izledim. Elitlerin hepsi Alfa'larını onayladıklarını ve kabul ettiklerini haykırırken tüylerim diken diken oldu. Büyüleyiciydi.

Ve göz açıcı.

Her şey olup biterken Darius'un kim olduğunu unutmak çok kolay. Hepsi öldürmek için eğitilmiş yüzlerce Elit'i kontrol ediyor. Ve Darius içlerinde en ölümcül olanı.

Ölü haydutların ve Elitlerin üzerinden geçerek etrafımdaki kan gölünü tarıyorum. Havada kanın metalik tadının yanı sıra ölümün güçlü kokusu da var. Bir zamanlar yemyeşil olan topraklar şimdi kırmızı ve bağırsaklarla yıkanıyor. Daha önce bu kadar katliam görmemiştım, hiç böyle bir savaşa girmemiştım.

Haydutlar neden buraya geldi? Genellikle küçük köylere giderler, taş kalelere değil.

Daha fazla cesedin yanından geçerken homurtular ve küçük iniltiyle birlikte iniltiyle de bana ulaşıyor. geçirdiğim kapüşonun altından alnımdaki teri siliyorum. Beni iyilikten çok engelleyebilecek bir pelerin giymek yerine göğsümü kaplayan deriye iliştilmiş.

Kafamı kaldırdığımda Darius'u uzaktan görüyorum, siyah kılıcını kolaylıkla savuruyor ve çıkanları ne kadar ustaca hareket edip yok edebileceğini göstererek birbiri ardına haydutları yere seriyor. Hâlâ onun her hareketini izliyordum ki yandan bir ağırlık bana çarptı. Yere düşüyoruz, sert ama yumuşak bir şeyin üzerine iniyoruz ve kılıcımı yüzümü hedef alan salyalı siyah çeneye doğru kaldırıyorum. Pençeleri yan tarafıma batarken alçak sesle hırlıyorum, kemik renkli gözüne nişan alırken zırhımı ve derimi parçalıyor. Delip geçtiğinde acı içinde çığlık atıyor, kan çoktan damlıyor

Yukarıda çırpınırken üzerime düşüyor. Hiç vakit kaybetmeden bıçağımı çıkarıp yan tarafına , eldivenli elimle çenesini itiyorum. Bir, iki, üç bıçak darbesi ve rogure tüm ağırlığıyla üzerime çökmeden önce küçük bir çığlık atıyor. Ağırlığından zorlukla nefes alarak bir *umph* çıkardım.

Kılıcımı yere bırakıp ellerimle onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, acı yanıma doğru yayılıyor. Bacaklarımı büküyorum, kalçalarımı kaldırmadan önce ayaklarımı yere sağlamca basıyorum ve kalçalarım ile itiyorum.

Sonunda o lanet şeyi üzerimden yuvarlamak için ellerimi kullanıyorum. Lanet kaburgalarımı ezmiş gibi hissettirirken nefes nefese kalıyorum. Ezilerek ölmek, hayattan böyle ayrılmak istemediğim bir şey. Kesinlikle değil.

Doğrulup bıçağımı arıyorum ve bir cesedin üzerinde oturduğumu fark edince duraklıyorum. Ayağa ve dönüp erkeğin cansız gözlerine bakıyorum. Boğazı yok olmuş, vücudundan ayrılmış ve siyah, köpüren köpük yaradan damlıyor. Öksürüyorum, sonra tekrar öksürüyorum ve başımı sallıyorum, mide bulantım karnımda dönerken bıçağımı almak için uzanıyorum. Ölü erkeğin özü yavaşça bedeninden sızmaya başlıyor. Hafif, küçük küreler yukarı süzülüyor ve hafif esintiyle toplanıp gece gökyüzüne taşınıyor. Bir haydut sizi ısırıldığında ve zehri vücudunuzda dolaştığında, özünüzün serbest kalması daha uzun sürer, bazen damarlarınızda çok fazla zehir varsa, vücudunuz özünüzü hiç serbest bırakmaz, sonsuza dek aşağıda sıkışıp kalır.

Hiç kimse tüm varlığının, ruhunun ve özünün aşağıda sıkışıp kalmasını, yeniden doğuş umudu olmadan sonsuza dek beklemesini istemez.

İç çekiyorum, diğerlerinin özünün yavaşça kaçmaya başladığını görüyorum ve bir kez daha hareket etmeye başlıyorum. Sadece birkaç haydut kaldı, geriye kalan birçok Elit tarafından kolayca halledildi. Yüzümü buruşturarak yan tarafımı tutuyorum, kanı görüyorum

dışarı sızıyor. Savaş alanını araştırıp tanıdık bir erkek arıyorum ve onu ormandan çıkarken görüyorum. En yakınları da onunla birlikte, ayak bileklerine bağladıkları iplerle iki adamı arkalarından sürüklüyorlar.

Gözlerimi kısıyorum, Tanrılar aşkına ne yaptığını merak ederken bir esinti kapüşonumu yakalıyor, aşağı üflüyor ve ördüğüm saçlarımı ortaya çıkarıyor. Darius'un kafası sanki saçlarım ay ışığında bir fenermiş gibi bana doğru geliyor ve donup kalıyorum.

Siktir, *siktir*.

Ağzı hareket ediyor ve diğerleri bana bakıyor. Yanımda aynı şeyi yapmak için duraklayan diğer Elitlere bakmadan önce gözlerinin genişlediğini görüyorum. Yutkunuyorum ve göz ucuyla etrafımı saran Elitlere bakıyorum, kılıcımı sıkıca kavriyorum ama sırtımı dik tutuyorum.

Zayıflık gösterme.

Siyah sis Darius'un vücudu boyunca yayılıyor, ta ki arkasında iki kütle oluşana kadar, kalın ve bana doğru ilerlemeye başladığında acımasızca hareket ediyor. Yerimde durup bekliyorum, her ne olacaksa olmasını bekliyorum çünkü az önce sıçıp . Kalbim çılgınca atıyor ve maskenin arkasındaki kuru dudaklarımı yalıyorum, bunun nasıl gideceği konusunda gerginim.

Soldan bir Elit bana doğru yaklaşıyor ve ben de hafifçe dönerek sert yüzüne ve merak dolu kahverengi gözlerine .

"Peki sen kimsin?" soruyor, bana bakarken sesi ciddileşiyor ve zırhla kaplı göğsümde duraklıyor.

Başımı ona doğru eğdim. "Kimsin sen?" Yaklaşan diğer Elitlerden göz atarak tekrarlıyorum.

Kıkırdıyor ve siyah, kapalı bir elini uzatıyor. "Ben Maverick."

Uzattığı ele bakıyorum ve onu inceliyorum. Uzanırsam bana saldırır mı, geri çekilip Darius'a mı yöneleyim? Başka bir Elit'e bakıyorum

Elimi geçici olarak onun eline koymadan önce göz ucuyla bakıyorum, vücudum bir saldırı ihtimaline karşı sertleşiyor. Ama tek yaptığı elimi nazikçe kavrayıp sıkmak oluyor ve ardından bir hırıltı havaya karıştığında elimi bırakıyor.

Omurgam dikleşiyor ve başım Darius'a doğru dönüyor, yanımda zonklayan acıyı görmezden geliyorum. Bizden birkaç adım ötede durdu, diğer Elitler de yaklaşp Alfa'larının gelişiyle durdular. Darius'un

Burun delikleri alevlendi, gözleri önce benim elime sonra da Maverick'in eline gitti ve gözlerinin içine bakıp hırladı.

"Ona dokunma, Maverick," diye göğsünden alçak sesle homurdanıyor, sesi benimkinde yankılanıyor ve bedenimi sahipleniciliğiyle dolduruyor. Bana yaklaştıkça kalbim acıyla çarpıyor, yanıma gelene kadar durmuyor. Leo, Damian, Zaide ve Jerrod daha da yaklaşarak etrafımızda bir yarım daire oluşturuyorlar.

Maverick başını saygıyla eğerek, "Küçük savaşçının sınırların dışında olduğunu bilmiyordum, Alfa," dedi. "Seni yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum."

Darius sesini yükseltmeden önce, "Bunu hatırladığından emin ol," diyor. "Hepinizin bunu hatırladığından emin olun." Sonra gözleri bana kayıyor, soğuk ve öfkeli. "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı. "Bir kez olsun sana söyleneni yapsana!"

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ben lanet bir köpek değilim," diye çıkışıyorum ona. "Ve yardım etmek istedim. Beni yine odaya kilitlemeye çalıştın, bunu yaparken kim olduğunu sanıyorsun?" Bana emir verebileceğini düşündüğü için ona kızarak göğsünü itmeye gidiyorum ama aynı anda iki şey oluyor.

Elitler ellerimi Alfa'larının koyduğumda nefes nefese kaldılar, ellerimi onun üzerinden çekmek istediklerinde ama çekemeyeceklerini bildiklerinde gerilim yükseldi ve sonra ben acı içinde tısladım, bu hareket yan tarafımın gerilmesine ve daha fazla kan akmasına neden oldu. dışarı damlıyor.

Darius bir saniye içinde beni durduruyor, onu uzaklaştırmaya çalışırken yan tarafıma bakmam için beni çeviriyor. "Yine de," diye emrediyor, daha yakından bakmak için eğilirken sesinde bir sınır var. "Derin değil, daha önce yaptığın gibi büyüyle yaraya odaklandığından emin ol, daha hızlı iyileşmesini sağla."

"Öyleyim, göt herif," diye mırıldanıyorum, yanaklarım şu anda üzerimizdeki tüm ilgiden dolayı ısınıyor. Darius'un, Elitlerinin ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktığını bildiğinden ya da umursadığından emin değilim. "Yaralanmışsın," diyorum koluna ve orada kanadığını görmekten hoşlanmayarak.

Uzanıp yaranın etrafına dokunduğumda bir an duraksıyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, dik duruyor ve bana bakıyor. Gözlerinde hâlâ öfke var ama endişesi gözlerinden okunuyor. "Elitler," diye emrediyor ve onlar da Alfa'larına doğru geliyorlar. Kurt formunda olanlar çıplaklıklarından rahatsız olmadan geri çekiliyorlar ve ben görüş alanımdaki tüm erkek formları karşısında kızarmamaya çalışıyorum.

Bakışlarım temkinli bir şekilde Darius'a dönüyor, ne yaptığını merak ediyorum. Burada görünmeyi pek istemiyordum. Ayak bileklerinden bağlanmış olan adamlar Jerrod'un arkasında yere uzanarak küfür edip inliyorlar. Darius bir el sallayıp Jerrod ve Damian onları önüne katıp Maverick'le benim arama girerken şaşkınlıkla onlara .

"Bu adamlar hain," diyor Darius, sesi yüksek ve net, kalbim küt atıyor. "Ben Elitlerin Alfa'sıyım, Cazier'in varisiyim. Bundan hoşlanmayanlar, şimdi bana açıkça meydan okumak için tek ve son zamanınız ve canınızı almayacağım."

Sertçe yutkunuyorum, açık meydan okuması karşısında elim kılıcımın kabzasında esniyor. Etrafıma bakıyorum ve bazı Elitlerin ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü görüyorum.

Gerginlik herkesten hissedilebilir, her yönden gelebilir, bazıları ise

Darius'un ayaklarının dibindeki iki adamın yüzünde öfke vardı. Bakışlarım yerdeki iki adama kayıyor ve gözleri bana dikilince irkiliyorum.

"Şeytan," diye tükürdü biri, irkildim. " de onlardan birisin, değil mi? Senin türün hiç doğmamalıydı, daha bebekken asılıp vahşi kurtlara yem edilmeliydin." Darius ayağını kaldırıp adamın suratına tekme atıyor, adam haykırırken burnundan kan fişkırıyor.

"Bunu sana neden söylüyor?" Maverick bana soruyor, ona sonra da Darius'a bakıyorum, siyah sis gibi kuyruklarının aniden arkasında sallandığını görüyorum.

"Maskeni çıkar ve onlara göster, Rhea," diyor ve Maverick'in keskin bir nefes aldığını duyuyorum, şüphesiz benim adımla.

Darius'a sorgulayan bir bakış atıyorum ve emin olup olmadığını merak ediyorum. Başını sallıyor, onun

Gözleri sert ama görmeye alışık olmadığım bir yumuşaklık parlıyor. Yeşil gözlerindeki o küçük ışık başımın arkasına uzanmamı ve maskemi çözmemi sağlıyor, beni bunun neden olabileceği şeylerden koruyacağını biliyorum. Maskeyi yavaşça yüzümden çıkarıyorum ve etrafımdakilere ifşa olurken derin bir nefes alıyorum.

Artık kim olduğumu bildikleri için etrafımda mırıltılar ve küfürler uçuşuyor. Bazıları sadece şaşıyor, bazıları ise düpedüz iğreniyor. Bunun üzerine öfkem artıyor.

"Sen bir lekesin." "Katil."

"Hain bok parçası."

Bana hain diyen kişiye doğru sertçe dönüyorum, Darius'un her hareketimi izlediğinin farkındayım. Açık renk gözleri nefretle dolarken erkeğin dudakları bir hırıltıyla aralanıyor. Maskemi yere bırakıp ona doğru yürüyorum, işaretlerimi çağırıp hepsine kim olduğumu gösterirken diğer Elitler benim için ayrılıyor.

Ben kurdum.

Ben Zahariss'in varisi ve herkesin

koruyucusuyum. Ama onu neden koruyayım ki?

Önünde durana kadar hareket ediyorum ve ben hâkimiyetimi serbest bırakırken vücudunu sarsan titremeleri durdurmaya çalışıyor. Yakınımdaki elitler dizlerinin üzerine çöküyor ve önümdeki adam bunun gücü altında siniyor.

"Hakkımda söylenenler yanlış ve haksız yere suçlandım. Ben bir kurdum, tıpkı senin gibi," diye tükürdüm ona, Darius'un arkamda durmak için hareket ettiğini hissettiğimde gözlerim sertleşti. "Ben de senin gibiyim, senin gibi kan akıtıyorum, senin gibi umut ediyorum, senin gibi savaşıyorum. Ama sen kendi düşüncesi olmayan o küçük bezelye beyninle orada oturmuş, adına düşünmeden bir adamın ve farelerinin sözlerini körü körüne dinliyorsun." Sırtımda bir sıcaklık hissediyorum, gücün karıncalanması belime temas ediyor ve kendim de tepki veriyorum. Diğerleri izlerken belime dokunan mavi ve siyah karışımı güç ve rahatlık veriyor. "Alfan Cazier'in varisi ve ben de onun muadiliyim. Alfanıza sadık mısınız?" Yutkunuyor ve başını eğerek bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Başımı çevirip Darius'a bakıyorum.

Yüzü sertti ve dudaklarındaki hırıltı ayaklarımızın dibindeki zavallı kurda yönelmişti.

"Yüceler bize ihanet etti, yavruları evlerinden çalıp uygun gördükleri şekilde kullanarak topraklara ihanet etti," diye bağırıyor Darius ve Elitlerin yankılanan şokunu duyuyorum. "Rhea yedi yaşındayken ailesi ve Lord Higher Charles tarafından yakalandı ve on sekiz yaşına basmadan kaçana kadar bodrumda tutuldu. Bize söylenenler bir yalandı, ona yapmak istediklerini örtbas etmek içindi, bir Varis," diye homurdanıyor ve Elitler bana doğru bakıyor, Darius onlara gerçeği söylerken gözleri kocaman açılıyor. "O bir hain değil.

Hayatını Eridian'da elinden geldiğince başkalarını koruyarak geçirdi.

Kendi evlerinde, güvende olmaları gereken yerde istismara uğrayanlar." I shift

Ayaklarımın üzerinde doğrudum, ilgiden rahatsız oldum ama başımı dik tutarak asla bocalamadım. "Higher'ların çocukları istismar etmek için götürmeye istekli olduklarını destekleyecek misiniz? Senin çocuklarını almalarına izin verecek misin? yavrular?!"

Darius'un sözleri üzerine ölümcül hırıltılar etrafımızı sarıyor. Hepsine bakıyorum, Elitler Darius'a güvenle bakıyor, onları yanlış yönlendirmeyeceğini biliyorlar. Bana doğru bakıp başlarını eğerek saygı gösterisinde bulunduklarında içime umut doluyor ve rahat bir nefes alıyorum. Alfa'larına sadıklar ve bu Alfa benim için konuştu, bu onlar için yeterli.

"Başrahipler, insanların kale duvarları içinde güvenli bir sığınak bulmasından ziyade ayarlanmış çiftleşmelerle ilgileniyor, bunu kendiniz de gördünüz. Vrohkaria'yı yönetmesini istediğiniz kişi bu mu?" Darius onlara soruyor ve etrafımızda yankılanan 'Alfa yok' sesleri duyuluyor. "Bana, Alfa'nıza sadık değıl misiniz?"

Darius seslenir ve Elitler avuçlarını göğüslerine götürür, başlarını boyun eğerek yana eğerken ses sessiz havada gürültüyle duyulur. "O halde sadece ve sadece bana sadıksınız. Yüce'ler artık sadakatimize, gücümüze ve sayımıza sahip değıl."

"Rah," diye sesleniyor Elitler ve ses içimde titreşirken vücuduma karıncalanmalar yayılıyor.

Etrafımızdaki Elitlere bakıyorum, hepsi ona ve sadece ona biat ediyor. At Şu anda, gerçekten bir şansımız olduğunu hissediyorum, bir değışiklik yapma ve yanlışları düzeltme şansı. Darius'un yanında dururlarsa bu toprakları düzeltebiliriz. Belli ki onların saygısını kazanmış ve ben de arkamdaki erkekle gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Önümdeki Elit'e tekrar bakıyorum. Hayır, Elite değıl, kurt kılığına girmiş bir fare. Elime sert bir dokunuşla Darius'un güçlü ellerine bakıyorum.

Parmakları bıçağın kabzasında benimkilere dolanıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve o da başını yerdeki haşaratlara doğru eğiyor.

"Ayağa kalk," diye emrediyor Darius ve Elitler bir sonraki emirleri için Alfa'larına bakarak ayağa kalkıyorlar. Önümdeki sıçan da aynısını yapmak istiyor ama diz çökmesini engellemek için elimi omzuna koyuyorum. Nefret dolu gözlerini benimkilere dikti. Alfa'sına sadık kalmayacak. "Yapılması gerekeni yap," diyor Darius, nefesi kulağımda. Gözlerimi görebilmek için başımı çeviriyor. "Ve unutma," diye homurdanıyor, sesi yükseliyor. "Eğer biri ona dokunursa, sıradaki sen olursun."

Şimdi anlıyorum *ki* düşmanım bu toprakları yok edip ayaklarımın altına serecek. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kararlılığı, iddiayı, hayranlığı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

İkinci kez düşünmüyorum.

Farenin saçlarını elimle kavıyorum ve başını geriye doğru eğiyorum, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor.

Sonra hiç pişmanlık duymadan, Darius ve ben bıçağı boynuna götürdük ve kestik.

Eli

RHEA

Bir elimi beyaz, pamuklu elbisemde gezdirerek Elitlerle dolu salona bakıyorum. Birkaçının gözleri üzerimde, kötü niyetli değiller, kalenin dışındaki haydutlarla savaştıktan sonra daha meraklılar. Bazılarının gözlerinde, birkaç saat önce bir hainin boğazını kestiğim için duydukları saygı var ve yemeklerine dönmeden önce bana başlarını eğiyorlar. Ay ışığı pencerelerden süzülürken karanlık odayı aydınlatmak için aplikler salonu süslüyor. Tabaklar ve kâseler dolusu yemek masaların üzerine yerleştirilmiş, biralarını yudumlarken sertleşmiş savaşçılar yerine neredeyse bir balo için uygun bir ziyafet. Hepimiz savaştan sonra biraz dinlenmeyi hak ediyoruz.

Koridorun ilerisinde bir erkekle konuşurken bakışlarım Colten'a kayıyor. Konuşma biraz hararetli görünüyor, ama sonra Elit uzanıp omzuna bir el koyuyor ve oturan Hudson'ın temasla gerilmesine neden oluyor. Soğuk suyun boğazımdan aşağı kaymasına izin vererek fincanıma doğru sırtıyorum. Her zaman korumacı olan Hudson çenesini sıkıyor, gözleri o ele odaklanıyor ve ayağa kalkıp Colten'a yaklaşıp duvara yaslanıyor. Homurdanıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Josh soruyor ve ben de başımı onlara doğru sallıyorum. "Tanrım, çok kör bunlar."

"Kör olduklarını sanmıyorum," diyorum ona, bir dut alıp ağzıma . "Sadece kendi sorunlarını çözmeleri gerekiyor, o da her neyse."

Taylor içkisine doğru, "Çok inatçılar ya da en azından biri öyle," diye mırıldandı.

"Sevişmeleri gerekiyor," diyor Anna ve ben bir gülümseme bırakıyorum.

"Sevişebiliriz," diye flört ediyor Seb, Anna gözle görülür bir şekilde geri çekilirken dudaklarını yalıyor.

Ben daha durduramadan bir kahkaha patlıyor, elimi ağzıma götürüp susturmaya çalışıyorum. Sol tarafımdan bir hırıltı geliyor ve gözlerim Odanın arka tarafındaki masada, yüzünde çatık bir ifadeyle erkeğe bakıyordu. O da Beni izliyor, sonra gözleri Anna ve Seb'e gidiyor. Gözlerimi ona çeviriyorum ama kısa süre sonra gözlerim kaslı göğsünden aşağıya iniyor, sonra bir bardak içki içerken bardağı dudaklarına götüren kollarını izliyorum. Bakışlarım daha da yukarıya kayıyor ve gözlerimiz birleşerek kilitleniyor.

Darius başını eğiyor, kendi gözleri bu gece giymem için bana verdiği elbisenin içinde beni izliyor. Böyle bir şey giymeye alışık olmadığım için onun bakışları karşısında kayıyorum. Mütevazı, dizimin hemen üstüne kadar geliyor ve elbisenin boynu sadece önümde çok hafifçe eğiliyor, yine de kaba olarak görülebilecek her şeyi gizliyor. Ama Darius'un bana bakışıyla kendimi neredeyse çıplak hissediyorum. Oturduğum yerde kıpırdanıyorum, kalçalarım kasılıyor ve gözleri hareketimi izleyerek ısınıyor.

Kaleye döndüğümüzden beri huzursuzum. Bağladığı erkeklere işkence etmeye gitti ve onları sürükleyerek götürürken tahrik olarak izledim.

Yüzü öfke ve ölümcül bir niyetle doluydu.

Bunun ona olan ihtiyacımı neden güçlendirdiğini bilmiyorum ama onun güç gösterisi, bana bu gücü başka bir şekilde göstermesini istememe neden oluyor. Onun girerken elleri kalçalarımnda, dudakları boynumda, ona nasıl hissettirdiğini söylüyor...

Başımı sallıyorum, lanet olası erkek.

Gözleri sonunda benden uzaklaşıyor ve ben de bir nefes alıp başka bir meyveye uzanıyorum. Darius ayağa kalkıyor ve Elitler Alfa'larına odaklanırken oda sessizleşiyor.

"Şimdilik, Yüce'ler onların pençesi altında olmadığımızı bilmiyorlar. Hazırlanmak için mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmalıyız. Eninde sonunda Seçkinler ve Yüce'ler arasında savaş çıkacak ve topraklara musallat olan haydutlar yüzünden gelecekte çok fazla ölüm olacağını tahmin ediyorum."

Çantamı karıştırıyorum

Tırnak. Hayatları pahasına Yüce'lerden kurtulma arzuma kimseyi dahil etmek istemedim ama bu benim kişisel intikamımdan daha büyük bir şey, onlar pek çok kişinin canını yaktı ve görünüyor ki yakmaya da devam ediyor. "Ben ya da kardeşlerimden herhangi biri kalede olmadığında, Maverick benim yerime burada olacak, ava gitmesi gerekenleri ve geride kalıp kaleyi koruyacak olanları atayacak."

Gözlerim masadaki Maverick'e kayıyor

Başını onaylarcasına sallarken karşımda duruyordu. "Ben yokken hiçbir Yüksek'in ya da cadılarının kaleye girmesine izin verilmiyor. Şu anda avda olan bazı Elitler geri dönmeyecek, onlar bana ve topraklara ihanet ettiler. Bodruma inenlere gelince, bazılarını

bilgi." Ben de dahil olmak üzere herkes bu haber karşısında dik oturdu. "Yüceler'in cadıları bize topraklarda güç artışları bulduklarını söylediklerinde bazen yanlış bilgiler veriyorlardı. Bunu ya dikkatimizi kasaba ve köylerde gerçekten neler olup bittiğinden başka yöne çekerek ya da Yüce'lere sadık olan belirli Seçkinleri göndererek yaptılar.

Tam olarak emin hastalıklı amaçları için ebeveynleri öldürmek ve çocukları çalmak." Bu sözler oda sessizliğe büründü ama havadaki öfkenin tadını alabiliyorsunuz. Çocukları elde etmek için ne kadar alçalabileceklerini içimde hissediyorum. "Mahkûmlar bu çocukların nerede olduğunu bilmiyor. ama artık cadılardan aldığımız hiçbir bilgiye güvenemeyeceğimizi biliyoruz. Şu anda, onlardan güç artışları veya haydutlarla ilgili haberler aldığımızda, takviye kuvvetler gelmeden önce sadece yarısı gidip durumu değerlendirecek. Masumların hayatını riske atamayız ama en iyi yaptığımız şeyi yapıp onları ve diğerlerini koruyacağız."

Elitlerin haberleri ele alışlarını izliyorum, öfke ve tiksinti dolu bir şekilde Highers'ın yaptığı gibi. Suçluluk duygusu bazı yüzlere yayılmış durumda ve onlar için üzülmekten kendimi . Hiçbir fikirleri yoktu, nasıl olabilirdi ki? Yüksekler'in cadılarından gelen her çağrıya gitmenin iyilik yapmak olacağını ve hayat kurtaracağını düşünüyorlardı. Oysa bazen bu bilgiyi almak ölümlere neden oluyor.

Hepsine yalan , kandırıldılar ve aldatıldılar. Elit olmayı seçtiklerinde için imza atmadıklarına eminim ve eminim hissettikleri başarısızlığı anlıyorum.

Maverick ayağa kalkar. "İstediyini yapacağım, Alfa." Başını öne eğiyor. "Hepimiz yapacağız, seni hayal kırıklığına uğratmayacağız." Diğer Elitler teker teker ayağa kalkıp avuç içlerini göğüslerine dayıyor ve ben yine Alfa'larına duydukları saygıdan, Darius'un onlardan kazandığı sarsılmaz sadakatten gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Darius, bir pislik olmasına rağmen, iyilik yapmak istiyor, korumak istiyor ve Vrohkaria halkı için en iyisini istiyor.

Hatalar yaptı ama bunları kötü olanın ben olduğum, hainin ben olduğum varsayımı altında yaptı ve bunu telafi etmeye çalışıyor. Bunu inkâr edemem.

Hepimiz yemeğe geri döndük, gece ilerledikçe sohbetin sesi daha da yükseliyordu. devam ediyor. Yemeğimi bitirdikten sonra ayağa kalkıyorum ve günü sonlandırıp odadan çıkmaya karar . Birkaç adım ötede durup etrafıma bakıyorum ve herkesi görüyorum.

Elitlerin gözleri üzerimdeydi. Bu ilgiden rahatsız olarak duruyorum ve ellerimi elbisemde gezdiriyorum. Bir Elit masadan kalkıyor ve ben nefesimi tutuyorum... ne için? Acımasız sözler, suçlamalar, ne olduğunu bilmiyorum ama ağzından çıkan şey bu değildi.

"İyi geceler Rhea, Zahariss'in Varisi. Umarım iyi dinlenirsin." Diğerleri de aynı fikirde olup bana iyi geceler dilerken yüzlerinde gülümsemeyle ona göz kırpmıyorum.

Koluma dokunan bir el şaşkınlığımı üzerimden atmamı sağlıyor ve ardından Darius beni koridordan dışarı çıkarırken ayaklarım hareket ediyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve sonra karanlık bir oyuğa sürükleniyorum, sırtım duvara çarpıyor.

"Dar-" Eli bir anda boğazıma dolandı, öfkeli bakışları üzerimdeydi ve ellerimi bileğine götürdüm.

"Odamızı terk ettiğini ve kendini tehlikeye atarak kalenin duvarlarından dışarı çıktığını unuttuğumu mu sandın? Yine mi?" diye homurdanıyor, başını eğerek.

"Yapamadım-" boğulmaya çalıştım.

"O zaman," diye mırıldanıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Sen benim adamlarımı Merak ettim ve kendini göstermene izin vermekten başka çarem yoktu." Burnu şimdi benimkine değiyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Hepsi sana saldırabilirdi. güzel, küçük kafadaki her saç teline zarar verebilirlerdi ve ben de onları öldürmek zorunda kalırdım."

Nefesimi içime çekiyorum ve burnunu burnuma sürüyor. Kokusu beni istila ediyor ve vücuduma karıncalanmalar yayılıyor. Geri çekiliyor, vücudumun üzerinde dolaşırken bakışları kararıyor, burun delikleri açılıyor. Birden döndüm ve

ellerim taş duvarda düzleşiyor. Eli boğazımdan inip enseme kavırıyor. Beni öne doğru itiyor ve başımı duvara yaslayacak şekilde çeviriyorum. Nefesim hızlanıyor ve kuru dudaklarımı yalıyorum, bu da Darius'un elbisemi yukarı ve kalçalarımın üzerine çekerken alçak bir hırıltı çıkarmasına neden oluyor. A
Avuç içini tenimde gezdirirken gümbür gümbür sesler geliyor ve sonra külotumu yavaşça titreyen kalçalarımın aşağı indiriyor.

Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor ve benimle oynarken ne kadar ıslak olduğumu hissederek inliyorum. "Beni gözlerinle becerdiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" İnliyorum. "Çok muhtaçsın, küçük kurt." Sesi kulağıma fısıldıyor ve ben tekrar eline bastırırken içimi bir ürperti kaplıyor. Karanlık kıkırdaması bana ulaşıyor ve sonra eli gidiyor. Kaybettiğim için neredeyse sızlanacaktım ama sonra sikinin başının ıslaklığını toplayarak ileri geri hareket ettiğini hissediyorum.

"Darius," diye inliyorum, eli enseme sıkışırken kıvranıyorum.

"İstedğin bu mu?" diye soruyor başını sokarken. Daha fazla geri itmeye çalışıyorum ama kalçamdaki bir el beni durduruyor. "Söyle bana."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Pislik."

"Anlat bana." Boynumu ısıtıyor. "Sana vereceğim, tek yapman gereken bana söylemek." Duvara yaslanıyorum, sikinin ucunda kıpırdanıyorum. "Açgözlü küçük kurt," diye mırıldanıyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum.

Ona ne istediğimi hiç söylemedim, hatırlamadığım kızgınlığımda söylemediğim sürece bunu gerçekten dile getirmediğim. O zamandan beri ne zaman ellerini üzerime koysa, bunu başlatan hep o oldu ve ben de her seferinde onun istediğini izin verdim. Şimdi ise beni bekliyor ve bunu düşününce yanaklarım ısınıyor. Neden benim söylememe ihtiyaç duyuyor?

Biraz daha kıpırdanıyorum, parmak uçlarıma çıkıp onu daha derine sokmak için geri bastırıyorum, ama beni tekrar durduruyor. Eli etrafıma dolanıyor ve hafifçe

Klitorisimi okşuyor ve benimle alay ederken daha fazlasına ihtiyacım olduğu için sızlanıyorum, sonra elini hep birlikte çekiyor. Şimdi ona tamamen içimde ihtiyacım var.

"Darius, sik beni," diyorum hırlayarak. "Beni becermenı istiyorum." Beni tek bir yumuşak hareketle doldurmadan önce karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Boğazımdan uzun bir inilti çıkarken ellerim duvarda çırpınıyor ve hiç vakit kaybetmeden, ben onun etrafında cezalandırıcı bir hızla içime girip çıkıyor. Alçak sesle homurdanıyor, beni hissediyor, bana ne yaptığını hissediyor ve zevk beni yıkarken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

"Kendini bir daha asla tehlikeye atma," diye emrediyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi oyukta yankılanıyor. "Cevap ver bana."

"Yardım etmek istedim," diye soluyarak bir elimi bacaklarımın arasına götürüyorum ve onun içime doğru ittiğini hissediyorum.

"Siktir," diye inliyor, elini ensemden boğazıma doğru götürüyor. Beni yukarı çekiyor, ağzıyla boynuma saldırırken bir yandan da içime girmeye devam ediyor. "Ben izin vermedikçe yardım etmeyeceksin, Rhea."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye inliyorum, sert bir yaptığında ve ben ona doğru eğildiğimde, eli ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. "Darius."

"Gelmek ister misin, küçük kurt?"

"biliyorsun," diye nefes alıyorum, elimi klitorisimi ovmağ için yukarı kaldırıyorum. Ben onun etrafında geriliyorum ve o boynumu yalıyor, ısırıyor ve emiyor.

"O zaman cevap ver," diyor, homurtuları tam kulağımın dibinde ve bir elini parmaklarımın üzerinde gezdirip klitorisime sürüyor, daha sert.

Orgazmım zevk artıyor ve içime girip çıkarken çıkardığı sesle inliyorum. "Neden hep böyle hissediyorsun? iyi mi?"

"Çünkü sen ve ben varız," diye inliyor. Elimi daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyorum, ama onu durduruyor ve bir çığlık atıyorum, hayal kırıklığım artıyor çünkü beni

kenar.

"Lütfen, Darius," diye nefes alıyorum, elimi hareket ettirmeme izin vermesini istiyorum, hayır *ihtiyacım* yok, böylece içimde yarattığı ihtiyacı besleyebilirim. Hızını artırırken boynumdaki deriye doğru inliyor. "Tanrılar," diye nefes alıyorum içimdeki o noktaya vurduğunda ve bacaklarım titremeye başladığında. "Tamam, tamam. Yardım etmeyeceğim Sen söylemedikçe."

"İyi küçük kurt." Eli benimkinin üzerinde hareket ediyor ve parmakları klitorisimi çimdikleyene kadar aramızda dolaşıyor, dairesel hareketlerle hareket ediyor. O Sonra boğazımı sıkıyor, nefesim kesiliyor ve iki itiş daha, orgazmım içime giriyor, uzun, yüksek bir inilti çıkarırken ayak parmaklarımı kıvrıyor. O kadar gürültülüydü ki sanırım koridorda duyabilirlerdi.

"Siktir, Rhea." Darius'un gerildiğini hissediyorum ve sonra içime boşalıyor, göğsüne karşı titrerken hiçbir şey kalmadığından emin oluyor. Beni serbest bırakıyor.

Aşağı inerken boğazımı sıkıyor ve nefesimi tutmaya çalışarak duvara doğru yığılıyorum. Darius boğazımı bırakıyor ve külotumu tekrar yukarı kaldırarak içimden çıkıyor. Parmağını dikişin üzerinde gezdiriyor, serbest kaldığını hissediyor ve kendi kendine mırıldanıyor. "Ne kadar uzun süre benim kokumu almanı mümkün."

"Saçmalama," diye homurdanıyorum elbisemi aşağı çekip beni kendisine doğru çevirirken.

Gözlerini kısar. "Eğer beni vücudundan çok çabuk , yerine yenisini koyarım."

Başımı eğiyorum, o uzaklaşırken benim gözlerim de onun vücudunda geziniyor. "Ve bu bir sorun olurdu çünkü..." Göğsünden bir ses yükseliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına alıp omzuna atıyor ve merdivenlerden odasına doğru ilerlemeye başlıyoruz. "beni, seni aşırı büyümüş hödük," diye gülüyorum, tatmin olmuş hissediyorum ve yerimde kıpırdanırken hafiflediğimi hissediyorum.

Duraklıyor ve sonra kıcımı tokatlıyor. "Seninle işim bittikten sonra ayakta duramadığında ya da tutarlı bir cümleyi bir araya getiremediğinde sana sorunu göstereceğim."

OceanofPDF.com

Elli Bir

RHEA

Yataktan kalkıyorum, camlardan çınlayan bir ses geliyor. Darius'un yatağının yanına bakıyorum ve yine orada olmadığını görüyorum. Bu sefer gittiğinde uyanmamış olsam da, beni kesinlikle yormuştu.

Tink.

Kaşlarım çatılıyor ve yataktan sürünerek çıkıyorum, daha önce elbiseyi alıp üzerime geçiriyorum. Balkon kapılarına doğru ilerleyerek birini açıyorum ve Illium'un gelip gelmediğini merak ederek gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum. Onu hiçbir yerde göremeyince kaşlarımı çatıyorum ve tam dönecekken kapıya bir şey çarpıyor.

Aşağı baktığımda bir taşın yuvarlanarak durduğunu görüyorum. Bu da ne... Taşı elime alıp inceliyorum. Sonra bir tane daha geliyor, çıplak ayağımın yanına düşüyor ve balkona doğru bakıyorum. Sürünerek yaklaşıyorum, duyularımı açıyorum ve uzaklara doğru bakıyorum.

Avuçlarımı taşa yaslayarak aşağı bakıyorum ve ayakta duran bir figür görüyorum Aşağıda. Daha önceki gibi zırhını giymek yerine siyah pantolon ve tişört giyiyor.

"Ne yapıyorsun?" Darius'a başımı eğerek soruyorum.

Bir taşı yakalamadan önce havaya fırlatıyor. "Aşağı gel," diyor yumuşak ses tonuyla.

"Ha?"

Oflayıp pufluyor, gece gökyüzüne bakıyor. "Aşağı gel, yalınayak ve çabuk." Kafam karışmış bir halde, odadan çıkıp aşağı inmeden önce son bir kez ona bakıyorum.

Koridorları dolaşıp beni dışarı çıkaran merdivenlerin altındaki kapıyı açıyorum ve süzülen ılık yaz esintisiyle dışarı çıkıyorum. Darius kollarını kavuşturmuş beni bekliyor ve onu takip etmem için başını sallıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Yürürken soruyorum. Çıplak ayaklarla arkasından yaklaşıyor, her adımda sırtındaki kasların hareket edişini izliyorum. Gözlerimin kışına, oradan da arkasına kaymasına engel olamıyorum. Karanlık kıkırdaması beni bakışlarımdan uzaklaştırıyor.

"Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, küçük kurt." Ben huff.

Söğüt tarlalarına gittiğimiz demir doğru artık tanıdık olan patikadan ilerliyoruz. Ay ışığının altında yürürken elbisem hafifçe etrafımda dalgalanıyor ve toprakların kokusunu içime çekerek omuzlarımı gevşetiyorum.

içine al. Kapıyı çim sapları ayaklarımın altında düzleşiyor ve daha derine indiğimizde Darius aniden duraksıyor ve bir kez daha aya doğru bakıyor.

"Bu iş görür." Ne işe yarar? Gözlerinde anlayamadığım bir bakışla bana doğru dönüyor. Ağzını açacak gibi oluyor ama sonra kapatıyor ve bana doğru adım atıyor.

"Gücünü yere ver, biraz daha yukarıya." Önündeki yöne doğru başını sallıyor.

"Ne? Neden?" Merak ediyorum, aşağıya bakıyorum. "Burada toprak sağlıklı." Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor ama ne dememi bekliyor ki? Beni sabah uyandırdı.

ve beni buraya getirdiyse, sorularım olacak. "Sana söyleneni yapsan olmaz mı?"

Ona göz kırpyorum. "Tabii ki yapmayacaksın," diyor, ama küçük bir sırtıyla birlikte hayranlık gibi bir şeyle bağlanmış. Bana doğru yürüyor. Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum ve o önümde duruyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Sadece yap, küçük kurt." Öne doğru eğiliyor ve burnunu benimkine sürüyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve o benden birkaç adım geri çekilerek bana yer açıyor.

Çimlerin ayaklarımı gıdıkladığını hissederek biraz yürürken merakla ona bakıyorum. "Ne kadar güç?" Şimdiden avucuma çağırarak soruyorum.

Darius, "İlk başta birazcık," diyor.

sapları parmaklarımda hissediyorum, yaz esintisi hafifçe içlerinden geçmelerini sağlıyor. Omzumun üzerinden Darius'a bakıyorum, orada duruyor, kollarını kavuşturmuş, karnımda ateş böceklerinin dönmesine neden olan bir yoğunlukla beni izliyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan avucumu yere koyuyorum ve hemen hayatın içimde attığını, beni selamladığını hissediyorum. Parmaklarımı oynatıyorum. Gücümü toprağa yönlendirmeden önce, elimi yere koymadan önce dallarımın ısıltısının aşağıya sızmasını izliyorum. Çimenler uzuyor.

"Şimdi ne olacak?" Ona

sordum. "Devam et."

"Neden?"

"Sadece ."

Aşağı bakıyorum ve dediğini yapıyorum, daha fazla güç çağırıyorum ve karıncalanmalar parmak uçlarıma yayılıyor, ellerime doğru akıyor. Toprağın derinliklerinde bir şeyle birleşiyorlar ve başımı eğerek biraz daha içine doğru itiyorum.

Bir şey elimi gıdıklıyor ve onu geri çekiyorum, bir sapı izliyorum topraktan çıkıyor. Filizleniyor, dizimin altına kadar geliyor.

duruyordu. Sonunda bir tomurcuk oluştuğunu gördüğümde başım hızla Darius'dönüyor.

"Bu... bu..."

"Biraz daha," diyor huysuzca. Buraya nasıl merak ederek tomurcuğa bakıyorum. "Daha fazla, küçük kurt," diyor Darius tekrar, bu sefer daha talepkâr.

Derin bir nefes alarak dediğini yapıyorum, avucumu tekrar yere ve gücümün daha fazlasını toprağa itiyorum. Altında yayıldığını hissediyorum, kökler gibi hareket ediyor ve kıvrılıyor, diğerleriyle bağlantı kuruyor. Bir kök yanında beliriyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Duraksıyorum, tereddüt ediyorum ve neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim.

"Devam et," diye fısıldıyor Darius ama ben yine de duyuyorum.

Titreyen ellerimle diğer avucumu yere bastırıyorum ve toprağa daha fazla güç aktarıyorum, etrafımda filiz üstüne filiz fışkırırken işaretlerimin ortaya çıktığını hissediyorum. Daha fazla olmasa da yüzlercesi var. Ben Darius'a bakarken yeşil saplar açıklığın her tarafına yayılmaya devam ediyor.

"Sadece biraz daha." Ben toprağa daha fazla güç verirken gözlerini benimkilere kilitliyor, bakışlarım göz ucuyla bir renge takılana kadar başka yere bakamıyor.

Mavi, çok iyi bildiğim bir mavi. Soluk soluğa kalıyorum, dengesiz bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. Sayamayacağım kadar çok mavi çiçek birbiri ardına açarken gözlerim açılıyor. Ay ışığının altında parlamaya başlıyorlar ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Lesia çiçekleri," diye nefes alıyorum, yapraklarına dokunmak için uzanıyorum, nefesimin ciğerlerimden bir uçuşuma çarpan bir dalganın gücü gibi salındığını hissediyorum.

Gözlerim hepsini içine çekiyor, kısa bir süre için içimi bir memleket özlemi kaplıyor, ama sonra yerini edemediğim bir baş dönmesine bırakıyor. Aralarından geçiyorum,

Mutluluk içime yayılırken onları ucunda hissediyorum, uzun zaman sonra garip bir his. Dizlerime kadar uzanıyorlar ve hareket ederken hiçbirini ezmemeye dikkat ediyorum. Bir diğerinin yanında durup yapraklarını okşuyorum ve güzelliğine hayran kalıyorum. Birden içimden bir kahkaha geliyor ve sonra koşmaya başlıyorum.

Çocukluğumun geçtiği, bana annemi hatırlatan çiçeklerin arasında yüzümde bir gülümsemeyle koşuyor, keyifle gülüyorum. Bir çiçek koparıyorum ve etrafında dönüyorum, burnuma götürüp kokusunu alırken gülümsüyorum. Buna inanamıyorum, etrafımdaki mavi denize inanamıyorum.

Hâlâ gülümseyerek onlardan bir demet topluyorum, lesia çiçekleri tarlasında koşmayı ve dönmeyi bırakmadığım için çıplak ayaklarım toprakla kaplanıyor. Ay üzerlerinde parlıyor, onları ışılatıyor ve yolu aydınlatıyor, bana suyun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettiriyor.

Son bir çiçek koparıp dönüyorum ve sonra kısa bir süre duruyorum. Darius benden birkaç duruyor, bir ara yaklaşmış, kir içinde ve yıpranmış olduğuna şüphe olmayan görünüşümü incelerken gözleri parlıyor.

"Nasıl?" Darius'a gözlerimi kapatıp etrafımı saran tatlı kokuyu çekerek soruyorum. Sanki mutluluk ve güven dolu bir battaniyeye sarılmış gibiyim.

"Onları özlemişsin," diyor Darius. "Eski sürünün evinde onlardan kurtulduklarını fark senin için ne anlama geldiklerini gördüm." Bu yüzden mi bana her gün çiçek getirmeye başladı?

Minnettarlık içimi dolduruyor. "Hep burada mıydılar? Sadece mi saklıydılar?"

Yana doğru bakıyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Şaşırarak sordum. "O zaman buraya nasıl geldiler?" Cevabında tereddüt ediyor ve ben de merakla başımı ona doğru eğiyorum.

Omuz silkiyor. "Bir tüccardan tohum aldım." Gözlerim açılıyor ve o sahaya bakıyor, çenesi rahatsızmış gibi titriyor. "Buraya gelebildiğim her zamanı onları toprağa gömmek için harcadım."

"birini sen mi diktin?" Yüzlerce var. Geceleri gittiği yer burası mı?

"Evet," diye fısıldıyor ve ben gözlerim yaşararak ona bakıyorum.

"I..." Huşu içinde etrafıma bakıyorum ve bunu benim için yaptığı gerçeği göğsümü ısıtıyor. Elitlerin Alfa'sı Darius benim için çiçek tohumları ekti.

"Artık senin, küçük kurt." Çiçeklere başını sallıyor. "Onunla ne istersen yap."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve o da yüz hatlarıma bakıyor, omuzları geriliyor. Ona doğru yürüyorum, birkaç adım duruyorum. "Onlardan çok var," diyorum ve homurdanıyor.

"Senden alınan bir şeyi sana geri vermek istedim." I

Duygularım beni boğmakla tehdit ederken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Yakalanıp o bodruma konulduğumdan beri herkesin yaptığı tek şeyin, özgürce vermediğim bir şeyi benden almak olduğunu hissediyordum. Benim için ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Tek çiçekler, bir lesia çiçeğini tekrar görmeyi umabileceğimden daha fazlaydı, ama bu?

Dudağımı ısııyorum ve ayaklarım beni kalan son adımlarla bana bir tarla lesia çiçeği veren erkeğe . Demetimden bir çiçek seçiyorum, en iyisi bir tane alıp ona vereceğim, aniden gerildim. O Elitlerin Alfa'sı.

Bir çiçekten ne isteyebilir ki? Ama ona bir tane verme dürtüsü beni bunaltıyor. Tüm bunları benim için yaptı, yapmak zorunda değildi ama yaptı. Ona minnettarlığımı göstermek istiyorum ve şu anda aklıma gelen tek şey bu.

Ona uzatırken başımı kaldırmıyorum, içimden sinirler akıyor ve sık sık hissetmediğim bir utangaçlık beni ele geçiriyor. Bu yeterli değil Yine de hissettiğim sevinci gölgeliyor. Yutkunduğunu görmekten ziyade duyuyorum ve sonra eli uzanıyor, parmakları benimkini sıyırırken nazikçe çiçeği benden alır.

"Laeliah," mırıldanıyor ve çiçeğe güzel dediği için yüzümde bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. Ama o çiçeğe değil, bana .

Bir adım daha yaklaşp, elini kaldırıp çiçeği dikkatlice, çok dikkatlice saçıma, kulağımın hemen üstüne sıkıştırırken üzerimde yükselirken, göğsüm derin bir nefesle yükseliyor. Memnun kaldığında eli yanağıma iniyor ve onu kavırıyor.

"Laeliah," diye tekrarlıyor, başını eğip alnıma en yumuşak öpücüklerini kondururken gözlerimin içine derin derin bakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve şefkat hissinin içimi doldurmasına izin veriyorum, temas karşısında küçük bir iç çekiyorum. Bana karşı bu kadar nazık olduğu bu gibi anlar pek sık yaşanmıyor ama bana hissettirdiklerine engel olamadığım için bu anlara daha çok değer veriyorum. Önemsenmek, tapılmak. Bunu çoğu zaman hissedemiyorum, de güvende tutmak için içime sarıyorum.

Darius başparmağını çeneme sürmeden önce boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Git ve oyna, küçük kurt." Bir adım geri çekiliyor, yüzünde daha fazlasını görmek istediğim küçük bir gülümseme var. "Ben sana göz kulak olurum."

Yanına gidip parmak uçlarımda yükseliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

Sonra dönüyorum, gülümsüyorum ve koşuyorum.

Çocukluğumun benden çalınan ama şimdi bana geri verilen çiçeklerinin arasından koşuyorum. Runa içimde zevkle uluyor ve

İçimden kaçan kıkırdamayla yankılanıyorum. Ve sonra dönüp duruyorum, tatlı kokuları duyularımı gıdıklarken saf bir mutlulukla esintide dans eden kurdeleler gibi sihrimin peşimden akmasına izin veriyorum. Gülüyorum, ses o kadar özgür ve masum ki, duymayalı çok uzun zaman olduğu için benden gelip gelmediğini bile merak ediyorum, ama benden geldi.

Düşmanımın bana yaptığı mavi çiçeklerle dolu bir tarlada ilerlemeyi bırakmıyorum. Sadece benim için. Gece olup güneş doğmaya başladığında ve çiçekler parlamayı bıraktığında bile oynamaya, koşmaya, dönmeye *ve özgür* olmaya devam ediyorum. Darius bana çok değerli bir şey verdi ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Ortada duruyorum, göğsüm kabarıyor ve gülümsemem genişliyor. Darius'a döndüğümde kollarını kavuşturmuş, heybetli bir şekilde orada duruyor ama beni izlerken yüzünde kendi görüyorum.

Bunu, ay ışığında beni yüzünde beliren , yavrulara ekliyorum.

Başını bana doğru eğip sırtırken bunu da saklayacağım değerli anılarıma ekliyorum.

Sonra o , beni izlerken ve yanımdan hiç ayrılmadan oynamaya devam ediyorum.

Elli İki

RHEA

"Sana lesia çiçeklerinden bir tarla mı yaptı?" Josh soruyor ve ben kızararak başımı sallıyorum. Başını sallıyor ve Sarah'ya bakıyor. "Bunu ister misin?"

Gölüyor ve onun omzunu sıvazlıyor. "Hayır, merak etme, gecenin bir yarısı sana tohum ektirmeyeceğim."

"Sana bir daha zarar vermediği sürece," diyor Taylor benden birkaç koltuk aşağıda. Tüm paketim burada, yemek odasında oturuyor. Hepimiz bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve ben de bir araya gelmenin iyi bir zaman olacağını düşündüm.

Buraya gelmeden önce bize yardım edenin Darius olduğunu öğrendiler. Taylor'a doğru bakıyorum. "Hepimizin kızgın emin olduğum şeyler yaptı, Ama bize de yardım ettiğini inkâr edemeyiz." Gözlerim Sarah'ya yöneliyor ve o da başını sallıyor. "Darius Wolvorn' kaçmamıza yardım etti," diyorum ve Seb içkisini yudumlarken boğuluyor.

"Ne?"

"Liman taşını sana verdi, Anna." Ağzı bir karış açık kalan arkadaşşıma bakıyorum. "İnanılmaz, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Her zamanki gibi Hudson'ın yanında oturan Colten mırıldanıyor.

"Bana o anda bir hain olsam da beni orada bırakamayacağını söyledi. Bu yüzden kaçmak için yeterince yakın olabileceğimiz umuduyla liman taşını Anna'nın üzerine yerleştirdi ve neyse ki hepimiz kaçtık."

Hudson, Colten'a yan gözle bakarak, "Seni orada bırakamazdı çünkü koruma içgüdüsünü inkar edemezdi," diyor. "O noktada görevini gölgede bırakıyor."

Başımı salladım ve koltuğuma geri oturdum. "Aramızda neler olup bittiğini ben dile getirmesem de şimdiye kadar hepinizin bileceğini tahmin etmiştim." Hepsi başını sallıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Birkaç ay oldu, değil mi? Hepimizin hayatı değişti. Eridian'ı hafife aldığımızı ve ona yeterince değer vermediğimizi düşünmeden edemiyorum. Bağ ağaçlarını tekrar görmeyi, wisp'lerle oynamayı ve kurtları görmeyi özlüyorum." İç çekiyorum ve tavana doğru bakıyorum. "Mezarlığa gidip Solvier için taş koymak istiyorum... Josie ve Danny için." Burnumu çekiyorum ve ellerimi yüzüme siliyorum. Üyelerime doğru baktığımda, gözleri aynı nadirlikte, kederleri açık.

"Oraya geri döneceğiz ve onlara topraklarına kadar rehberlik edeceğiz," diyor Josh, Sarah'nın masanın üstündeki elini sıkıca kavrayarak. "Şu anda evde olmayabiliriz ama olacağız. Sürümüzü geri aldıktan, Yüce'ler ölüp gittikten ve haydutlar yok olduktan sonra eve döneceğiz."

Ev. Ev hala Eridian mı olacak?

Odanın kapıları aniden açılıyor ve Elitler aceleci adımlarla içeri . Ayağa kalkıyoruz, Darius'un yüzündeki ciddi ifade karşısında kalbim ağzıma geliyor.

"Sorun nedir?" Sorduğumda durdu.

"Hafıza kristali bizde." Zaide onun yanına geldiğinde gözlerim .

Küçük bir sırt çantasına uzanır ve küçük, kapalı bir paket çıkarır. "Charles onu aldığı bilecek. Koruma altındaydı, ama geçmeyi başardım.

biraz yardımla." Paketi uzatıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

Eridian'da her şeyin boka sarmasına, Darius'un yeminini bozup hepimizi Wolvorn'a göndermesine neden olan şey buydu.

Darius öne doğru bir adım atıyor ve onu alıp önümde duruyor. O Başparmağını ve parmağını çeneme koyup başımı kaldırıyor. Kaşları çatık, yüzü asık, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Böyle olmayacak Son seferinde olduğu gibi," diye beni rahatlatıyor, sanki düşüncelerimi, son seferin tekrarlanmasından duyduğum korkuyu duyabiliyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gerçeği öğrenmek için bu anı bekliyorduk. Şimdi korkamam. "Tamam," diye nefes alıyorum ve Darius başını sallıyor.

Hepimiz masanın etrafında toplanıyoruz ve Darius tam durarak paketi ortaya yerleştiriyor. Ne yapacağımı düşündükçe sinirlerim geriliyor. Darius'un onu açtığını ve bezin üzerinde durduğunu görür.

İçindeki büyüü hissediyorum, hala içinde duran yanlışı hissediyorum. Gözlerim zaten beni izlemekte olan Darius'a kayıyor. Kristale doğru başını sallıyor ve ben de bir nefes alıp elimi uzatıyorum. Tam dokunmak üzereyken sarı bir kıvılcım gelip elime çarpıyor. Tıslayıp acıyla elimi geri çekiyorum ve kristale bakıyorum.

"İyi misin?" Darius soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bunu neden yapıyor?" diye odadakilere soruyor ve hepsi başını sallıyor.

"Eridian'da onu ilk da böyle yapıyordu," diyor Leo, elleri kalçalarında, gözleri bana geliyor.

Neredeyse kafasını koparacaktı. Bir parçam bunun için özür dilemem hissediyor ama henüz fırsatım olmadı. "Tekrar dene."

Kristale bakıyorum ve tekrar uzanıyorum, ancak başka bir kıvılcım tarafından sokuluyorum. Darius homurdanıyor ve kristali eline alıyor. Kıvılcımlar uçuşuyor ama gözleri buğulanırken bırakmıyor. Kristalin içinde ne olduğunu görmesini nefesimi tutarak beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Birkaç dakika sonra kristali bırakıyor ve gözleri açılıyor.

"Hâlâ aynı şeyi gösteriyor," diyor hışımla ve gözlerim masaya kayıyor.

"Ondan gelen yanlışı hissedebiliyorum, bu normal değil."

Darius kollarını kavuşturur ve başını eğer. "Tekrar al, ama bu sefer büyüyle kapla."

Gözlerim onunkilere kayıyor, emin değilim. Kendinden emin bakışları karşısında, kapalı elimle tekrar ileri uzanıyorum ve kristale dokunuyorum. Sanki tam orada duruyormuşum gibi, anında anılara dalıp gidiyorum.

Bir çeşit dairesel alandayım, etrafımda yıkık sütunlar ve yapılar var. Ayaklarımın altını otlar kaplıyor ve etrafıma baktığımda karanlık, dairesel lekeler görüyorum. Ölü ve çürümüşler ve üzerlerinde koyu bir sis dolaşıyor.

Yerin etrafında daha fazlası beliriyor ve gözlerim merkeze doğru ilerliyor. Kukuletalı pelerinler giymiş varlıklar yükseltilmiş bir platformun etrafında duruyorlar, elleri yanlarında gevşekçe duruyor. Yüzlerini göremiyorum ama hepsi sanki bir şey bekliyorlarmış gibi orada duruyorlar.

"Bunu yapamazsınız!" diye bağıyor bir kadın ve başım sese doğru kayıyor. Platformun hemen dışında bir figür duruyor ve bağlı olduğu sütunlardan sarkan birine bakıyor. Zincirlenmiş bileklerinden kan damlıyor ve ben olduğumu varsaydığım kişiyi daha iyi görebilmek için yana yaklaşırken yutkunuyorum.

"Zaten var, Catherine." Bu sesle, bu isimle duruyorum. Hayır, olamaz. Avuçlarım terliyor ve titreyen bacaklarımla merkezin etrafında dönüyorum. "Bu bir süredir planlanıyordu. Ortaya çıkan sorunu hallettikten sonra, seni ihtiyacımız olan yere yönlendirmek kolay oldu."

"Ne?" diye soruyor kadın ve sesindeki acıyı ve yorgunluğu duyabiliyorum.

"Şey... görüyorsunuz, Derrik öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmeye çok yaklaşmıştı." Kapüşonlu figürlerin arasına girerken serbest bırakmak istediğim çılgılığı yutuyorum. Gerçekte burada olmadıkları için aralarından geçebilirim ama büyücülerini rahatsız etmek istemiyorum. "Ayine devam edebilmemiz için onunla hızlıca ilgilenmemiz gerekiyordu. Bir av kazası bunun için mükemmel bir yoldu, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Bunu nasıl ?" diye ağlıyor kadın ve benim de gözlerim doluyor. "O her şeyi bu sürü için yaptı. Ailesi için! Sen onun en yakın arkadaşydın. İhtiyacın olduğunda sana yardım etti, olduğun kişi olmana yardım etti. Ve sen ona borcunu böyle mi ödüyorsun? Bize borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Bir başkasının alana girdiğini hissediyorum ve duraklıyorum, başımı kaldırıp Darius'a gidiyorum. Etrafa kaşları çatılıyor ve sonra beni fark ediyor. Bana doğru yaklaşıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum, yüzümden bir damla gözyaşı süzülürken anılarımı dinliyorum.

"Evet, şey... onun fedakârlığı gerekliydi, tıpkı seninki gibi," diye alay eder adam. "Merak etme canım, yakında her şey bitecek."

Kıpırdanışını duyabiliyorum, kurtulmaya çalışırken zincirlerin şangırdadığını duyabiliyorum ve bakmaya cesaret edemiyorum. Bakamıyorum. Darius bana ulaşıyor, düşen bir damla gözyaşını daha silmek için eli yüzüme geliyor.

"Ne oldu? Yaralandın mı?" Başımı sallıyorum, çünkü canım yanıyor, çok acı çekiyorum. "Nerede?" diye soruyor, elleri vücudumda geziniyor.

yarayı görmek. Bunun yerine bu yara içimde derinlerde yatıyor.

Bir elimi göğsüme götürüp kalbimi tırmalarken bir kahkaha duyuyorum ve o lanet zincirlerin daha fazla şingırdadığını. Darius duraklıyor, sonra bir elini benimkinin üzerine getirip göğsüme yaslıyor. Gürültülü bir ses çıkarıyor ve ben de gözlerimi kapatıp başımı ona yaslıyorum. Diğer eli başımın arkasına gelip parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Hafıza bu sefer farklı," diye fısıldıyor. Ne demek istediğini sormak istiyorum ama kapüşonlu figürlerin ilahileri mekanda yankılanırken kadın tekrar konuşuyor.

"Ne hakkında hiçbir fikriniz yok. Bu toprakları olması gerekmeyen yaratıklarla . Aşağıda kalması ve asla yüzeye çıkmaması gereken yaratıklar. Bunu geri alamazsınız. Bunu iyice düşünün. Zaman içinde pek çok kişinin hayatı yok olacak.

Rogures, lanet olsun. Rogures demek istemiş olmalı.

"Endişelenmene gerek yok, canım. Sanırım aşağıdan çıkan birkaç sinir bozucu yaratıkla başa çıkabilirim, özellikle de bana vermek üzere olduğun şeyle." Başımı kaldırıyorum ve şu anda sahip olabileceğimi bilmediğim bir güçle, Onun asılı olduğu platformun ortasına doğru bakıyorum. Kapüşonlu Figürler kollarını başlarının üzerine kaldırıyor ve parmak uçlarından kırmızı girdaplar kadının bulunduğu yere doğru akıyor. Darius geriliyor.

Ortadaki adam daha sonra onun yanağını okşuyor.

Bir noktada gözlerindeki nefreti görebiliyorum. "Her zaman beni seçmen gerekiyordu, biliyorsun. Seçmiş olsaydın, belki de bunlar olmazdı ve ben de senin yerine geçmeni beklerdim."

"Sakın dokunayım deme-"

Ben diyecekti. Beni söyleyecekti. Boğazındaki bir bıçak adımı söylemesini engellediğinde inledim ve Darius beni daha yakına çekti, her yerinde endişe yazıyordu

yüzünün üzerinde.

"Merak etmeyin, yakın zamanda kimseye dokunmayacağım. Hazırlanmam gereken şeyler var."

Dizlerimin üzerine çöküp vücudundan akan kanı izliyorum ama yüzünde Varis işaretleri belirirken o hâlâ konuşacak gücü buluyor.

"Bana ve benimkilere karşı haksızlık yapanları lanetliyorum. Zaman içinde acı ve ıstırap hissetmek için özgürce verilmeyeni çalanları lanetliyorum. I son günlerine kadar bu toprakları lanetleyecek. Onun av köpekleri avlanacak, toplanacak ve soyuna karşı haksızlık yapan herkesi öldürecek."

Darius'a karşı titriyorum, bana bir şeyler mırıldanıyor ama ben onun işaretlerinden çıkan ışığın gece gökyüzüne yükselişini izlerken onu duyamıyorum.

"Hayır!" diye kükrüyor adam ve sonra bıçak tek bir boynunu kesiyor. Çığlık atıyorum, gözlerimi kapatıp az önce gördüklerimi unutmaya çalışırken Darius'u pençeliyorum.

"Rhea!" Darius bağılıyor ve kapalı göz kapaklarımın ardında ışık parlarken beni kaldırıyorlar. Bağırışları ve panik seslerini duyabiliyorum, sonra Darius hepsine hırlayıp homurdanırken eller bana dokunuyor. "Geri çekilin!"

Çığlık atarken Darius'un omzunu ısırıyorum, boynunu tırmalıyorum, saklanmak istiyorum, durmasını istiyorum, az önce tanık olduğum şeyi asla görmemeyi istiyorum. İtilip kakılıyorum ve sonra Darius'un vücudu beni, tüm vücudumu sararken yumuşak bir şeyin üzerine yatırılıyor. Onun ve altımdaki kürklerin arasında bir kozanın içinde sıkışıp kaldım.

"Sorun ne küçük kurt, söyle bana." Ona doğru ağlıyorum ve onun gücü beni kaplıyor, soğutuyor ve tenime sızıyor. O beni sakinleştirmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum.

"Rhea, söyle bana, hemen." Sesindeki paniği duyabiliyorum.

Omzundaki ısırığımı gevşetiyorum. "Bu...bu." Söyleyemiyorum bile, söylemek istemiyorum.

"Ne var, Rhea." Başımı kendisinden uzaklaştırıyor, burun delikleri alevlenirken yüzümü avuçlarının arasında tutuyor. "Küçük kurt, bana sorunun ne olduğunu söyle, daha iyi hale getireceğim."

Yapamaz, asla yapamaz.

"Kadın," diye nefes nefese kaldım, omuzlarına sıkıca tutunarak. "Anıdaki mi?" Başımı sallıyorum.

"O," diye hıçkırdım. "O benim annem."

OceanofPDF.com

Elli Üç

RHEA

Beni bayılttıktan sonra onu oraya, o harabe yere götürmüş olmalılar. Her zaman ne merak etmiştim, sadece Higher'lar yüzünden öldüğünü biliyordum, ama gerçeği gerçekten bilmek? Hatta daha yıkıcı. Onu bu şekilde öldürdüler ve babamı da av kazası olarak gördükleri bir olayda öldürdüler.

"Kahretsin," diyor Darius üzerimde gezinirken, gözleri vahşi. "Kahretsin Rhea, bu yüzden sen olduğunu düşündüm." Gözleri bulanıklaşıyor, sanki başını sallamadan önce doğrudan bana bakıyormuş gibi.

"Bu şu anda önemli değil." Burnumu çekiyorum ve o da gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Haklısın. Bunu görmek zorunda kalmamalıydın."

Gözlerimi ovuşturuyorum, şiş ve kaşıntılı hissediyorum. "Hep merak etmiştim," diye , boğazım düğümleniyor. "Bana babamla birlikte onun da öldüğünü söylediler, bu da bunu doğruladı."

Elini yüzümdeki saçları almak için kaldırdı. "Onların ölümünden Charles sorumluydu."

"Öyleydi," diye katılıyorum. Kadının boğazını kesen erkek oydu. Öğürüyorum ve Darius beni ayağa kaldırıyor, sonra da önüme bir bardak su koyuyor.

"Küçük yudumlar al." Öyle yapıyorum, yavaş içiyorum. Etrafıma bakıyorum ve onun odasında olduğumuzu fark ediyorum. İhtiyacım olan şeyin beni sessiz bir yere götürmek olduğunu düşünmüş olmalı. Haksız da sayılmazdı.

"Geri kalanını da görmem gerek," diyorum ona, bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

"Hayır," diyor Darius sertçe.

"Geri kalanını görmem gerek. Bütün mesele buydu, bir şey bulup bulgörmek." Charles'ın bir tür ayin yaptığı, yaptığı şeyin haydutları topraklara getirdiği açıktı. Bunu henüz yapmamıştı.

herkesin önünde beni suçladı. O da bunu kabul etti ve yaptığı şeyin cezasını ben çektim.

"Hafızanın değiştiğini söylemiştin, ne demek istedin?" Ona sordum.

Parmakları yanağımı okşuyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Gördüğüm anılarda başka kimse yoktu. Sadece... sen olduğunu düşündüğüm kişi, o platformda kan döküyordu ve sonra yerden hortlaklar yükseliyordu." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve orada bir pişmanlık titreşimi görüyorum. "Sanırım büyük gerçek anıyı saklayan şeyi temizledi."

"Anıların içindeyken yanlışlık hissetmedim." Yutkunuyorum. "Sadece gerçeği. Gerisini görmem gerek."

Darius başını sallar. "Rhea, bekleyebilir."

"Yapamam, Darius. Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha yapabileceğimi sanmıyorum." Her ne kadar annemi bir anı olarak bile görmek istesem de, onu asla böyle görmek istemiyorum.

İç çekiyor. "İstemiyorum." Duraksıyor, yüzüme bakıyor. "Artık canının yanmasını istemiyorum."

Sözleriyle içime bir sıcaklık yayılıyor. "Acıtsa bile, gerisini görmem gerek."
"Emin misin?" Başımı sallayınca ayağa kalkıyor ve alnıma bir öpücük
konduruyor. "Ben gidip getireyim, sen burada bekle." Ve sonra gitti.

Kapı kapanır kapanmaz, gözlerim tavana dikiliyor ve sessizce akmasına izin
veriyorum. Annemin onu öldürmeden önceki yüzünün görüntüsü aklımdan
geçiyor ve ellerim altımdaki kürkleri sıkıca kavıyor. Beni sakinleştirmek için
kendimin ve Darius'un kokusunu içime çekiyorum, kokunun benimkiyle nasıl
karıştığını fark ediyorum.

Annem çok acı çekiyordu ama Charles'a duyduğu nefreti görebiliyordum, hayır,
hissedebiliyordum, ona istediğini vermeme konusundaki kararlılığını
hissedebiliyordum, ki bundan hala emin değilim. Her iki şekilde de, Charles'ın
istediği şeyin işe yaradığını sanmıyorum.

Charles niyetlenmişti. Annem doğruyu söylüyordu, canavarlar bu topraklara
musallat oldu ve hepimiz bunun bedelini ödüyoruz.

Haydutlara sebep olan ben değildim, Charles'a söylediği son sözlerle bakılırsa
annemdi.

Yatakta otururken, yüzüncü kez oluyormuş gibi görünen bir şekilde kapıya
bakıyorum. Darius nerede?

Beklemekten bıkip odadan çıkıyorum ve merdivenlere ulaşana kadar tanıdık
koridorları takip ediyorum. Merdivenlerden inerken mırıltılar ve ardından bir kapı
çarpması duyuyorum. Merdivenlerin dibini dönerek, Damian'ın beni içeri almadığı
kapıya yaklaşana kadar sesleri takip ediyorum. Oradan gelen bir ses duyuyorum,
ama sonra aniden kesiliyor.

"*Herkes nerede?*" Josh'a sordum.

"Hey, iyi misin?"

"Ben iyiyim" dedim, "peki onlar nerede?"

"Jarred, Zaide ve Damian'la birlikte yemek odasındayız. Leo'nun nerede olduğundan emin değilim ve Darius'u da sizinle birlikte ayrıldığından beri görmedim."

Peki nerede o?

"Ben gidip onu bulayım, sana sonra yetişirim."

Kapıya doğru yürürken hafifçe açık olduğunu görüyorum. Arkama bakıp orada biri olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı açıyorum. Merdivenler dairesel bir şekilde aşağı iniyor, sadece birkaç aplik yolu aydınlatıyor. Aşağıdan bir çingirak sesi geliyor ve elim kapı kolunda sıkışıyor. Omzumun üzerinden son bir kez bakarak basamakları iniyorum.

Aşağıya indikçe ayağımın altındaki taş soğuk, derine indikçe hava kadar soğuk. Burası nereye çıkıyor? Geçen sefer buraya girmeme izin verilmemişti. Bir süre sonra dipte ışık görüyorum ve sonra iki yanında boş hücreler olan bir odadayım. Burası bir zindan mı? Eğer öyleyse, nerede Darius'un bilgi aldığı hainler mi? Burnuma hafif bir kan ve durgun su kokusu geliyor ve bu kokudan hoşlanmadığım için burnumu ovuşturuyorum.

Homurtuya benzeyen belli belirsiz bir ses başımı odanın sonundaki kapıya çeviriyor. Dikkatle o tarafa doğru ilerliyorum, attığım her adımda taş ayaklarıma daha da serin geliyor. Ne kadar derindeyim? Kapıyı açınca, diğer tarafta zar zor aydınlatılmış bir koridor görüyorum ve aşağıya doğru ilerliyorum. Bir köşeyi dönünce

başka bir geniş alana açılıyor ve bir şeyin deriyle birleşirken çıkardığı ses bana ulaştığında irkiliyorum. Kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor. Bir mahkûm cezalandırılıyor mu? Odanın içinde ilerlerken, solumda daha fazla boş hücre olduğunu fark ediyorum, oda sağa doğru dallanıyor gibi görünüyor.

O yöne doğru bir adım attığımda, loş ışıktaki bir figür görüyorum. Sırtları

yüzden kim olduğunu bilmiyorum, ama şekillerinden erkek olduğunu biliyorum, ama Darius değil.

Kaşlarım çatık, sessizce devam ediyorum ama kollarını geri çektiklerinde aniden duruyorum. Ellerinden bir şey sarkıyordu ve ben ne olduğunu hemen anladım. Sonuçta her bir teli sırtımda hissettim. Deri tellere bir şey damlıyor ve ben onun kan olduğunu biliyorum. Taşa sıçrayan her damla tüylerimi diken diken ediyor.

Erkek kollarını geri çekip hızlı bir öne doğru uzatıyor ve nefes alamadığımı hissediyorum. Etimle birleştğinde sessiz bir hırıltı duyuluyor ve anılar zihnime hücum ederken görüşüm dalgalanıyor. Tenimle birleştğini, onu böldüğünü, parçaladığını hissediyorum. Ağzım doluyor

Tükürük ve mide bulantısı yükselme tehdidiyle karşı karşıya kalınca elimi mideme götürüyorum.

Kırbacı tekrar kaldırıyor ve ben titrek bacaklarımla hareket ediyorum, yaptığı şeyi durdurmam gerekiyor. Bir mahkûm, bir hain olabilir ama bundan başka yollar da var. Sadece durmasını istiyorum.

Erkek geldiğimi duymuyor, sadece işine mi konsantre oluyor yoksa umursamıyor mu emin değilim ama yaklaştıkça sarışın kafasının arkasını tanıyorum.

"Bu yeter," diyor Leo sessizce, kolu kolunun yanında asılı duruyor. kırbacı gevşekçe tutarken. "Buna bir son vermelisin, kendini yeterince cezalandırdın."

Cezalandırılmış mı? Neden bu? "Asla yeterli değil."

Dünya eğiliyor ve düşmemek için elimi taş duvara koyuyorum. Duvarı kavrarken elim titriyor, dizlerim bükülme tehlikesi geçirirken parmaklarımı oluğun içine sokuyorum. Nefesim kesiliyor ve gözlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

"Öyle, kardeşim. Sen herkesten daha çok kan kaybettin." Leo'nun sesinde incinmişlik var, sanki bu konuşmayı binlerce kez yapmış gibi.

"Ondan daha fazla değil. Tekrar ve çabuk ol. Ona geri dönmem gerek."

Hayır. Olamaz.

Leo iç çekerken, sıkıca kavrarken, bunun düşündüğüm şey olmadığını bilmeye ihtiyaç duyarak tökezleyerek ilerliyorum. Bu hayal gücümün bir oyunu, belki yanlış duydum, belki de bir şeyler duyuyorum.

Artık Leo'nun çok yakınındayım ve Leo kırbacı kaldırıp önündeki çıplak ete indirmek üzereyken yere sıçrayan kan miktarını görmezden çalışıyorum.

Hiç düşünmeden son birkaç adımı atıyorum ve bir elle Leo'nun elinden kırbacı çekip alıyorum. Bana doğru sertçe dönüyor ama avucumda büyü var ve onu göğsüne çarparak duvara çarpmasına neden oluyorum. Leo'ya doğru adım atarken göğsüm kabarıyor, öfke bir an için beni ele geçiriyor ama gözlerinde burada olduğuma dair bir şaşkınlık yok, sadece üzüntü var. Bu beni duraksatıyor.

Yavaşça, çok yavaşça soğukta diz çöken erkeğe bakıyorum, taş zemin. Sırtı yırtık bir deri yığını ve kanla boyanmış. Koyu renk bir pantolonun içine damlıyor ve yan taraftaki masaya ve daha önce giydiği kıyafetlere bir bakış atıyorum. Gözlerim tekrar yaralarına kayıyor. Bir, iki, üç... Her yerinde daha fazlasını görüyorum, bazıları diğerlerinden daha derin. Kırbaç elimden düşüyor, sesi sessizlikte yankılanıyor ve sırtının gerildiğini, omuzlarının sertleştiğini görüyorum ve yüzümden bir damla yaş süzülüyor.

Bana bakmak için dönmüyor. Burada olduğumu bildiğini biliyorum. beni arkasında hissediyor. Nefes alışının değiştiğini, kendini kaskatı tuttuğunu. Bir adım ileri atıyorum, hala bakmıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve bir adım geri çekilip elleri iki yanında yumruk olan Leo'ya bakıyorum. Bunu ne zamandır yapıyor? Ne zaman başladı? Neden?

Neden, neden, neden?

"Git." Tek bir kelime, bana söylediği tek şey bu ve yanlış bir kelime. Başımı sallamaya başladım bile. Gitmek mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bana neler olduğunu anlatana ve bunun neden olduğunu açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu ne zamandır devam ediyor?

Sırtına tekrar bakarken titrek bir nefes alıyorum ve bu karmaşa karşısında boğazımdan bir çığlık yükseliyor.

"Darius," diye fısıldıyorum yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülürken. "Ne yaptın sen?"

Devam edecek...

OceanofPDF.com

Dil

Arbiel canna - Kurt kanı akıtıyoruz.

Vallier - Lütfen Sion

- Koş

Effiniar - Belirsiz Kyt -

Evet

Dah - I

Ny - My

Zie You

Zier - Lebahn'ınız -

Brier'i Öğrenin -

Hızlı

Laeliah - Güzel

Lumniva - Ay Işığı

Vihnarn - Bilinmiyor

OceanofPDF.com

Sonsöz

Oh adamım.

Bu kitap, bu lanet kitap çok zordu çünkü başlangıçta büyüktü. Bir sürü uğraş ve değişiklikten sonra sonunda bir son buldum.

Bu sonu yazdığımda, doğru olduğunu hissettim.

Biraz acımasızca olduğunu kabul ediyorum ama sanki tam bir daire çizmişiz gibi hissettim.

Rhea. Bu kızı seviyorum.

Her şeyi itip kakıyor ve her zaman başkalarını kendinden önce tutuyor. Ama eninde sonunda, içindekileri dökmek ve kendini bırakmak zorundasın. Bu kitapta özellikle Darius'la olan mücadelesini seviyorum ama aynı zamanda anlama ve kendini başkalarının yerine koyma gücünü de seviyorum. Güç her zaman fiziksel değildir ve Rhea

Bir pislige yumruk atmaktan çekinmez, kalbi onun en büyük gücüdür.

Üçüncü kitapta onun diyelim, yükselmesi için sabırsızlanıyorum.

Darius. Bu adam.

Eğer birinci kitabın sonundaki notumu okuduysanız, Rhea'ya yaptıklarını değiştirmeye çalıştığımı ve bu karakterlerin başka

Sonuç.

İkinci kitaba gelirken, bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben de senin gibi bu yolculuğun içindeyim.

Gördüğüm kadarıyla sürünmek, bağışlanmak istemektir.

Darius Rhea'nın affetmesini istemez, onun gözünde bunu hak etmemektedir.

Yaptığı şey için bahane üretmiyor, hatta denemiyor bile.

Yine de ona yaptıklarını uzun süre kabullenemedi. Ya da daha çok, ne yaptığını yüksek sesle söyleyemiyordu.

Yaptığının affedilemez olduğunu biliyor ve Rhea kaçtığı andan beri bunun için kendini cezalandırıyor.

İlk başta hikayenin bu kısmını bilmiyordum, ama .. Kahretsin.

Ve size şunu söyleyeyim, Rhea'ya tüm o lesia tohumlarını ektiğini ve oynamasına izin verdiğini söylediği sahne... Bayılmışım, yalan söylemeyeceğim.

Kalp gözleri gif'i ekleyin

Bu serinin bir sonraki kitabını okuduğunuz için teşekkür ederim. Birinci kitabın zor olduğunu biliyorum ve umarım Darius şimdiden olmasa da zamanla sizi kazanabilir....

Ama o her zaman bir alfa-delik olacak *smirks*

O yüzden üçüncü kitap için sıkı wolfy

Her zaman olduğu gibi, bu yolculuğumda benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Umarım yakında seni Vrohkaria'da tekrar görürüm.

Çok sevgiler ve okumalar,

Kelly <3

OceanofPDF.com

Teşekkür

Benim ailem.

Kafamı dizüstü bilgisayarıma gömdüğüm, bu kitap hakkında ne kadar gergin olduğum hakkında atıp tuttuğum, aynı şeyler hakkında milyonlarca kez kendimi tekrarladığım tüm o zamanlar.. beni beslediğiniz, desteklediğiniz için teşekkür ederim

ve beni dinliyor.

Incognito

Size her zaman minnettarım.

Alfa ve Beta okuyucularım.

Her zamanki gibi katkılarınız için teşekkür ederim, sizler bu kitabı en iyi hale getirmeme yardımcı oluyorsunuz.

olabileceğinin en iyisi.

Mandy

Dürüst olmak gerekirse, beni bir çıkmazdan kurtardınız ve bunun yeterli olduğunu söylediniz.

Kendimden şüphe duymamı engellediğin için teşekkür ederim.

Mazoşistler ve Kekler

Hepinizi çok seviyorum ve desteğiniz için çok teşekkür ediyorum.

Okuyucu.

Son kitabın sonundan sonra, ne kadar karanlık görünürse görünsün doğru yönde inandığınız için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Come Stalk Me

Vrohkaria'nın Saklıları serisinin üçüncü kitabı 2024'te geliyor> [TLD](#)

Üçüncü Kitap Goodreads TBR - [Burada](#)

Üçüncü Kitap Ark ilgi formu - [Burada](#)

Güncellemeler, tanıtımlar, çekilişler ve daha fazlası için gelin ve okuyucu grubuma katılın > [The Cove](#)

Veya daha fazla bağlantı için buraya tıklayın > [Burada](#)

[OceanofPDF.com](#)

